

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА 1966
(ГРАНИ АГНИ ЙОГИ 1966)
(Записи на Борис Николаевич Абрамов от 1966
год.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.» (Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал човеците единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите ти копаеш гроба и на своята собствена религия.» Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните възжеления, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било заветано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлагащата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромн труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоето Благовестие за благото на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ИЗДАТЕЛСТВОТО

(Към първото издание на Записите на Б.Н.Абрамов от 1951 г.)

Записите на Борис Николаевич Абрамов, приети по умозрителен път от Йерархията на Учителите или Всемирното Бяло Братство, са пряко продължение на известните като Агни Йога или Учение на Живата Етика записки на Елена Ивановна Ръорих, получени по същия начин и от същия Висок Източник през първата половина на 20 век.

Николай Константинович Ръорих със сина си Юрий пристига за участие в Манджурската експедиция през 1934 година в Харбин, където се организира група хора, стремящи се към духовно самоусъвършенстване и приели ръководството на Николай Константинович.

Един от най-устремените и духовно подготвени се оказва Б.Н.Абрамов, вече много години отдал на изучаването на философската и окултна литература с надежда да намери своя духовен път. Скоро Борис Николаевич получава пръстен на ученичеството от ръцете на своя Гуру. След отпътуването на Николай Константинович връзката продължава чрез преписка, в която се включва и Елена Ивановна Ръорих. През април 1936 г. в писмо до Абрамов тя препоръчва на Борис Николаевич: „Пишете за всички Ваши наблюдения и духовни преживявания и ги записвайте. Всичко това е извънредно важно и с годините ще се превърне в забележителна хроника. ... Разбира се, записвайте и Вашите сънища”. През януари 1937 г. още един път потвърждава: „Събирайте всички знаци и знамения - ще се получи забележителна Книга”.

До края на 1950 г. повече публикувани писма на Елена Ивановна до Абрамов няма. Обаче има нейно писмо от януари 1940 г. до Екатерина Петровна Инге, една от най-близките ученици на Ръорихови, живееща тогава в Харбин, с препоръки за Борис Николаевич. „Много Ви моля, скъпа Е.П., да предадете на Б.Н. да продължава да записва всички свои духовни преживявания и всички усещания във връзка със събитията. Също така, ако чутото от него с вътрешното или духовно ухо отговаря на доброто, нека да доверява, тъй като доброто е единната мярка във всичко. Много обичам неговите писма...” Тук ние за първи път вече намираме споменаване за възприемането от Борис Николаевич на някакви послания.

За следващите 10 години публикувани писма на Ръорихови до Абрамов или със споменаването му нямаме. Но неговият верен ученик и първи издател на неговите Записки Б.А. Данилов в книгата си „Вестъ принесший” пише за този

период: „Още в 40-те години Борис Николаевич започна да възприема мислено отначало отделни думи, а после и цели фрази, идващи при него от пространството”. И първите Записки от 1951 г. още представляват такива „отделни думи”. В изреченията понякога се срещат два варианта на думата или фрагмента от фразата, има празнини, отразяващи забравени или неразбрани думи. Информативни ли са тези Записки и струваше ли си да се публикуват? На първо място, те илюстрират процеса на сформирание и задълбочаване на Общуването с Учителя, което за много читатели може да бъде не само интересно, но и полезно, а на второ място, не носят ли и те значение, скрито за определено време? Тъй като Елена Ивановна пише на съпрузите Фосдик през 1950 г.: „За времето на своя опит и аз съм отхвърлила не малко неща като нещо погрешно или даже безсмислено, но дойде време и много стана ясно и пълно с дълбоко значение”.

И още една забележка, отнасяща се до названията на издадените книги със Записи на Борис Николаевич като „Грани Агни Йоги”, което у много читатели предизвиква недоумение и предложение за други названия.

„Моето Учение е Свято и няма граници за неговите прояви. Безкрайно, неограничено и очертано само от предела на постигащото го съзнание. То се излива от Безпределността във всички векове, блестяйки с безчислените страни на своите многообразни аспекти, безкрайни по своята разновидност. Страните са безчислени, безбройни по число, страни на единния Адамант, името на което е Истина за Битието. Те са безгранични и безпределни, и извън рамките на човешкото осъзнаване.” (ГАЙ 1952 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ Б.А.ДАНИЛОВ, УЧЕНИК НА Б.Н.АБРАМОВ (Към първото издание на записите на Б.Н.Абрамов от 1954 г.)

Един ученик се обърнал към своя духовен Учител с думите: ”Искам да постигна Твоя Мир в дните на моя живот”. Последвал отговор: “Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай”. Така просто и кратко Учителят обозначил линията на живота, по която трябва да върви стремящият се към духовно усъвършенстване.

Пребиваването на човека на Земята е като пътешественик на междинна станция – временно, но съвършено необходимо. Тъй като именно тук той придобива скъпоценните бисери на опита, без който е невъзможно понататъшното придвижване по духовния път. Един от тези “бисери” е прокарването на канали в Тънкия Свят, по които духът ще се устреми след заминаването си от плътния земен свят. Важно е да се отбележи, че тази работа човек може да изпълни само тук, на Земята. След Прехода от пътника не се създават нови направления в дейността и в Тънкия Свят той може да твори и да се придвижва само по направления, заложили от него в плътния свят.

В Учението на Живата Етика и Записките на Борис Николаевич Абрамов за такава подготовка се препоръчва два пъти дневно да се мисли за Далечните Светове и за Бъдещето, установявайки още на Земята сътрудничество с човечествата на тези Светове и помагайки с това не само на своята еволюция, но и за придвижването на земното човечество, а и на самата планета Земя. А на

дадения етап от пътя такъв процес способства също и за обостряне и усъвършенстване на мисленето и с помощта на ритъма дисциплинира волята на човека. Тъй като е известно, че самата материя е инертна, хаотична и само огнената воля е способна да ѝ придаде форма и да внесе порядък, тоест, да създаде космос.

Постоянно и последователно прилагайки в живота тези и други Съвети на Учителя, може съзнателно да се залагат плетениците на кармата на своите бъдещи възплъщания. Тъй като в този живот често се налага твърде болезнено да се изкупват предишни грешки и прегрешения - плодове на собственото несъвършенство. Разбирането, че всички усложнения и трудности са дадени не по нечий произвол, позволява да се пренесе полето на битката от обстоятелствата вън вътре в себе си, тоест, да се бориш и удържаш победа над себе си, над своите изживявани качества. Но такова изживяване не оставя след себе си пустота, а се запълва по закона на полярността с противоположни качества, необходими за приближаването до целта, макар и много далечна – да заприличаме на своя Небесен Отец.

По такъв начин важната и отговорна задача, стояща пред всеки пътник на духовния път, е да утвърждава Основите на Учението на живота. В това ще бъде създанието. А ако всички дела си оставят само на езика, то разбудените енергии известно време ще носят напред, а след това, незакрепени с опитно приложение, ще се върнат при своя породител, но вече не със създаваща сила, а с разрушаваща. “Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. Да се говори е много по-лесно, отколкото да се прилага. Думите, неутвърдени с действие са като сухи листа”. (Грани Агни Йоги.1956.42)

Земята и Космосът са единни по своя строеж и по своето предназначение. Космическите Закони регулират всички процеси, протичащи в Мирозданието. И ние, зеляните, не представляваме изключение. Времето, когато човек се е стремил да познае и разбере само грубо физическите закони, тоест, достъпните за наблюдение от съвременните органи на чувствата на хората от нашата планета, е минало. Животът на всичко съществуващо, от атома до звездните галактики, се подчинява на единните Космически Закони. И човекът, създаден по образ и подобие на Бога, носи пълна отговорност за всичко, произвеждано от неговия микрокосмос. Ежесекундно всеки от нас ражда мисли, чувства и емоции, носещи в зависимост от тяхното качество огън и светлина или зло, тъмнина и разруха. А да се излъчва светлина в пространството е възможно винаги, насън или при бодърстване, ако е запален светлия огън в сърцето на пътника. С това се оказва помощ в еволюционното развитие на всички и на всичко обкръжаващо, даже на далечното и невидимото. Да си спомним за картината на Николай Константинович Ръорих “Прокопий Праведник се моли за неизвестните плаващи” или за неговото платно “Агни Йога”...

Според Космическите Закони истинското Служене започва тогава, когато малкото “аз” израсне в колективно, а след това стане едно с голямото “Аз”, с Индивидуалността. Този процес е неразривно свързан с еволюцията на духа. И на нашия хоризонт вече блещука новата, по-висока духовна степен, която ще ознаменува завивката на прехода към космическо съзнание. “Личното съзнание е расло и се е развивало по плана на еволюцията, и е било нужно като необходимо

стъпало към следващата, по-висша форма на неговата проява. <...> Човечеството преминава на колективни релси, независимо от това дали иска това или не го иска. Колективът разширява съзнанието и го приобщава към по-широк кръг. Колективът расте, обхващайки в края на краищата цялото земно човечество, за да стане след това част от вселенското човечество”. (Грани Агни Йоги.1956.34)

Трябва да се помни, че най-важният ключ към успеха по пътя към това стъпало на духовното усъвършенстване се явява постоянното помнене на Учителя, на Йерархията на Светлината, постоянното представяне на Висшето. За овладяването на този ключ способства въвеждането на ритъм във всички благи дела и мисли, тъй като на ритъма, като на един от основните Космически Закони, се държи цялото Мироздание. И, разбира се, цялата дейност трябва да бъде при това съзнателна, с пълното разбиране на следствията от всяка постъпка, дума, чувство и мисъл. Само при тези условия е възможно ускорено следване на пътя на духовното усъвършенстване.

“Казах вече: допустимо е всичко, но с Мен, за да мога Аз да Вляза във всички ваши дела с утвърждение. А отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забрава на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа не трябва да се забравя Учителя. Затова се говори за постоянно представяне и неразделност на съзнанията. Не е голямо постижение да се помни Учителя в моментите на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня или нощта. Говоря за непрекъснато помнене. <...> А когато завърши земният живот, ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободно и радостно да заминете за Другия свят, в Света на Моите безпределни възможности, откриващи се пред тези, които са с Мен”. (Грани Агни Йоги.1955.283)

Б.А.Данилов

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

[Кратка биография на Борис Николаевич Абрамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята последното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите за хората от епохата на Водолея.]

Борис Николаевич Абрамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите

на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. “Зовът на Родината” е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н. К Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н. К Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б. Н. Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б.Н.Абрамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Абрамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н. К. Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е сформулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н. К. Ръорих, до голяма степен се предала на Б. Н Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява

действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно възплъщение, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямамо гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обзрение не виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: "И това ще се преживее". Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Ръорих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не пожънвал буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б. Н. Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1966 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като и всички те са дадени от Единния висок Източник. Б. Н.Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след

заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните записи с думите “Гуру” и “М.А.Й.”(Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

Б.А.Данилов.

Записи на Б.Н.Абрамов от 1966 г.

1966 г. 001. (1 януари). Изпращаният Лъч изисква осъзнаване. За да бъдеш постоянно в Лъча и да усещаш неговата Благодат, трябва да поддържаш постоянно помнене за него. Неосъзнат той не може да проявява своята пълна мощ. Тънките енергии изискват осъзнаване, иначе те преминават покрай вас и отминават. Наличието на осъзнаване е необичайно важно. Тъй като и целият Тънък Свят, с всички свои богатства и неизчерпаеми възможности, е достъпен единствено само в степената на неговото осъзнаване. Можеш да стоиш пред най-велико произведение на изкуството, пълно с най-дълбок смисъл и да не разбираш, да не чувстваш, тоест да не осъзнаваш неговото значение. Мнозина така и реагират на великите явления от живота. Цялата работа е в съзнанието. То може да бъде затворено с хиляди закопчалки дори тогава, когато вече е достатъчно разширено. Много, твърде много зависи от желанието да се вижда и съответната настройка на възприемащия апарат. Постоянството на бдителната чувствителност е твърде нужно качество за възприемане на тънките енергии. Възприемчивостта е според съзвучието. Настройката на съзнанието се установява от волята. Но са нужни постоянство и известна степен на устойчивост на духа.

1966 г. 002. (М. А. Й.). Съвсем не е нужно да се извършват никакви особени простъпки, за да се откъснеш от Владиката. В мрачините на делничната обичайност и дребна заетост човек става глух за високите пратки. И съблазни има толкова много наоколо, и неща, отвличащи от най-нужното, има толкова много. Но човекът, потопен в проявите на плътния свят, даже и да е преживял своя живот в цялата земна слава и богатство, може да влезе в Тънкия Свят нищ и лишен от всичко. И това, което занимава съзнанието на мнозина в течение на техния живот, за Надземното пребиваване не е нужно и няма значение. Всичко земно отминава и нищо от него не може да се вземе по далечния път. Животът, смъртта и новото възплъщение показват, че усещането за собственост е нелепо и не може да бъде продължено по-далеч от известен предел. Когато фокусът на съзнанието се пренася в областта на духа и на мисълта, земната Майя губи своята власт над човека. Да живееш живота на духа значи да се освободиш от земните илюзии.

1966 г. 003. (Гуру). Имайте всичко, което искате и притежавайте всичко, но поставяйки в съзнанието си преди всички и преди всичко, каквото и да било, Този, Който ви е Призовал по Пътя на Светлината и Живота, поставяйки Владиката преди всичко. И тогава отровата на собствеността и съблазните на времето,

пространството и вещите няма да помрачават вашия дух и следването на Призовалия ще стане възможно.

1966 г. 004. (2 януари). Да поговорим за доверието. Доверието по отношение на Учителя достига до такава степен на сърдечност, че никакви съмнения, никакви доводи на разсъдък, никаква логика на очевидността и привидно убедителните факти вече не могат да го разколебаят. Фактите на очевидността не могат да служат като доказателство, тъй като тогава не би имало съдебни грешки. Само непоколебимата увереност на сърцето, неговото пряко чувствознание могат да служат като основа на такова доверие. Отсъденият ученик достига до такава степен на увереност в Учителя, че на неговото доверие в Учителя вече не могат да влияят никакви процеси или движения, протичащи в неговите собствени мисли, също така временни и преходни, както и всички негови обвивки. Учителят е над тях и връзката на духа с Учителя на Светлината се установява и протича над обвивките, които се сменят във всяко възплъщение, докато в същото време връзката с Учителя остава неизменна и непрекъсната. Тази връзка продължава цели хилядолетия, независимо от раждането и смъртта на плътното тяло и на всички обвивки. Престолът на Учителя е сърцето, а то не умира, а живее вечно и бие винаги. Този, който е отсъден за Нас, отхвърля с твърда ръка всичко, което може да наруши целостта и непоколебимостта на доверието към Учителя. “Колкото и убедителна да ми изглежда Майя, вярвам на Владиката” - така си казва ученикът и се изпълва със Светлина. Трябва да притежаваш много голям опит, за да се бориш успешно с логиката на очевидността. Но борбата може да бъде успешна само в този случай, когато преданият ученик просто отхвърля всички онези мисли, можещи да го отделят или отдалечат от Учителя - всички съмнения, всички колебания и всички нашепвания на тъмнината. Изпитанията за непоколебимост на доверието са много трудни с това, че явните и убедителни факти на очевидността закриват действителността и пречат на разпознаването. И само тогава, отхвърляйки цялото това кълбо на видимостта и привидните неотречими явления може да се победи Майя, която иска да застане между Учителя и ученика.

1966 г. 005. (Гуру). По-често си спомняйте за тези, които със своя живот са дали свидетелство за огнена непоколебимост. Да, да, непоколебимостта и устойчивостта на духа са огнени качества. С тънкото зрение може да се видят свойствата и напрежението на този огън. Тези огнени качества, както и всички останали, утвърдени от духа се явяват негово неотнимаемо достижение. Тези качества способстват за оформянето на огненото тяло и са неразрушими във времето. Утвърждаването на необходимите качества е пряк път към Владиката.

1966 г. 006. (М. А. Й.). Този, който умее да чака, непременно ще дочака. Така са чакали всички, вървящи към Светлината. Очакването и движението сякаш са напълно несъвместими понятия. Но се има предвид не пасивното и инертно очакване, а напрегнатото и действено. Духът е в постоянно движение и стремеж, и в творчески дерзания. Качествата на очакването могат да бъдат твърде многообразни. Огненото очакване на Великото Пришествие не е блатно разложение на застоя, а творческо горене на духа. Ще напомня думите на Учителя: седящи и очакващи, какво очаквате и как?

1966 г. 007. (Гуру). Когато всички други възможности отпаднат, може да се действа с мисъл. Вече отбелязахме как се осъществиха премислените някога мисли. Осъществиха ги други хора, но от това вашата заслуга и приносът ви в Общото Благо не намаляха. Да се действа съзнателно с мисъл е много по-трудно, отколкото с ръце, тъй като следствията на мисълта не се осъществяват бързо и невинаги попадат в ползурението на техния творец. Но все пак може да се действа, знаейки твърдо при това, че мисълта е мощна сила, стремяща се да се прояви или да се въплъти в явни видими, тоест плътни, форми. Мисленото творчество е най-висшето.

1966 г. 008. (4 януари). Ако Учителят допуска ученикът да се окаже в определени условия и не бърза да ги промени, значи това е необходимо за получаване на определен опит и знания за живота. Затова не трябва да се отвърщате от тях. Но влизайки в съприкосновение с тях няма да забравяме и това, че те се дават за определен срок. Да се съвмести или съчетае тежестта на тези условия с натрупванията на духа и възможностите на висшите възприятия, значи да се намери златния или средния път в живота. Отклонението в една или друга посока ще бъде неправилно решение. Формулата „кесаревото - кесарю“ има именно това предвид. Трябва да се отдаде данъка на плътното пребиваване и да се вземе от него това, заради което човек се въплъщава на Земята. Животът се обръща така, че се налага да се изпълнява определена редица от неговите изисквания, независимо дали ти се иска или не. И трябва да се изпълнява, и да се изпълнява добре. При това е добре да се държи в съзнанието постоянната мисъл за преходността на текущия час и за това, че неговият смисъл не е в него, а в това бъдеще, заради което се натрупва жизнения опит. Това ще позволи да се преминават най-трудните отрязъци от пътя радостно и в равновесие. Техният смисъл ще стане разбираем по-късно.

1966 г. 009. (М. А. Й.). Той се е Отдалечавал от хората в пустинята защото даже и на Него е било необходимо да възстановява запаса от прана в общуване с природата и далеч от тълпата. Сега за възстановяване на силите нуждаещите се нямат такава възможност. И всеки сам трябва да намери как най-добре да възстановява силите. Ако няма планини и няма пустини, природа все пак е останала и общуването с нея може да даде твърде много. Намирайки се в низините, човек, подобно на водолаз, се нуждае от глътка въздух, заредена с живителна енергия.

1966 г. 010. (Гуру). Крайното назначение на кораба остава неизменно, макар и да му се налага да променя курса. В това е същността на отношението към всички постоянно изменящи се условия на живот. На кораба му се налага постоянно да преодолява съпротивлението на стихииите. И колкото по-бързо върви, толкова по-силно е съпротивлението на преодоляваната от него стихия на водата. Това трябва да се помни и да не се учудвате, че наоколо има толкова много препятствия и че съпротивлението на обкръжаващата среда нараства. Стоящият на място или вървящият надолу не среща такова. Няма да приемаме знаците за успех и бързината на придвижването за нещастие. Само воините на духа, воините на Владиката познават борбата и победата, и битката за утвърждаване на Светлината.

1966 г. 011. (5 януари). (М. А. Й.). Само прилагането на знанието, давано от Учителя, в живота и собственият опит дават право да ги споделиш с

другите, ако това е целесъобразно. Понякога чувствате ценността на получаваните знания и невъзможността да раздадете своето духовно богатство, тъй като наоколо е пусто. В подобно положение са се оказвали всички Носители на Светлина, както големи, така и малки. Така е било винаги. Но няма да се огорчаваме твърде много, тъй като съществува пространството, което чува и вижда, и съхранява всичко. Ако знаехте колко невидими духове ловят светлите мисли и черпят от тях. Твърде много място отделяхме ние на тъмната полоса на живота. Сега да помислим за Светлата. Съзвучните духове живеят с мисли за Светлината и влизат в контакт със съзвучните им съзнания на въплътените когато съзнанията на тези последните се устремяват към тях. Зовът е от долу, отговорът е от горе. Възможно е да се привличат съзнателно към себе си светли сътрудници от Тънкия Свят, ако се издигнеш с устременост на мислите до тях. Те не могат да се спускат в условията на плътния свят, тъй като нямат физическо тяло, но безплътната мисъл може да се издигне до тях, нямащите плът. Мисълта е материална, тънките тела са материални, материята е навсякъде, но в различни степени на уплътняване. Трябва да се разбере разликата между плътта, тоест плътната материя на физическото тяло и материята на тънкото, а също и това, че видовете невидима, светеща материя съществуват не по-малко реално, отколкото плътната.

1966 г. 012. (Гуру). Трудно е да се премине през изпитанията на поредната степен, но затова пък какви хоризонти от възможности се отварят пред съзнанието, когато тези изпитания са преминали. Ако вървящите разбираха колко е важно да се върви, независимо от всичко. Тъй като всичките тези привидни препятствия са нищо, ако решението да се върви е непреклонно. Те се рушат, те се разпиляват, те отстъпват пред този, който е решил своя път завинаги. Майя на препятствията, възникващи по време на поредните изпитания, изглежда дотолкова реална, че колебаещият се и съмняващият се дух няма сили да ги преодолее. Но непоколебимото решение на волята да се върви докрай ги помита от пътя като картонени къщички. Вървящият ще достигне.

1966 г. 013. (6 януари). Връзката между двата свята в човешките действия е несъмнена. Само виждайки ги и двата може да се съди за същността на действията и постъпките на хората. Всяко съждение според тяхната външна форма ще бъде едностранчиво, тоест в по-голямата си част невярно или непълно. Отричането на Тънкия Свят отклонява хората от разбирането на действителността. Като се знае двустранния аспект на явленията, те могат до известна степен да се управляват или да се насочва тяхното течение, оформяйки техните тънки прообрази. Ще разберем това широко. Платоновското твърдение, че идеите управляват света се основава на познаването на великия Закон. Добре е да се да се разбере този Закон практически при неговото прилагане в живота. Всяко отвлечено знание, даже знанието на Учението на Живота, е безполезно, ако не е приложено на практика. Знаещи и прилагащи Нашето Учение, благо на вас.

1966 г. 014. (М. А. Й.). Докато Владиката Живее в сърцето, нито един косъм няма да падне от главата без Неговата Воля. Така и вървете по пътеката на несломимото доверие към Водещата Ръка.

1966 г. 015. (Гуру). “Оттам, където се създават сънищата...” всекидневно получавате поздрав във вид на реализираните от вашето съзнание изпращани ви тънки енергии. Но в бурята е трудно да се удържиш дори за котва. Вашата котва е

Йерархията на Светлината. Затова и се дръжте за нея с всички сили на духа, колкото и да е трудно.

1966 г. 016. (М. А. Й.). Секрециите на жлезите в една или друга степен съдържат психическа енергия. Степента на заряда зависи от огнеността на организма. Искам да кажа за слюнката: тя може да бъде благотелна или отровна. Тя може да оздравява болелите тъкани. Това знаят даже кучетата, ближейки раните и карайки ги по този начин да зарастват бързо. Само хората не искат нищо да знаят и отричат всичко. Слюнката носи в себе си печата на състоянието на организма. Както по състава на кръвта сега, така и по състава на слюнката, на нейните излъчвания, светимост и окраска в бъдеще ще определят не само здравето или заболяемостта, но и психическото състояние на човека. Човешкият микрокосмос е изпълнен с тайни и е пълен с чудесни възможности. Само тъпото невежество не иска да види нищо и отрича всичко.

1966 г. 017. (Гуру). След особено трудни и продължителни изпитания и тежки периоди от живота настъпва особен подем и се осъществява нов полет на съзнанието. Именно самата трудност на изпитанието служи като гаранция за височината на последващия полет. Да се научим мъжествено и спокойно да преминаваме през всичко знаейки, че всичко това ще доведе само до нови победи и нови находки. Нищо не може да унищожи духа, тъй като той е вечен и неразрушим. Добре е да се помни това винаги, но да се помни особено здраво тогава, когато надвисват вълните на външните явления. Ще се учим да срещаме вълните красиво.

1966 г. 018. (8 януари). Качеството спокойствие и напрежение дават при съчетание огромна сила на действието. Трябва да се премине дългият път на опита, за да се запази пълно спокойствие в най-голямото напрежение. Силата на напрегнатото действие, извършено при пълен покой, е огромна. Това може да се нарече равновесие. Мощта на равновесието се разбира малко. То дава власт на духа. Мнозина се стремят към власт. Те не разбират, че никаква външна власт не дава на духа действителна власт. Възможно е да заповядваш на милиони, оставайки роб. И е възможно да не заповядваш на никого и да нямаш никаква власт, и да бъдеш в същото време господар на своята мощ. Този побеждава всичко, който съумее да победи самия себе си - това е девизът на отсъдения победител на света. Имало е много завоеватели в света, във всеки случай, стремящи се към власт над света. Но всички те са си отишли от живота с нищо: армиите им са се разпадали, троновите са се рушили, а те са умирали, без да вземат нищо със себе си. Но този, който е победил себе си, той запазва своята власт над себе си, над своя микрокосмос, над неговите енергии и над обвивките, в които се облича духът, и отнася нейната сила със себе си в Световите и отново я донася на Земята, възплъщавайки се в ново тяло. Силата на духа е неотнимаема нито от живота, нито от смъртта, ако е утвърдена. Трябва да се мисли за неотнимаемостта на натрупванията, тъй като всичко останало е напълно отнито. Наричаме събирач на съкровища този, който е устремен към натрупванията на духа и изпълването на Чашата с кристали от Светлина. Той знае как се умножава Съкровището на Камъка.

1966 г. 019. (М. А. Й.). Стремешът към утвърждаване на качествата е добър с това, че всичко неосъществено и неосъществимо тук, се осъществява с енергията на устрема там, и особено сигурно когато духът върви "към нарастване".

Това, което не се е удало да се постигне на Земята, се постига там, ако устремът е достатъчно огнен. Ще го наречем крила на духа. На крилата може да се лети, но много обитатели на Тънкия Свят не познават полетите. Нищо не може да се сравни с щастието от свободния полет в пространството. Там, където всичко се движи от мисълта, там човекът, пренесъл битието в мисълта, придобива свобода на полетите.

1966 г. 020. (Гуру). Силата на словото, както на устното, така и на писменото, е огромна, ако то е наситено с огън. Когато е достигната тази степен на огненост, трябва да бъдете много бдителни, внимателни и предпазливи с всичко, което произнася езикът. Въздействието на такива думи над другите съзнания е много силно, а също и реакцията на тях. И тогава Казваме: по-добре мълчание. При това то е събирач на психическа енергия. Считаме за голямо достижение, ако ученикът не е произнесъл нито една излишна или ненужна дума.

1966 г. 021. (9 януари). Целта на създаването от Кармата обстоятелства се заключава в това човекът, сблъсквайки се с тях, да си извади от това нужния урок или да заплати стар дълг. Заплащането на старите дългове също учи на нещо. Не може да се отклониш или да избягаш нито от урока, нито от заплащането. Разбирането на това, че през неизбежното трябва да се премине, дава сила спокойно и мъжествено да се премине през всичко. Кармата не може да се отхвърли, но да се въоръжиш със спокойствие и твърдост може. „Може да бъде и по-зле“ – това можете да си повтаряте, когато стане трудно. Необходимо е да се утвърди мъжеството на спокойното отношение към ударите отстрани, придвижвайки се при това неотклонно, упорито и устремено напред.

1966 г. 022. (М. А. Й.). Много неща могат да спрат по пътя. Всяка задръжка означава победа на външните условия над силата на устрема на духа. Не нарушаваният ритъм ще бъде показател за преодоляване на живота. За Нас е радост когато виждаме, че ритъмът се съблюдава. Ритъмът на всекидневното Общуване е важен с това, че той представлява един вид гребен на вълната на упоритото ритмично придвижване на духа. На гребена на вълната по време на подем той получава изпращаните му енергии Светлина. Ритъмът на напредъка се съблюдава независимо от всичко.

1966 г. 023. (Гуру). Сънят е подобен на смъртта. Но сънят не нарушава утвърдения през деня ритъм. По същия начин и смъртта не може да наруши това, което е било установено през живота. По такъв начин ритъмът носи духа върху привичната вълна и в Надземните Сфери. И ако ритъмът е устремен към сближаване с Йерархията на Светлината, то той наистина представлява благословия и щастие за утвърдили се в него дух. Дръжте със здрава ръка ритъма на връзката с Учителя на Светлината.

1966 г. 024. (10 януари). Времето върви напред и в неговото постъпателно движение безвъзвратно си отива в миналото вехтия свят и Новият Свят заема неговото място. Такава е всепланетната еволюция. Тя дотолкова дълбоко засяга човешкото съзнание и така е свързана с промените на човешкото мислене, че е невъзможно да се спре процесът. Враговете на еволюцията се опитват да я подавят и се борят с нея със силата на оръжието и парите, но с оръдия и бомби, даже и атомни, идеите не могат да се унищожат. В това е безсилието на стария свят. А на Новия Помагаме Ние. Затова неговата победа е неизбежна. В тази борба значението на участието на Новата Страна (вашата родина) е огромно. Няма да се

смушаваме от това, че много неща в нея са несъвършени. В нейното стремително движение към бъдещето по силата на необходимостта ще се изживее всичко, което не е годно за еволюцията. Великата страна, великият народ имат и велико бъдеще. По право я Считаме за Водейща Страна.

1966 г. 025. (М. А. Й.). Вашата преданост и помненето за нас задължава и нас за много неща. Тъй като откликът е според силата на зова или обръщането. Постоянството при това играе твърде важна роля. Постоянството на ритъма е космически закон. Слънцето изгрява всеки ден над хоризонта и движението на луната е постоянно ритмично. Постоянството на ритъма в устрема към Светлината извежда съзнанието на космическите пътища. Възхваляваме неотклонното дръзновение на духа.

1966 г. 026. (Гуру). Съпротивлението на обкръжаващата среда и противодействията на тъмните се преодоляват със сърцето, затова на него е така тежко. Но затова и всяка победа става ново стъпало от Стълбата на Светлината. Не за победения, а за побеждаващия са Лъчите от Твърдината и всички токове на пространството. Затова трябва да се премине през живота като победител. Ние се радваме за вървящите победно. Слабите, безволните, смазаните от живота, загубилите вяра във всичко - това не са воители на Светлината. Непобеденият в духа е подобен на воина, не изпуснал докрай меча от ръката си. Тъй като духът е непобедим дори и тялото да е наранено или разкъсано. Искам да ви кажа много нужни думи за победата в духа и толкова ми се иска те да достигнат до сърцето.

1966 г. 027. (11 януари). Когато се налага да се преминава през нещо, значи е нужно да се утвърди нещо в себе си и да се заздравя или развие сила за преодоляване: Подчертавам - в себе си. Тъй като обкръжаващото само по себе си не е важно за преодоляващия себе си дух. Смятат, че трябва да преодоляват външното, докато в същото време животът в духа протича в духа и преодоляващият в себе си е на правилния път. Вълните на външния свят могат да се стоварят върху съзнанието, но тяхната ярост е безсилна, ако те нямат нищо в него и именно благодарение на това не могат да го съкрушат. Вече Съм Казвал, че и победата, и поражението са в духа, и в духа е защитата от тъмнината. Затова и вървете духом през вълните на външните въздействия и ще постигнете победа, тъй като духът е нерушим.

1966 г. 028. Който търси благополучие и спокойствие, той по-добре да не се приближава към Нас. Борба, нагнетяване на енергиите, напрежение на сферите и на всички Наши Сили - това са условията, в които живее Нашата Община. За слаби няма място сред Нашите сътрудници. Няма място за униние, оплаквания, недоволство, ожесточение и всички други отрицателни свойства, толкова свойствени за хората. Приближаването към Светлината изисква много мъжество. Но, кураж, Мои воители, тъй като вървим към победата и ще постигнем победа.

1966 г. 029. (М. А. Й.). Утвърждаването на Светлината пред лицето на тъмнината също влиза в задълженията на тези, които вървят след Владиката. Да утвърждаваш Светлината е добре и не е трудно, когато всичко благоприятства. Но когато всичко противодейства и сте обкръжени от тъмнина, тогава утвърждаването на Светлината наистина се превръща в подвиг. Подвигът е най-близкият подход към Владиката. Невидимият подвиг, не изразяващ се в нищо външно, подвигът,

извършван вътре, е най-трудният. Знаете много имена на подвижници на духа, известни на целия свят. Но кой познава тях, неизвестните, тихо, незабележимо и в мълчание преминали през живота. Светът не ги знае, но Владиката ги Знае, тъй като този невидим подвиг е най-краткият път към Него.

1966 г. 030. (Гуру). Неизчерпаемостта и многообразието на творчеството, а следователно и на мислите, които го вдъхновяват, е награда за вървящите след Учителя на Светлината. Изворът е непресъхващ и притокът на нови енергии е постоянен. Приближаването към Учителя поставя съзнанието в съприкосновение с Пространствената Съкровищница на Мисълта. От нея може да се черпи. Тя е неизчерпаема, тъй като е в Безпределността. Безпределността не е ограничена от нищо. Безпределната мисъл се носи в пространството. Мислите на Далечните Светове я насищат. Огнените пратки се пренасят по веригата на Йерархията. Владиката Каза: дошлия при Мен няма да ожаднее векове. Така е била Посочена неизчерпаемостта на Извора.

1966 г. 031. (12 януари). Нека личното да не закрива общочовешкото. Първото е крайно, второто продължава без прекъсване. Навлезлият в потока на световния живот и утвърдил се в него установява непрекъснатост на своето свръхлично съзнание. Отричането от личните интереси и от всичко, което е свързано със себелюбието на низшето „аз“, означава именно този процес, когато загубилият своята душа я придобива в сферите на свръхличния живот, пробивайки по този начин черупката на своята аура. И тогава в него започва да действа световното око, а после - космическото. Ограниченията на себелюбието са ужасни. Движенията от себе си и към себе си създават свят равен на главичката на карфица, захвърляйки духа в тъмницата на безизходицата. Проявата на самоотверженост е космично. Ненапразно във всички времена и при всички народи на Земята героите са били толкова почитани. Героизмът и самоотвержеността са явления от един порядък. Без самоотверженост няма героизъм. Героичните подвизи представляват апотеоз на самоотвержеността. Създавайте герои.

1966 г. 032. (М. А. Й.). Ще въздадем полагащото се на всеки акт на самоотверженост. Продължителността на неговите следствия във времето донася своите огнени плодове. Пространството не забравя такива действия. Хората могат да забравят и даже изобщо да не познават много неизвестни герои. Но героичните деяния се отпечатват в свитъците на Акаша и техните следствия съпровождат героя във всички негови животи. Жертвоготовността и героизмът са близки по дух, тъй като водят към подвиг. Таванът на полета на духа се утвърждава с подвиг. Подвигът дава крила на духа. Подвигът не умира в пространството. Героичните деяния живеят в пространството, вдъхновявайки хората за извършване на нови.

1966 г. 033. (Гуру). Потокът на живота отнася всичко временно със себе си, но всичко извънвременно остава с духа. Необходимо е да се отделят в съзнанието едното от другото, удържайки около себе си елементите на извънвременното. Така могат да се натрупат истински съкровища. Трудно е даже да си представите как обикновените хора държат около себе си толкова натрупвания, толкова ненужно, тъмно, сиво. Не е лесно да се освободите от тези натрупвания, тъй като те представляват тежък товар. Към Светлината е по-леко да се върви свободен от товар.

1966 г. 034. (13 януари). Ако Учителят е неизменен, то и отношението към Него не трябва да се изменя или да се колебае в зависимост от колебанията на външните условия, успеха или неуспеха, радостта или мъката. Ако се поставя своето отношение към Него в зависимост от тяхната променливост, то любовта и предаността към Учителя ще станат ветропоказатели за всеки вятър. Оттук не е далеч до принципа „накъдето духа вятъра“. Куклите на конци също подскачат и извършват движения в зависимост от това кой как дърпа връвчиците. Да не приличаме на куклите на конци в отношението си към Учителя на Светлината. Дивите племена угаждат на своите богове с дарове или пък ги бият, при неблагоприятно положение. Аналогията е твърде впечатляваща.

1966 г. 035. Формулата „Владико, в Твоите ръце предавам Духа Си“ е произнесена не в минути на спокойствие и благополучие, а на кръста, в момент на тежки страдания, на прага на смъртта. Имащият уши нека да слуша.

1966 г. 036. (14 януари). Може ли да се поставя възхода на духа по Стълбата на Светлината в зависимост от изпълнението на личните желания, отправяни към Йерархията? Личността живее с желанията, също толкова временни и преходни, както и тя самата, и толкова несъвършени и егоистични. Корените на желанията продължават далеч в миналото, още по-несъвършено, отколкото настоящето. Да живееш живота с желания значи да живееш с егоизъм. Йогът заменя желанията със заповед на чистата мисъл. Но за това мисълта трябва да бъде очистена от елементите на на самолюбие. Много са хората, седящи на брега на неизпълнимите и неизпълнените желания! Същността на устрема към Светлината е толкова далече от желанията на себелюбие. Себелюбие то иска всичко за себе си, за своята малка личност. Идеите и изискванията на Общото Благо са толкова далечни от нея. Но със себелюбие трябва да се разделите, тъй като първото условие за встъпване върху Пътя на Светлината това е „отвърни се от себе си и Ме следвай“.

1966 г. 037. (М. А. Й.). Превъзходството на духа се утвърждава от противодействията на обкръжаващата среда. То може да достигне такава сила, че даже физическите страдания да загубят власт над съзнанието и да престанат да се усещат. Тъй като всички усещания са относителни и условни. На човек под хипноза или даже просто под внушение може да бъде извършена операция без той да усеща болка и от това се вижда, че усещанията могат да бъдат контролирани от волята – чужда или своя. Духът утвърждава своята власт над себе си, тоест над своите обвивки по пътя на дългия опит в живота и страданията. Вървящите към Светлината рано или късно я утвърждават.

1966 г. 038. (Гуру). Когато Кармата или Учителят поставят ученика пред неизбежността да премине през нещо, избягването му е невъзможно. Изходът е един – да се съберат всички сили на духа, цялото мъжество, цялата твърдост, за да не се наруши неизменността и ритъмът на крачката. Само такъв неизменен ритъм ще бъде достоен за отсъдения победител. Този, който, потапяйки се в своите преживявания, усещания и страдания започва да се колебае или да блуждае, той няма да достигне.

1966 г. 039. (15 януари). Колкото повече духът се възмущава, протестира и негодува от течението на неговата карма, толкова по-здрави са нейните вериги - тя прилепва плътно към него, както е била прилепнала отровната

дреха към тялото на Херакъл. Кръстът на кармата трябва да се носи спокойно и мъжествено. Само така тя може да бъде изчерпана или погасена, без да се задълбочава. Много грешки може да извърши човек, въставайки срещу Йерархията и приписвайки на Нея, а не на самия себе си, неотвратимите следствия на своите собствени заблуждения и простъпки. Ненапразно древният философ, продаден в робство, е въздал благодарност за това, възкликвайки: „Е, така поне ще мога да изплатя своите стари дългове“. За тежката карма няма на кого да се сърдите, освен на самия себе си. Това разбиране ще освободи от желанието да се обвинява някой друг или Този, Който Полага усилия, за да я облекчи и ускори. Старите дългове трябва да се платят и колкото по-спокойно и по-съзнателно е плащането, толкова по-близо е освобождението. В крайна сметка тежестта или лекотата на кармата се обуславя от съзнанието. Дребното съзнание ще счита загубата на собственост за нещастие, голямото - за освобождение. Така че освобождението от кармата зависи не от нея, а от съзнанието. Трудно е да се върви през живота лишен от привичното обкръжение, но преди преминаването на Великите Граници е по-добре да нямаш нищо и да бъдеш свободен от земните привързаности и земната собственост. По такъв начин нещастieto за един може да се окаже благословия за друг. Въпросът не е във фактите, а в отношението към тях. Фактът сам по себе си е лишен от емоционална страна. Един страда от глад, ако не е ял ден или два, друг издържа многодневно гладуване и тържествува духом. Един страда от неголяма болка, друг изтезава себе си и носи вериги или власеница. По това може да се съди колко относителни са човешките преживявания и доколко те се обуславят от състоянието на съзнанието. Този, който разбира това и управлява преходните състояния на съзнанието, той е близо до освобождението от властта на кармата над неговия дух. Човешките усещания са твърде относителни. Воинът в боя, бидейки ранен, не само не усеща болка, но даже не забелязва раните. Често изпълнявайки отговорно поръчение или предавайки важно донесение той пада безчувствен от умора или загуба на кръв. Напрежението на психическата енергия е преодолявало телесната слабост, и когато то се е прекратило, тялото е предявявало своите права и е напомняло за себе си. Но духът е по-силен от тялото, когато е призован да прояви своята мощ. Често героят отива на подвиг без да мисли за това, че може да пострада или вече страда неговото тяло. Превъзходството на духа издига съзнанието над болките на тялото или неговите неудобства. Мирният обикновен човек би заболял от хиляди болести и простуди, ако биха го поставили в условията, в които се намира боецът на фронта. Силата на духа е неизчерпаема, когато е призована и особено, когато е призована съзнателно. При възторжено състояние на духа може да не се вижда, да не се чува, да не се усеща и да не се преживява това, което иначе би се усещало остро, но и обратно. Всичко е в духа, всичко е от духа и духът господства над всичко, ако е призован.

1966 г. 040. (М. А. Й.). Колкото и да е обременен духът от обстоятелствата, справедливостта все пак изисква да се признае, че именно тези трудности и обременявания са особено плодотворни с опита и знанията, които те носят. И колкото те са по-напрегнати и непоносими, толкова по-богати и ценни следствия дават. Получаването и придобиването са пропорционални на заплащането. Но мнозина не искат да платят, искат да получат просто така, насъбрали повърхностни сведения за възможностите за достижение и за скритите

способности, заложили в човека. Но даром нищо не се дава, всичко трябва да се заработи и за всичко да се заплати. Пътят на достиженията не е лек. Ти, който се боиш от трудностите на живота или мечтаеш за лекота на достиженията, не приближавай!

1966 г. 041. (Гуру). Отиват си всички, не утвърдили Учението на Светлината със своя живот. Вълните на житейското море отмиват постройките върху пясък. И останали до разбитото корито се чудят къде е отишло всичко и къде са тези розови замъци, зад стените на които така уютно и привидно сигурно се е чувствало окриленото от безпочвени мечти съзнание. Но пътят е суров, животът е суров и подвигът е суров. Напредъкът на духа се заключава не в розови мечти, а в борба и преодоляване. И само пред преодоления се отваря тясната пътека, водеща в живота.

1966 г. 042. (16 януари). Един допуска грешки въпреки волята си, безсилен да се бори със себе си. Друг върши същото с позволението на волята. Постъпките могат да бъдат еднакви, но ролята на волята е различна. В първия случай нещо се извършва в робство, във втория – в свобода. Когато е в свобода, волята не страда, когато е в робство, тя се разрушава. Сама по себе си постъпката не е толкова важна, колкото отношението към нея и мотивът. Наркоманът е човек с разрушена воля и е роб на своята слабост. Слабостта и своеволието не са годни за еволюцията. В борбата на видовете за съществуване преживяват силните. Този човек, чиято воля управлява действията, който даже и грешките си извършва с позволение на волята, а не против нея, той може да достигне до пълна победа над себе си и да преодолее себе си.

1966 г. 043. (17 януари). Слънцето изгрява и залязва и неговите лъчи озаряват Земята извън зависимостта от това какво се случва на нея. Точно така и Лъчите, изливащи се от Твърдината, могат постоянно да озаряват съзнанието, ако сърцето е отворено за тях извън зависимостта от това какво се случва с човека. По такъв начин постоянната отвореност на съзнанието и сърцето за Лъчите Светлина на Йерархията, независимо от всичко и въпреки най-тежките условия на живот, ще бъде гаранция за постоянството на връзката с нея. Мнозина неиздържали изпитанията затварят достъпа на Светлината до своето сърце. И тогава откъсването е неизбежно. Заминаващите не разбират, че връзката на духа със своя Йерарх се установява над всички негови временни обвивки и движенията, постоянно протичащи в тях. Тялото умира и с него си отива всичко земно, заменяйки се с тънкото обкръжение, но връзката с Този, Който Води, остава. Тя остава и тогава, когато се отхвърля менталното тяло. Нищо не нарушава и не може да наруши тази връзка, ако единствено самият човек в заслепението си не я наруши. Светлината на Йерархията свети за всички желаещи да я видят и особено за виделите Слънцето.

1966 г. 044. (Гуру). Обвивките затъмняват знанието на духа. Те затъмняват и Близостта на Този, Който е с нас винаги. Ако животът в обвивките и призраците на Майя се приемат за реалност, то за Учителя няма да има място сред тях. Действителността се утвърждава със силата на духа, въпреки очевидността и движението към Светлината се извършва при всички и всякакви комбинации на външните условия или състояния на обвивките. Само така може да се достигне.

1966 г. 045. (М. А. Й.). Където и да живее човек и каквото и да е неговото обкръжение, той иска да пие, да яде и да спи, иначе тялото няма да

издържи. Точно така той трябва да иска храна и за духа и постоянно да поддържа с нея в себе си живота на духа, който също се нуждае от хранене със Светлина. Ритмичността на връзката с Учителя на Светлината представлява храна за духа.

1966 г. 046. (18 януари). Не е ли все едно къде се осъществява Общуването в духа с Учителя на Светлината: на Изток или Запад, на Север или Юг, в този свят или в другия, Надземния свят. Нито мястото, нито разстоянието, нито обкръжението имат значение. Общуването е в духа. Така също поне временно може да се отхвърли всичко пречещо и всички разсъждения, колкото и логични и убедителни да ни изглеждат, ако те само препятстват контакта. Обичайното мислене винаги ще противоречи на Висшето, тъй като отдавна е било казано, че земната мъдрост е вражда против Господа. Ще разбираме това широко, отхвърляйки клерикалния налеп. Логиката на огненото мислене се различава също толкова или даже повече от логиката на еснафа, както логиката на безкрайно малките и големи величини от обикновените правила на аритметиката или законите на плоскостта от законите на триизмерния свят или Света на Висшите Измерения. Най-добре е просто да се отложат всички обичайни мисли и, освобождавайки съзнанието от тях и по такъв начин очиствайки го, да му се предостави, подобно на огледалните води на затихнало езеро, отразяващо небето и звездите, да отразява ясно и без изкривявания вече не своите мисли, а мислите на Висшия Свят. Те се носят в пространството и са достъпни за възприемане от съзнанията, които не са помрачени и затъмнени от вълните на житейските мисли.

1966 г. 047. (М. А. Й.). До най-последния момент Гуру се надяваше, че ще се поправи и ще тръгне за Родината. На мен също беше дадена надежда за пътуване и желание за среща. Учениците на Христос също са живели с несбъдналата се надежда за скорошното пришествие на Учителя. Защо се е случило това? Не е ли затова, че надеждата е мощен двигател за духа. Не е важно как, от какво и защо, но е много важно надеждата, устремяваща духа към възход, да не умира. И ако надеждата не се е осъществила, то тя все пак е изпълнила своето предназначение и е придвижила духа на ново стъпало на разбиране. По такъв начин надеждата за нещо сама по себе си не е съществена, но нейната способност да придвижва съзнанието и да го разширява е необичайно ценна. Вместо съжаление за несбъдналите се надежди и очаквания е по-добре да се помисли за това доколко те са издигнали духа по Стълбата на Светлината и са го доближили до целта. Ценността на огнената мощ на надеждата не е в това, за изпълнението на което се надява човек, а в това, че тази сила му дава енергия да живее и да върви победно по пътищата на Светлината. Това разбиране е трудно да се внедри в мозъка, но без надежда няма живот. Няма да убиваме, а ще отглеждаме и ще се грижим за всяко семе надежда в себе си. Без надежда има безнадеждност, безизходица и безпросветен тупик. Да изкажем благодарност на всички, които са запалили надежда в нашето сърце, дори неизпълнила се или неизпълнима, ако тази надежда е запалила огньовете в нашето сърце.

1966 г. 048. (Гуру). Надежда за Великото Пришествие, надежда за еволюцията на света, надежда за утвърждаване на Новата Епоха на Огъня – нима това не са най-мощни двигатели на прогреса, даващи стимул за усъвършенстване на духа. Владиката Майтрейя Говори за всички хора и Дава огнена надежда на хората за неизменността на преobraжението на света. Има надежди човешки,

надежди земни, надежди на преходните миражи на личния живот, но има надежди Космически, основаващи се на непоколебимото познаване на Космическите Закони. Тези надежди, по-точно това знание за неизменността на проявата на бъдещето водят Тези, Които Ръководят еволюцията на планетата и нейното човечество. Тези надежди, по-точно това знание за бъдещето носят върху себе си печата на неизменността. Йерархията на Светлината Живее с това. Йерархията на Светлината Действа с това знание.

1966 г. 049. (19 януари). Да се удържиш достижението е много трудно, отколкото да го постигнеш. Затова Настоявам за приложение на знанията на практика. Приложеното остава даже по време на пралайя на съзнанието. Неприложеното се губи. Теорията е добра само ако се съпровожда с практика. Утвърденото в приложение е вече невъзможно да се отнеме от човека. Неуспехите в прилагането на Учението зависят не от Учението, а много често от тъмните противодействия. С упорство и настойчивост се преодолява много. Опитният ученик не отстъпва даже пред най-упорития неуспех. Може би му остава да направи само още една крачка до победата. Всички неприложени знания се основават върху пясък и се разсипват на прах при стълкновение със суровата действителност на живота.

1966 г. 050. (Гуру). Мислещият за Светлина, стремящият се към Светлина, търсещият Светлина, искащият Светлина я има. Само отвърщащият се от Светлината се потапя в тъмнина. По такъв начин мисълта за Светлината вече поражда Светлина в съзнанието и го осветява. Мисълта за Носителите на Светлина свързва с Тях и създава мост или канал за съединение с Тях в пространството. Когато е много тъмно ще мислим за Светлината. Само тя, само Светлината може да победи тъмнината и вътре, и вън.

1966 г. 051. (22 януари). Можеш да позволиш на обвивките да прозвучат на една или друга вълна, но при условие че се отдръпнеш настрана, наблюдавайки при това как се възползват от предоставената им свобода и без да се отъждествяваш с тях нито за миг. Това, разбира се, е трудно. Но нали дори актьорът на сцената през цялото време се наблюдава как изпълнява ролята си. Това раздвоение не му пречи да бъде добър изпълнител и да разбира, че всяка роля е временна, колкото и добре а бъде играна. Необходимостта от земни въплъщения показва, че условията на плътния свят са нужни и е невъзможно да се избегнат или да с отклониш от тях. През тях трябва да се премине независимо дали човек иска това или не. Няма да се отвърщаме от тях. Но и висшето предназначение на духа също не трябва да се забравя. Следователно решението е в мъдрото съчетаване на Надземното и земното. Корабът, пътуващ към далечно пристанище, има своето предназначение и това не пречи на капитана стройно, отмерено, съблюдавайки строго порядъка, да регулира живота на кораба. Без това корабът няма да достигне до целта. Така и на човека в земния живот се налага да премине през него, имайки предвид крайната цел и в същото време без да забравя, че тя не може да се достигне, ако земното не бъде подредено и подчинено на нея. Хармоничното съчетаване на духовното и земното ще бъде и правилното решение на живота.

1966 г. 052. (23 януари). Когато цветята на духа се газят и тъпчат от някои хора, изпитанието става особено трудно. Не за тях, жестоките и тъмните са отглеждани те. Много изтънчени организми не издържат земните условия, но

вината не е в тях. Хората още не са се научили да ценят тези предвестници на зараждащата се раса. Но все пак някога ще дойде време и тези цветя на човечеството ще бъдат считани за съкровища на народите.

1966 г. 053. (Гуру). Колко просто, лесно и безпрепятствено се освобождава духът от изглеждащите като напълно безизходни обстоятелства и от тежкото обкръжение, когато настъпи срокът. И това, което е станало плътна непреодолима стена, изведнъж изчезва. И духът придобива свободата, от която е бил дълго лишен.

1966 г. 054. (24 януари). (М. А. Й.). Когато обкръжаващите условия стават твърде тесни и непоносими, може, премахвайки елемента време, да се помисли за далечното бъдеще, сякаш изтривайки границите, отделящи ни от него. Това бъдеще е неотменимо, то непременно ще настъпи. Неговото осъзнаване ще направи това бъдеще реален фактор на вътрешния свят на човека и двигател за духа. Това бъдеще ще дойде и ще настане време, когато човек ще бъде в състояние да действа във всеки от своите проводници, когато вътрешните възможности ще заменят за него и телеграфа, и телефона, и телевизора, когато ще изчезнат болестите, нищетата, безобразията, насилието и войните, когато преобразената от човека Земя ще стане прекрасна, цъфтяща градина, а Далечните Светове – реалност за съзнанието, достъпна и близка, когато красотата и хармонията ще царстват на Земята и смъртта ще загуби своето жило, тъй като тя няма да съществува за духа. Всичко това ще се сбъдне, всичко това е определено в бъдещето за човека от еволюцията на битието. И всичко това може да стане дори сега неизменна и неотречима реалност за съзнанието. Всичко е в духа. Няма недостижимо.

1966 г. 055. (Гуру). Мечът на Александър и Гордиевият възел нека да бъдат символи на това, как могат да бъдат решени в духа много земни проблеми. Тъй като това за тялото и земните усещания са теснини и граници, прегради. Но в духа има свобода и не може да има прегради за мисълта. Пренасянето на битието в мисълта ще даде на духа свобода. Защо да се търси далеч това, което е по-близко от близкото.

1966 г. 056. (25 януари). При неотклонност на ритъма в периодите между пралаите на съзнанието винаги остава възможност да се почерпи плодотворно от съкровищницата на пространството. Трябва само да се помни, че няма безкрайни изпитания и че периодите на пралайя на съзнанието се сменят с подем. Всичко в природата е подчинено на закона за периодичността и промените и на закона за полярностите. По мрака на нощта може да се съди за сиянието на деня и по тежестта на земното бреме - за освобождаването на духа от него. Дворецът на богаташа и колибата на бедняка нерядко се заменят) едно от друго. Как иначе да се закали духът, ако не чрез смяната на противоположностите. Даже стоманата не може да се закали, ако не се приложи този принцип. Говоря за това за да не се отчайвате, гледайки привидната безизходица на земното обкръжение или на временното стечение на обстоятелствата. Аз Дадох, Аз Давам, Аз ще Дам, но не по-рано отколкото трябва. Имащият търпение докрай утвърждава победния път.

1966 г. 057. (М. А. Й.). Много се прощава при неизменна твърдост на крачката. Измененията в обвивките не могат да бъдат решаващи, тъй като са винаги временни, но измененията в духа решават всичко. Да бъдем внимателни към последните и много бдителни, приемайки решенията на духа. Така например

малко значение има въпросът какво да пиете и какво да ядете или в какво да се обличате, но положението става фатално ако възникне въпросът за това как се отнасяте към Общуването, към стремежите на духа, към утвърждаването на Сребърната Нишка или Основите на Съкровеното Знание. При неизбежните промени на външните условия въпросите от областта на духа остават неизменни, тъй като Основите са непоколебими. По такъв начин може да се отдели преходното от непреходното и временното от вечното. Духът е вечен и животът е вечен, и има живот на духа и в духа. На чашата на везните се полага животът на тялото и в тялото и всичко зависи от това кое ще натежи.

1966 г. 058. (Гуру). Ковчежето е за тези, които съумеят, преминавайки през огнената пещ на земните изпитания, да удържат Сребърната Нишка на връзката с Учителя. Изпитанията за здравината на връзката са едни от най-трудните. За някого това са били кладите, мъченията, разкъсването от зверове, за някого - самотата и лишаването от привичните условия, за някого - богатството и властта. За всекиго своето, но не по-малко трудно, отколкото за другия. И издържалите са преминали през всичко, без да скъсат връзките на духа. Да се удържи Сребърната Нишка е много по-трудно, отколкото тя да се установи. Трябва да се мисли за това, тъй като земният живот е проверка за устойчивостта на духа, на подготовката му за живота в Надземното.

1966 г. 059. (26 януари). Интересно е да се отбележи, че мисълта или решението, взети или обмислени в течение на деня, през нощта по време на сън са продължавали и са се проявявали в действие. Но тъй като сънят е малка смърт, смърт в миниатюра, то по аналогия е лесно да се допусне как същите тези мисли и решения ще влияят на следсмъртното състояние на човека. Мисълта е явление от тънък порядък, макар и да се поражда от мозъка. В по някакъв начин едновременно се проявяват свойствата и на двата свята. Тя може да се поражда в земния свят, с посредничеството на мозъчния апарат, а действието ѝ продължава и в този свят, и в другия. Обединяването на световите се извършва с мисълта. Дете на невидимия план, тя царства в двата свята. Фотографирането на мисълта ще покаже, че това не е абстракция, а реална същност, облечена в конкретна форма. Време е вече да се разбира, че абстрактната представа за мисълта е условна и невярна. Мисълта е реалност, по-продължителна и устойчива от преходните условия на плътния свят. На пръв поглед какво сравнение може да има между явно видимия предмет от земния свят и невидимата мисъл, обаче мисълта по своята същност е по-реална дори от земните предмети. Камъкът може да съществува хилядолетия, но символът или мисълта, отпечатани върху камъка все пак надживяват продължителността на съществуване на камъка, тъй като се съхраняват в хрониките на Акаша завинаги. Така че, когато мислим за преходните вещи и за тези неизтребими (и за неизтребимите) в пространството, ще отнесем мисълта към непреходните и неунищожимите.

1966 г. 060. (М. А. Й.). Мислили ли сте за това, че кармата на човека като съзнателно мислещо същество е следствие на кристализираните мисли, породени от него в миналото? Кармата се поражда не толкова от постъпките, колкото от мислите. Постъпките като следствие на мисълта тутакси се изчерпват и за извършването на нови са нужни нови мисли. Но мисълта, която не е се изчерпала в действия, остава в аурата на мислителя и ще пребивава в нея дотогава, докато не

се излее в действие. Да се изживее внимателно животът означава да се съблюдава мисълта без да се поражда неизбежността на нежеланите следствия, предизвиквани от мислите от отрицателен порядък.

1966 г. 061. (Гуру). Мисълта, породена в състояние на равновесие, е особено силна и особено слаба - творимата в хаоса на разновесието. Личните емоции на раздразнение, страх, съмнение, огорчение, недоволство, униние, безпомощност и така нататък отслабват силата на мисълта, свеждайки ефективността ѝ до нула. Не за кармата говоря, а за силата на творческата мисъл, изпращана в пространството за осъществяване. При равновесие се прекъсва връзката с Йерархията и каналът на Помощта престава да действа.

1966 г. 062. (27 януари). Най-обикновеният човек, проявяващ много висока степен на самообладание, вече е на верния и сигурен път към властта над своите обвивки. Затова самообладанието, самоконтролът и много други качества на духа вече показват доколко човек владее своята психическа енергия. Новата Епоха на Огъня - това е епоха на нови възможности. Възможностите на духа са ограничени от мисълта. А мисълта не е ограничена от нищо. Сега всичко е възможно - Утвърждавам това в преддверието на Века на Майтрейя.

1966 г. 063. (М. А. Й.). Сферите на Светлината са винаги отворени за съзнанието, желаещо да се обърне към тях. Те не са долу под нас, а над главата. Следователно погледите трябва да се обърнат нагоре. Но дори и физически е невъзможно да се гледа нагоре, ако си навел глава надолу. Затова при сremeж към Сферите на Светлината се налага да се изключват, макар и временно, земните гласове. А те са много крещящи, натрапчиви и груби, и са необходими много усилия на волята, за да се преодоляват. Не да се преодолеят, а именно да се преодоляват, да се преодоляват упорито и повторно. Преодолени в един вид или форма, те възникват в други, докато огнената воля не укрепне и не израсне дотолкова, че постоянството на преодоляването става съдба на победителя. Учителят Каза: «заглушете мирските гласове». Ще се учим да ги заглушаваме когато волята, закалена в преодоляванията, иска това.

1966 г. 064. (Гуру). Утвърждаването даже в себе си вече укрепва основата. Затова ще утвърждаваме несъмненото пред лицето на очевидността. Много решимост е нужна, за да се утвърждава огнената действителност въпреки всичко, което вижда земното око и се усеща от чувствата на тялото. И черупката на собствената аура пречи. Трябва да излезете от нея. Тя е изтъкана от елементите, съставляващи личността на човека. Всичко, което е свръхлично, е над и извън ауричното яйце. Да се живее със свръхлични интереси, с интересите на Общото Благо, на своя народ, Родина, на цялото човечество и на цялата планета значи да се разруши стената на личната тъмница, значи да се разбие черупката на своята аура и да се излезе отначало на планетен, а после вече и на Космически простор.

1966 г. 065. (28 януари). Пеперудата, забодена на карфица, не може да лети, макар и да маха с крилца. Точно така е и с духът, здраво привързан към земното. Много полезно е да се определи здравината, свойството на всяка връзка, удържаща духа на Земята. Тяло има всеки. Един е свободен в него, друг е негов роб. Значи свободата не е в тялото, а в духа. Не в тялото се коренят язвите на духа, породени от земните желания и стремежи. Когато е отхвърлено тялото, всичко неизживяно остава изцяло с човека. Но да се освобождаваш от този товар в

Надземното е трудно - там твърде остро и ярко всичко се отлива във видими за окото форми, явни, живи, привлекателни, увеличащи и обграждащи като плътен пръстен своя породител. Как човек да се освободи там от това, от което не се е освободил на Земята? Развъплътеният дух отнася всичко със себе си - и доброто и лошото. Ако се подтиска всичко неизживяно, то бързо надига глава подобно на чудовището, чиито отсечени глави израстват отново. Но ако е съхранен устремът към Светлината, ако ритъмът на крачката не се нарушава независимо от всичко, ако се запазва вярата в Този, Който е Призовал, неизживените свойства на духа ще започнат да отлитат от него като есенни листа, повяхвайки и отслабвайки по силата си и отпусайки своята хватка над съзнанието. Дори прах не се задържа върху бързо движещото се тяло. Движението предпазва от обрастване с боклук. По време на подемите на духа и стремителния устрем напред миналите натрупвания някак отпадаха и вече не пречеха, загубили своята власт над съзнанието. Ето защо Казвам: устремете се и сиянието на Светлината ще ви залее. Всичко пречещо трябва да се остави: всички съжаления, недоволства и всичко бъдещо съмнение. Трудно е да се върви срещу очевидността, но ще се наложи да престанете да се съобразявате и с нея. Очевидността е кокошата действителност. Но кой докоснал се до Светлината ще поиска да превърне своя живот в кокошарник!

1966 г. 066. (М. А. Й.). Ще бъдете терзани от своите собствени порождения дотогава, докато не намерите в себе си сили и право да им кажете: ето, вие сте ме обградили плътно, за да преградите моя път към Владиката, но не се страхувам от вас и няма да ви предам властта над себе си, тъй като нямате нищо в мен. Когато тъмнината настъпва към изправилния се дух и в него няма нищо, за което би могла да се залови, тя е безсилна и повече няма власт над него. Огънят на духа изгаря миналите несъвършени форми.

1966 г. 067. (Гуру). “А аз все пак ще премина” си казва воинът пред лицето на обкръжилите го тъмни противници и, въоръжавайки се с огнения доспех, все пак преминава през тъмнината. Това е пътят на победителя.

1966 г. 068. (М. А. Й.). Принципът на отвореност на Висшия Свят за устремяващия се към него дух остава неизменен, тъй като устремът е ключ за всички врати. Ненапразно даже на разбойника е била Обещана Близостта на Владиката. И тъй, основното условие е да намериш в себе си сили да се устремши. Земните вериги магнитно привличат духа към Земята. Това привличане може да се преодолее само с устрем. Но огънят на устрема невинаги гори достатъчно ярко. И тогава трябва да се предизвика огън, събирайки в съзнанието моментите на полет, на подем и на възторг на духа, които са били вече в миналото, тоест да се устремши напред по върховете. Ще помним при това, че ритъмът на възхода се редува с пралаи на съзнанието и че това явление е законно. Ще помним и това, че следващият пореден полет ще бъде по-висок и по-ярък и ще донесе много радост на духа.

1966 г. 069. (Гуру). Можете да утвърждавате примата на духа в себе си, отделяйки съзнателно и упорито всичко, което е от обвивките и движенията, протичащи в тях. Миналото, съставляващо тяхното съдържание, си е отишло от полето на съзнанието, но стълбът на духа, около който са ставали тези движения, е останал, за да съзерцава новите, също така преходни и временни, както и тези, които са били по-рано. Вълните на относителните явления се устремяват към

скалата на духа, но той е нерушим. Нерушимостта на центъра в себе си трябва да се утвърждава особено ярко, тъй като основата на битието е непоколебима. Всичко ще премине, но духът ще пребъде. Духовните водачи също са от духа. Те няма да си отидат. И вие, като част от духа, ще останете с нас. Утвърждавайки първенството на духа ще знаем, че утвърждаваме Камъка на Вечната Основа на Живота.

1966 г. 070. (М. А. Й.). Утвърждаването и осъзнаването на властта над своята низша природа е най-добрата защита срещу тъмнината. Затова даже грешките, допуснати с позволението на волята, са по-добри, отколкото безволното и безпросветно подчинение на своите слабости. Ако една и съща простъпка е извършена в свобода или робство, разбира се по-добре е в свобода, тъй като владеещият себе си вече е на пътя към освобождението. По такъв начин неочистената астрална обвивка може да бъде тиранин и господар на духа или обратно, духът може да я управлява и да я контролира неочистена. Трябва да се стремите без съгласие на волята и против нея да не вършите нищо. Това, което е под контрол, то може да се отхвърли, но е трудно да се освободите от това, което напълно е овладяло слабата воля. Помнете указанието: който е уверен в своята воля, нека да влезе.

1966 г. 071. (Гуру). Ще прилагаме на практика принципа на дълбаенето на камъка от водата в живота. Рано или късно, но пред силата на ритмичната заповед на волята противоборстващите условия ще отстъпят. Не трябва да се губи увереност, а също и да се забравя, че пространственото въздействие не може да не донесе следствия. Мисълта, пусната в пространството, притежава свойството самостоятелност на действието. Нужно е, пускайки я, да ѝ се даде точно определено поръчение. Психическата енергия може да действа самостоятелно.

1966 г. 072. (31 януари). Подробеностите от деня продължават пред нощта, като логично следствие на причината. Тези явления се повтарят все по-често и по-често. Работата не е в самите подробности, които могат да бъдат много незначителни, а в принципа. Денят е сфера на причинността, нощта - на следствията, както земният живот и следсмъртното съществуване. Трябва да се проявява по-голяма грижа, когато се пораждаат вериги от причинности. Те винаги са в пълно съзвучие със следствията. Внимателното отношение към мислите, постъпките и действията е показател за познаване неизменността на закона за причините и следствията, тоест на кармата, творима от човека.

1966 г. 073. (1 февруари). Съзнанието се нуждае от храна за своя растеж. Основите на Съкровено Знание се явяват почвата, върху която незабележимо за самия себе си бавно, но неотклонно съзнанието се преобразява, тоест разширява се и расте. Приемането на Основите предопределя направлението на растежа в посока към развиване на основаните върху тях логични следствия. Това ще бъде прекият път към Светлината. Ако безсмъртието на духа и неизбежността на земните въплъщения не се приемат като основа, то утвърждаването на качествата и усъвършенстването на човека губят своето значение. За какво е всичко, ако човек умира и заедно с него изчезват и неговият дух, и всички натрупвания. Да усъвършенстваш нещо в себе си заради унищожаване е нелепо. И ако духът умира и всички хора умрат, а самата планета бъде унищожена, то за какво са тогава всички стремежи, всички страдания, труд и строителство на живота. Но Ние Утвърждаваме, че нищо не свършва и не изчезва,

всичко продължава и се трансмутира в безкрайния поток на живота, вечен и безпределен в своята същност. Умира дървото, умира формата, но зърното, в което е кристализирана неговата безсмъртна същност, продължава да живее, за да даде импулс за развитие на нова форма. И когато планетата умре, всичко, което са достигнали тя и населяващите я форми на живот, ще бъде концентрирано в зърното на духа на планетата, за да се даде на всичко нов живот на нова планета, когато удари часът на необходимостта. Формулата на диалектиката на природата остава неизменна във времето: нищо в природата не изчезва и не се ражда отново, а продължава своята еволюция.

1966 г. 074. (М. А. Й.). Когато сте с Нас, когато сте без съмнения, когато сърцето е пълно с доверие, постъпването на новите възприятия и мисли върви безпрепятствено. Но стига само леко да се разклатите и насищането с Лъчи се прекратява, и Светлината, която е вътре се заменя с тъмнина. Барометърът на духа е необикновено чувствителен. На своите собствени мисли на съмнение и недоверие можете да кажете: махнете се от мен вие, лишаващи ме от достъпа на Светлина. Каква е радостта от вас и вашата убедителност, ако след вас е тъмнина и потапяне в бездната. Какво от това, че по земната логика вие сте безусловно прави, ако тази правота гаси огньовете и отнема всички натрупвания. Логиката на Висшия Свят е друга. Тя се заключава в утвърждаване на Светлината и Нейната Йерархия навсякъде, винаги и във всичко, в служенето им пред лицето на всички противоречия, на всички неразбирания, на всички нелепости и на всички несъответствия на плътния, външния свят, където има плач и скърцане със зъби. Висшата Светлина не е от този свят, но тя трябва да бъде утвърждавана в този свят навсякъде и винаги. Служенето на Йерархията на Светлината се заключава именно в това непрекъсвано утвърждаване на Светлината както в земния, така и в Надземния Свят.

1966 г. 075. (Гуру). Безусловното признаване на Йерархията на Светлината и Нейните пратеници служи като гаранция и условие за безусловното ученичество. Формите на условното ученичество са твърде разнообразни. Самият ученик си ги създава считайки, че ако се случи това и това, то тогава той ще бъде верен на Учителя и постоянен в своя устрем. Но доверието към Учителя трябва да бъде безусловно, без всякакви „ако“. Такова признание, такава преданост, такъв устрем ще бъдат огнени. Не може приближаването към Учителя да се поставя в зависимост от каквито и да било „ако“. Това и ще бъде безусловно ученичество. Учителят не цени условните ученици.

1966 г. 076. (2 февруари). Лъчът е безсилен, ако духът не иска да се бори сам със своите наслоения. И ако той допуска нечисти мисли и се съчетава с тях, то кой тогава може да го лиши от правото на свободен избор и от тези мисли, които са желани от него. Изборът прави сам той и пребивава в това мислено обкръжение, което предпочита. Но правейки избор е трябва все пак да се знае, че ако това може да се върши сега, то в Надземното тази свобода няма да я има, тъй като там ще се наложи да бъдете в мисленото обкръжение, утвърдено на Земята, в света на причинността. А в Надземния Свят, в света на следствията, ще се наложи да пребивавате в мислените сфери, съответстващи по съзвучие на мислите от същия този порядък, които са преобладавали през живота в земния свят. Знаейки за неизбежността на следствията и имайки правото на свободен избор, мисленето

може да се насочи към сферата на чистата мисъл. Язвите на мисленето са по-опасни от язвите на тялото, тъй като се коренят по-дълбоко. Все пак ще се наложи рано или късно да се открие коренът на злото и да се изтръгне. Не е ли по-добре да се направи това по-рано, тъй като вкорененото мислене е по-трудно да се изправи. Но думите и уговорките са безсилни, ако духът сам не поиска да направи това. Отначало може да си поставите задача да прекарате в общуване с чисти мисли един ден, после два и накрая - през цялото време, което е. Нахлуващите нечисти мисли могат да се изхвърлят без колебание. От отровна змия отскачаме настрани или отчаяно се защитаваме, но нечистите мисли са по-лоши от змиите, тъй като тяхната отрова действа макар и бавно, но затова пък по-убийствено. От нечистите мисли трябва да се защитавате с цялата воля, с цялата решимост, с цялата сила на духа.

1966 г. 077. (М. А. Й.). Всяко неволно действие е нищожно по своите следствия. Всяко действие може да се усили, влагайки в него воля. Такова действие може да се нарече огнено. Неговата мощ е в съгласуваността на целия човешки микрокосмос. Половинчатостта, проявена в действията, е разрушителна. Особено лош е половинчатият устрем. Ние избягваме половинчатите хора. От тях винаги има повече вреда, отколкото полза. Символът на еднорога е показател за пълно отсъствие на половинчатост.

1966 г. 078. (Гуру). Светът се крепи върху Светлината. Не е възможно даже да си представите в какво би се превърнал животът на планетата, ако Силите на Светлината не стояха на постоянен Дозор, удържайки натиска на разюзданата тъмнина. Борбата на Светлината и тъмнината е постоянна. И вие трябва необратимо и решително да се присъедините към полюса на Светлината в своя устрем към бъдещето. Половинчатостта тук е недопустима. Всяко действие на човека се характеризира със степента на своята светимост. Човекът е породител или на тъмнина, или на Светлина. Трябва да се познава същността на своите действия.

1966 г. 079. (4 февруари). По това, което вече се е сбъднало или се сбъдва от казаното от Нас може да се съди за случващото се и в бъдеще. Огнената опасност не е приказка, а близка действителност. Вълни от мощни пространствени въздействия се устремяват към Земята и никой няма да избяга от тях, и няма да има къде да се скрие. От атомните бомби могат до известна степен да се спасят в бомбоубежищата, но от огнените вълни нищо няма да спаси, освен собствените огньовете на микрокосмоса. При Нас човешката гибел е пред погледа Ни. Не е ли все едно в каква форма ще се отлее тя, когато защитата е една: да се посрещнат вълните на огъня със своите огньовете. Но как да се запали това, което се отрича от тъпоумието на невежеството. И затова мнозина ще се окажат напълно беззащитни. Ние Предупреждавахме, Ние Дадохме Учението на Живота, Ние Изпращахме Нашите Вестители в света, но мълчащите със сърцето са глухи. И даже знаещите за бъдещето нямат възможност да възвестят за него на хората. Много би могло да се каже, за да се подготвят съзнанията за бъдещата огнена неизбежност, но тази възможност не се дава, а там, където тя е налице, слушателите могат да се изброят на пръсти. Но винаги е било така. А преди гибелта на Посейдонис се е полагало смъртно наказание за предупреждението за катастрофалното положение на планетата. Остава един изход – да се циментира пространството, насищайки го с образи на пространствената мисъл и забравените и отхвърлени Основи на

Съкровено то Знание. До някогo и някак нещо все пак ще достигне и ще облекчи срещата с настъпващите вълни на огъня. Огньовете на сърцето не зависят от това как и като какъв нарича себе си човек, а от жизнената устременост на горящото сърце и степента на неговото самоотвержено служене на хората. Те съществуват, служителите на Светлината, дори понякога без да знаят на какво служат. За съзнателните няма да говорим – върху тези стълбове на Светлината се държи светът. Много сили трябва да се съберат, за да се посрещне в пълно въоръжение идващото време.

1966 г. 080. (М. А. Й.). Много грешки произтичат просто само от неразбирането на планетния момент. По близките и далечни признаци може да се съди за все по-нарастващото неблагоприятно положение във всички ъгълчета на планетата. Вече е невъзможно да се скриете от световното нагнетяване. Безумието на управниците тласка народите към войни и нови кръвопролития, не оправдавани с нищо. А тези явления биха могли да бъдат спрени, ако народите въстанеха срещу тези, които ги тласкат към такива действия. Сложно време, трудно време. Човешката съдба виси на косъм.

1966 г. 081. (5 февруари). Правилно е разбрана безпределността на всяко качество на духа и неговата възможност да се развива и да расте безпределно. Може безкрай да се пише за всяко. По-добре е да се вземат най-съзвучните на духа качества, чието задълбочаване върви естествено в съответствие с разширяването на съзнанието. Да вземем за пример качеството равновесие. И колко необходимо става то при растящи огньове. Знаете случаи, когато растящата енергия сякаш е разкъсвала организма на части. Туберкулозата, нервните разстройства, епилепсията и много други заболявания са били предизвиквани именно от това условие. Овластяването на огньовете ги довежда в състояние на равновесие, когато съзнателно и свободно можете да се ползвате от силата на Агни. Трябва много внимателно да се наблюдавате, за да не изпуснете момента, когато необузданата сила на огньовете започва да се проявява извън контрола на волята. Даже така наречените нервни движения също указват за безконтролната проява на психическата енергия. Те не трябва да се допускат. Всеки път, когато имат тенденция да се проявят, е нужно да се седне спокойно и да се насочи излишъкът от енергии в помощ и подкрепа на близките и далечни приятели, или натам, където неравновесието или пламването на огньовете изискват помощ. Стига само да не се излива тази сила в произволни или нервни движения. Желанието да се крачи от ъгъл в ъгъл е явление от същия порядък. Можете да се радвате на растящите огньове, ако те са под съзнателния контрол на волята. Без контрол не може да има равновесие. А равновесието е състояние на съдържана огнена сила, намираща се в разпореждане на човека. Качествата съдържаност и самообладание са от същото гнездо. Можете да се порадвате на всяко овластяване на себе си, тъй като това е пряк път към могъществото на духа.

1966 г. 082. (М. А. Й.). В каквото и отвратително, помрачено или потиснато състояние да се намира човек и колкото и да са тежки обкръжаващите го обстоятелства, той винаги може да извърши редица полезни действия и да направи нещо укрепващо едно от най-близките и звучащи му в дадения момент качества. Добре е да се помни за това в трудните моменти на обременяване на духа с обстоятелства. Това вече ще бъде победа над тях, тъй като те се дават единствено

само за нарастване и укрепване силата на огньовете. Не е лесно да се приеме това положение в съзнанието, но приемането му е показател за разбиране на Основите и необходимата степен на доверие към Учителя. Да се върви на предела - значи да се съберат всички сили за утвърждаване равновесието на духа и на равно горящите огньовете.

1966 г. 083. (6 февруари). Налага се постоянно да си напомняте за преходността на текущия час. Иначе ще ви се струва че това, което така ярко обременява съзнанието, никога няма да премине. Но, първо, няма вечно изпитание, а второ, животът в тялото е с ограничен срок. Значи все пак ще се наложи да се разделите с тялото и с плътното обкръжение. Утешението не е особено убедително, но мисълта за смъртта не може да не намали звученето на суетата. По-важният въпрос е за това с какво ще си отидем и какво ще вземем със себе си. По-лесно е да се отхвърли това, което обременява, отколкото това, което е приятно и което създава илюзията за привидно благополучие. В хотела не считаме нищо за свое, знаейки, че след ден-два ще си тръгнем. И деня, прекаран случайно в попътно посетен град, не възприемаме като нещо постоянно. Точно така и всички обстоятелства на земния живот ще завършат в своето време. Ако се гледа на всичко случващо се като на случайно мяркащи се пейзажи покрай пътя към бъдещето, то те няма да спират вниманието върху себе си твърде дълго и да задържат съзнанието с причиняваните от тях неудобства. Заради бъдещото освобождаване от тях може да се примирите с неприятностите, които ги съпровождат. Напред има Светлина, а не тъмнина. Мислите за Светлината побеждават тъмнината.

1966 г. 084. (М. А. Й.). Няма нищо, освен нишките на сърцето. Но ги има Основите. Можете да се опрете на тях, когато е много тъмно. А това, че личното „аз“ се задъхва в теснотата на ръкотворните подземия, то нали и опитът, и знанията се дават чрез трудностите на живота, и Великите Духове са Преминавали през тях страдайки много повече, отколкото страдате вие.

1966 г. 085. (Гуру). Тежко ли е? А вие си представете какво изпитва човек на кладата или на арената, разкъсван от диви зверове, или във влажната и зловонна тъмница без светлина, или страдайки от студ и глад, или настъпващ в атака под урагания огън, или прикован във вериги в подземните шахти на рудниците на миналото, или продаден в робство. И ще ви стане по-леко. Цялата работа е в състоянието на съзнанието. За горящото сърце най-трудните условия и скръбта ще бъдат в радост.

1966 г. 086. (7 февруари). Човек може да предизвика от пространството не само Светлина или тъмнина, радост или мъка, но и всяко друго чувство. Принципът на извикването е основан на съзвучието. Обикновеният човек се поддава на едни или други чувства безконтролно, често ставайки обект на пространствени въздействия, тоест на въздействия идващи от невидимите сфери както от развъплътени същности, така и от въплътени, изпращащи своите чувства в пространството. Ако се настрои собствения апарат на вълната на радостта или тъгата, то възприятията ще тръгнат съответно. Можете да настройвате във всякаква тоналност и с това да предизвиквате същите вълни от обкръжаващите сфери. Възможно е да бъдеш безволен резонатор, отговарящ на съзвучните вълни. А може и обратно – здраво да дължиш в ръце ключа, настройващ съзнанието на определена, установявана от волята вълна. Силният сам обуславя характера на

получаваните възприятия, слабият прилича на ветропоказател. Говорейки по същество, защитата от нежелателните странични въздействия се заключава именно в собствената настройка на съзнанието в определен ключ. На безстрашното сърце не са съзвучни емоциите и мислите на страха. И тук не може без мисъл. Състоянието на съзнанието на определена емоционална вълна се предизвиква и установява от мисълта. Животът обича силните и им помага. Всякакви признаци на слабост или безволие са недопустими. Силният дух взема в своите ръце състоянието и настройката на своите обвивки. Всяко отношение към всяко явление зависи не от явлението, а от човека. Ако двама души могат единият да се радва, а другият - да тъгува по повод на едно и също събитие, значи работата не е в събитията, а в хората. Затова на човека е дадена власт свободно да съди за явленията на живота и да установява отношението си към тях по своя воля. Можете да започнете да се учите да промените отношението си към нещо в противоположното, макар и то само по себе си да не се изменя. Така можете да започнете да се радвате на това, което неотдавна ви е огорчавало и да намирате нови възможности там, където са се трупали прегради. Коренът на тъгата и радостта не е във вещите и външните явления, а в самия човек, на когото от началото на времето е дадена власт над всичко, което е извън него.

1966 г. 087. (М. А. Й.). По законите за полярностите всичко, което причинява на човека мъка или страдание, може да се превърне в своята противоположност. Трябва само да се знае, че лостът е в ръцете на човека. Съзнанието определя своето отношение към вещите, а не вещите. Стига само да се разбере че това, което угнетява волята и служи като източник на слабост, може да я нагнетява и да прави човека по-силен, когато властта на явлението над съзнанието се губи и то става свободно, като вече само определя какъв род въздействие разрешава и какъв род не допуска. Властта над външните въздействия се заключава именно в това. Този, Който е Казал, че е Победил света, не е Помръднал и пръста си в Своя защита и не е Оказал видимо въздействие на обкръжаващото. Обаче Той действително е Бил Победител, тъй като Неговата Победа се е заключавала в победата над Себе Си, в това, че Той е Дължал твърдо в ръце лоста на отношението към външните явления и го е Завъртал така, както е Решавала Неговата Воля. По такъв начин само победилият себе си, само господарят на своя собствен микрокосмос може да стане победител на света. Тъй като този побеждава всичко, който е съумял да победи самия себе си.

1966 г. 088. (Гуру). Добре е, че си спомняте човека здраво държащ с две ръце пламтящия Камък в гърдите. Това е символ на овладяването на своите огньовете, когато вече никакви външни въздействия не са властни над човека. Мнозина се стремят към власт и някои я постигат. Но те се стремят към обикновена власт, която винаги е временна и я отнемат или смъртта, или хората. Но огнената власт на държателя на Камъка никой не може да му отнеме. Тя е достижима не изведнъж. Понякога векове продължителен труд и усилия, и на тежки изпитания, преминати успешно, дават тази власт. Тя е невидима и се отрича от света на невежите. Но тя съществува, тя може да се придобие и да се управлява чрез Камъка. Но кой ще тръгне да гони синята птица? За да се притежава тази власт трябва да се знае, че тя съществува, че тя е достижима, трябва да се вярва в нея и да

се признае, че пламтящият Камък е единственото Съкровище, което човек може да притежава на Земята и в Световите.

1966 г. 089. (8 февруари). Приятелю Мой, непрекъснатостта на всяко явление и неговото продължение в Безпределността се наблюдава навсякъде. Но не желаят да приложат това към човека и с това да утвърдят безсмъртието на духа, считайки смъртта на формата също и за смърт на това, което съставлява живота на тази форма. Но нали материята на мъртвата и живата форма е една и съща, и разликата между тях не е в елементите, от които се състои тази форма, а в нещо друго, неподдаващо се на приёмите на обикновения анализ. Това нещо и представлява това, което не умира със смъртта на плътната обвивка. Елементите на живото зърно или семе и на мъртвото зърно, тоест на не можещото вече да прораста, са едни и същи, но живата невидима същност на умрялото зърно, която носи в себе си бъдещото растение вече е напуснала мъртвата обвивка. Снимката на такова зърно с помощта на висококачествена фотография би открила в него отсъствието на светлинни излъчвания. Светлината е напуснала мъртвата форма, отнасяйки със себе си живота на семето. Точно същото се случва и при смъртта на физическото тяло. Енергията и светлината, даващи му живот, го напускат. Много поучително е да се направи сравнение между живото и мъртвото тяло на човека, за да се определи какво именно го напуска при така наречената смърт. Признаващите непрекъснатостта на живота не трябва да бъдат убеждавани в безсмъртието на духа. Но отричащите живеят в света на призрачната очевидност, не признавайки ярката действителност на Тънкия Свят и възможността за съществуване в него извън плътното тяло. Това отричане, на пръв поглед засягащо само самия човек, налага тежкия отпечатък на изкривяване на действителността за целия живот на човечеството на Земята, пораждайки насилие, войни, жестокост, експлоатация и поробване на цели народи и правейки хората безотговорни. Докато не бъде прието Учението на Живота и не бъде утвърдено научно безсмъртието на духа е невъзможно да се изведе човечеството от този тупик, в който то е навлязло. Науката вече се е доближила до тази граница, след която битието на Невидимия Свят става неотречим факт. На науката се препоръчва да направи това, в което не е успяла религията. Това време е близко.

1966 г. 090. (М. А. Й.). Утвърждавайки нас, заминалите и встъпвайки в Общуване с нас утвърждавате нерушимостта на основанието, тоест на Основите. Ако духът може да съществува извън тялото, то и неговите енергии продължават своята активност по приетото от този дух направление. Това е така и в действителност. Освобождаването от физическото тяло прави духа още по-свободен в изразяването и проявяването на своите енергии. И за някого смъртта е наистина освобождение от ограниченията на плътния свят. Но човек не иска да разбере доколко е свързан със своето тяло, което трябва да придвижва, облича, обува, храни и за което трябва да строи жилище. Но всичко това отпада със смъртта на тялото, която действително освобождава духа за възможностите на надземната свобода. И само свързаността и робството на привичките на тялото и неговите потребности, които духът отнася психически със себе си, му пречат да осъзнае радостта на свободата от тежестта на плътната обвивка. Той я е считал за свое „аз“, за себе си и затова е длъжен да се разплаща за своето заблуждение. На човека се дава възможност да знае и да постигне свободата, и толкова. Тъпото

отричане му пречи да разшири съзнанието и да отхвърли от себе си тежките вериги на невежеството.

1966 г. 091. (Гуру). Не се учудвайте, че е невъзможно земните вериги да се отхвърлят мигновено. Много векове хората са затъмнявали знанието на духа със знанията на разсъдъка, противопоставяйки материята на духа. Тъй като човек вижда не по-далеч от очите и чува в пределите на чуваемостта на ухото, не знаейки и не вярвайки, че притежава чудесен огнен апарат, който е по-съвършен от всички земни апарати. Усъвършенствайки последните, той забравя за изтънчването и развитието на чудесните възможности на своя микрокосмос, пребивавайки в робство на земните условия. Учението зове и указва възможността за усъвършенстване на вътрешния апарат на човека, пояснявайки как се постигат и разширяват тези възможности. Някога планетата ще умре, а с нея ще се разрушат и всички машини и апарати, изобретени от човека. Но апаратът на духа е безсмъртен и способен на безпределно изтънчване и усъвършенстване. И за него планетата е само етап или стъпало по пътя на неговото безкрайно странстване по звездите, по веригите от светове от звезда на звезда.

1966 г. 092. (М. А. Й.). Често условията на живот, пресичайки възможностите за действие по обичайните канали, по този начин оставят отворени необичайните пътища. Да се действа по незаетото направление вече ще е залог за успех. Понякога може да се окажете в такова положение, когато са отрязани всички обичайни канали за действие. С мисли може много да се помогне и на хората, и на делата, и на далечните, и на близките, и на малките, и на големите. Малко е да се знае за силата и значението на мисълта. Абстрактното знание е безполезно, ако не е приложено в живота. Как може да се говори за невъзможност да се работи за Общото Благо, когато в разпореждане на говорещия се намира мисълта, действието на която в пространството никой и нищо не може да спре. Има се предвид мисълта на Светлината, съзвучна на Плана на Владичите. Ние много често се натъжаваме, виждайки изпуснатите и изпусканите от нашите близки възможности за съвместна работа с тях. Всяка самоотвержена работа за Общото Благо е съвместна с нас. Често враговете, поставяйки прегради в едно направление, изпускат другите, наситени с още по-големи възможности. Това, което понякога безнадеждно ограничава обичайните земни действия на човека, не може да служи като препятствие за мислите на Светлината в пространството.

1966 г. 093. (Гуру). Всяко погрешно или неправилно действие може да се превърне в правилно и градивно, прилагайки насочването на неговите енергии на полезна вълна. В това се заключава същността на трансмутацията на човешките действия. Всяка такава трансмутация е безусловно полезна. Именно трябва да се научите да владееете огъня на действието, устремявайки огнената енергия нагоре. Ако една и съща енергия вдига ръката на убиеца и на спасяващия деца от пожара, то този, който се е научил да управлява тази енергия и да я насочва волево в необходимото направление, той е вече господар на своята огнена мощ. Стига само да е наложе тази сила, която може да се трансмутира.

1966 г. 094. (М. А. Й.). Сливането на съзнанията се предшества от мисъл. Колкото тя е по-съсредоточена и отдалечена от своето малко „аз“, толкова това сливане е по-пълно. Твърде много неща трябва да се отхвърлят преди да се осъществи това съзвучие. Тъй като то се извършва не в малките неща или мисли,

не в ежедневието на суетливия ден, а в явленията, излизащи извън сферата на обичайността. Трябва да се намерят сили в себе си да се отдалечиш от себе си, от своите малки лични чувства и преживявания, които на никого не са нужни. Тъй като положилият своята душа и загубил я не за себе си, а за другите, я придобива. Така личното, малко „аз“, средоточието на себелюбието и астрала е враг номер едно на Безсмъртната Триада или на висшето „Аз“ на човека.

1966 г. 095. (Гуру). Изискват се много сили, за да се намери в себе си решимост да се отхвърли очевидността на плътния свят и да се замени тя с огнената действителност. Ето, ние умряхме, нас ни няма – това е очевидността на земния свят. Но ние продължаваме да съществуваме, нашият дух е безсмъртен. Ние можем да влизаме, по-точно с нас може да се влиза в общуване с мисъл. Има две правди: земна правда и надземна правда. На която от тях отдадем своето сърце, с нея и ще пребъдем. Но е малко да се отдаде своето сърце, нужно е още то да се удържи върху това, на което се отдава. Плътната очевидност много ревниво пази себе си и своята власт над съзнанието. Утвърждаването на огнената действителност се превзема със сила и борба, и само полагащият усилия ѝ се радва. Когато усилието стане ритмично, ритъмът преодолява инертността на съпротивлението на плътната среда и съзнанието се докосва до неизчерпаемата съкровищница на пространствената мисъл и до тези, които имат достъп до нея, в каквото и тяло, и където и да са, ако мисълта се устремява към тях.

1966 г. 096. (12 февруари). По-добре е да стоиш на своите собствени крака, по-добре е да плаваш в своята лодка. По-добре е вървиш сам, отколкото на повод. По-добре, по-добре е да се надяваш на своите сили, отколкото на чуждите. Щитът на Светлината невинаги е на наше разположение. Какво да се прави, когато него го няма? Даже шлемът, щитът и оръжието на Светлината се нуждаят от умения да се ползват от тях. Нужна е твърда ръка, за да държи щита. Нужна е зачалка на духа. Смяната на противоположните условия служи като такава зачалка. Отначало има приятели и близки. После самота. Отначало има явна опека и защита, после без тях. Така върху редуване на противоположностите се закалява Духът. Дворцовите палати и лавката на обущаря са добра илюстрация за смяната на условията на възплъщение. Също така характерно за ускоряването на опита е разнообразието на бързо променящите се външни условия на даденото възплъщение. В това може да се види грижата на Този, Който Води. Но е нужно доверие, за да се използват докрай даваните възможности. Без доверие към Водещата Ръка те губят своя смисъл.

1966 г. 097. (М. А. Й.). Осъзнаването на незаменимостта на звената от Йерархичната Верига, свързваща вървящия по Пътя със Светлината, е показател за разбиране на Основите. Когато сред стотици милиони хора е невъзможно даже да си представите тези, които биха могли да заменят Гуру и Майката - това говори за здравина и устойчивост на огнената връзка с нас. Но връзката на духа с Владиката е още по-дълбока, още по-съкровена.

1966 г. 098. (Гуру). Връзката със своята Йерархия може да се усилва и задълбочава постоянно. Силата на любовта към Нея се измерва не с думи, а с мислите и делата. Мислите на текущия ден могат или да отдалечат, или да приближат. Знаете добре какво приближава и какво отдалечава. Мостът на щастието се строи със собствените ръце и построен здраво той е нерушим. Тялото

ще умре, но той ще остане. Той продължава далеч в бъдещето, зад пределите на дадения земен живот, зад пределите на следващите животи. Мостът на щастието е протегнат в Безпределността.

1966 г. 099. (13 февруари). Говорейки по същество, целият процес на живота на човека, vyplътен в земно тяло, се свежда до това, че всичко, с което той има работа, той превръща в психически форми и насища с тях обкръжаващите го невидими сфери на далечни или близки разстояния - като конвейър, трансмутиращ плътните явления в тънки. Хрониката на Акаша е изпълнена с тези отлагания, както и Тънкия Свят. Всичко, което някога се случва на Земята, се пренася чрез реализиращите го съзнания във форми и остава в Тънкия Свят. Хрониката на Акаша отпечатва всичко и без намесата на съзнанието на човека, като например историята на Земята от нейното начало. Но покрай нея трансформацията на плътното в невидимо става и чрез съзнанието на човека. Снабдено със способността самостоятелно да твори мислени форми, то насища с тях и пространството. По такъв начин Тънкия Свят е наситен с плодовете на човешкото творчество. Всяка форма на мисъл, създадена от човека, започва своето съществуване в този свят. Можете да си представите с какво са изпълнени неговите сфери. Отлаганията в Чашата пазят историята на всички животи на духа. Сложността и плетеницата от психическите образувания срещат развъплътения в Надземния Свят. Той встъпва в общуване или съчетание с тях по съзвучие и по привычка към тези мислени процеси, на които преимуществено се предавал на Земята. Формите на мисълта не умират в пространството. Тяхната сила и жизненост зависят от силата и страстта, тоест емоционалността, вложена в тях от техния породител. Убиецът често и продължително живее във вихрите и хаоса на бурните образи на мислите, които е породил, извършвайки своето престъпление. Породителят и неговото порождение са свързани с пряка верига - причина и следствие. Ако се нареди в една линия проход от мислените форми на човека, то след смъртта ще се наложи да се премине през него, спирайки и задържайки се на възлите с особено напрежение, за да се задълбочат и продължат вариациите на някога утвърдените и особено прочувствани теми. Контролът, установен приживе, ще позволи и там той да се осъществява в същата степен, охранявайки от ненужни ексцесии. Да се съблюдава мисълта на Земята, бидейки в тяло, значи да си обезпечиш пребиваване в сферите на мислеобрази, съзвучни на обузданата и подчинена на волята мисъл. Трябва твърдо да се усвои, че Надземното пребиваване съответства на психическия живот на човека, утвърден от него на Земята, но умножен с възможностите на Тънкия Свят.

1966 г. 100. (Гуру). Правилно постъпвате, ако пренасяте възникващите по време на сън проблеми на дневна светлина, налагайки печата на окончателното решение на волята. Нерешени те остават в подсъзнанието, за да изплуват в неочакван момент и да причинят ущърб, ако не са решени правилно. Много неща, решени недостатъчно твърдо, мърдат в дълбините на съзнанието и безпокоят, много неизживяно се проявява в съня. Решението на волята, твърдо и необратимо, поставя много неща на мястото им и освобождава съзнанието от боклука. Винаги е добре да се прочистят ъгълчетата на съзнанието. Нужен е постоянен дозор. Тъмната глутница е готова винаги да подхвърли своите космати топчета, използвайки каналите на неизживените свойства.

1966 г. 101. (14 февруари). Човекът е така устроен, че за да оцени доброто, което притежава, непременно трябва да го загуби и да го замени с неговата противоположност. Правилно е отбелязала народната мъдрост: „Каквото притежаваме не го пазим. Загубим ли го, плачем“. Затова най-разумно ще бъде да се цени и пази това доброто, което е налице в живота на всеки човек, без да се задълбочават и усилват неговите сенчести страни и особено - без да се култивира недоволство. Да се задоволяваш с това, което дава животът, значи да изкорениш недоволството и всякакви безплодни опити да преобърнеш Кармата. Кармата сякаш раздава карти в жизнената игра, като други няма откъде да се вземат и се налага да се задоволявате с тях. Това ще бъде също и смирение пред неизповедимостта на Висшите Пътища и пред Волята на Владиците на Кармата. Човек прави всичко, което е в човешките сили, но без да трови себе си с недоволство и ропот пред лицето на неизбежността. Нито ръстът, нито цвета на кожата, нито националността може да се измени. И дълг на всекиго е да направи най-доброто и да се разпорежи най-целесъобразно с това, което е дала на човек съдбата.

1966 г. 102. (М. А. Й.). Човекът е следствие на създадените от него в миналото причини. Тези следствия могат да се отстранят само по пътя на изживяването. Тяхната енергия се изчерпва върху своя породител. Някои периоди в живота могат да се разглеждат като усилено или ускорено изживяване на миналото. Иначе как да се освободиш от него? Съзнателното и мъдро отношение към този процес ще бъде и безусловно правилно.

1966 г. 103. (Гуру). Човек предполага, но вече не той разполага. Колко големи и малки начинания са се основавали върху предположения. Но те са принесли напълно противоположни на очакванията следствия. Човек не знае, но Владиците Знаят. И е по-добре да се разчита на Техните решения. Те Познават течението на еволюцията и я Направляват. Да се влезе в еволюционния поток значи да се действа в съзвучие с Космическата Воля.

1966 г. 104. (15 февруари). Ще утвърждаваме винаги и навсякъде превъзходството на духа над тези елементи, от които се състоят неговите обвивки и особено над елементите на физическото тяло. Само продължителният опит и практиката за овладяването му правят това реалност. Тази власт може да се утвърждава и в голямото, и в малкото, във всички функции на тялото. Виждайки отпуснат и нетрениран човек, наситен с всевъзможни недъзи, можете да заключите, че духът е подчинен на материята, че здравето и бодростта са нещо в много значителна степен зависещо от духа и волята. С всякакви заболявания трябва да се борите от началото им и докрай, не отслабвайки нито за момент борбата и не поддавайки се на болестта. Крепостта не се предава при никакви условия. По същия начин можете да се борите и със старостта, съхранявайки бодростта и контрола над тялото до най-последния момент. По същия начин трябва да се борите с всички болки и увреди на тялото, изпращайки помощ и психическа енергия в повреденото място. Господарят на своя микрокосмос държи властта над него със здрава ръка. И лекарите, и лекарството - всичко е допустимо, но преди всичко е енергията Агни.

1966 г. 105. (Гуру). Натрупванията в Чашата се наслояват за векове, също както и съкровището Агни. Болшинството от хората го разхищават. Само

неговото съзнателно и планомерно натрупване прави от дошлия за Светлина ученик. Без огън няма Светлина. Без Агни няма да влезеш във Висшите Сфери. Светлият Агни е проводник във всички светове. Агни Йога указва пътя на огнения възход на духа. Когато цялото съзнание е насочено към процеса на нарастване на Огъня в Чашата, пътят на духа е прав.

1966 г. 106. (16 февруари). Добре е още на Земята да се приучвате към условията на Тънкия Свят, представяйки си мислено своето пребиваване там. Не е лесно да се освободите от земните привички и привичните движения на тялото. Тъй като там тънкото тяло следва движенията на мисълта. Тук тялото се движи от мускулите, там - от мисълта. Проницаемостта на предметите в Надземния свят е свойство, с което е трудно се свиква веднага. Налага се именно да се учите да преодолявате обичайните представи. Близостта или отдалечеността на вещите, предметите, хората и обкръжението се обуславят от мисълта. Стига да си представите нещо и то става реалност за съзнанието. Но освен създанията на собственото въображение, Тънкият Свят е изпълнен с неща, които съставляват същността на неговата видимост. Но тази видимост е според съзнанието. Исканият да вижда вижда. Съзнанието трябва да бъде подготвено преди да започнеш да виждаш. Отричането прави човека спял. Трябва да се разбере, че признаването на красотата и богатството на този свят ще бъде основно условие за видимост. Ако се замислиш, ще разбереш, че дори представите за земния свят в значителна степен зависят от съзнанието. За поета, художника, палача и прокажения светът изглежда съвсем различно. Така различен е той за детето и стареца. Това е плътният свят. А какъв ще е онзи свят, където всичко се движи от мисълта? Служителят на красотата ще види всичко в прекрасни образи, тъй като неговите мисли са наситени с красота. Огледалото на съзнанието ще отрази и види нея, Красотата. Няма да завиждаме на служителя на тъмнината, на служителя на безобразието, в огледалото на чието съзнание ще се отразяват низшите слоеве на астрала, наситени с безобразие и съответстващите му форми. Подробностите от земния живот и обкръжението на човека, ако те са съзвучни с красотата, имат много голямо влияние на следсмъртното състояние на човека. Красотата е над бедността и богатството. Бедната колиба може понякога да порази с чистота и порядък, а палатите на богатите – с безвкусието и недодялаността на разкоша. И бедната, но чиста дреха може да поспори с неудобството на кринолините, корсетите и твърдото колосано бельо и задушавашите вратовръзки. Простото и чисто бяло облекло няма да наруши обстановката на Тънкия Свят, но фракът ще бъде нелеп, както и причудливостта на най-модерните премени. Значи трябва да се учите да освобождавате съзнанието от земните преживелици и безполезните и вредни натрупвания. Съзнанието може спокойно да се въоръжи с красота, простота и безстрашие пред неочакваностите на Надземния Свят и да вървите с тях в Тънкия, прекрасен Свят.

1966 г. 107. (М. А. Й.). Съответствието е основен закон на Надземното пребиваване. По това, което е вътре, лесно може да се определи какво ще бъде вън, в тънкото обкръжение. Принципът на съзвучие обуславя привличането на родствени елементи, създаващи съдържанието на тънките възприятия. Всеки има според себе си. Човекът, който е пребивавал през целия си живот на Земята в нечисти и зловни мисли и постъпващ в съответствие с тях може да разчита на това.

Да се съблюдава мисълта ще бъде условие, необходимо за създаването на достойно обкръжение за своя дух, тъй като бъдещето на човека в астрала и по-нагоре се твори с мисъл.

1966 г. 108. (Гуру). Няма да се сърдим на беднотата на живота, ако огньовете на сърцето угаснат. Тъй като и беднотата, и богатството са вътре. Намерилият Камъка и държащ го здраво с цялата сила на духа няма да зажадне и да огладнее веќе, където и да е и каквито и да са условията на неговия земен живот. Всичко е вътре в човека, тъй като човекът е мярка на нещата.

1966 г. 109. (17 февруари). Животът остава, но формите на неговото изразяване се менят постоянно. Животът е вечен и процесът на непрекъснати изменения на жизнените форми е вечен. Смъртта на формата съвсем не означава смърт на живота. Животът не може да умре. В този процес на несвършващи изменения се усъвършенстват и изтънчват формите, претърпяват изменение и всички обвивки <...> на жизнения принцип до огнения проводник включително. При това в човека се осъществява оформяне на всички негови обвивки. Този процес е необичайно продължителен. Вече осемнадесет милиона години човечеството е надарено със самосъзнание и дори менталното тяло, да не говорим вече за огненото, е оформено далеч не при всички. Степените на усъвършенстване на носителите на духа, набелязани от еволюцията, не свършват с оформянето на огненото тяло. Когато бъде завършен четвъртият кръг, в новия, петия, проводниците ще получат нов импулс за своето развитие и, вече оформено, менталното тяло ще продължава да се усъвършенства и развива, натрупвайки нови способности и сили. Абсолютният слух е показател за възможността на абсолютното състояние на всички чувства на човека. Тяхното хармонично взаимодействие (в човека) ще позволи той да се доближи до постигането на света от друга, по-разширена гледна точка. Свободната проява и активност във всички свои проводници на всички планове на съществуване ще направят Безпределността поле за дейност на съзнанието. На всеки принцип в човека съответстват определени сфери на пространството. За двете висши от тях не се налага даже да се говори, тъй като човечеството още не е достигнало до тяхното осъзнаване. С това Искам да Кажa, че в Безпределността за човека от еволюцията са предопределени такива възможности, които превъзхождат и най-буйното въображение. И колкото и да са далече от настоящото стъпало на развитие на човечеството, те все пак ще настъпят, тъй като елементът време в проявите на еволюцията е като миг пред вечността.

1966 г. 110. (Гуру). Ето, светът клокочи на чертата на взрива, раздиран от противоречия, невежество и злоба, а Владиката Говори спокойно за процеса на безкрайното усъвършенстване на духа. Защо? Ще отговоря: каквото и да се случва вън, в земния свят, духът е вечен и нерушим и животът на духа не се прекратява даже със смъртта на планетата. Неустойчивостта и непостоянството на настоящите форми на живот на планетата представляват са само процес, през който духът трябва да премине. Вече не един път са били помитани високи цивилизации и ликът на Земята се е променял, но духът продължава да съществува независимо от всичко, като само е променял своите обвивки. Може да се каже, че слънцето ще премине и луната, и земята, но духът ще пребъде веќе, тъй като духът на човека е безсмъртен.

1966 г. 111. (М. А. Й.). Не е толкова важно случващото се в дадения момент в света, колкото реакцията на съзнанието на всичко, което постъпва в него. Тази реакция обуславя следствията или формиращата се при това съдба на човека. Ако в отговор на най-бурните или неочаквани въздействия, какъвто и характер да носят те, реакцията на тях бъде равновесие и спокойствие, това е победа над света. Това е победа на духа над външното и временното, което е извън него. Духът е вечен, но са временни приливите и отливите на вълните на относителните външни събития. В разбирането на Камъка на Вечната Основа на Живота, който е в гърдите, духът на човека утвърждава своята победа над света на преходните явления.

1966 г. 112. (18 февруари). Линиите на магнитното притегляне между съзнанието и предметите, които го изпълват, се намират в постоянно действие. Променят се само магнитите. Като магнити за притегляне могат да служат предмети, места, хора, животни, човешки слабости, пороци и страсти, а главното - мислите. Нишките на връзка между такъв магнит и човека могат да бъдат много здрави и активни. За някого магнит може да бъде игралния дом, за някого публичния дом, за някого пивницата, за някого картинните галерии, библиотеки, музеи, природата, цветята, планините, реките, моретата, горите и така нататък. Всички човешки привички се осъществяват по линиите на магнитното притегляне. За скъперника неговите съкровища ще бъдат също такъв магнит. Любовта и ненавистта, свързващи здраво хората, са силни със своя магнетизъм. Натрапчивите или предпочитани мисли са също магнити, привлечени към съзнанието с тази сила. Всеки предмет, който притежава човек, е свързан с него с магнитен ток. Ако притежанието се осъществява без чувство за собственост, този ток е слаб и неефективен. Обикновено притеглянията към земните и психически магнити са много силни и пречат много на освобождаването на човека след смъртта. Тези линии на привързаност към вещите или мислите могат да се прережат съзнателно. Човекът, който е отказал пушенето, след известно време напълно се освобождава от магнитното привличане на привичката. Мнозина са се отричали от света и са се оттегляли в уединение, за да прекъснат по-лесно тези нишки. Дори са забравяли своето име и са го променяли. Разбира се, трябва точно и определено да се знае с какво свързва себе си съзнанието. Осъзналият своите вериги може да ги разреже, но неосъзналият ще ги влачи безнадеждно. Добре е преди смъртта да се раздаде на хората всичко, което се притежава. Но още по-добре е дълго преди смъртта да се освободите от магнитното притегляне на ниските и недостойни мисли. Вещта не може да се вземе със себе си в Тънкия Свят, но мислите се вземат. И не е толкова страшно да бъдеш в плен на вещите, колкото на мислите. Освобождаването на съзнанието от магнитите на притегляне е цел на ученика. Говори се за магнити, привързващи съзнанието към Земята и също за такива мисли. Но има и магнити на високи притегляния и високи мисли. Те отвеждат човека във Висшите Сфери. Те могат да се установяват съзнателно. Магнитът на Сърцето на Водещия Йерарх е мощен. Силни са и мислите, устремяващи към Високите Облици, ако са наситени с енергията на сърцето. Да залага съзнателно магнити с високо притегляне е задача, достойна за ученика.

1966 г. 113. (Гуру). Мисълта по своята същност е магнитна. Мисълта е магнитно същество от Тънкия План. Пулсирайки с магнитна сила тя живее и

действия на принципа на притегляне по съзвучие. Всяко съзнание е обкръжено с рояк от мисли и всяка мисъл е съединена с него със свързваща нишка. Създадени от волята, те са във властта на човека докато ги твори волята, но веднага щом е завършен процесът, мисълта става самостоятелна и вече не волята въздейства на тях, а те въздействат на съзнанието и волята на човека. Знаете много случаи, когато човек става роб на своите собствени, създадени от него мисли. Това обстоятелство служи като причина за необходимостта от установяване на контрол над мисълта. Контролът е нужен, за да не завладее създаваната мисъл човека. Ако го завладее добра, възвишена мисъл, то освен полза нищо друго няма да се получи. А ако бъдат обмислени и допуснати лоша и ниска мисъл или цял род такива мисли, тогава какво? Ето, контролът е нужен именно за избягване на подобни явления. Той е нужен не над мислите на Светлината, а над мислите на тъмнината и поробването.

1966 г. 114. (19 февруари). Сине Мой, винаги е добре да се държи пред очите продължителността на еволюцията на човечеството във времето. Трябва някак да се намали триумфът на суетата. Раждането и гибелта на цивилизациите и изчезването на велики народи и цели раси указват за нездравина на текущия час и всички постройки на човешките ръце. Да се докоснеш със съзнанието си до живота на своята Безсмъртна Индивидуалност - значи да влезеш в атмосферата на вечността. Личността се ражда и умира, както и тялото, но това, което ги поражда и им дава живот продължава да съществува или в тях, или извън тях. Елементите на Индивидуалността се придобиват за векове, обличайки зърното на духа с все нови и нови натрупвания. Тези елементи могат да се събират и наслояват съзнателно, устремявайки цялото свое същество към утвърждаване на непреходното в себе си. Именно трябва да се разбере какво е непреходно в човека и да се отдели непреходното от всичко, отнасяно от времето. Даже в обикновения живот не представлява трудност да се отдели накипа и боклука на външните условия от истинските ценности на духа. Служенето на Светлината се заключава именно в тяхното натрупване в съзнанието и отлагането на тези находки в Чашата. Тъй като Чашата е една за всички възплъщения. Едно е и Съкровено Знание и То се различава от преходните знания на разсъдъка, променящи се в зависимост от времето, епохата и народността, и даже от ширината и дължината на мястото. Съкровището се натрупва зрънце по зрънце и трябва съзнанието да съответства, тоест да има способност да вмества. Никакви дипломи не дават правото на приобщаване към Съкровено Знание. Неговата същност остава все същата в продължение на хилядолетия, макар и да се променят формите на външното му изразяване. Устройството на човека остава винаги седмочно в каквито и думи или наречия да се облича тази идея. Точно по същия начин стоят нещата и с всички други твърдения и положения на Истинската Наука за живота и света. Тя остава неизменна в основите си, макар и да изглежда нова за тези, които се доближават до нея за първи път. Трябва да съумеете да удържите щастието от познанието на Единната Истина, ако пътят към нея е намерен.

1966 г. 115. (М. А. Й.). При осъзнаването на елементите на непреходното в тяхната същност основния фокус на устременост на съзнанието се пренася от всекидневния живот и вещите от бита в областта на необикновеното и в бъдещето, вече не ограничено от външните условия, нито от пределите на един земен живот. Енергиите на живота се насочват зад границата на обикновеното, утвърждавайки

по този начин непрекъснатостта на жизнения принцип, а главно - непрекъснатостта на съзнанието. Качествата на духа следват духа от живот в живот. Утвърждаването на огнените качества на духа е много тясно свързано с непрекъснатостта на съзнанието. Непрекъснатостта на съзнанието, тоест Съзнателното Безсмъртие е свойство на Архата. Усилвайки и задълбочавайки качествата на духа подлагаме фундамент под възможността да се съхрани съзнанието при прехода на Великите Граници. Какво струва всичко това, което човек може да притежава на Земята, всичко, което той неизменно губи със смъртта на тялото? И може ли всичко това да се сравни с достигането на стъпалото на непрекъснато съзнание? Истински подвижник в живота може да се нарече този, който е устремен в търсене на огнените достижения на духа и към събирането на Съкровищата от кристалите на нетленните огньове в Чашата.

1966 г. 116. (Гуру). Трябва добре и нелицеприятно да се познават собствените недостатъци и слабости, но ценността на духа ще определяме не по тях, а по периодите на подеми, когато точно и явно се обозначава таванът на полета на духа. Даже добрият кораб обраства с раковини, които пречат на неговия ход, но той не престава да бъде добър съд от това. Раковините могат да се изчистят. Така също и истинските ценности не изчезват от наслояванията, които могат да се отстранят и да се освободите от тях. По-лошо е, далеч по-лошо, ако освен наслояванията няма нищо. Не е чак толкова трудно бисерът да се измие и освободи от калта. Но трудът по очистването е безполезен ако липсва това, което трябва да се очисти от боклука. За да върви след Владиката всеки взема своя кръст. Вървящият ще достигне.

1966 г. 117. (20 февруари). Властта на настоящето над съзнанието дори на докосналия се до Основите е толкова огромна, че се налага да се води постоянна борба за утвърждаване действителността на двата свята и на бъдещето, което е също неизменно. Майя е силна. Временният калъф, наричан тяло, създава илюзията за устойчивост на земното съществуване. Болката и страданията я укрепват. Но духът се мята в своята тъмница, тясна, временна и заплашвана отвсякъде. А между другото тялото, дисциплинирано и подчинено на волята, може да служи като прекрасен инструмент или апарат за обитаващия го дух. Овлабяването на тялото е най-добре да започне с малко и от малкото, за да се достигне после вече до голямото. Малките овладявания са ценни с това, че дават увереност в неговата достижимост. Може постоянно, навсякъде и винаги да се упражнявате в това. Не може да има скука или безсмислено безделничене, когато възможността за тренировка на тялото е винаги подръка. Оттук и полезността даже на много малките преодолявания. Може да се забележи как понякога тялото се подчинява безпрекословно на заповедта на мисълта. И умората, и безсилието, и физическата слабост могат да се преодолеят от волята. Виждаме много примери, когато привидно слабото тяло проявява необичайна издръжливост и сила, докато в същото време огромната маса на безволния човек е пълна с инертност и разложение. Тялото е дадено, за да служи на човека и да бъде негов безволен роб. Но често се случва обратното и човек става роб на тялото и неговите привички. Безволието във всички форми и видове е безусловно осъдено. Заветът към ученика е борба и победа. Всичко, което в неговия микрокосмос не се подчинява на волята му, е враждебно.

1966 г. 118. (21 февруари). Безкрайността на еволюцията поставя пред човека напълно определени задачи. Във времето качествата на духа растат - и положителните, и отрицателните. Положителните могат да растат безпределно, отрицателните - до предела на възможност на своите прояви. Например в Кали Юга тези последните имаха условия за най-силни манифестации. В Сатия Юга, която я застъпва, носителите на тъмнина ще се наложи или да напуснат планетата, или да трансмутират своите отрицателни енергии. Планетното състояние на Глобуса в Югата на Светлината не дава възможност за съществуването на тъмнината. Но еволюцията остава, позволявайки на всичко, което е от Светлината, да се развива. Злобата и враждата ще отшумят. Пространствените токове ще се хармонизират. Братството на народите ще стане възможно. И светлите духове ще излязат на арената на историята, не срещайки яростното противодействие на тъмнината. Трудно е даже да се изброят всички преимущества на Новата Епоха. Няма да го има този тежък натиск върху съзнанието, който се налага да се издържа сега, благодарение на пространственото неблагополучие. Светлината ще замени тъмнината там, където сега тя се проявява ярко.

1966 г. 119. (М. А. Й.). Самолетът се изпитва в пробни полети преди да започне серийното производство. Ученикът се изпитва в условията на предварителното състояние, преди да му се довери широко поле за дейност. Самолетът, преминал всички пробни изпитания, получава право на полети. Ученикът, издържал изкушението на предварителното състояние, се допуска до сътрудничество с Учителя на Светлината, до съзнателно и явно сътрудничество. Катастрофата в полет или катастрофата в духа са еднакво недопустими. Добрият изпитател се радва на пробните полети, независимо от тяхната опасност и трудност. Добрият ученик се радва на трудността на изпитанията, подготвящи го за бъдещето.

1966 г. 120. (Гуру). Мъдрият предпочита мълчанието, знаейки доколко относително е всяко съждение. Това, за което толкова често и неистово спорят хората, не си струва да бъде оспорвано, тъй като в своята основа е невярно. Знаещият повече мълчи, отколкото говори. Правилно е било казано, че „изречената мисъл е лъжа“.

1966 г. 121. (22 февруари). Колкото по-далеч в миналото на човека се погледне, толкова повече може да се види неговото бъдеще, тъй като в миналото на човека се съдържа проекцията на бъдещето. Първите раси са били ефиробразни. Уплътнението е вървяло постепенно. Последните ще бъдат също такива. Изтъняването ще тръгне постепенно. Краят и началото са аналогични по форма, но различни по изразяване. Ако в началото е имало отсъствие на самосъзнание, краят е апотеоз на самоосъзнаващата се същност. Продължителността на процеса е огромна. Четвъртият кръг ще завърши със седмата раса. Този кръг е с особена отговорност, тъй като е среден от седемте, когато в неговия център са били уравновесени духът и материята. Тази точка вече е премината още в четвъртата (също срединна) раса и петата се намира на възходящата дъга. Постепенно духовното ще получава все по-голям и по-голям превес над материалното, за да може в края на седмата раса напълно да подчини материята на духа в степен, достъпна за четвъртия кръг. Растежът на могъществото на духа е безграничен, но отвъд пределите на възможностите на дадения, тоест четвъртия, кръг могат да

влязат само единици. Народите, вървящи с еволюцията, ще преуспеят, вървящите против ще загинат. Потокът на еволюцията ще ги изгласа към бреговете, превръщайки ги в отпадъци или Космически боклук. В света царства законът за аналогите. Подобно на това как се ражда, развива, старее и умира тялото, се раждат и умират народите, достигнали разцвет, раждат се, разцъфтяват и умират населените светове. Семето дава живот на растението. После следва разцвет и смърт на растението, дало живот на ново семе. Ползвайки се от закона за аналогите могат да се решат много сложни въпроси в човешкото съществуване. Например въпросът за седмичността в живота на земния човек, постепенното утвърждаване на младенеца за съзнателно пребиваване в тялото, разцветът и кристализирането на получения опит в зърното на духа, в Чашата, за последващата му проява в новото възплъщение. Най-лесно от всичко единството в многообразието се постига по пътя на аналогията. Тъй като както горе, така и долу, така и навсякъде и във всичко.

1966 г. 122. (25 февруари). В спиралата на времето, на противоположните точки на обиколката ѝ всяко явление се превръща в своята противоположност, например пролет и есен, разцвет и повяхване, цветове на живота и цветове на смъртта, начало и завършек. Това е законът на еволюцията. Колкото и да е добро и еволюционно явлението, подчинявайки се на действието на закона то изживява своите електрони, за да се замени със своята противоположност. В това е диалектиката на живота. Вятърът се връща на своя кръг, но вече на следващия, по-висок оборот на спиралата. Явлението не е тъждествено, но е аналогично. Знаейки закона, може да се съди за бъдещето. По даденото явление може да се съди за неговата противоположност, по следствията на Великата Битка - за полето на Светлия Град, по безредиците в света - за бъдещата Епоха на Майката на Света.

1966 г. 123. (М. А. Й.). Грижата на Учителя се проявява не само в помощта при борба с препятствията, но и в направляването на кармичните следствия, за да може кармата да се изчерпи и да се изживее възможно по-скоро. Тъй като Учителят Искра да ви види възможно по-скоро свободни от старите дългове. Затова не трябва да се огорчавате твърде от плащането на дългове. Така или иначе ще трябва да се плати и не е ли по-добре да е по-скоро.

1966 г. 124. (Гуру). С времето ще призовем събралите Съкровището. И донеслите ще бъдат ценни. Те ще има какво да раздават. Нима не виждате колко силен е гладът? Изгладнелите духом като гъба ще попиват това, което получат. Мнозина ли могат да дават. За да дадеш, трябва да имаш. Какво може да даде нямащият нищо. Учудвате се на бедността на мисли, но за немислещите Изворът е затворен. Добре е оставащото време да се използва за попълване на знанията.

1966 г. 125. (26 февруари). По-рано са казвали “изкушенията”, сега ще кажем: “изпитанията” няма да избегне никой от вървящите към Мен, те не могат да бъдат леки. Изпитват се така, че самата очевидност взема ярко участие в това. Всичко е против и изпитанията се трупат като планини. Змията на съмнението пропълзва в съзнанието и му е трудно да се защити, тъй като видимостта, илюзията и логиката на очевидността закриват със себе си действителността. Всичко сякаш говори за погрешен избор на единствената тясна пътека, водеща в живота. И помощта, обещаната помощ я няма. И радостта си е отишла, и огньовете

гаснат. И тъмнината обгражда в кръг като плътна стена. През тези чудовища трябва да се премине. Трябва да се премине през техния строй така, сякаш те не съществуват, знаейки, че всичко това са създания на тъмнината, а не на Светлината, че в действителност нищо не може да прегради с призраците на Майя пътя на този, който необратимо е решил да достигне до Мен.

1966 г. 126. (27 февруари). Идвайки на Земята човекът се учи на особеностите на живота в тяло. Заминавайки си от Земята в Тънкия Свят забравя за нея и започва да усвоява особеностите на Надземното съществуване. При съзнателно отношение към необходимостта да се учиш процесът протича бързо. Но може, бидейки още в тяло, съзнанието да се приучва към тънкото пребиваване. За това трябва да се знае разликата между Тънкия и плътния светове и възможностите на единия и на другия. Особено полезни за това са пътешествията. Те приспособяват съзнанието към промените на местата и хората и към многото подробности на плътния свят. Полезни са с това, че възможностите за промени в Тънкия Свят са почти неограничени и за инертното съзнание, цял живот приковано на Земята към едно място и обкръжение, е много трудно да се приспособява към новите възможности. Но се случва така, че човек на Земята е лишен от пътешествия и е принуден да живее на едно място. Тогава пред него остава друга възможност – да пътешества и се придвижва в духа, тоест мислено или във въображението си. Тази привичка, утвърдена на Земята, ще помогне много на свободата за придвижване в Тънкия Свят и промяната на привичните условия. Всякакви промени и придвижвания в обикновения живот са винаги добри. И колкото те са повече, толкова по-добре. И не трябва да се привързвате към нищо: нито към хората, нито към вещите, нито към мястото. Човекът е гражданин на света, даже на Космоса. Добре е мислено да си представяте своето пребиваване в Надземния Свят. “Какво ще правя там?” – ето въпроса, който може да си зададе неговият бъдещ обитател. В този свят и в другия е най-добре да се разчита на своето съзнание и на своите сили. Може и трябва да се надяваш на помощ, но опитът говори, че по-често се налага да се действа сам и без указания от страни. Указанията и съветите на обкръжаващите, далечни и близки, често са неверни и са подбудени от лични и егоистични мотиви. Сметките и надеждите на другите не дават желаните резултати. Съветниците, даже най-добрите, си отиват, а приелият чуждия съвет остава с него и е принуден да носи последствията от често погрешните съвети. По-добре е да стоиш на своите собствени крака и да носиш отговорност за своите, а не за чуждите решения. Всичко е добро и приятелите са добри, но решенията се вземат самостоятелно, без да разчиташ на чуждите думи, обещания или чувства. Особено на личните чувства, които са твърде нетрайни, за да разчиташ на тях; за да следваш шепота на указанията, идващи от Невидимия Свят, трябва да преминеш много дълъг опит, за да се научиш безпогрешно да различаваш източника. Да се основаваш на всяко възприятие, нямайки такъв опит, ще бъде грешка. Способността за тънко разпознаване е показател за високото стъпало на духа. И тъй, свободата е в духа. И е добре, когато, бидейки в тяло, човек може да облита в духа цялата планета. Чисто земното запознаване по книги с разнообразието от жизнени условия и особеностите на народите във всички ъгълчета на планетата е безусловно полезно и ще помогне много да привикнеш към разнообразието на условията в Тънкия Свят. И трябва да не се удивляваш от нищо и да приемаш всичко като възможно, и трябва да

унищожил всеки страх пред всички неочакваности във всички светове. Бидейки въоръжен така, можеш спокойно и уверено да пристъпиш зад пределите на Великите Граници, здраво държейки в ръка Сребърната Нишка на връзката.

1966 г. 127. (28 февруари). Много трудно е да се съвместяват грапавите условия на живот с висшите стремежи на духа и да се следват последните. Ненапразно беше казано за ангела с опърлени крила. Как да се съвместят Надземното и земното? Само с най-упорито утвърждаване на Висшето пред лицето на тъмнината. Висшите понятия са изразени в Основите - от тях не може да се избяга. Само върху тях може да се усети твърдата опора. Плътното се изхвърля, тънкото остава. Плътното е кратко, тънкото е по-продължително, огненото е завинаги. Ако се вземат всички минали животи, те няма да дадат представа какво ще притежава духът, освободен от илюзиите на плътта. Миналите животи са отминали, давайки опита, обострайки способностите и преумножавайки качествата на духа. Всичко това е багаж, с който човекът навлиза в бъдещето. Бъдещето е неотменимо. В него е всичко, което принадлежи на човека. Не в миналото, не в настоящето, а в бъдещето е наследството на духа. Затова покрай настоящето може да се премине като покрай не принадлежащо на нас. Ден идва и ден си отива, оставяйки след себе си само спомена. Ако се влачат вещи, то това е само временно, тъй като нищо не ни принадлежи, освен опита, знанията и спомена за миналото. Но всичко това са явления вече не от материален порядък. Къде е то, здравото, неотречимо и принадлежащо ни завинаги? Само в нас, тъй като извън нас няма нищо наше. Планетата е огромна, а хората на нея – сираци, нямащи наследство на нея. Било е Казано, че праведните ще наследят Земята, но нали Земята е временна. Как да се наследи това, което днес го има, а с времето ще престане да съществува. Вечен е само духът, но всички негови обители в материалния свят са временни. Затова огненото, тоест непреходното, може да се постави в главата на тъгъла и да се строи само върху него. Постройките върху преходното са нездрави. Всички се разрушават. Колко велики народи са си отишли и царства са се разрушили, и води са покрили някога цветущи страни! Но настоящето е ценно с това, че представлява стъпало към бъдещето. Без него не може да се премине в бъдещето. И стъпалото на настоящето обуславя характера и условията на бъдещето - причина и следствие. И веригата се протяга без прекъсване. Създателят на причини не може да не пожъне следствията, тъй като причината и следствието са като двата края на тояга. Ако го има единия, другия не може да го няма. Така настоящето е основа на проекцията на бъдещето или поле на посев, или опора за краката, крачещи в бъдещето. И вечност без настояще няма, тъй като във вечността трябва да се занесе опитът и знанието на всички натрупвания от миналото. Иначе с какво ще живее духът в Безпределността? Безпределността е необходимо поле на възможностите за творчество на духа. А за творчеството е нужно натрупано въображение и познаване на законите на хармонията. Всяко светло натрупване на Чашата е творческа способност, а качествата на духа – сила на творящите огньовете. Илюзиите на поредното възплъщение се разсейват като дим или сън, но качествата остават, тъй като представляват устойчиви форми на утвърдените в микрокосмоса на човека огньовете. Колкото и да е трудно, струва си да се живее, тъй като всяко страдание, обременяване и тежест на земния товар поражда огньовете на духа. Страданията, обременяването и тежестта на земния товар - всичко ще премине, но кристалите на

породените от тях огньове ще останат в Чашата като вечна придобивка на духа. Мъдрият се радва на обременяванията на живота, тъй като знае неговата цел. Земният разсъдък въстава срещу товара, но духът в своите дълбини познава неизбежността на пътищата и смисъла на земните преходни сънища. И когато вихрите на външния живот шумят, затъмнявайки и обременявайки съзнанието, там, в дълбините се разгаря мощен пламък, пламъкът на вечния живот.

1966 г. 128. (М. А. Й.). “В света ще имате скръб...” Как още по-ясно да се изразят преживяванията на духа, преминал чертата. И през усещанията на печал и скръб също трябва да се премине. Трябва да се премине през всичко. Всичко това са веци по огнения път в Безпределността. Наричат го огнен, защото това е пътят на духа, а духът е огън. Може ли да се гледа на всичко ставащо в света без трепване на сърцето? Много зло се твори. Изглежда никога набъбването на тъмнината не е било толкова огромно. Но не буйства ли преди края си тъмнината? Не е ли дошло човечеството до последната си черта? До последната черта – така ще определим положението в света. И затова на сърцето е непоносимо тежко. Личното обременяване е само отзвук на пространственото, едно към едно. Устоялият докрай ще бъде спасен.

1966 г. 129. (Гуру). Чувствителността на възприемчивостта се определя от съзвучието с пространствената нота. Тя може да звучи на ключа на радостта или на страданието. Но ако съзвучието се е състояло, да се порадваме на растящата изтънченост на апарата. Добрият приемник възприема всичко. И личните настроения и личните преживявания не трябва да оцветяват пространствената пратка и да замърсяват чистотата на възприятието. Само отвореното сърце ще отзвучи на всичко, отразявайки в себе си проявите на света. Но е тежко на отвореното сърце.

1966 г. 130. (1 март). Ако някога, някъде, някой е бил в състояние да прояви така нареченото чудо или феномен, или необикновена психическа манифестация, или способност, било то ясновиждане, ясночуване или лекуване, това значи, че и всеки човек в своя потенциал притежава същата възможност, ако съзнанието позволява. В това малко „ако“ се заключава всичко: и опитът на всички минали животи, и натрупването на енергията Агни, и степента на много достижения. Но скрити възможности има във всекиго. И растежът на духа във всеки човек не е ограничен с нищо, а главно - от времето. А във времето, даже в течение на един живот, може да се развие и укрепи всяко качество. Цялото време, което съществува, е в разпореждане на човека, а качества на духа притежават способността да растат и да се усъвършенстват безпределно. Много важно при това е да не се спирате пред нищо, пред никакви препятствия или временни неуспехи, тъй като всички те са временни и често зависят от преходността на външните условия и на обкръжаващата среда, докато духът е вечен и при неотклонност и твърдост на устрема целта се достига неизменно. Именно трябва да се прояви достатъчно упорство в достигането на набелязаната цел. Пред духа лежи Безпределността. В нея той живее, расте и има своето битие, и в нея също има възможността за безпределно развитие на всички свои явни и скрити възможности. Този, който още не се е докоснал до Учението, може още да не знае, но докосналият се до Изворите на Съкровеното Знание има отворени пред себе си всички пътища. Той разбира, че всичко е достижимо в Безпределността, че зърната на устрема,

заложен в един живот, прорастат и продължават да растат в следващия и следващите животи и живеят в човека векове, и че можете да се радвате на всяко зрънце добро, тъй като от доброто семе се получават добри кълнове, тоест сили и способности на духа. Феноменалната памет, феноменалният или абсолютният слух, феноменалните математически и други способности са плод на многовековен труд, усилия и стремежи на духа. И всеки може да постигне всяка способност само ако постави това постижение за своя цел и не на един даден живот (тоест въплъщение), но и за тези, които ще последват след него. Тъй като човек се ражда с вече донесени от своите предишни съществувания тенденции и стремежи. Тъй като в едно и също семейство се раждат и обикновени деца, и гении. Родителите са същите, а способностите на техните деца могат силно да се отличават по своите особености и висота. Знаете много примери, когато братята и сестрите на гениални хора не са се отличавали по нищо от обикновените и посредствени хора. Едни са донесли от миналото ценни натрупвания, другите не са донесли. Но каквито и да са били натрупванията от миналото, бъдещето не е забранено за никого, а в бъдещето всичко е достижимо. Още веднъж Подчертавам важността и значимостта на малките начинания, които не са нищо друго, освен посев в полето на съзнанието на психически зърна, даващи в бъдещето кълнове според своя род. На никого не е по силите изведнъж да осъществи велико достижение. Но ако започнете от малкото, може да се доберете и до огромното. Даже малкият опит да се постигне нещо, но повторен многократно, дава нужните следствия във времето. Бедата е само в това, че във времето израстват както добрите, така и недобрите кълнове. От недобрите ще се опазим при започване на делата. Двадесет и четирите часа в денонощието са време напълно достатъчно, за да започнете да се усъвършенствате във всяка способност, във всички качества на духа, а умението да се започне от малкото отваря изхода към достигане на най-звучащите на него.

1966 г. 131. (М. А. Й.). Съзнанието винаги казва кога можете да се докоснете до нас и доколко дълбоко, и кога това докосване ще бъде успешно. Тази степен на чувствителност може да се нарече усещане на съзвучността с тези, към които се устремява духът. Пространствените възможности, ако те благоприятстват, не зависят от нас, но умението да се използват напълно, когато са благоприятни, е вече в наша власт. Затова няма да изпускаме звучащите моменти, вземайки от пространството всичко, което ни е по силите да вземем.

1966 г. 132. (М. А. Й.). Противните обстоятелства имат няколко особености, за които трябва да се знае. Първото е това, че те са временни и ако твърдостта на решението да се преодолеят превишава тяхната продължителност, то и победата над тях е обезпечена. Второто е това, че силата на противодействието нагнетява в силните духове противодействащата огнена енергия, която, нараствайки, разрушава преградите на противодействието. Ако първият или втори опит не даде желаните следствия, то N-тия опит не може да не ги даде. Само проявете упорство и настойчивост да достигнете поставената цел. Тъй като Самият Владика Каза, че сега всичко е достижимо. Именно в обкръжението на тъмнината трябва да се прояви нечувано упорство и огнена сила на преодоляването.

1966 г. 133. (Гуру). Учителят Каза, че ще Обърне всичко в полза. Но Той Каза също за сътрудничеството и кооперацията, за взаимно полезните действия. С други думи, трябва да се помогне на Учителя в този процес на обръщане на

неполезното в полезно със своето ярко устремяване към Него. Състоянието на борецето се и преодоляващо съзнание особено хармонира и съзвучи с тази кооперация. Можете да отворите себе си към изпращания лъч, а може и да затворите своето сърце. С отвореността на сърцето към Учителя на Светлината и с устойчивостта на духа създаваме условия, благоприятстващи най-много за това вредните и зловни противодействия да се обърнат в полза за себе си и за близките, и за Делата. Тъмнината гние за цветята на Светлината. Заедно с Учителя победата е винаги възможна.

1966 г. 134. (2 март). Неполезността на някои натрупвания или привични действия често се проявява по време на сън. По сънищата може да се съди даже за моралния облик на човека. Забравените, но загнездили се някъде в дълбините на паметта мисли изведнъж излизат на авансцената и човек действа в съгласие с тях. Ако мисълта е добра, то няма вреда, но нечистите мисли подбуждат към също нечисти действия и човек извършва насън това, което в будно състояние не би извършил. По вехите на тези действия може да се установят тези мисли, които изискват очистване и освобождаване от тях. Можете да си дадете в подсъзнанието мислена заповед как да действате при подобни условия в бъдеще, за да не се окажете отново във властта на негодни мисли даже по време на сън. Сънното състояние е много правдиво и искрено, тоест в него проявяват в себе си макар и скритите, но още неизживени свойства. Неотстранени през живота в тяло, те заявяват за себе си след това, в условията, когато борбата с тях вече ще бъде много по-трудна, тъй като в Тънкия Свят всичко се обостря и усилва. Добре е във въображението си да прорепетирате своето поведение в подлежащи на изживяване случаи, за да действате вече в съгласие с линията на поведение, утвърдена от волята. Рефлексната дейност подлежи на ликвидиране. Насън тя особено се усилва. Трябва да се достигне до такова състояние, когато общата насоченост на рефлексите, особено от ментален порядък, да се намира в пълно съответствие с достигнатото стъпало на духа. Несъответствието ражда разновесие. А разновесието е антипод на равновесието, на това най-висше качество на духа.

1966 г. 135. (М. А. Й.). Колкото повече неравновесие има в света, толкова по-близко трябва да се държите до Йерархията на Светлината, до Фокуса на висшето равновесие на планетата. Индивидуалното равновесие влиза в съприкосновение с планетното и се усилва от него. Трябва да се държите неотделимо, като един вид противотежест на силите на хаоса и разрушението. Тъмните сили и противниците на еволюцията вървят ва банк. Залогът на безумни действия няма да ги спаси. Обратните удари на стихиите на всяко тяхно действие и начинание ще се усилят. Ще се получи като при мечката с гредата на въже: колкото повече я бута и отблъсква, толкова повече тя ще я удря. Обърнете внимание на това как безумието на действията на противниците на Светлината предизвиква все по-силна и по-силна реакция на противодействие вече в средата на цели народи, на цели континенти. Обратният удар ще бъде страшен.

1966 г. 136. (Гуру). В света на двойствените противоположности действието винаги предизвиква противодействие. Това трябва да се знае и да се взема под внимание при анализа на световните събития. Често предизвиквайки редица действия недалновидността вече не е в състояние да се справи със силите на нарасналото противодействие. И тогава се налага да започне отстъпление. Ще

дойде време и старият свят ще започне да отстъпва пред Новия по целия фронт. Всичко, което е от Светлината, ще се обедини със силите на Новия Свят за противодействие на силите на тъмнината и разрушението. Това време е близко. Вълната на противодействието ще помете стария свят и неговата цитадела.

1966 г. 137. Защо говорим все за едно и също? Затова, че Основите са все едни и същи и пътят към Безпределността е един. Затова, че човекът е пътник по Великия Път и не може да избяга от своето предназначение, от своята цел, от своето бъдеще. Това е най-главното в живота на човека на Земята и в Световите. И няма да се уморим да твърдим за най-нужното дотогава, докато духът не се събуди. Животът на всяко въплъщение ще завърши със смърт на тялото и всичките тези дела, с които така ярко и неистово са заети земните жители, ще завършат или сега, или по-късно. Дори сто години напълно променят условията, в които е живял въплътеният. Следователно работата не е в тях, а в разбирането на предназначението и смисъла на въплъщенията и в следването на тази цел, която е поставена пред човечеството въобще и всеки човек в частност. От Основите не може да се избяга. Те трябва да се утвърждават здраво в съзнанието още и още пред лицето на плътната очевидност и бедните съображения на невежеството. Човешките дела преминават, но техните следствия остават нараснали в самата същност на човека и в неговата аура, която той носи със себе си. И, освен това, пространството не забравя нищо и запечатва в своите архиви всичко. Възможно е на Земята да не остане даже и следа от деянията на човешките ръце, но нещо извършено от него някога ще отзвучи за деятеля на вълната на радостта или на страданието и мъката.

1966 г. 138. (3 март). Във Висшите Сфери на пространството няма тъмни и зло, но тяхното напрежение е такова, че се изисква продължителна асимилация на съзнанието, за да го преодолее. Затова от борбата и преодоляването не може да се избяга нито горе, нито долу. За преодоляващия и за преодоления се отварят следващите врати. Да се порадваме на всяко преодоляване, тъй като то укрепва силата. Тъмните сили стоят като силна преграда по пътя към Светлината. Борбата с тях, осъзната или неосъзната, е неизбежна. Тази борба е постоянна. Те считат за враг всеки човек, в който блещука дори само искрица Светлина. Какво да говорим вече за запалилите огньовете? По жизнеописанията на някои подвижници може да се съди през какви изпитания им се е налагало да преминат и какви нападения на тъмните да издържат. Досаждат с всичко, с което могат и се усъвършенстват. Използват всички, но така, че те даже и не подозират, че служат като оръдие на тъмните. За тази цел се използват и враговете, и приятелите, но преди всичко - приятелите. Да! Да! Приятелите причиняват понякога много вреда, поддавайки се на недобрите нашепвания. Ето защо е нужна постоянна зорка бдителност и незаспиващ дозор. Контролът над мислите е именно такъв дозор, тъй като негодните мисли служат като канали за достъп на тъмните до съзнанието. Те много силно злорадстват, когато им се удава, благодарение на техните хитрости, да помрачат или да подхвърлят съмнение, но вървящият към Мен непреклонно и без колебание, независимо от всичко, е като огнен таран срещу тъмните неприятелски сили. Те са безсилни против необратимата решителност. Само през тях може да се достигне до Мен. Няма да се уплашим от тъмните нападения и натиск, колкото и силни да са те. Илюзията на очевидността се създава от мисълта и от нея се и разрушава. Оръжието на огнената, източена мисъл е много действено. Камъните на

Основанието, тоест на Основата, могат да бъдат мощна защита когато всичко започне да се клати; върху Тях можете да се опрете непоколебимо. Те не могат да се изместят, ако са се утвърдили в съзнанието. Главното е да се утвърдите в Основите.

1966 г. 139. (М. А. Й.). Всеки ден донася нещо ново и е добре когато то може да се запише. За някого то изобщо не е ново, но за огромното болшинство ще служи като храна за духа. Залогът не е на избраните, а на всички. Оттук и изобилието на записи и разнообразието на формите за изразяване на много сходни мисли. Те трябва да бъдат съзвучни за твърде разнородните съзнания и всяко трябва да намери според себе си, когато дойде неговото време. За всичко си има време и време за всяко нещо под слънцето. Погледнете колко поразително се променят условията на света. И мнозина ли разбират към какво водят тези изменения. Но от Планината се вижда направлението даже на кръстосващите се пътища. За Водещия е видимо. И само разбирането на Закона за противоположностите позволява да се съди за Бъдещето.

1966 г. 140. (Гуру). Да бъдеш предавател на мислите, получавани чрез канала на Йерархията, е почетно. Мнозина биха искали да ги получават, а също и да ги записват. Но единствено искането е малко. Възможно е да седиш с часове и дни, без да запишеш нито една мисъл. Връзката се създава векове, в течение на много животи, при неотклонен устрем. И което за някого е леко, за другите е невероятно трудно и даже невъзможно в дадения момент. Дано само всекидневното присъствие на необикновеността не изглади и не намали чудесната същност на това достижение. Само огънят на сърцето няма да позволи на даровете на духа да избледнеят и да се покрият с праха на обикновеността.

1966 г. 141. (4 март). Ще забелязваме и отбелязваме всичко. Животът поставя човека в определени условия, имайки предвид крайната полза. Нерядко това се съпровожда със страдания. Обикновено това бива тогава, когато кармата предявява сметките за плащане. За милиони години съществуване хората са натрупали немалка карма. Лемурийците - това сме ние, атлантите - това сме ние. Всяка нова раса се попълва с представители на предшестващата плюс това, което всеки е събрал в периода на "нарастване" в Надземното. Също и уроците от миналото не преминават напразно, променяйки човека и задълбочавайки неговите способности. Тялото на Земята се развива и изтънява паралелно с развитието на човечеството. Някога Земята е била пластична и етерообразна, също както и нейните обитатели. После се е уплътнила до предела. След срединната точка на уплътнението е започнал подем по пътя към разреждане, за да достигне същите степени на разреждане, но вече на ново ниво. Уплътненият астрал е бъдещата степен на еволюцията на плътната обвивка. Но човекът в това ново тяло и в телата, по-изтънчени и сияйни с времето, ще пребивава в състояние на пълна съзнателност, което не е било налице при началото на дадения четвърти кръг. В това е различието между началото и края на Манвантарата за пребиваване на земното човечество на планетата. Колкото и да са огромни поредната цивилизация и нейният прогрес, смяната на расите е неминуема, а с нея - и коренните изменения на очертанията на материците във връзка с промяната на наклона на земната ос. Срещу космическото течение на еволюцията на планетата и нейното човечество не могат да повлияят никакви усилия на хората. Нито земетресенията, нито океанските приливи не могат да бъдат спрени от никаква техника. Но психотехниката, приложена съзнателно от

колектива на цялото човечество, може да окаже мощно въздействие на течението на много процеси. Но за това се изисква сътрудничество и съгласуваност на всички народи на Земята и разбиране на Основите на Учението на Живота. През колко още страдания и нещастия трябва да преминат хората, за да се утвърди съгласуваността на кооперацията и сътрудничеството, кой може да каже? Но до това трябва да се достигне, тъй като иначе несъгласните ще бъдат пометени от мощното течение на космическия поток. В живота на човечеството много зависи от неговата свободна воля.

1966 г. 142. (М. А. Й.). Синтез. Това понятие е съзвучно на настъпващата Епоха на Огъня. Изисква се не безкрайно задълбочаване на специалните знания и потъване в тях, а именно обобщаване в единно разбиране на основните достижения на науката. Специалността остава като работна необходимост, но при условие на хармоничното ѝ сливане със синтетичното разбиране на живота. Не може да се развива само някакъв мускул при забравяне на всички останали и тяхното пренебрегване. Знаете до какво довежда ненормалното развитие на органите. Синтетична хармония – така ще наречем условията на съгласувано развитие на психическите и интелектуални сили на човека. Едностранчивото съзнание бързо се озверява и се потапя във фанатизъм, нетърпимост и жестокост, тоест деградира. Синтетичното мислене освобождава човека от всички видове робства на нисшата му триада.

1966 г. 143. (Гуру). Върви, върви, върви през всичко като не забравяш, че нищо не ни принадлежи и че е ценен само натрупвания опит. Въплътеният може да счита себе си за събирач на опит и знание. Това е неговата единствена цел и предназначение в живота. И около него са същите събирачи, независимо дали това им е известно или не, носещи в себе си искрата на вечния пламък на живота. Събирачи са всички. Разликата е само в това: едни знаят за това, други не. Но колко пък различно помежду им е това, което събира всеки и отнася със себе си по-нататък от Земята. За събираното може да се помисли, за да не се вземе със себе си ненужното. Товарът на земните преживелици може да бъде много тежък - с него няма да се издигнеш. Събирачи са всички, но трябва да си дадете точен отчет какво взема със себе си духът, освободен от тялото.

1966 г. 144. (5 март). “Само силният може да изтръгне корена на злото, а слабият трябва да чака векове докато той израсне, даде плод и умре“. Казано е ясно: или да се изтръгне, или да се чака. Това от една страна. От друга - позволено е всичко, но само на този, който е овладял себе си и е подчинил астрала на своята воля. Вече е Говорено, че човек извършва своите действия в свобода или робство. Позволеният за всичко се разрешава само при свобода. Това положение може да се окаже опасно, но пък тези, които са победили себе си, са толкова малко. Единици на милиарди. Победителят е допуснат, допуснат е в Нашите Кули. Дошлите са един на столетие. Така че няма опасност. Мярката за всепозволеност не се отнася за останалите.

1966 г. 145. (М. А. Й.). Колкото и да са далечни огнените брегове, те са достижими, тъй като са отсъдени на човека. Това е целта. Едни ги достигат по-рано, други по-късно, но някога цялото човечество ще стъпи на тях. Човечеството е огромен колектив и в еволюцията то се движи като едно огромно цяло. Всичко се отнася за всички извън зависимостта знаят ли те това или не, искат ли го или не го

искат. Каин е този, който е казал, че не е пазач на своя брат. Но се е оказал братоубиец. Легендата е твърде символична. Когато е Говорено за единното стадо се е имал предвид всепланетния човешки колектив. Обединението е нужно, за да се управляват неуправляемите сега космически енергии и стихии в планетен мащаб. Ако силата на мисълта на отделния човек е достатъчно голяма, то какво ще е могъществото на обединената и съгласувана мисъл на цял народ или на цялото човечество, мисъл устремена и насочена към реализирането на определена цел! В бъдещите училища ще учат на съгласуваност на колективната мисъл. Ще учат на много, което сега изглежда невъзможно и чудно. Но Ние се Отказахме от чудесата, тъй като всичко е чудесно и самата материя е пълна с чудесни възможности. Само че тези чудеса са подчинени на естествените нерушими закони, които могат да се изучават и да се прилагат в живота.

1966 г. 146. (Гуру). Трябва да се знае за жестокосърдечieto на хората и да се сблъскате с него през живота. Това е много характерен признак на тъмните сили. Там, където сърцето мълчи, там има тъмнина. Но тъмнината е невъзможно нито да се умолява, нито да се убеди. Тя признава само силата. Значи трябва да се съберат сили, за да бъде противодействието срещу нея мощно.

1966 г. 147. (6 март). Особеното значение на пътешествията е в това, че аурата се откъсва от привичното място. Трудно е даже да си представите доколко тя прираства към постоянното обкръжение. Едни и същи картини наоколо здраво вращават в съзнанието и кристализират в уплътнени образувания. Те са по-здрави от стените на тъмница, тъй като освобождението от тяло още съвсем не значи освобождение от тях. Но всяко движение по лика на Земята ги разрушава, разрушава връзката и привързаността към тях. Бездомните са свободни от тази връзка и те обикновено нямат нищо извън това, което е на тях. Освен това пътешествията запознават с разнообразието на света и хората, с привичките, особеностите и обичаите на народите. Планетата е нашият дом. Той трябва да се познава. Колкото повече пътешествия, толкова по-свободно е съзнанието. Но невинаги човек има възможност да пътешества. И тогава външното движение може да се замени с мислено. Мислените полети и придвижвания по Земята са също полезни. Отшелниците Йоги в пещерите в далечните планини не пътешестват, обаче са свободни в своите движения над планетата. Главното е никое местожителство да не се счита за постоянно. Променливо е всичко: и тялото, и домът, и хората, и условията. Така и трябва да се гледа на всичко като на случайна непродължителна нощувка или като на краткостта на пътните впечатления или спирки. Във вагона, на парахода, самолета или в автомобила човек прекрасно осъзнава краткостта на своето пребиваване в тях, без да губи своята индивидуалност. Точно така се настройва съзнанието в отношението към всичко, което го обкръжава. Тъй като човекът на планетата е единствено само пътник, пътник по Великия Път.

1966 г. 148. (М. А. Й.). Сред временността и непостоянството на обкръжаващото ще помним винаги за извънвременните явления и за това да ги утвърждаваме и укрепваме във всекидневността на ритъма. И тогава, когато премине всичко временно, извънвременното остава с нас, а наложеният ритъм ще пренесе зад пределите на Великите Граници в съзвучните сфери, връзката с които е установена от ритъма. В това е особената значимост на ритъма на всекидневното

Общуване и обръщане към Този, Който Води. Затова няма да се преуморим в делата. Нишките на връзка със Сферите на Светлината се тъкат във всекидневността на обикновения живот. Всяка мисъл от Светлината е като тухличка, донесена за построяването на дома на духа. Всеки сам строи за себе си със своите ръце, със светлите или тъмни мисли през всеки ден дома на духа, дома на Светлината в Сферите на Светлината или душната тъмница в подземията на астралния свят. Но ритъмът на мислите от Светлината преодолява разпокъсаността на несветлите мисли.

1966 г. 149. (Гуру). Радостта от преодоляването също е особена мъдрост; да преодоляваш в себе си вълните на външните въздействия знаейки, че същността на преодоляването се заключава в правилната реакция на съзнанието на тези вълни, ще бъде вече мъдро действие. От дълбините на тази мъдрост произтича спокойствието на Владиката. Победата над външните противодействия преди всичко се заключава в победата над себе си, в утвърждаване на необходимата реакция на съзнанието на всичко, което е от външния свят. Спомнете си думите: идва Князът на този свят, но няма нищо в Мен. В това е победата, великата победа над себе си и над света. Вълните на света вървят към съзнанието, но нямат в него нищо, което би могло да го изведе от състоянието на равновесие. А против равновесието няма да устои никой и нищо. И в това е победата. Победата е в утвърждаване на равновесието спрямо външните въздействия. Равновесието е сила, това е мощта на утвърждаващите се в духа огньове.

1966 г. 150. (7 март). Разбира се, нощните сънища и видения в една или друга степен често отразяват дневното състояние на съзнанието или му дават направление. Състоянието на мисленето преди заспиване е много важно. Можете да лягате за сън поставяйки си определена задача. Насън могат да се решават даже математически задачи. Съзнанието сякаш се тренира върху подобни явления. Резултатите не се постигат изведнъж. Както навсякъде и във всичко, и тук са нужни време и настойчивост. Когато човек се събужда в точно зададеното време, той действа съгласно отдадената преди сън заповед. Заповедите на волята могат да бъдат твърде разнообразни. Възможно е обогатяване на съзнанието по едни или други въпроси. Тъй като мисълта е магнитна и, изпратена в пространството, действа безотказно. Тя се увеличава в пространството, обраствайки със съзвучни елементи. Необходимо е да се познават и законите на Тънкия Свят. Един от основните е Законът за съзвучието. Възприятията и впечатленията се получават по съзвучие в съответствие с настройката на съзнанието. Настройката на ключа на Красотата винаги е плодотворна. По същия начин извисява и тържествеността. Но двигателната сила на съзвучието е устремът. Устремът дава на съзвучието нужното направление. Да се утвърди желания устрем преди лягане за сън е необичайно важно. Случайните, разпокъсани и спазматични опити в това направление няма да донесат желаните следствия. Само упоритите, последователни усилия ще дадат резултати. В областта на духовните достижения всичко се превзема със сила и прилагащият усилия достига.

1966 г. 151. Хората прекрасно знаят, че за да си набавят дърва в гората или да съберат добра жътва, или за да получат образование и така нататък трябва да положат труд и то немалък. С една дума, навсякъде труд и работа. Но щом въпросът се отнесе до областта на духа, те тутакси забравят за труда, мислейки, че всичко

може да бъде постигнато по някакъв друг път и, преди всичко, по пътя на говоренето. Утвърждавам: в областта на духа всичко е достижимо само с труд. Без труд, упорство и постоянство нищо не е достижимо.

1966 г. 152. (М. А. Й.). Знайте, че по-нататъшната симфония на духа в Надземния Свят ще звучи и ще се изпълнява само на ключа на най-упоритите и продължителни стремежи. Това, което е наложило особено дълбок отпечатък в съзнанието през живота, то и ще звучи в Надземното. Когато дълбочината на браздата или канала в пространството се залага съзнателно, тогава следствията са особено ефективни. Лостовите са в ръцете на човека. Кормилото, направляващо хода на лодката на неговия дух, е в неговите собствени ръце. Причината и следствието са двете страни на едно и също явление, като двете страни на медала или двата полюса на единната вещ. По единия може да се съди за другия, по причината за следствието, и не само да се съди, но и да се знаят условията на своето пребиваване след освобождението от тялото. Бъдещето е в ръцете на човека, тъй като бъдещето се определя от причините, които той твори сам.

1966 г. 153. (8 март). Впечатлението, което човекът създава в обкръжаващите зависи не толкова от неговото външно изражение, колкото от вътрешното състояние. Действа и аурата, и мисълта, и общата настройка на съзнанието. Разбира се, често външността определя, но ако външното не съответства на вътрешното, рано или късно последното излиза на сцената и определя взаимоотношенията на хората. Невидимото е по-силно от видимото и няма нищо тайно, което да не стане явно. Затова Ние Настояваме външното изражение на човека да съответства на вътрешното. Антипод на това явление са лицемерието, угодничеството и фарисейството. Трудно е даже да си представите какво безобразие се поражда в пространството от тях. И когато външното се разрушава, то глутницата от буйни елементи се нахвърля върху своя породител, тъй като нямат основа в действителността. Затова са осъдени лъжата и лицемерието. Лъжата и огънят са несъвместими.

1966 г. 154. (М. А. Й.). Разкриването на ликовите е нелеко за усвояване явление. Трудността е в това знаейки, да не осъждаш. Великите Духове, идвайки на Земята, са били обкръжени от хора. Познавайки прекрасно човешката природа с всичките ѝ недостатъци и виждайки приближаващите се изцяло, Те все пак не са се Отвърщали и са Продължавали да служат на хората, често жертвайки живота си. В това е същността на неосъждането. Да не осъждаш не значи да не знаеш, а обратно, знаейки да отдаваш всички сили на служенето. Затова и такова служене се е наричало Велико.

1966 г. 155. (9 март). С каквото предпочиташ да пребиваваш в съзнанието сега, с него ще пребъдеш и после. Предпочитането на един или друг порядък от мисли обуславя и бъдещото състояние на съзнанието. Промяната на условията обикновено се съпровожда и с промяна на мислите, спомагайки да се откъсваш от тези, които са свързани или предизвикани от тези условия. Но ако някои направления на мислите остават неизменни при всички условия, то те ще съпровождат човека вече независимо от тях. Поставилият в мислите Мен преди всичко ще пребъде с Мен винаги, при всякакви условия. В това е смисълът и значението на постоянството на пребиваването в мислите с Мен. Утвърдилият се в Мен в земния свят ще бъде с Мен и в Надземния Свят.

1966 г. 156. (М. А. Й.). Тъмнината обкръжава не само всяко светло начинание, но и неговите изпълнители. Всяко светло съзнание се явява цел за тъмни нападки. Колкото е по-тъмно в света, толкова по-яростно е нападението, те, тъмните служители натрапват на светлоносците безнадеждна безпросветност. Добре е да се знае откъде идват вълните на тъмните въздействия и чрез кого. Необходимо е да се знае, за да се определи в себе си нужната степен на противостоене на тъмнината.

1966 г. 157. (10 март). Приятелю Мой, шарката на всеки живот остава в пространството. Веригата от много животи образува шарката на духа, която е неунищожима, неизтриваема и продължаваща в бъдещето, в Безпределността. Някои духове имат достъп до нея, тоест до миналото извън пределите на даденото въплъщение. Потапянето в дълбините на духа може да извика в съзнанието лентата или отделни картини от отдавна изминали събития. С изключение на особени случаи от това няма нужда, тъй като човекът като такъв е резултат от миналото и то се изразява в него явно с това, което той представлява в настоящето. Няма спомен за подробностите, но неговата същност е фиксирана в целия облик на човека. По такъв начин човекът е кристализираното минало, проявяващо се в настоящето. За пример може да се вземе всяка способност, всяко свойство, всяко качество на въплътения и да се види в него натрупване или кондензация на предишните усилия, достижения или пропуски и слабости. Всяко качество и особеност на човека, всяка черта на неговия характер притежават минало, в което те са се развивали, усилвали или отслабвали, нараствали или намалявали. И мъжеството, и страхливостта са следствие на миналото. Но обикновено свойствата на характера растат стихийно, под въздействие на външните условия и без съзнателната намеса на волята. Обикновено е така. Но този, който е направил необикновеността свой девиз, може да претвори този несъзнателен процес в съзнателен, тоест да ръководи самостоятелно растежа на своя дух. Неговата същност се заключава в това рефлексните реакции на едни или други въздействия да се превърнат в съзнателни и утвърждавани от волята. Кулминацията на рефлексността се проявява в психично болните хора. Те действат обикновено по прието по-рано направление, без намеса на съдържащото начало на волята. Могат да се допускат само тези рефлексии, които се намират в хармония с това основно направление на движението на духа, което съответства на установената цел. Оттук съдържаността, самоконтрола и постоянната бдителност на съзнанието. Рефлексността реагира на всичко привично. Съдържаната, съзнателна, вътрешна огнена сила на човека, която е винаги на пост, изключва проявите на рефлексност. Рефлексността е лунно наследство от миналото. Медиумизмът е апотеоз на рефлексността, докато йогизмът ще бъде негов антипод. Виното и наркотиците, лишавайки човека от воля, го потапят в безволието на рефлексността и разрушават неговия интелект. Може да се посвети цяла книга на развитието на волята и борбата с рефлексността. Свиренето на пиано, на цигулка или работата на пишеща машина е невъзможно без рефлексии, установени с продължителна тренировка. Рефлексите могат съзнателно да се поставят в служба на човешката воля. Говорейки за лунното наследство Имам предвид тази област от рефлексии, които, утвърждавайки се несъзнателно или необмислено, овладяват човека въпреки неговата воля и здравия смисъл.

1966 г. 158. (М. А. Й.). Учителят Дава своята сила на вървящия след Него само тогава, когато е уверен, че тя няма да бъде насочена към недостойни дела. Но ако Неговото Доверие не бъде оправдано, Даването се прекратява. Тези, които се намират под Лъча, трябва много внимателно да изразходват своите енергии, тъй като те са усилены с енергиите на Лъча. Знаем случаи, когато силите, изпратени от Учителя, са се изразходвали не според своето предназначение. Много разрушения се получават от подобни явления и много вреда. Огнената енергия изисква голяма предпазливост и бдителност.

1966 г. 159. (Гуру). Да поговорим за грешките. Грешките са полезни когато са разбрани, взети за сведение и поправени. Тогава е възможно да се учиш от грешките. Тогава може да не се огорчаваш прекалено от тях. Всяка грешка е добре да се анализира по-дълбоко, за да не се повтаря повече. Много грешки могат да се проследят в миналото. Всичко подлежи на поправяне, макар и мислено. Тъй като в живота невинаги се създават благоприятни за тяхното поправяне условия. Затова в тези случаи действайте с мисъл.

1966 г. 160. (11 март). В театъра или киното зрителите, гледайки представлението, плачат, смеят се и samozабравено преживяват видимостта на това, което е пред очите им, макар в действителност да няма нищо. Затова и киното първоначално се е наричало илюзион, тоест място за илюзии. Животът е също такава сцена и актьорите на нея са всички. И там хората също плачат, смеят се и преживяват, макар и всичко това да е само една външна видимост. Добре е когато това се разбира и човек се стреми под външната видимост да види действителността. На Изток наричат живота, проявен във видимостта, игра на Великата Майка на Света. Обикновено хората изкусно скриват своите мисли и своя истински облик, представлявайки сами по себе си маски. Така също и техните думи по-скоро прикриват техните мисли, отколкото да ги изразяват. Лъжата, която царства в света, прави още по-илюзорно всичко, случващо се на сцената на живота. Ако към това се прибавят всички заблуждения на науката, често нелепите обичаи, различните условности и всичко останало от същото това гнездо, то можете да си представите до каква степен се изопачава действителността. Човек живее в света на своите собствени образни представи и мисли, които са също така далеч от действителността, както и целият негов живот. Личният свят и личното съзнание на човека умират заедно с неговото тяло. Но светът на действителността остава да съществува зад завесата на човешките илюзии. Въплътеният идва на Земята за да живее този призрачен живот на илюзиите, но целта на неговия живот не е в тях, а в този опит и знание, които ще му помогнат да погледне зад завесата и да види огнената действителност на трите свята в аспекта на Безпределността. Архатът живее в света на тази действителност. Той разбира значението на обикновения живот и това, заради което той се дава на човека. Той разбира, че трябва да живее и работи, и да изпълнява своя дълг пред човечеството и себе си, и трябва да се учи, да се учи безкрай, натрупвайки опит и знание. У него липсват противоречията между илюзорността на обикновения живот и действителността, тъй като той е разбрал смисъла на земните въплъщения. Само приемайки ги и поучавайки се от тях може да се проникне в действителността на всичките три свята. Животът е сцена, а Сутратма е актьор. И е добре, когато човек се научава да не приема всичко ставащо с него и около него за нещо твърде реално, тъй като всичко това е ограничено в

малкия кръг на своите прояви, докато в същото време неговият дух е вечен и живее в трите свята.

1966 г. 161. (М. А. Й.). Ще се учим непоколебимо и твърдо като скала да стоим сред вихрите и бурите на плътния свят. Твърдостта се изразява в здраво усвояване на Основите, когато вече нищо не може да предизвика нито съмнение в тях, нито колебание. Основите не трябва да се поставят в зависимост от случайността на благоприятните или неблагоприятните външни условия, тъй като те са временни, а Основите са вечни. Камъкът на Вечната Основа на Живота, върху който се утвърждава духът, ще бъде здрава опора във всички светове. Ако плътният свят може да проявява някаква видима устойчивост, то Тънкият Свят, който е пластичен, вече не дава дори и тази видимост. Не търсете устойчивост там, където всичко се движи от мисълта. И там непоколебимостта на основанията е особено нужна за осъзналия ги дух. Обогаляваме себе си с елементи на непреходното не за днес, не за утре, а завинаги. Да проявим прилежност и да намерим и внимание, и времеа да изпълним своето заветно ковчеже с бисерите на Съкровено Знание. Това Знание е нужно, приложимо и полезно не само на Земята, но и в Световите.

1966 г. 162. (Гуру). От невидимите за окото атоми се създават огромни планини от материя, всички планети и цялата безкрайност на звездния свят. Това е добра илюстрация на това, как от малкото се създава голямото и огромното. Пътят в Безпределността е дълъг. И затова, събирайки по зрънца бисерите на знанието и опита могат да се съберат достатъчно, за да може, без да се прекъсва този труд, да се върви все по-надалеч, без да се уморяваш и преуморяваш от извършеното. Бодростта и подвижността на пътя е в постоянството на стремежите към далечната цел. Виделият Светлината няма да се обърне към мрака.

1966 г. 163. (12 март). Вълците се обединяват в глутници, но когато са гладни са готови да си прегризат взаимно гърлата. Такава е и природата на тъмнината и на тези, които стоят на нейната страна. Би трябвало светляците да бъдат в пълна хармония помежду си, но уви, сред тях има много несъгласия. Преходното време ги усилва много. Това обстоятелство трябва да се знае и да не се разчита поради незнание на това, че признатите Учението изведнъж престават да бъдат такива, каквито са били по-рано. Учението проявява всички скрити дотогава свойства на характера и всеки доближил се до Учението е дори по-лош, отколкото преди приближаването. Главното е да не се умилявате от маски и да не ги снабдявате с тези достойнства и съвършенства, които те нямат. Много разочарование и неприятности носи умилението от маски. Горчивият опит от познанието на човека учи как трябва да се гледа на хората. Предателството на Юда не е изключение. Законът за противоположностите показва, че антагонисти на всяко светло начинание могат да се намерят навсякъде. Само самотата на никого няма да измени. И все пак, независимо от това, хората са длъжни да се обединят и никакви антагонисти няма да бъдат в състояние да попречат на всеобщото обединение на всички народи на Земята, когато дойде време за това. Засега нека очите да бъдат отворени и умът – непомрачен. Светилникът може да бъде удържан в мрака единствено в твърда ръка, без да се колебаеш, без да се съмняваш и без да се смущаваш, че понякога ще се наложи да водиш сам битката с тъмнината. Не може да не се отбележи, че колкото и да са близки хората, човек се ражда сам, умира сам, усеща своята болка сам и всички най-тежки преживявания понася в своето

съзнание, а не в чуждото. Той може много сърдечно да приема и да споделя страданията на други хора, далечни и близки, може да живее с тях и да помага на всички тях, но ако са му отнети краката или е лишен от слух или зрение, то цялата тежест на изпитанието се налага да носи самият той, а не някой друг. Не е излишно да си спомним думите: „Защо си Ме изоставил?“ Самотата в изпитанията е съдба на човека, даже сред близки и любими същества.

1966 г. 164. Верността е родна сестра на предаността. Верността е много ценно и доста рядко качество. Ценете верния приятел, тъй като верните приятели са толкова малко. Историята дава множество поучителни примери в това отношение. Както и всички други качества, верността може да се култивира и да расте. Не всеки ще съумее да бъде верен докрай. Верността на Владиката и Гуру считайте за отличително качество на признатия ученик. Изпитанията за вяръност са продължителни и постоянни. Колко са те, уверените в своята изключителна вяръност сред новоприближаващите се. Неопитността вяръва на техните уверения. Но опитността знае, че често думите и делата са били разделяни от пропаст. Ние Изпитваме сурово всички идващи и само не много издържат. Изпитвай и ти. Твоите огньове няма да позволят на никого от приближаващите се към теб да се доближи без да прояви своята същност или своето действително отношение към теб. Но нека да не завиждат на това свойство, тъй като то не е леко.

1966 г. 165. (М. А. Й.). Колкото по-трудно е издържаното изпитание, толкова приближаването до Владиката е по-голямо. Така и ще считаме, че трудностите са стъпала за приближаване към Светлината. Главното е да не се ожесточаваш, да не съжаляваш, да не се оплакваш, да не отглеждаш обиди и да помниш и знаеш, че Близостта на Владиката е неотменима, макар и да изглежда, че Той е далеч. С тази вяра в това, което е недостъпно за земните чувства, напредват към Светлината. Приелият Владиката в сърцето ще достигне до Владиката.

1966 г. 166. При внимателно отношение към сънищата и съответстващите записи на тези от тях, които заслужават внимание, сънищата ще придобият систематичен характер и постепенно несъзнателното състояние с времето ще премине в съзнателно. Само помислете колко ще се обогати съзнанието, ако една трета част от живота се преобрази и от неосъзнаваема стане бодърстващо състояние на съзнанието. При това може да се отбележи, че знанията, получени в плътния свят и засягащи законите на Тънкия Свят много помагат да се ориентирате в неговите условия. Опитът, достигнат на Земята, се пренася в Надземното. Даже малкото запознанство с тази област е много полезно. Хората, потапяйки се в земното и отхвърляйки Надземното съществуване се лишават от удивителните възможности на тънкото пребиваване и оказали се в Невидимия Свят проявяват или пълна обърканост, или страх, или тъпо отричане на възможността да се живее в него и с това обричат себе си на безсмислена неподвижност, тъй като там животът се обуславя от мисълта и отричащият живота се лишава от неговите чудесни възможности. Трябва здраво да се запомни законът, че това, което свържете на Земята, ще бъде свързано и в Надземния Свят, тоест тези мисли, с които ще свърже или освободи себе си на Земята за Надземното пребиваване човек, ще го съпътстват след смъртта на физическото тяло. За отрицателя на живота в Надземното няма утеха. За изпълнените със злоба и различни мерзости – също. За служителите на злото – също. Но ще бъде светло на незнаещите, но изпълнени в сърцето с

добро. Всяка частица от Учението е бисер с безкрайни възможности. Устремените и устремяващите се към Мен ще пребъдат с Мен, към отците – с отците, към каквото и да било друго - с това, към което или към когото са се устремявали. Вложилите енергиите на устрема в земни дела ще пребъдат в тяхна власт докато не се изчерпи върху тях самите цялата сила на техните стремежи. Човекът, който е разбрал значението и мястото на земните явления и вещи и ограничеността на земния кръг на техните прояви вече не е свързан с тях, тъй като с мисъл е определил и видял техния предел, след който започва областта на Надплътния Свят. Как да се намерят по-добри и най-убедителни думи, за да се втълпи на хората реалността на Невидимия Свят и взаимовръзката на двата свята, плътния и Тънкия и това, че явлението смърт се отнася не за духа, а само за физическото тяло и трите низши принципа, че самият човек при съзнателен преход не губи нищо от пълното осъзнаване на себе си като жива самостоятелна същност, осъзнаваща при това, че плътното тяло е умряло и е оставено от нея, а той, самият той, неговото „Аз“ продължава своето съзнателно съществуване по-нататък, в сферата на неограничените възможности на Извънплътния Свят.

1966 г. 167. (М. А. Й.). Когато огнената пентаграма пламти с всички огньове, обкръжаващият мрак се разсейва, трупащите се като планини прегради, закриващи хоризонтите на Светлината, изчезват и на духа израстват бели крила, и той е готов да ги размахва. Това състояние на подем явно показва доколко относително е всичко, отнасящо се до условията на земния живот. Всичко е в духа, всичко зависи от духа и всичко се продължава чрез духа, и най-непреодолимото може да изчезне мигновено като дим, тъй като и преодоляването е в духа. Магнитът няма да бъде магнит, ако няма противоположен полюс. Духът няма да се издигне по-нагоре и няма да запали огньовете си, ако не бъде обременен с обстоятелства. Обременяването на духа с обстоятелства е най-непременно условие за подема и възхода. Без полюси проявата на огньовете е невъзможна. Наличието на противоположности ги обуславя. Трябва ясно да се отбележи съществуващото превъзходство на духа, в огньовете на който отстъпват и изгарят призраците на Майя. Духът е над всичко. Духът животвори със своите огньове. Приматът на духа е основа на живота на съзнанието. Тъй като всичко преминава и всичко отминава, но духът пребивава вовеки.

1966 г. 168. (Гуру). Земните познания, контакти и връзки ще си отидат и ще завършат със земния живот, но невидимите духовни ще останат и ще нарастват по своята сила, поддържани от огъня на устрема. Колкото едните са нездрави, толкова другите са здрави. И едните, и другите могат да се укрепват, но е нужно да се знае кое стои, а кое го няма. В примера с падането на всяка политическа фигура може да се види колко призрачни и неверни са земните връзки и колко бързо се рушат. Но духовните връзки продължават с години, стотици години по протежение на много животи. Привързвайки се здраво към Йерархията на Светлината и Нейните Посланици, ще укрепваме тези връзки непрестанно, знаейки, че всичко останало не може да служи като самоцел.

1966 г. 169. (14 март). Добре е да се заспива с желанието и мисълта да се отдадат своите енергии в помощ на Учителя. Учителят няма да започне да се разпорежда със силите на ученика против волята му. Свободното отдаване е необходимо. Предаването на волята на Този, Който Води, се извършва доброволно.

Но мнозина предпочитат своеволието, забравяйки, че ограничеността на себелюбието няма да изведе духа от затворения кръг на малката личност. Не можеш да излезеш в океана на пространството, ако не разбиеш черупката на яйцето на своята аура. Това разбиване на излъчванията на себелюбието ще бъде и освобождението на духа. Хората не подозират колко здрави и твърди са стените на тъмниците, в които държи сам себе си духът. На пръв поглед човек яде и пие, и се движи по своя воля и свободно, но съзнанието е затворено с хиляди ключалки и безкрилата мисъл пребивава около своя породител. Вече е Говорено за това колко е добре да се научите да облитате света с мисъл. Но личните малки дела държат съзнанието привързано. Да мислиш и да се грижиш за другите е добре дори само заради това, че мисълта се откъсва от негово величество егото, преодолявайки оградите на личните постройки. Заклучва и освобождава мисълта. Ще действаме с мисъл. Знанието казва, че животът на личността е ограничен в едно възплъщение, но личността утвърждава себе си и не желае да се примири с това. Изходът е в това да се принесат личните интереси и стремежи в сферата на Безсмъртната Триада, заменяйки личното със свръхличното и малкото с общочовешкото.

1966 г. 170. (М. А. Й.). Ще продължим нашия път към Светлината, проявявайки нечувано упорство в своя устрем към Владиката. Да! Да! Нужно е нечувано упорство, за да се пробие пространството от тъмни плътни слоеве над Земята. Земята е обвита в мрак. Няма да се учудваме от набъбването и нагнетяването на тъмнината. Тъмният полюс на съществуване трябва да прояви всички свои сили преди светлият да утвърди своята мощ. Но по яростта на тъмнината вече може да се съди за отсъдения полюс на Светлия Град. Не беснее ли преди края си тъмнината? Отсъденото ще се сбъдне и никакви усилия на тъмните и техните съратници не могат да изменят решението на Владиците и на Великия План. Течението на еволюцията е Космично. Нейният поток е устремен в Безпределността.

1966 г. 171. (Гуру). Всекидневието дава огромни възможности за утвърждаване на дребните начинания, които във времето е съдено да станат огромни. Малкото, започнато във всекидневието и установено и заздравено във всекидневието, расте и постепенно се превръща в голямо. В това е залогът и гаранцията за победата и преуспяването. Трябва само да се прояви упорство, за да не отслабнете и да не се преуморите в делата.

1966 г. 172. (15 март). Когато сте предоставени сами на себе си Учителят е особено зорък. Това предоставяне е привидно. Учителят не Може да ви остави сами, без защита, когато пространството е нагнетено с активността на тъмните. Земните очи не са в състояние да видят много опасности. Но Учителят Вижда. За успех на защитата трябва да се държите неотделимо и да не отслабвате връзката. Това е особено трудно, тъй като пространственият хаос нахлува в съзнанието и тогава ви се струва, че Учителят е Изоставил. Това е също илюзия на Майя, тъй като Учителят е с вас винаги. Много илюзии на триизмерния свят трябва да се разрушат преди Моята Близост да стане действително неотменима за съзнанието. Целият живот е борба с очевидността на видимото за действителността. Видимостта на плътния свят и видимостта на Тънкия Свят не се съгласуват с действителността. Затова Ние Говорим за огнена действителност, за действителността на Огнения Свят. Древните пророчества с многовековна давност

сочат именно нея. Въпреки явната очевидност, огненото око прозира в далечното бъдеще знаейки, че то вече е изкристализирало в неописуемите сфери на пространствата на другите измерения. Ние Живеем и Работим неуморно заради осъществяването на това бъдеще. Ние имаме помощници и те са много. Това е войнството на Светлината. Възможно е съзнателно да застанете в неговите редици. Дейността в името на бъдещето не се прекратява нито нощем, нито деном. Великото Дело е непрекъсвано. Съзнанието може да бъде активно на всички планове. Свободната воля устремява неговите енергии за действие. Предстои работа без край. И множество духове са в нужда. Никога духовният глад не е бил толкова остър. Мисълта на Светлината храни пространството. Мислите на Светлината служат като храна за гладните и жадните духове. Циментирането с мисъл на пространството не е безсмислена отвличеност, а най-насъщна необходимост, даваща възможност на всеки искащ Светлина да се докосне до нея с посредничеството на пространствената мисъл. Тези, които могат да мислят ясносияйно, наистина облагодетелстват човечеството със своята мисъл. Но кой ще повярва, че даже с невидимата мисъл може да се помогне на хората. За да се помага съзнателно трябва да се знае, трябва да се вярва в могъществото на мисълта. Ние Действаме с мисъл. Ние Призоваваме да действат с мисъл и Учим как да правят това тези, които вървят след Нас. Ние Действаме чрез обединена мисъл с тях, а те - с Нас. Така Великото Дело се строи върху обединяването на съзнанията.

1966 г. 173. (Гуру). На пълнотата на сътрудничеството се предпращат множество мисли. Добре е когато тези мисли се намират в хармония и не си противоречат една друга. Но често бива обратно: с едната ръка се разрушава това, което строи другата. Противоречието и половинчатостта са от едно гнездо. Трудно е да се каже кое от тях е по-лошо. Опитът казва, че там, където има противоречивост на мисленето, там възможността за обсебване не е далечна. По този признак и съдете.

1966 г. 174. (16 март). Астрохимическият момент на планетата е необичаен. Новите енергии вече са достигнали Земята. Докосвайки човешкия организъм те предизвикват към дейност дотогава намиращите се в полусънно състояние центрове, пробуждайки всичко добро и лошо, което се крие в съзнанията на хората. Не само природата реагира на тези въздействия, но и всичко живо. Активността на тъмните нараства с притока на пространствени енергии и лагерът на Светлината се насища със сила. Стълкновението на полярностите тече по целия лик на Земята. Но в същото време, когато всичко светло, добро и съзидателно, надигнало се в човека, му служи за благо и утвърждаване, всичко тъмно и зло, наситено със сили на разрушението, довежда човешкия апарат до състояние на равновесие, до болести, гибел, дезинтеграция. Тъмните ще си отидат от планетата. Същите енергии, които усилват и укрепват лагера на светлите сили, ще се обърнат в енергии на разрушение, бидейки пречупени през сърцата, вървящи срещу Светлината. Невъзможно е този процес на саморазрушаване да се спре с никакви мерки. Саморазлагането на тъмнината е кармично неизбежен процес. Сега, когато разделението на човечеството преминава по линията на сърцето, въздействието на пространствените енергии е особено мощно по своите следствия. Тъмнината безумства, прибегвайки към най-угнетяващи методи. Неистовството на тъмнината е твърде характерно явление преди нейния край. Краят на Кали Юга и

утвърждаването на Сатия Юга ще ознаменуват Новата Ера, когато очистената от тъмните планета ще навлезе в период на мощен подем на еволюционните течения.

1966 г. 175. (М. А. Й.). В период на нагнетяване на пространствените енергии чувствителните организми се напрягат съответно. Обикновено това се отразява много болезнено на здравето, тъй като планетата е болна и много отрова е разлята в нейната атмосфера от човешкото неразумност и злоба. В тези моменти е нужна особена бдителност, за да се избегнат съприкосновенията с пространствената зараза. Колко отрова издишва в пространството нечистото съзнание. Трябва много да се пазите и да държите заградителната мрежа в пълен порядък. Необходимо е да се държите здраво за Учителя. С всички мерки трябва да се защитавате срещу натиска на тъмнината, която в това време много усилва своята активност. Толкова болести има наоколо, толкова физически и психически неравновесия, толкова нещастие и мъка. Трябва да се съберат всички сили на духа, за да се издържи до края.

1966 г. 176. (Гуру). Бремето на този Свят е огромно и Чашата с отрова няма да отминее горящото сърце. То трансмутира със своите огньове обкръжаващия мрак. Тежко е на горящото сърце. Отговорността за Земята и за деянията на хората ляга върху него като непоносимо бреме. Дозорното сърце, свързано със Сребърната Нишка с Великото Сърце, разделя и според силите си Му помага да носи Бремето на Света, което То е Поело върху Себе Си. Това е висшият аспект на сътрудничество с Учителя на Светлината. И когато става вече напълно непоносимо, мисълта за това, че може би в този момент помагаме според силите си на Великото Сърце, дава сили да се премине през всичко.

1966 г. 177. Напредъкът на духа се заключава в нарастване на Агни и на способността за преодоляване на още по-големи трудности от тези, които са били по-рано. Препятствията се дават според силата на духа и техният растеж указва, че духът расте. И наистина, каква полза от това, ако човек няма върху какво да упражнява своите сили? Благополучието и тихото и мирно спокойно житие е смърт за духа. Да се порадваме, че е така трудно и препятствията се трупат като планини. И даже болестите се дават за преодоляване. Първото стъпало е преодоляване на болестта в духа, тоест такова състояние на съзнанието, когато духът, несломан от болестта, не ѝ се подчинява. Не губи бодрост, равновесие и самообладание. Втората степен - това е борбата на тялото с болестта, когато волята застава на защита на физическата обвивка, усилвайки заградителната мрежа и прилагайки всички методи, придобити с опита за противодействие на заболяването. Психическата енергия или Агни е панацея за всички заболявания. Кармичните болести по-трудно се поддават на лечение, свещените болки почти не се поддават, но временните, бързопреходни и придобити отстъпват под въздействието на огнената енергия. Преди лекарствата, преди докторите трябва да си спомним за Агни. Огънят-жизнедател ще помогне и на докторите, и за усвояването на лекарствата. Организмът на човека, неговото тяло е цитадела, крепост, обсаждана от всички страни от врагове във вид на всевъзможни болестотворни начала, физически и психически, и тя трябва да се защитава с всички сили на духа и постоянно, призовавайки на помощ психическата енергия, която подобно на мускулите расте само в приложение и атрофира при инертност на съзнанието.

1966 г. 178. (Гуру). Всичко, което върви и воюва срещу Светлината, трябва да бъде проявено докрай, под каквито и маски да се крие. Сега е време за разкриване на ликовите. И в дадения случай трябва да се постави своеволникът в такива условия, че да прояви себе си докрай и, въставайки и вървейки срещу нашите близки, да бъде принуден или да се подчини на окончателното решение <...> или пък, не признавайки го и отхвърляйки го, открито да застане в опозиция на нас, а следователно и на Йерархията и Владиката.

1966 г. 179. (М. А. Й.). Не е ваша и не е наша вината, че човек не е издържал изпитанията. Всеки приближаващ бива изпитван. На изпитания са даже Световите. И знаете как са били изкушавани даже Великите Духове. Но ако твоите предупреждения бяха приети за изпълнение, много от това би могло да се избегне. Но някой е останал глух и слеп за твоите думи.

1966 г. 180. (18 март). „Не се надявайте на синовете човешки“. Не трябва да се поставя своето съзнание в зависимост от колебанията и неустойчивостта на астралните обвивки дори и на близките) хора. Нашият Път е решен и нека случайностите при съприкосновение с тях не отклоняват от приетото направление. Вълните в човешкия океан са много, но корабът върви по определения курс въпреки тях.

1966 г. 181. А колко ценно е качеството спокойствие. Когато то се съчетава в хармония с качеството напрежение, вътрешните огньове придобиват тогава особена устойчивост. Неустойчивостта на човешките настроения много влияе на качеството на пламъка. Затова устойчивостта на пламъка се охранява от волята. Главното е да не се заразявате от чуждите настроения. Те се предават необичайно лесно. При всяко съприкосновение на аурите те незабавно встъпват във взаимодействие и се осветяват или помрачават съответно. Устойчивостта на заградителната мрежа служи като добра защита. Всеки център на живот и съзнание е индивидуализиран. Даже елементите от периодичната таблица на Менделеев имат ярко изразена индивидуалност, в зависимост от свойствата на която те встъпват в съединение с другите елементи. Всичко в природата е индивидуализирано: и кленът, и брезата, и дъбът, както и всяко цвете и тревичка. Мнозина въстават даже срещу термина „индивидуалност“, без да си дават сметка за това, че в действителност въстават срещу егоизма, себелюбието, саможивостта и всички ярко изразени отрицателни свойства на човешката личност. Творчеството на Шекспир, Толстой е неповторимо и индивидуално. Неповторими са Байрон и Пушкин. Ние утвърждаваме индивидуалността на творчеството. Истинското творчество е самотно и индивидуално. Съчетанието на огньовете на разгарящите се центрове на човека е неповторимо. Папагалите нямат събудени центрове, нямат индивидуалност, която в тях е заменена от малката личност. И техните мисли и думи текат по шаблон, не запалвайки никого и предизвикващи безизходна скука. Индивидуалността стои на стража на завоеванията на човешкия дух. Трябва много добре да се разбере различието между личността и Индивидуалността. Със смъртта на човека неговата личност умира, паспортът и удостоверението за самоличност губят своята юридическа сила, но Индивидуалността остава и съзнателно или несъзнателно продължава да живее. И ако центърът на живот на духа е бил пренесен в сферата на Индивидуалността още през живота в тяло, преходът в Света

на духовете се извършва при пълно съзнание, без то да се прекъсва. Това и ще бъде безсмъртие на духа.

1966 г. 182. (М. А. Й.). Съзнанието, имащо достъп до Съкровищницата на Пространствената Мисъл, с всяка мисъл сякаш се докосва до Безпределността и може да развива мисълта и да я разширява извън обичайните ограничения. Каквато и мисъл да проникне в съзнанието, следвайки заложеното в нея направление тя може да се задълбочи и разшири. По този път върви обогатяването на съзнанието. Често се учудвате откъде тече безкрайният поток от мисли. Но Учителят Каза: дошлият при Мен няма да ожаднее векове. Източникът на Пространствената Мисъл е непресъхващ. Щастлив е този, който е намерил пътя към Него.

1966 г. 183. (М. А. Й.). Факторът човешко съзнание е това голямо неизвестно, което е толкова трудно да се отчете при осъществяване на Великия План. Трудността се заключава преди всичко в това, че волята е свободна. И ако тя е неустойчива и непостоянна, то колебанието на множеството воли може да внесе твърде неочаквани изменения в общото течение на събитията. Затова Сатия Юга непременно ще настъпи, но къде, как и кога - това вече зависи от готовността на човешките съзнания и желанието да се възприеме Светлината. В това е втората трудност при определяне на сроковете. Космическите срокове са неизменни, но формите на тяхното утвърждаване на Земята се пречупват през съзнанията на множествата. Даже най-добрите начинания често се затъмняват от невежеството. Светлината се дава на света, но нейното приемане зависи от човека.

1966 г. 184. Неизбежността на космическите срокове обуславя неизбежността всеки човек да отговаря на техните въздействия, така или иначе издигайки се духом и преобразявайки се или обратно, затъмнявайки и потапяйки се в мрак. Именно от космическите срокове е обусловено великото разделение на човечеството на светли и тъмни. Срокът е неизменен, той не може да се избегне или да се избяга от него, но волята е свободна да избере Светлината или тъмнината и с това да реши своята участ за бъдещето.

1966 г. 185. (20 март). Дръжте се като при пожар. Психическият заряд на огнената мощ е по-силен от ракетите. Много Спряхме. Спираме всичко опасно за света. Отвличаме и Раздробяваме енергиите на тъмнината. Психическият филтър е като преграда за нейното действие. Психическият филтър е намордник за тъмните. Няма да има война, но и мир няма да има, докато не Дойда.

1966 г. 186. Прояви разбиране за сложността на психопространствените условия на планетата. Те са необичайни. Основната нота е равновесието. В този тон звучат много съзнания. Да се улови тази нота не значи да се настройвате на ключа на равновесието, но да намерите сили в себе си да не се подчините на въздействието на хаоса. Да се върви срещу течението не е така просто и лесно, както изглежда. Устоите на моста са срещу потока, на тях е и опората. Кулите за високо напрежение издържат голямото натоварване. И покрай всичко, около Фокусите на Светлина има особено нагнетяване и е особено силен натискът на тъмнината. Така също и Нашата Твърдина постоянно се явява цел за вражеските нападения. Така също и около вас има беснееие на тъмнината и множество всякакви опити. Но Нашият Щит е здрав. Няма да Дадем, няма да Дадем на косматите ръце да се доберат до вас. Но дребните удари, неприятности и противодействия не могат да се избегнат. Биха ви

унищожили отдавна, но ръцете им са къси. А ноктите могат и да се отсекаят. Ще Опазя, ще Опазя, ще Опазя.

1966 г. 187. От гримасите на духа на приятелите не се огорчавайте особено. И те също проявяват своята същност. Трябва да се познават, трябва да се познават, трябва да се познават свойствата на човешката природа. Само така можете да бъдете въоръжени за всички случаи от живота. Много беди произтичат от незнание и неподготвеност. Тъй като е възможно да бъдете измамени не само от съблазните на тъмнината, но и от външните облици на приближилите се. В някои случаи даже пуд сол може да се окаже недостатъчно.

1966 г. 188. (М. А. Й.). Може ли да се съжалева за това, че уроците на живота са толкова поучителни, толкова полезни и богати по съдържание. Придобиването на опит винаги изисква разход на енергия. И когато се дава такава възможност, остава само да с радвате. В това е голямата мъдрост. Не на горчивината на опита, но на текущите натрупвания се радва вървящият дух. Горчивината ще премине и ще се забрави, но опитът ще остане с нас. Неговият ученик много се огорчава от това, което така щедро обогатява неговото съзнание. Но отсъденият утвърждава обратното. Само си помислете колко радостно ще бъде, когато настъпи време да споделите с Нас радостта от натрупаното Съкровище. Внимателно полагайте върху полицата на опита всичко, което така щедро ви се дава от живота.

1966 г. 189. (М. А. Й.). Правилно постъпвате, отричайки смъртта. Разбира се, тялото умира. Но нали тялото не е духът. За освобождаването от тялото трябва да се мисли с радост и разбиране, стремейки се да вземете от живота целия този опит, който той може да даде. Когато това получаване е напълно изчерпано, преминаваме в Тънкия Свят, за да придобиваме и задълбочаваме и там вече надземния опит. Учим се и тук, и там. И плътният, и астралният, и менталният светове - всичко това е школа за духа. Да се учим, да се учим, да се учим навсякъде и винаги - нека да бъде вашият девиз.

1966 г. 190. (21 март). Сънят служи като прекрасен показател за това как в тънкото състояние се пренасят земните наслоения на духа. Духът няма възраст, във всеки случай в обичайното нейно разбиране. Но по време на сън често се виждат именно в тази възраст, в която се намира тялото. Полетите насън са вече преодоляване на земните ограничения на тялото. Така също точно трябва да се внедри в съзнанието, че духът е свободен от възрастовия ценз. Състоянието на сън трябва да стане състояние на свобода от привичните понятия за представите за плътното съществуване. Постепенно, но упорито и систематично ще се освобождаваме от земните преживелици и сънното състояние може да служи като проверка на това, доколко сме преуспели в това направление. Процесът на подготовка за лягане за сън се превръща в начин на живот. Тъй като сънят - това е малка смърт. Готовността на духа за нея и правилният подход дават възможност да бъдеш в готовност и за голямата смърт. След съня има пробуждане, след това, което хората наричат смърт – живот в духа. Трябва коренно да се преразгледа същността на понятието смърт. Смъртта означава преход от едно състояние в друго, от плътно в тънко, а съвсем не унищожение. Вярно, личното съзнание угасва, но след послесмъртния сън духът се събужда за живот в пределите на тези възможности, които той е определил сам за себе си в своето земно въплъщение. Тъй като е казано

ясно: Тънкия Свят се възприема според съзнанието. А нима плътния свят се възприема някак по друг начин, а не според съзнанието? Нима светът на Платон и светът на пропадналия пияница не се различават според степента на техните толкова отдалечени едно от друго съзнания? Техните закони са еднакви във всичко, тъй като както горе, така и долу.

1966 г. 191. (М. А. Й.). Този и онзи свят са тясно свързани. Този свят е свят на причините. Другият свят е свят на следствията. Каквото е утвърдено, прието в съзнанието или свързано тук, ще бъде свързано там или ограничено от тази същата мярка на разбиране или на действие. Това знание позволява да се утвърждава в плътното състояние това, което в тънкото ще окаже по такъв начин утвърдено във вид на логично следствие. Веригата от следствия следва човека в неговото надземно съществуване. Разбира се, необходимо е да се различават плътните и тънките условия. В земния свят са нужни дом, облекло и храна. Но дори наличието на облекло в Тънкия Свят има вече съвсем друг аспект. Там човек с мисъл съзнателно или несъзнателно се облича в това, което е привикнал да надява върху себе си. Познаването на законите на Невидимия Свят много помага да се ориентирате в новите условия. Даже терминът „Невидим Свят“ е неверен, тъй като той е невидим за физическото око, но е много видим за тънкото зрение: той е цветист и разнообразен и по-богат с яркостта на тоновете и оттенъците, отколкото земния свят. Към съзнателно пребиваване в него и ще се готвим докато сме още в тяло. Късно е да се готвите преди смъртта, както това правят мнозина. Подготовката се заключава не в отказ от земния живот, а в запознаване с живота на двата свята.

1966 г. 192. (Гуру). А вие прехвърлете моста на връзката с мен през всички граници на светове. Нашата връзка е в духа. А духът не е ограничен от нищо. Следователно нашата близост е извън ограниченията и на плътния, и на Тънкия светове. С тази мисъл и вървете към съединяване с нас. С тази същата мисъл ще разрушите всички прегради и на земното, и на Надземното пребиваване. Действайте с мисъл, тъй като само мисълта ще ви пренесе през всичко. Много упорство и смелост са нужни, за да се утвърждава действителността пред лицето на плътната очевидност. Очевидността или видимостта на астралния свят е още по-измамна и непостоянна. Там трябва да се прояви още по-голяма твърдост, за да не се объркате или да не се заблудите във фантазмагориите на неговите образи. Твърдото съзнание е нужно във всички светове. Ще поставите неговата основа на Земята. Знаете въпреки всичко, че Владиката е с вас. Знаете въпреки това, което мислят хората, че ние с вас сме близки и че общуването с нас е възможно, и е станало обичайно за вас в плътната всекидневност. Ето с това разбиране на необикновеното в обикновения живот и вървете през живота и ще достигнете до нас и Владиката, тъй като вървящият ще достигне.

1966 г. 193. (22 март). Духът е многострунна арфа, изискваща определена настройка. От волята зависи много, но не всичко. Изкуствените напъни не помагат. Какво тогава ще помогне? Само пълнотата на отвърщането от себе си и предаването на сърцето на Владиката. Но как да се отвърнете, когато наоколо има толкова всякакви дела, изискващи най-напрегнато внимание? На това ще Отговоря: правете всичко, каквото и да е, но само с Мен. При обединението отпадат делата, несъвместими с устрема към Светлина. При помнене за Мен постоянно се разгарят

огньовете на сърцето. Заедно трябва да преминем не само по земния път, но и по Надземния, при което от първия се определя и втория. Болшинството не върви, а се лута през живота, без да знае накъде и защо. В това е трагедията на съвременността. Няма нищо по-безнадеждно от безмисленото проспиване на планетата. Плановите на хората са кратки и интересите им са ограничени в пределите на един живот. Мнозина изобщо не мислят за бъдещето, задоволявайки се с настоящето. Но настоящето е подобно на миг и не може да бъде продължено дори с ден по-далеч от неговия предел. Опитват се да удържат приятността на впечатленията с тяхното повтаряне. Но с повтаряне впечатленията се притъпяват и астралът престава да реагира на тях с предишната охота. Гонитбата за впечатления не довежда до нищо, ако отсъства цел. Само разбирането на смисъла на земното съществуване дава оправдание на живота. Без него има смърт. Смъртта в духа е най-горчивото, което може да постигне човека. Именно за тях, умрелите в духа, е било Казано: оставете на мъртвите да погребват своите мъртъвци, а вие вървете след Мен.

1966 г. 194. (М. А. Й.). Следването на Владиката предполага, че и действията и постъпките, и мислите съответстват на избрания път. Добре е да питате себе си, и по-често: а съизмеримо ли е моето поведение с поставената цел? Всяка несъизмеримост отклонява от нея. Отклонението може да стане толкова огромно, че не само да отведе встрани от целта, но и да върне назад. Тъмните и техните слуги са заинтересовани от угасването на всеки фокус на Светлина. Тъмнината е по-мила на сърцето им. И постоянният натиск върху вас е от това, че им пречат огньовете на сърцето. Смърдящото сърце не търпи даже искрица Светлина и се стреми да я угаси. В света има много гасители, противоборстващи срещу Светлината. Никакви външни отличия или наименования, или думи, или човешки признания няма да скрият от бдителното око слугата на тъмнината. С очите на сърцето гледайте към тях, прикриващите се и няма да има грешки в определянето. И се дръжте здраво за нас. Когато сме заедно, никой не е страшен за нас, тъй като зад нас е Владиката.

1966 г. 195. (Гуру). Преходното време на границата на двете Юги е характерно с това, че се изискват цял ред непрекътавящи се и повторни усилия, за да се удържи светилникът в ръцете. По-рано беше по-просто и по-лесно. Едно могъщо действие или подвиг насищаха духа с енергии на Светлината за цял живот. Сега всичко е по друг начин. Набъбването на тъмнината е толкова огромно, че подвигът става продължителен и постоянен. Отсечените глави на чудовището тутакси израстват отново и отново, и отново се вдига мечът на духа в тази непрекътавяща се битка. Само около Фокуса на Йерархията на Светлината могат да се почерпят сили в тази борба. Нерушимостта и несъкрушимостта на духа, от една страна и непресъхващият Извор на Йерархията на Светлината, от друга представляват залог за победата.

1966 г. 196. (23 март). Всичко, което върши човек насаме, всички негови мисли не са тайна за пространството. Всичко е видимо и всичко е отпечатано. Невежеството смята, че нещо от извършеното може да бъде скрито или да се притаят мислите. Но докосналият се до Основите вече разбира колко се различават помежду си плътната и тънката видимост. И наред със свитъците на Акаша човек носи в своята аура знаците на миналите действия. Очистването на аурата от петната и язвите на духа е задача на вървящите след Мен. Често смятат: ето аз се очистих и

преуспях. Но не е толкова просто злото да бъде изтръгнато с корена. Корените могат да останат дълбоко под външните наслоения и отново да дадат неочаквани кълнове. Необходима е самопроверка. Ако ви се струва, че всичко е добре и мислите вече не безпокоят, можете да се проверите насън. Сънят понякога е по-искрен от будърстването и неизживените свойства, тенденции и желания се проявяват насън.

1966 г. 197. (М. А. Й.). Да се порадваме на това, че се дава възможност във всекидневното да се укрепват стъпалата, водещи към Светлината. Само за това е даден земният живот. Но хората мислят иначе. И мислейки иначе, всеки тича след призраците на Майя, създадени от тяхното собствено въображение и стремежи. Интересно е да се вземат стотина човека от различни ъгълчета на земното кълбо и да се отбележи колко разновидни са създадените от тях призрази и колко са сходни по своята същност, името на която е личност. Служенето на личността или култът на себеслуженето е развит много широко. Това е култ на служенето на Майя. Знаят, че ще умрат; знаят, че със смъртта ще завършат всичките им хитроумни постройки върху пясъка; знаят, че не могат да продължат живота си в тялото по-нататък от положеното и все пак упорито се вкопчват за създанията на своето въображение в това безспирно преследване на призрази. Учението не отрича този земен живот, но го задълбочава и пояснява неговия съкровен смисъл. Учението не изисква отказ от него, но посочва истинското място на всяко явление в общата схема на нещата. Живейте, познайте смисъла и предназначението на живота, знайте, че земните вещи са нужни за Земята, но не по-нататък. И усвойте твърдо, че всичко земно, до тялото включително, се дава само временно, но духът – завинаги. В него и живейте, поставяйки в главата на ъгъла живота на духа и в духа.

1966 г. 198. (Гуру). Ние ще почакаме, а вие през това време подготвяйте себе си за това да се приближите до нас в сияйните доспехи на своите достижения. И ние, и вие по отношение на Владиката сме в еднакво положение - предстои ни да се подобряваме и да растем в духа безкрайно. Край няма, тъй като пред нас е Безпределността. Съзнателно навлизаме в нея, освобождавайки своя дух от ненужните натрупвания. Цветето на духа расте незабележимо, а когато израсне, заема всичко със себе си и обхваща всичко така, че за това, което не е от духа, вече няма място. Съкровището на щастието, Съкровището на Камъка, който за намерилия го е по-ценен от всички земни съкровища, се събира и натрупва по зрънца.

1966 г. 199. (24 март). Приятели, ако в този тържествен ден не намерите сили да отложите всички светски дела и да съсредоточите сърдечната мисъл върху най-главното, то как тогава ще преодолявате разстоянието, което Ни отделя? А то е огромно и Нашият Свят се различава много от вашия свят. В своите стремежи вие се докосвате до него. Но е малко да се докоснете, трябва още да удържите в съзнанието си трепета от това докосване. А вълните на житейското море бушуват яростно, заглушавайки със своя шум и рев всичко, което не е от този свят. Но Аз Съм с вас винаги, и който утвърждава своето съзнание върху Мен, той непременно ще достигне.

1966 г. 200. (М. А. Й.). Денят на Новата Година ще отбележим като Ден на нови начинания, когато може да се положи началото на утвърдените от съзнанието дела. Тези начинания са като семена за последващия посев, които ще наситят със своите кълнове полето на годишната жътва. Планирането на живота на

съзнанието се противопоставя на хаоса и то въздига целеустремеността в ритъма на набелязаните достижения. Процесът на планиране е необичайно важен - това са веци по пътя. Зърното, заложено в нивата на съзнанието няма да умре при всекидневно поливане, тоест при неизменност на ритъма. Силата на устремения ритъм е неимоверна, тъй като устремът е ключ за всички врати.

1966 г. 201. (М. А. Й.). Стягащото чувство в Паметния Ден не е от Светлината, а от тъмнината, обкръжила и яростно стремяща се да угаси огньовете на сърцето, отворено за Светлината. Толкова по-голяма сила трябва да се прояви за противостоене на тъмнината. Дозорните кули са разпръснати навсякъде по повърхността на планетата. На тях се изпраща Лъч Светлина от Владиката. Разбира се, те са пред погледа на враговете. Да не се уплаши горящото сърце от обградилата тъмнина, тъй като зад него е Братството и мощта на Йерархията на Светлината. Кого ще Постави в дозор Владиката? Само този, който Му е предан безвъзвратно. И Доверието, и Увереността, и Гаранцията е в този дозор. Гаранцията на Този, Който е Призовал. Казано е било: и ще Поставя мълчащите на кръстопътя, открит за вихрите.

1966 г. 202. (Гуру). Това са те слугите на тъмнината и сеячите на колебание, които подхвърлят угнетяващите мисли в моментите с особено значение и разгръщане на новите възможности. Всеки приют на познанието има свой Праг. Стражите на Прага, чудовищата на мрака го охраняват, пречейки на устремения дух да влезе. Слабият се спира, влиза в съприкосновение с тях и може даже да се задържи пред самия вход, но силният, уверен в себе си и във Водещия, безстрашно и спокойно минава покрай тях, без да им отделя нито внимание, нито своите енергии. Нищо не може да задържи вървящия заедно с Владиката.

1966 г. 203. (26 март). И записите, и феномените, и материалните пратки, и писмата - всичко се основава на съответствието на съзнанията. Много неща зависят също от изпълняваното Поръчение. Феномените не са нужни, тъй като не постигат целта. Опитът от миналото столетие нагледно илюстрира това, че неготовото съзнание не може да бъде убедено с нищо, а на готовото доказателства не са нужни. По такъв начин необходимостта от феномени отпада. И освен това Ние се Отказахме от чудесата. Книжните пазари са изпълнени с долнопробна книжнина, понякога много вредна. Истински книги по въпросите на езотеризма се срещат рядко. Ценността на тези записи е огромна. Те са изцяло проникнати с Нашето Учение. Затова ще ги продължаваме с предишната неотклонност на ритъма.

1966 г. 204. Абсолютният слух и възможността за абсолютност на всички други чувства показват направлението на най-близките цели на еволюцията на човека. Въръжен с напълно развити чувства възплътеният може да събира от земната нива обилна жътва и с това да разширява своите творчески способности. Творчеството е нужно за двата свята, като за Тънкия е, може би, още по-нужно, отколкото за плътния. Плътните постройки се разрушават с времето, тънките са по-продължителни, огнените са завинаги. Творчеството се утвърждава и развива за Огнения Свят. Творчеството е съдба на човека в световите. Творчеството е предназначението на човека. На хората е съдено да станат сътворци на Пламенните Логоси. Ако за да станеш художник се изисква да се преминат много животи за развитие на зоркостта и другите необходими качества, то колко ли животи трябва да се преживеят, за да се научиш да твориш космически! Абсолютното развитие на

всички чувства служи като предварителни стъпала към плътното, тънкото, огненото и космическото творчество на духа. Космическото творчество е винаги огнено.

1966 г. 205. (М. А. Й.). Заповядано е: творете с любов. Даже в грапавите условия на Земята творчеството с любов се явява най-съвършено. Негов антипод ще бъде творчеството с ненавист. Но преминалата война показва какви ужаси, разрушение и смърт носи със себе си творчеството с ненавист. Заповедта „Творете с любов“ е съзидателна и градивна в своята основа. Любовта и ненавистта са двете противоположни сили, действащи в света. Съответно на тях се разполагат полюсите на Светлината и мрака. Притеглянията и на единия, и на другия действат мощно. Между единия и другия се намира човечеството, силно привличано преимуществено към единия от двата. Привличането се осъществява по съответствие на същността на човека със същността на привличащата сила. Но тъй като Светлината и тъмнината се борят за овладяване на човешкото сърце и тъй като тази борба протича във всеки човек, то и привличането към всеки от полюсите на Светлината и тъмнината зависи от резултатите на тази борба. Сега тази борба придобива фатален характер, тъй като от нейните резултати ще зависи съдбата на човека за цялата последваща Епоха, Епохата на Светлината - Огън. Планетата ще бъде очистена от тъмните и всички порождения на тъмнината. И изборът на направлението в дадения момент от човека към тъмнината или Светлината се явява решаващ.

1966 г. 206. (Гуру). Ние с любов и грижа следим за нашите близки, бореци се в земния свят за своето място върху стъпалата на Стълбата на Светлината. И им помагаме според действителната необходимост. Понякога недоумяват защо помощта не се оказва според размера на техните пожелания. Но пътят, преминат самостоятелно и без подкрепа е по-ценен и дава по-голяма заслуга, отколкото преминатия с помощта и подкрепата от страни. Само силните духове могат да вървят на собствен ход. Ние много ценим такива самоходци. И ако изглежда, че сте оставени сами, че желаната помощ липсва, значи Водещият е уверен в силата на духа на вървящите след Него.

1966 г. 207. (27 март). Борбата между Светлината и тъмнината, протичаща навсякъде по земните простори, е всепланетна. Тази борба е напрегната и в човешките микрокосмоси. Всеки отразява в себе си световния пожар. Тази борба на двете начала в човека, между висшето и низшето „аз“, е дълбоко драматична. Астралът с всички свои вековни натрупвания въстава против Светлината вътре и изисква своето. Всички тънкости на изкушението, прелъстяването и съблазняването са привлечени от него, всичките са на негова страна, раздухвани и усилявани от вихрите на низшите слоеве. Порожденията на стихиите, също породени от техния творец, човекът, застават пред него с цялата си сила, преграждайки, закривайки и затъмнявайки пътя му към Светлината. Неговата свободна воля застава лице в лице с тях и прави своя избор, решаващ съдбата на човека. Целият въпрос е в това побеждаван ли е духът от своите натрупвания или пък той е победителят. На смяната на двете Юги решението на този въпрос има необичайно значителни следствия, тъй като от това решение се определя бъдещето на решаващия. Натрупванията на миналото, съставляващи по някакъв начин същността на низшето „аз“ и съсредоточени в астрала, придобиват явни, конкретни форми, привлекателни, зовящи и привличащи съзнанието към себе си, обвиващи го със себе си и

поглъщащи го. На пръв поглед какво привлекателно има в наркоманията, пиянството, разврата, но наркоманът е привлечен към спринцовката, алкохоликът - към бутилката, а сексуалният маниак - към съответните мисли и действия. Тези влечения към пороците се обличат в привидно необикновена привлекателност за хората. Затова наричаме тези явления съблазни или изкушения. Зад външната им, привлекателна форма има отрова, бодли, страдания и власт на тъмните и на тъмнината над съзнанието. Трябва добре да се разбере, че този, който ги е породил, е вложил сила в тези форми, че те са силни с неговата сила и също и с неговата, на породилия ги, сила, могат да бъдат преодолен и унищожени. „Порождения на стихии, не се страхувам от вас, не можете да преградите пътя, който ми е предначертан“ - казва победителят и безстрашно, решително и смело встъпва в борба с тях. Той не им отдава своите чувства, своите мисли, своя устрем. Той гледа безстрашно в лицето им и казва: „Няма да се спусна“. Трябва да се знае, че тъмните, тъпнящи се наоколо, преднамерено и изкусно раздухват всички низши чувства, търсейки дори и малка цепнатина или прорив в защитната броня. И много зловни очи гледат и злорадстват, ако им се удаде да помрачат, да потушат огньовете или да предизвикат към проява заспали или почти изживени възжеления. Няма да се превъзнасяме от гордост, че ние вече всичко сме преодолели. По-добре е да си спомним изкушенията на Свети Антоний и да разберем, че даже Високите Духове не са предпазени нито от съблазните на тъмнината, нито от суровата проверка или изпитание. Когато сенките на минали действия възникват пред съзнанието, трябва да се помни, че именно те, хвърлилите някога съзнанието в разорение и ущърб, отново искат да утвърдят над него, сега вече свободно, своята власт и отново да го подчинят на себе си. Когато духът се отблъсне от тях и застане настрана от тях, когато той разбере, че не те, а неговото минало, низше „аз“ му предявява своето право на господство, тогава той може да събере сили и с мощта на въстаналия дух да върви срещу тях, утвърждавайки своята победа над порожденията на стихии. Стихийните облици се подчиняват на огнената мисъл, стихийните облици се преклоняват и отстъпват пред необратимото решение да се върви само по пътя на Светлината. Ние се Радваме на победата на отсъдения победител, преодолял силата на някога извиканите от него за живот порождения на стихии. Победата над порожденията на стихии на Земята, когато човек е още в тяло, обозначава победата и служи като гаранция за победата над стражите на Прага, когато вече освободен от тялото духът се среща с тях в Надземното. Всяка сфера на пространството има свои стражи. От една страна е всичко това, което още не е преодоляно от човека и което му пречи да се издига нагоре, от друга - това са действителните стражи, пазещи входа или достъпа в тези слоеве, където духът още няма право да влезе според качеството на своите излъчвания. С порожденията на стихии и чудовищата на Прага човек може и трябва да се бори. Със стражите, поставени от Йерархията, борбата е невъзможна, тъй като те са облечени с власт отгоре, тоест от Йерархията. И борбата с тези стражи трябва да се разбира като борба със самия себе си и освобождаване на себе си от отрицателните наслоения на миналото. Развъплътеният дух явно усеща силата на тези стражи и безпрекословно се подчинява на техните указания или заповед. Тук вече не е възможно никакво своеволие.

1966 г. 208. (М. А. Й.). Правилно е забелязано, че очите на Избраните Изображения променят своето изражение. Това показва, че чрез Изображението се установява връзка с Духа, към чието Изображение е насочен погледа. Разбира се, нужна е наблюдателност, а освен това и наличието на контакт. Без контакт Изображението няма да се променя. Тънките наблюдения са трудно различими. Неопитният ще си каже: «Сторило ми се е». Но имащият опит ще отбележи това като още една находка.

1966 г. 209. (М. А. Й.). Реалността е това, което се реализира от съзнанието, тоест очевидността. Актуалността - това е действителността, това, което съществува в действителност, независимо от това реализирано ли е от съзнанието или не. Често думата „реалност“ застава на мястото на действителността и я заменя със себе си: Но ако искате да бъдете точни в изразите е необходимо да съблюдавате гореуказаното различие.

1966 г. 210. (Гуру). Учителят Препоръчва готовност, тъй като не знаете нито деня, нито часа. Но в същото време Предупреждава срещу изненадите. Неочакваното е винаги нечакано. Готовността, когато тя се съчетава с разбиране на неочакваността, ви позволява да почувствате какво означават думите: „Очаквайте нечакано“.

1966 г. 211. (28 март). Не е ли странно това, че най-добрите мисли и намерения по време на сън се разлитат на прах и това, което най-вече ви оставя напълно равнодушни, ярко въздейства по време на сън. Това показва, че коренът на неизживените чувства здраво се държи в дълбините на съзнанието и че той трябва да се изкара на светлината на деня и да се изтръгне изцяло до края. Характерно е, че несъбудилото се съзнание здраво се държи за него и ако му се даде воля, то охотно ще се затъркаля назад. Но нека да не спи копието над дракона, готово да го поразии веднага щом той започне да оживява, да мърда и отново да надига глава. Упорството на астрала и неговата привързаност към привичните прояви са феноменални. Те не познават нито граници, нито задръжки. Мнозина е увлякъл той по пътеките, водещи в бездната. Компромисите с него са невъзможни, отстъпките също. Само непрекословно подчиняване, без съжаление, без спомени и угаждане на неговите желания. Добре е когато миналото не е опетнено с недостойни постъпки и въображението не е замърсено. В противен случай всяка прашичка ще се наложи да се изнесе лично. От време на време от хранилището на миналото в съзнанието изплува нещо, подлежащо на изкореняване. И тогава настъпва моментът, когато мислите встъпват отново в съчетание с него и с това го укрепват и удържат, или пък волята налага върху него печата на окончателното решение и изхвърля окончателно боклука. Можете да си твърдите, че всичко това е вече изживяно, че то не е нужно, че неговата власт е завършила и все пак някъде в гънките на мозъка се крие желание за удовлетворяване на тези стремежи. Да лъжеш самия себе си е недопустимо. Нелепо е да мамииш самия себе си. По-добре е да посрещнеш врага лице в лице и да определиш неговата сила и опасността, идваща от него. Само тогава можеш да се бориш с вдигнато забрало. Ако той започне да надделява и да въвлича астрала във вихрите на предишните емоции, все пак ще е възможно да се съберат сили, за да се нанесе удар по врага. Врагът е древен, хитър, изплъзващ се и има много лица, под които скрива своята същност. Отначало изпраща такива мисли, под външната форма на които е трудно даже да се заподозре

нещо нередно. Но опитът от борбата със своята низша природа ще научи на качеството разпознаване. Нищо не трябва да се подтиска, но да се овладяват и да се трансмутират своите низши енергии в по-високи и може, и трябва. Овладяването не е подтискане. Колкото по-силен е натискът, толкова по-силно е и противодействието. Овладяването представлява трансмутация или пренасяне на енергиите по зададеното направление от низшите центрове във висшите.

1966 г. 212. (М. А. Й.). Който не е изпитал напрежението на вътрешната борба със самия себе си, той никъде не отива. Да се търкаляш назад по наклонената плоскост е много лесно. Така постъпва болшинството. Но избраният пътя на живота познава и борбите на духа, и трудностите, и победите. Той не познава едно - отстъплението назад, в мрака, в обятията на тъмните.

1966 г. 213. (Гуру). В трудните дни личните преживявания и емоции по възможност се изключват напълно. Те просто не са нужни. Без тях е по-просто и по-лесно. Те не са нужни и в работата за Общото Благо.

1966 г. 214. (29 март). Утвърждавам непоколебимостта на духа като основа на напредъка, като ос на спиралата на съзнанието, устремена в бъдещето, като гранитна скала против земните и надземните вихри, като защита от злото, като канава от преждата на духа.

1966 г. 215. (М. А. Й.). Човекът е огнено същество. Плътната материя е скрит или застинал огън. Понятието чистота може да се определи като проява на очистеност на огньовете, запалени в същността на човека. Познаваме два рода огньове: огън творящ и огън пояждащ. Познаваме проявата на светлите и черните огньове. Огньовете на възжеленията, огньовете на злобата, огньовете на ненавистта, огньовете на алчността, огньовете на завистта са все примери за разновидности на черните огньове. Това е скálата на черния пламък. Предаността, мъжеството, тържествеността и всички други светли качества на духа съставляват скálата на светлия Агни. Процесът на очистване на съзнанието се състои в трансмутация на огньовете на микрокосмоса и замяна на низшите огньове с висши. Само по този път се осъществява преображението на човека и замяната на тежките и плътни частици на неговите обвивки с по-светли, леки и летливи. Тънкото тяло не може да полети, бидейки наситено с тежки димни частици от материя, влизащи в неговия състав. Очистването на обвивките обуславя свободата на духа.

1966 г. 216. Проницаемостта на плътната и на тънката материя е свойство, което се усвоява и присвоява от съзнанието само по пътя на опита. За огненото тяло няма непроницаеми слоеве на материята. За менталното проницаемостта е по-малка. За астралното препятствията са вече много повече и най-много от всички са за плътното тяло. При приближаването към Слънцето обвивките просто изгарят и само високо оформеното огнено тяло може да се приближи към него. И огненото тяло, и менталното са материални, да не говорим вече за всички останали тела. Извън материята въобще не съществува и не може да съществува нищо познаваемо от човека. Материално е всичко, даже мисълта, тъй като и тя може да бъде видима. Свойството проницаемост се основава на това, че по-тънкия вид материя прониква в по-плътния. Електричеството свободно преминава през проводника, но не преминава през непроводниците. Така също и за мисълта някои вещества притежават свойствата да я кондензират, докато в същото време други се наслояват с голям труд. Така например восъкът, водата, млякото

лесно се напояват с психическа енергия. Медът, дървесните смоли, някои масла, особено розовото и евкалиптовото представляват вещество, наситено с нея. Те лесно попиват и задържат в себе си огнена енергия. Огнената енергия е тясно свързана със свойството проницаемост. Не всяко астрално тяло може да премине през стена и не всяко - да се издигне нагоре. Способността за проникване през плътната материя зависи от наситеността на обвивката с огън и от степента на нейното очистване, тоест от качеството на огньовете на духа. Очистването не е клерикално понятие, а практически жизнено, тъй като способността проницаемост на материята и нейните различни слоеве зависи от степента на очистеност и от силата на огньовете на човешкия микрокосмос, а също и от тяхното напрежение. Призивите към църковна добродетел са лишени от основание и логика, затова не убеждават никого и никого не привличат, но качествата на духа и очистения или светлия Агни са наистина нужни за свободната и съзнателна проява на духа в очистените от него проводници на съответстващите планове на пространството. Чистотата е условие за свобода на действието на духа в пространството.

1966 г. 217. (30 март). Ако неприятните и противодействащи условия не можаха да отклонят от Пътя, то доколко пък го облекчават благоприятните и съзвучни стремежи на духа. Има сфера на пространството, където земните притегляния вече не действат. Там духът може да отдъхне от състоянието на непрестанна борба. Това няма да бъде покой, а акумулиране на сили за нов подем и напредък. Тъй като още отдавна е казано, че Царството на Светлината се превзема със сила. Мнозина мислят, че това не е така или въобще не мислят нищо за това. Те са готови с пот на лицето да работят заради земни достижения или удобства, или пари, но над своето усъвършенстване не искат да работят, смятайки, че трудът за земно благополучие заслужава да се занимават с него, но трудът на духа в името на това, което го няма на Земята, е за нищо. Но земният живот свършва, освободеният от тялото дух влиза в Тънкия Свят, в условия ярко различни от земните, влиза съвършено неподготвен за тях. А тъй като животът на духа на Земята се е свеждал до нула и за разширяване и обогатяване на съзнанието не са полагани грижи, то човек влиза в царството на духа нищ и няма с какво да живее там. А от земния няма нищо, освен земните преживявания, които са подобни на гюлета, привързани към краката. Мнозина дотолкова са обременили себе си със земни преживявания, че продължават да затъват тежко в тях, обкръжени от призраците или черупката на бившето земно обкръжение. Това са несвободни духове или свързани души. Свободата за движение в Тънкия Свят е достъпна не за всички. Трябва отрано да се погрижите за посмъртното съществуване, което е по-продължително, отколкото животът в плътното тяло.

1966 г. 218. (М. А. Й.). Мислели ли сте някога за това, че ароматният аспект на Вселената придава на всеки човек особен, свойствен именно на него аромат, който е също толкова индивидуален при различните хора, колкото са и техните лица. Наистина, кучетата се ориентират по-добре в това. Животните, дивите животни живеят в света на миризмите много по-пълно от хората. За тях областта на миризмите представлява много обширен свят. Чувствителността на пчелите към ароматите е феноменална. Може да се твърди, че не само всеки човек има своя особена миризма, но и всяко негово преживяване, емоция, чувство и даже мисъл. Да, да, всяка мисъл притежава свой аромат или зловоние, както и всички

чувства на човека. Чистите духове благоухаят, а затъналите в пороци смърдят. Делението на хората на нечисти и чисти има е обосновано. То се определя особено рязко по миризмите. Изтънченото обоняние може да чувства приближаването на доброто или злото на голямо разстояние. Абсолютното обоняние помага на неговия притежател безпогрешно да се ориентира в природата на приближаващите се към него същности. Енергиите на доброто или злото, на светлината или тъмнината притежават свои аромати. Доброто благоухае и низшите слоеве на Тънкия Свят се отличават по миризмите. Зловонието на низшите слоеве, зловонието на разложението е ужасно. Разлагащото се съзнание даже в земно тяло заразява своето тяло със зловоние. Преяждането, пианството, пушенето - всичко има свои специфични миризми. Ароматът или зловонието на човека е негов неотнимаем паспорт, който остава при него и след като земният паспорт стане напълно ненужен. Разбира се, всяко заболяване се съпровожда със своя миризма. Вече Говорихме, че всички видове материя притежават свой аромат. Знаете как мирише медта или желязото. Но това са грубите прояви. Ароматният аспект на проявения свят обхваща в себе си всичко съществуващо в него. Тази област е много обширна, също толкова обширна, колкото и светът на цветовете, звуците или светът на формите.

1966 г. 219. (Гуру). Правилно усетихте докосване на Безпределността при опита да се засегнат проблемите, отнасящи се до природата на нещата. Всеки въпрос може да се разкрие или освети само отчасти, само от една или от друга страна. И във всеки можеш да се задълбочиш безкрайно и все пак да не го изчерпиш напълно. Така също стои въпросът и с ароматния аспект на Вселената. На тази тема могат да се напишат цели томове и все пак да не се изчерпи това, което представлява само една страна, само един от аспектите на Безпределността, възможностите за познаване или изучаване на която няма край.

1966 г. 220. (31 март). Готовност означава също и това, че духът е подготвил себе си за всички неочакваности и превратности на съдбата или за нейните усмивки и може да ги посреща, без да нарушава равновесието. По такъв начин готовността и равновесието са близко свързани. Също и приспособимостта на съзнанието към всички и всякакви условия на живот позволява да се удържа нужното състояние на духа. При анализа на качествата е интересно да се отбележи това, че разбирането на всяко от тях започва да се задълбочава и разширява. Усъвършенстването на чувствата до степента на тяхната абсолютност говори за това, че и качествата могат да растат безпределно. А нали качествата са растящите в микрокосмоса огньове, огньовете на духа. Растежът на огньовете на микрокосмоса не познава граници и предели. Растежът на огнената аура, да кажем, на Планетния Дух, със своите излъчвания обхваща огромни сфери. От Твърдината са протегнати Ръце и се леят Лъчи. Какви Лъчи? За какво и от кого се излъчват тези Еманации на Светлината, и на какви разстояния? В Безпределността можете да си представите Еманациите на Пламенните Логоси! Както горе, така и долу. Бъдещето на човека е начертано в звездите. Перспективите на Великия Път са огнени, янносийни и светлоносни. Предназначението на човека на Земята и в Световите е високо.

1966 г. 221. (М. А. Й.). Същои нашата близост в пространството и времето може да расте и да се задълбочава. Палория още не е край, а само начало в живота на съзнанията, слети навеки в своя устрем към Светлината. Условието е

едно - да се удържи и запази огънят на сърцето на стремящия се към висше изразяване на живота. Разберете - няма отказ, ако движи устремът към Светлината. Сега смятайте, че са отворени всички възможности за устремения дух, отворени са като никога, отворени във всички посоки както към Сферите на Светлината, така и към областта на мрака. Затова и опасностите са нараснали съответно. Колко мрак има наоколо и колко падения! В това се проявява полярността на живота. Колкото повече са възможностите за издигане към Светлината, толкова повече са опасностите за падане в бездната. Обещано е спасение на всички, които вървят след Владиката. Светлината и тъмнината непрекъснато се борят за надмощие в човешката душа.

1966 г. 222. (Гуру). Устремът, достигайки известна степен на напрегнатост, става огнен. Той се нарича огнен защото преодолява всички препятствия на плътния свят или на стихииите. Огнената стихия е най-високата, най-тънката и най-мощната. Устремът, станал стихийно огнен, вече не познава прегради, които да не може да преодолее въоръженият с него дух. Можем да се порадваме, когато се усеща растеж на огнеността на организма. Това се проявява в много твърде характерни подробности. Овлабяването на своите огньовете предполага умението да се насочват и устремяват по заповед на волята. Огненото поражение на някои центрове и особено низшите се получава от неумение да се управляват своите огньовете. Пожарът на центровете е една от особените опасности на Огнената Йога.

1966 г. 223. (1 април). Земното - на земното, а висшето - на Висшето. Това трябва да се разбира така, че в условията на обичайния живот не може да не му се отделя това, което той изисква от човека. Човекът има дълг пред Родината, пред семейството, пред своето тяло, което се налага да се храни, облича и обува, и много други задължения - това е сферата на земните задължения. Но животът на духа има свои, земни задължения, които са временни. Дългът на човека по отношение на неговия дух по своето значение надвишава всичко останало. Но грижата за духа задължава да бъдеш честен в изпълнението на своя дълг пред Родината, семейството и хората. Не може да се наруши този дълг, без да се нанесе ущърб на своя дух. Както в голямото, така и в малкото дългът си остава дълг във всичко. Временността на земните задължения съвсем не означава, че те могат да се пренебрегват. Но различието между задълженията към своя дух и към външния свят все пак трябва да се знаят и безпогрешно да се разбира същността и на едните и на другите.

1966 г. 224. (Гуру). Дълбочината на събитията не е на повърхността. Можеш да се докоснеш до тяхната същност, ако намериш сили в себе си да се откъснеш от повърхността на живота. Най-значителните събития в историята на планетата обикновено преминават покрай вниманието на хората.

1966 г. 225. (2 април). Човек може безпределно да развива всяка способност и всяко качество на духа. Абсолютният слух не е край, а само начало на развитието на умението за прилагане на тази способност в областта на творчеството. Звуковият аспект на Космоса е безпределен, както и самият Космос. Абсолютният слух е нужен за творчество. Музиката на сферите е продукт на космическото творчество. Всичко в Природата има своя нота или звуков ключ. Всеки кристал звучи и всеки по свой начин. Всички метали и всички елементи от

химическата таблица на Менделеев се различават по своята звукова тоналност. Всяка тревичка, всяко цвете звучи посвоему. Цъфтящата ябълка е симфония на тържествувания живот. Майката на Агни Йога видя в Тънкия Свят дърво, посадено от Нея. Могат да се садят и цветя. Всяко цвете от Тънкия Свят също звучи. При съвършенство на творческата способност на разума на човека слухът трябва да бъде абсолютен. Не е достатъчно да можеш да възпроизведеш чутата мелодия или звук, трябва още, наред с репродуктивната слухова способност, да се развива творческата способност, способността да се творят звуци. Да се създаде обикновена музикална симфония е едно, да се създават Космически симфонии, звучащи в пространството – друго, но да се твори с помощта на хармонично съчетавани звуци, ползвайки звуковия вибрационен ключ на привличаните към творчество елементи, да се творят нови форми - това ще бъде вече висше творчество, за което са нужни абсолютното качество на чувствата и познаване на законите на хармонията, числата и пропорциите. Създателят на планетата ги Познава, Пламенните Логоси ги Познават, Планетните Духове ги Познават и всички – в различна степен, тъй като, както е Казано по-рано, звезда от звездата <...>[се различава] по слава. В простата фраза, достъпна в известна степен за разбиране от хората от това време, е изразен най-дълбокият Закон за възможността за растеж на човешкия дух до най-високите степени. Така вече съзнателно може да се полага началото на нов импулс за развитие на най-силно звучащите за съзнанието качества, свойства и способности на духа, като се знае, че от малкото зърно израства огромно дърво и че малкото начинание с времето може да стане голямо и огромно. За значението на малките начинания вече е Говорено, трябва това знание да се приложи практически към усъвършенстването на своя апарат. Указания ще бъдат дадени своевременно, но усъвършенстването се движи от свободната воля.

1966 г. 226. (Гуру). А до Учителя може да се достигне само на Земята. Не в задоблачните емпиреи (висини – гр.), а именно в плътната всекидневност, сред обикновения живот и обикновените хора намира вървящият смелост, мъжество и дръзновение да утвърждава необикновеното, и сред крайните и кратки дела да започва и да продължава Великото Дело от вече непреходни, вече привличани и устремени към Бъдещето начинания, далеч зад пределите на даденото земно възплъщение. Вършителят на кратки и временни дела си остава с тях. Вършителят на Великото Дело се устремава след него в Безпределността, протягайки нишката на живота в бъдещето, нямащо край, и утвърждавайки така вечното в преходното, тоест безсмъртието на своя дух.

1966 г. 227. (3 април). (М. А. Й.). Ако се премахнат всички думи, натрупани около явлението и се вземе само неговата същност, ще се окаже, че понятието Светлина обединява всичко най-добро, всичко възвишено, всичко мъжествено и самоотвержено, под каквито и външни форми или наименования те да се крият. Това помага да се разбират и обединяват на пръв поглед несъединими явления, а също и техните участници. Трябва да се научите да виждате над външността и над думите. Например понятията за подвиг и герой остават неизменни във времето. И не е ли все едно кой, как и къде ще извършва самоотвержена постъпка. Обединяването на човечеството ще се осъществи не по външни признаци, а според същността и тогава разединените днес ще се обединят

в едно цяло, вече според вътрешните свойства и особености. И човекът със светли излъчвания ще протегне ръка на другия, също носител на светла аура, както и той да се нарича самоопределя и където и да се намира, и какъвто и да е цветът на неговата кожа.

1966 г. 228. (Гуру). Ако се приеме новото разделение на хората само по светлосиянката, то изведнъж ще изчезнат преградите, отделящи сега даже близките съзнания едно от друго. И тогава ще останат светли и тъмни хора, и още лугащите се по средата. Но тези последните ще остават все по-малко и по-малко, тъй като полюсите на Светлината и тъмнината действат мощно, притегляйки в своята орбита всички още не решили своята съдба. Тогава нито названието, нито националността, нито богатството или бедността и всички останали етикети, които хората окачват върху себе си вече няма да имат никакво значение. Ако човекът е тъмен, то както и да нарича себе си, той е в лагера на тъмнината. Ако неговата аура е светла, той е воин на Светлината или привърженик на Силите на Светлината. Така още една пелена на неразумност и неразбиране ще бъде свалена от човешките очи.

1966 г. 229. (4 април). Ето, ще дойде и твоето време и ще занесеш на хората натрупаните богатства, за да ги споделиш с тях. Не за себе си единствено са събирани и натрупвани съкровищата. А нуждата е огромна и вървящите са много. Сеитбата ще бъде навреме. Но засега ще продължим събирането, за да може да се раздава с щедра ръка. Щедрост не означава несъизмеримост и безотговорност на раздаването. Трябва да се раздава мъдро.

1966 г. 230. Правилно отбелязвате особеното нагнетяване на световните събития и, разбира се, то не е без причина. Пространствените срокове диктуват на човечеството своята воля. Предупреждавах за постоянство на готовността. Трябва да бъдете в готовност да оставите всичко, за да можете свободни от обременяванията със земни грижи да откликнете на Зова с цялото съзнание, с цялото сърце.

1966 г. 231. (М. А. Й.). Ще се отнесем съзнателно към реалността на всяко действие в духа, отчитайки неговите следствия и разбирайки отговорността за него. Следствията често са невидими за окото, но винаги са съзвучни на причината. Така че не е трудно те да се знаят. Постоянството на ритъма поражда и неизменност на следствията. Ковачът на своето щастие ще положи особени усилия и прилежност, за да може утвърждаването на желаните следствия да върви по пътя на неотменимостта.

1966 г. 232. (5 април). Широтата и размахът на Учението на Живота са такива, че могат да удовлетворят всяко съзнание, устремено към Светлината. Не всичко може да бъде издадено върху печатни страници. Съкровеното не се издава. Тайното знание се предава от уста на уста. Освен това, положенията на Учението представляват един вид набелязване или начало, което може да се развива по направленията, съзвучни на духа. Учението представлява аспект на Безпределността, а Безпределността не може да се ограничи с нищо. Тясната пътека на живота довежда до космическите пътища. Много е казано между редовете и чувствителното сърце го възприема свободно. Затова при наличието на устременост Учението може да се чете много пъти и всеки път да се намира нещо ново. Съзнанието расте, разширява се разбирането и това, което по-рано е оставало

незабелязано, вече не отминава покрай него. Различните настроения, различните часове на утрото, вечерта и деня дават различно осветяване. И когато Учението се чете десетилетия, тъгълът на зрението се променя, осветявайки от друга страна това, което е изглеждало добре известно. Спиралното четене, тоест четенето на книгите на Учението в последователен ред позволява на съзнанието да се разширява в законната последователност и дава много повече, отколкото безпорядъчното четене. При такова четене не се забранява да се вземе допълнително още една, най-силно звучаща в дадения момент книга от Учението и да се вземе от нея това, което най-здраво и продължително е закрепено в съзнанието и което остава с човека, когато той се освободи от тялото. Утешението е в това, че достъпа до хранилището на знанието е възможен и в Надземния Свят. Достъпът до знанието е отворен за искащите го.

1966 г. 233. (М. А. Й.). Готовността е високо качество на духа. Тя включва в себе си и подготвеността, и защитата от поражението на неочакваното, парализираща активността на центровете, и решимостта да се върви по избрания път докрай, независимо от всичко. Тя крие в себе си още и мъжеството спокойно и в пълно равновесие да се посрещат вълните на живота и земните бури, и да се очаква чакано нечаканата неочакваност на Зова. За да се покаже готовност да се отговори на Зова трябва да се остави всичко, възможно и телесно, но главно в духа и свободен да се устремиш към Позовалия. Готовността е сложно качество, изискващо при това и продължително изучаване и запознаване с Учението на Живота. Зовът трябва да се посрещне в пълно въоръжение с подготвеност и знание. Полето на бъдещия труд е огромно и са толкова малко въоръжените с познаване на Учението на Живота съзнания.

1966 г. 234. (Гуру). Изображението е видим посредник за Общуване с Този, Който е запечатан върху Изображението. Даже обикновената фотокартичка при гледането ѝ съединява гледащия с оригинала. За утвърждаване на невидимите свързващи нишки са нужни видими предмети. Именно предмети, тъй като наред с изображенията и те могат да способстват за контакта.

1966 г. 235. (М. А. Й.). Разбира се, без розови очила е по-добре, но те не трябва да се заменят и с черни. Ще наречем състоянието без едните и другите справедливост. Справедливост на съжденията се постига при отсъствие на лична заинтересованост. Личната гледна точка е най-погрешната. Най-добре е да се гледа на нещата от гледна точка на Общото Благо. Добро или лошо не е това, което е добро или лошо за мен, а за Общото Благо, тоест за Делото на Владиката. С тази мярка и ще подхождаме и в съжденията за хората, делата и нещата.

1966 г. 236. (Гуру). Виждаме пред себе си не хората, а своята погрешна представа за тях. Предвзетостта на съжденията поражда грешки. Най-добре от всичко е да се гледа даже познатия човек като за първи път. Първите впечатления обикновено не мамат, тъй като те още не са успели да обраснат с предвзетите мисли. Така и ще се учим да определяме състоянието на човека, гледайки на него като за първи път, сякаш отстрани, отдалечавайки се от себе си.

1966 г. 237. (7 април). При анализ на събитията ще отчитаме главните направления, по които върви Еволюцията. Първото - това е освобождението на народите от всички видове робство; второто - утвърждаване на новото съзнание; третото - международното сътрудничество; четвъртото - братството на народите,

помръкването и грохването на стария свят; петото - издигането на жените; шестото - утвърждаването на вашата Родина като Водеща Страна; седмото - преддверието на новото стъпало на преобразяване на света. Крайната победа е за всички, които следват Новия Свят. Събитията бързат и само съзнанието отбелязва, че даже вчерашния ден е бил сякаш не вчера, а някога отдавна-отдавна. С това усещане се отличава бързата смяна на явленията. Не върху вестникарската страница, а само в сърцето се отбелязва тяхната дълбочина. А сърцето с труд издържа тяхното нагнетяване. Принципът на ускорението е в действие. Съзнанието невинно го догонва. Разединението на близките по лика на Земята не е случайно, а е преди обединението. Главното направление е приближаването към Йерархията на Светлината. Нейните Лъчи са като лъчи на маяк в тъмния мрак и бурната нощ. Не трябва да се губи водещия Лъч нито за миг, иначе лесно ще се отклоните от курса. Вълните на прибой се разбиват в борда на кораба, но не спират неговия бяг по Лъча. На всичко ставащо може да се гледа като на бързо мяркащи се пътни пейзажи край носещия се автомобил или даже самолет - всичко остава назад. Да се спираш върху тях и да привързваш към тях съзнанието няма смисъл именно благодарение на бързината на тяхното мяркване. Твърдината остава неизменно пред погледа като далечна цел. Тя не се мярка, тя стои здраво със своите Кули върху скалистата основа. В нея е същността на всички еволюционни стремежи на човечеството. В нея е всичко.

1966 г. 238. (М. А. Й.). Страданията, трудностите, неприятностите и огорченията изработват в съществото на човека известна субстанция, природата на която е най-точно да се определи като огненосна. Организмът на човека притежава способността да поражда антитоксини като противодействие срещу отравянията или болестите. Нещо подобно се изработва и в човешкото сърце, като сила за противостоене на отравянето със земна отрова. Налага се Чашата със земна отрова да се изпива от всеки Носител на Светлината, но не за отравяне с нея. Обратно, най-отровните явления извикват от дълбините на сърцето огньове с най-чудна окраска. По този начин сърцето на Носителя на Светлината се превръща в огромен трансмутатор на отровните еманации на злото. Тежък е земният път на сърцето, познало Светлината, тъй като мрачните на плътния свят са ѝ антагонистични. Погледнете колко труден е бил животът на Високите Духове и на Великите Духове, и на всички, които със съзнанието си са се издигали над ежедневието, шаблона и условностите на своето време. Страданията, трудностите и тежестта на земния товар са съдба на горящото сърце. Огънят не търпи тлеене. Огънят е съзидател на нови форми на живот и разрушител на старите. Замяната на старото с ново е закон на Еволюцията на битието. Във всички времена, които са били, са и ще бъдат Учителят Олицетворява утвърждаването на Новия Свят, който идва на смяна на стария. На границата на двете Юги този процес придобива особено остри форми, тъй като Еволюцията огнено се устремява в бъдещето, помитайки всичко, което ѝ пречатства. Великото време на велики промени и размествания не може да бъде обикновено. Същността на Космическия момент на планетата трябва да се разбере със сърцето.

1966 г. 239. (Гуру). Ако справедливо и безпристрастно се претегли върху везните целият този богат опит, който е придобит благодарение на неприятностите, огорченията и страданията, изглеждащи ненужни, незаслужени и даже сурови, ще

се окаже, че най-ценните натрупвания на съзнанието, получени чрез тях, многократно превишават това, пред което се е налагало да се преминава заради тези придобивки. Разбира се, само напредналото съзнание може да направим правилно тази оценка. Обикновеното ще предпочете безотговорността на благополучието и безгрижния щастливия живот. Но ученикът знае, че съзнателно е избрал друг път, пътя на война на духа, пътя на трудностите и лишенията, и непрестанната борба за утвърждаване на Светлината. В хода на напредъка по този път изчезват съжаленията, оплакванията и недоволството. Огънят на духа изгаря тъмнината в себе си и наоколо. Труден е пътят на ученичеството.

1966 г. 240. (8 април). Неизживените чувства от време на време проявяват своята активност в съзнанието. Това, което е било извършено някога, е живо в паметта и напомня за себе си. Като стражи на Прага стоят облечените във форма спомени, мисли и образи от изминали действия, преграждайки по-нататъшния път към Светлината. Освобождението от тях е възможно само по метода на изживяването, когато подобно на отхвърлена и изживяна привычка, победена напълно, те повече не тревожат и нямат притегателна сила. Мнозина не могат да оставят привычката да пушат. Но все пак е възможно тя да се преодолее до такава степен, че вече никога да не привлича нито насън, нито наяве. Следователно и всичко друго неизживяно се побеждава по същия този път. С естествените потребности на организма е по-трудно. Гладът не може да се унищожи, когато човек е лишен от храна, но да се утвърди своята власт над това чувство все пак е възможно. Важно е да се установи контрол, за да не могат нито мислите, нито действията да се извършват покрай волята. Как да се отстрани привлекателността и стремежа към удовлетворяване на желанията? Само с контрол над тях. Без позволение на волята не се допуска нищо. Слабият върши грешки въпреки волята, те властват над него и той е безсилен срещу тях. Силният даже грешките и отстъпките извършва с позволение на волята. И в лошото и в доброто той е властен над това, което върши. По-добре грешна, но волева постъпка, отколкото добротата на безволието. Знаете за подвизите, извършени от разбойници. Но не Познаваме примери безволното нищожество да е успяло да стане ученик. Затова Обръщаме особено внимание на възпитанието на волята. Волята се утвърждава в борба. Докато има борба и противодействие на нежеланите въздействия, идващи отвсякъде, няма опасност. Опасността възниква когато се отпуснат ръцете, когато ти се иска да прекратиш борбата на духа, когато възникне желание безволно да се отдадеш на волята на външните въздействия или на астралните вихри. Силата на духа и силата на волята е в осъзнаване нерушимостта на своето огнено зърно. То е вечно. Наслоенията на духа са временни и унищожими от волята. Трябва да се намерят сили да се каже директно на порожденията на миналото: “не се боя от вас, аз ви породих, аз и ще ви убия. Не съм ви роб, а господар и владика.” На нищо, на никого, никога, при никакви условия не трябва да се дава властта над своя дух. Даже висшата степен на сливане с Владиката не е подчинение и отказ от свободната воля, а именно обединение, доброволно и свободно, на своята воля с Висшата Воля. Предаността и любовта към Висшия Облик не е безволие, а обратно, висше огнено напрежение на всички сили на духа, изразяващо се в цял ред волеви и целеустремени действия.

Свободната воля на човека е висш прерогатив на духа. Човекът лишен от воля е нищо.

1966 г. 241. (М. А. Й.). „Ето идва Князът на този свят и няма в Мен нищо“ – това е огнената формула на духа, очистен от земната мръсотия и нямащ в себе си елементи на злото. Вибрациите на злото само тогава могат да въздействат на човека, когато имат в него поне малко, с което да могат да съзвучат. В това е огромното значение и смисъла на очистването на съзнанието от елементи на тъмнината във всичките ѝ видове и прояви. Притегателната сила на злото губи своята власт над човека, който няма с какво да му отговори. Изживяването, а не потискането на неизживените чувства има предвид именно освобождението от наслояванията на духа, привличащи към себе си съзвучни им елементи на тъмнината от обкръжаващото пространство. Да събереш в себе си Агни, за да съзвучиш с огъня на пространството; да събереш в себе си Светлина, за да съзвучиш с Висшите Сфери на Светлината; да събереш в себе си елементи на Красотата, за да ѝ съзвучиш пълнострунно – ето задачата на Архата. Борбата за Светлина е трудна, дълбока, напрегната и до пълна победа. Да победи - това е задължение на духа пред себе си и пред Владиката. Кого Очаква Той, за да го посрещне? Победителя.

1966 г. 242. (Гуру). Тъмните нашепници са много активни. Целта на тяхната активност е да погасят Светлината. Да чуем какво шепнат те и да видим какво ще се получи, ако се съгласим с тях. Да допуснем, че Владиката е Изоставил. Да допуснем, че вашите несъвършенства не дават право на близост и приближаване към Нас. Да допуснем, че Помощ няма и няма да има, че всичко това е единствено самоизмама. Да допуснем, че самотата и тежките условия на живот са резултат от вашата <...> Да допуснем, казвам, че всичките тези мисли, подхвърлени с ярост от тъмната глутница, която ви е обкръжила, са правилни. Какъв ще е изводът от тях? Да признаеш своята негодност, да се съ согласиш с тях и да се потопиш в обятията на тъмнината и се отдадеш във властта ѝ? Така ли? Анализът показва, че всичко това се подхвърля от тъмните, за да отделят от нас и Владиката. Неопитният може да се поддаде, но този, който знае, че Владиката е с нас винаги и никога няма да остави, докато е признат, той ще отговори на всички хитрости на тъмнината: „Изчадия на бездната, не се боя от вас, не можете да пресечете моя път, тъй като с мен е Самият Владика“.

1966 г. 243. (9 април). Трябва да се разбере още по-дълбоко, че кесаревото е за кесаря и Божието - за Бога, тоест земното е на земното, а висшето - на Висшето и духовното - на духовното. Не формата, а същността на древните изречения и Завети трябва да бъде постижима в духа. От съвременните понятия, думи и явления се взема не повърхността, а тяхното вътрешно съдържание. Иначе тъмният фанатик и мракобес и явният служител на силите на мрака, противник на Светлината и Общото Благо може да бъде приет за светъл дух, ако той цитира думи от свещените писания или се прикрива с всевъзможни наименования, външно завоалиращи неговата същност. Стига измама. Новият Свят ще прояви ликовите на противниците на Светлината, откъдето и да допълзят. Времето на Великото Разделение е време на разкриване на истинските ликови. Всичко ще изяви своя действителен облик: и хубавото, и лошото, и доброто, и злото, и Синовите на Светлината, и служителите на тъмнината.

1966 г. 244. Изпълването на съзнанието с Мен ще бъде най-краткият път за приближаване към Светлината. Всичко ще отвлича. Тъмните яростно ще се стремят да отвлекат с всички мерки, с всички способности, с всички изкушения. Ще раздухват и възпламеняват интереса към какво ли не, стига само да отвлекат вниманието от най-главното. Няма опасност ако всичко, което вършите, го вършите заедно с Мен, неотделимо от Мен, за да може Аз и Моето, а не нещо друго, да бъде на първо място в съзнанието. Разберете мястото на Учителя в предния ъгъл като символ на предоставеното Му първо място в съзнанието. Столът е просто напомняне. Даже знаещите често се обременяват със суета. И помненето за най-нужното отстъпва на заден план. Но когато сте с Мен и в сутрешните мисли, и на трапезата, и в работата, голяма или малка все едно, тогава е възможно да се удържи единението. Сега това е особено трудно, тъй като има много вихри в пространството и много отрова.

1966 г. 245. (М. А. Й.). Бащиният Дом, там ви чакам. Бащиният Дом е в пространството. Твърдината е само неговото земно изражение. Тя е триединна, тоест нерушимата Твърдина се извисява във всичките три свята и по-нагоре. Трябва да се осъзнае необходимостта и значението на Обителта на Светлината в пространството, тъй като пространството - това е великото Лоно, вместяващо всичко. „Всичко“ означава и Сферите на Светлината, и сферите на мрака. Незнаещият къде отива и към кого и защо може да се озове в орбитата на притегляне на бездната. Твърдината в Надземния Свят е като маяк за пътниците на Светлината, по Лъча можете лесно да се движите към Фокуса. Ще разширим и задълбочим понятието Бащин Дом. Много нещо се налага да се изтърпи извън неговите стени. Но толкова по-ценен става смисълът на неговото съкровено значение. Това е магнит, привличащ към себе си странстващите духове. Притчата за блудния син не е красива приказка, а действителност на всички светове.

1966 г. 246. (Гуру). Връзките на триизмерността на земното съзнание много пречат на пространствената работа. Те трябва да се разрушат. В света на мислите отдалечеността и близостта не се измерват в километри и разстоянията нямат значение. А земните привички на мисленето постоянно поставят прегради, считайки земните пространства за разделящи тези, които са по-близо до вас, много по-близо, отколкото хората, живеещи зад стената или тези, с които животът временно ви заставя да се сблъсквате. Второто препятствие е времето. Смятат, че ако нещо е било отдавна, да кажем преди десет или двадесет години, то този промеждутък ни отделя от нещо или от някого. Докато в действителност всичко това съществува сега и тук и преградите на времето не са повече от илюзия на земния ум. Това, което е било някога, съществува в пространството и явно въздейства на съзнанието и мисълта, ако то е имало значение в живота на духа. Миналото съществува винаги в настоящето. То може даже да се види. Особено бурните и силни преживявания на човека продължават да звучат за него и след пристигането в Света на духовете, представяйки като действителност за него това, че миналото е, че то съществува сега и тук и е скрито от телесния човек единствено само с плътността и грубостта на неговите органи на чувствата.

1966 г. 247. (Гуру). Мислете за всичко сами, самостоятелно се ориентирайте във всичко, като изобщо не разчитате в нищо на разсъжденията или

мненията на странични или случайни хора. Познавайки Учението и Плана на Владиците, вие имате право на независимо и самостоятелно мислене.

1966 г. 248. (10 април). Целта на еволюцията на духа е да се утвърди своята огнена природа и да се събере в себе си Светлоносния Огън. За това се и дава живота на човека на Земята и в Световите. Първо трябва да се признае, че човекът е огнено същество, а после вече да се пристъпи към натрупването на Агни. Антипод на натрупването ще бъде прахосването. По прахосниците може да се разбере как лекомислено и престъпно се изразходва скъпоценната мощ. Въплътеният, разпилял своя запас от Агни, е празна обвивка. Огънят се прахосва чрез постъпките, чувствата и мислите и се натрупва също чрез тях. Следователно събирачи ще бъдат формите на активност на човека - физическа, астрална и ментална. Преди всичко трябва да се знае какво разхищава и какво натрупва психическата енергия Агни. Униинето например е ярък разточител - като отворен кран на резервоар с вода или на парен котел. Бодростта е антипод на униинето, а мъжеството - на страха. Така може да се разгледат всички двойки противоположни качества на духа, за да се знаят безпогрешно разхитителите на Агни. Положителните качества на духа са контейнери със запалени в микрокосмоса на човека огньове. Качествата на духа и действията на човека са неотделими едно от друго. Качествата се проявяват в действие, както и мислите, тъй като мисълта, качеството и действието са вериги от един и същи състав, тъй като са наситени със същия този огън. Целостта на тази верига има особено значение. Монолитът на духа зависи от единството на мисълта, качествата и действието. Домът, разделен в себе си, няма да устои срещу земните и надземни вихри. Ценността на очистения Агни е в неговата монолитност. Монолитност означава не монотонност и еднообразие, а хармония от съчетанията на всички тонове на огнената скала на Великия Аум, проявяваща се в психо-духовния апарат на човека. Хармонията на Агни дава Светлина, Светлина на аурните излъчвания. Човекът е светлоносен магнит. Човекът всеки миг излъчва от себе си еманации от енергии, които представляват продукти или на светлите, или на тъмните огньове. Процесът на натрупване на светъл Агни изисква условия на контрол и постоянен дозор над мисълта, чувствата и постъпките. Агни, толкова незабележим в земния живот, става решаващо условие в надземния живот, тъй като свободата на духа и свободата на неговите движения и полети там изцяло зависят от количеството събран Агни. Тук прахосалият своите огньове може да се възползва от всеки вид транспорт, но там всичко зависи от Агни, тъй като той е двигател на духа в пространството. Времето и трудът, посветени на натрупването на светлоносната, огнена енергия на духа ще възнаградят хилядократно човека и на Земята, и в Световите.

1966 г. 249. (М. А. Й.). Светлото Христово Възкресение, наред с всичко, е велик символ на преobraжението на духа, на възраждането и възкръсването му за вечен живот, на осъзнаване на безсмъртието му във всички обвивки, които го обличат. Великата Жертва е Извършила своя земен подвиг заради утвърждаването на тази идея в човешките умове. Пътят на хората към Светлината е бил показан и са били заложени стъпалата във вековете, продължението на които не е завършено и сега, тъй като те нямат край, макар и постройката им да върви напрегнато. Учението на Живота, давано сега е, кулминация на това, което е било заложено

преди две хиляди години. Не отричане, а продължаване на строителството на стъпалата на великата Стълба на Светлината в Безпределността на Битието.

1966 г. 250. (Гуру). Ще отбележим и ние тези Велики Дни със спомнянето на това, заради което се е извършило това свещено всепланетно Действие. Еволюцията на земното човечество се отбелязва с вехи. Те ознаменуват със себе си нерушимостта на Космическите срокове. Сроковете се обуславят от звездите. Историята на Земята е запечатана в свитъците на Акаша. Космическата Воля направлява течението на светилата. Висшата съгласуваност на планетата се заключава в разбиране на Космическите Начертания и следването на техните указания. Да изпълняваш Висшата Воля значи да следваш течението на Еволюцията. Изпълняващият Висшата Воля направлява потока на еволюцията на човечеството в съответствие с достигнатото от него стъпало на развитие и с космическите условия и астрологическия момент на планетата.

1966 г. 251. (11 април). Майтрейя Иска да ускори всичко. Векът на Майтрейя означава век на ускорението. Нима не забелязвате как темпът на живот се е ускорил. Това, за което по-рано са били нужни години, месеци, дни, сега се извършва многократно по-бързо. Така също се е ускорило и течението на мислите. За един ден може да се преживее година - така се струпват събитията. И Земята може да се облети за броени часове. Това е вече космическа скорост. И свръхзвуковата скорост стана вече обичайна. Това, което се случва на единия край на Земното кълбо, за броени секунди става достояние на цялата планета. Всички тези факти са степени за приближаване към скоростите и напрежението на Висшите Сфери. Разбира се, сметачните машини изпреварват действията на мозъка, но огненото съзнание изпреварва електрониката. При това машините „мислят“ по заложеното в тях направление, а огненото мислене не е ограничено в тези рамки. Всъщност и тези машини се създават с творческите усилия на обикновеното съзнание. Машината не може да твори повече от това, което е вложено в нея от човека. Целта на Еволюцията е да освободи човека от всякакви машини и да ги замени с възможностите на човешкия апарат. Представете си какви гигантски усилия и труд трябва да се приложат, за да се изпрати космически кораб с хора на Венера. Но в ментално тяло тя може да бъде посетена без всякакви механични съоръжения и кораби. Полетите на тънкото тяло са много по-прости, отколкото на самолетите. Вярно е, че тази простота е относителна. Освен това всички механизми се унищожават в течение на времето, докато огненият апарат на духа не може да бъде унищожен нито от живота, нито от смъртта. Не Отричам полезността на машините, но Утвърждавам преимуществото на духа смятайки, че усъвършенстването на неговата огнена апаратура ще бъде рационално използване на психическата енергия на човека. Няма да се Уморя да повтарям за полезността и значението на малките начинания. В гонитбата за голямото често се изпуска малкото и не се реализира нито едното, нито другото. И как да се достигне голямото, ако не се започне с малкото. При овладяване на обвивките значението на малките начинания е огромно. Обвивките са се оформили в течение на огромен период от време. Тяхната цел е да служат на човека и да бъдат проводници на неговото съзнание.

1966 г. 252. (12 април). Радостта от победата може да стане незамлъкваща радостна песен на духа, песен на постоянните победи. Защо да се

отстъпва пред лукавите ръце, защо да има поражение или дори малко отстъпление, защо да има неувереност в своите сили, когато има толкова възможности за най-пламенни достижения. Обикновения ден от живота може да се превърне в здраво стъпало за възход. Преодолява се в себе си всичко, което пречи. Не мислете, че Великите Духове са Достигнали пределите на съвършенство и са Спрели в своето развитие. Техните задачи за усъвършенстване и преодоляване са дотолкова огромни и космични, че не може да се подходи към разбирането на тези въпроси с обичайните мерки. Но едно е несъмнено - Архатът също върви по стъпалата на преодоляването както новоприетият ученик, само че тези стъпала са много по-трудни и препятствията нямат край. Пътят отива в Безпределността. И го няма толкова желанието от хората покой. Искам вървящите след Мен да превърнат преодоляването на себе си, на своята минала природа в начин на живот през всеки ден и да се научат да намират радост в това. Има ли по-голяма радост от тази, когато човек намира още едно освобождение в борбата със самия себе си. Колко обичат хората да заменят делата с думи и преобразяването на духа - с четенето на хубави книги. Но същността на човека се определя от неговите действия, мисли, чувства и стремежи. Възможно е да се откажете от много неща, но в дълбините на сърцето да желаете именно обектите на отказа. Такова действие не струва много. Изживяване означава унищожаване на самия корен на желанията. Те не могат да се унищожат, ако не са овладени. Затова първата задача е овладяването или контролът над всичко, което още не му е подчинено и главно - над думите и мислите. Осъзнаването на своята сила идва само тогава, когато тя се прилага на практика, в живота. Не във великите, а в малките дела, в дреболиите на деня, във всекидневието се установява властта на волята над малките привички на бита, над малките мисли и малките чувства, постоянно браздящи и вълнуващи повърхността на съзнанието. Ето защо е нужен постоянният дозор и бдителната зоркост. Има толкова неща, идващи отвсякъде! Съзнанието може да се разлети на парчета, ако заградителната мрежа не е в изправност.

1966 г. 253. (М. А. Й.). Трудността е в това, че трябва да се устои срещу невидимите и видимите вихри. Разтърсват всичко, даже твърдата. Спасението е в единението с нас, с Този, Който е Призовал. Водещата Ръка трябва да се държи с всички сили. И нощем, и денем да се мисли само за Него, но особено през нощта. Преди лягане непременно трябва да се даде направление на мислите и точна и твърда заповед кое е желателно да се избягва. Нощният дозор е също толкова необходим, колкото и дневният. Много злобни очи се възползват от най-малката разсеяност или възможност да се установи канал за въздействие, търсейки поне малка зацепка.

1966 г. 254. (13 април). За победата, при всяко завоюване е задължително необходимо да се закрепите на завоювания рубеж. Иначе дърпането назад ще лиши от достиженията. Често с това се обяснява бавността на напредъка. По-лесно е да достигнеш, отколкото да удържиш достигнатото. Сияйният подем се разтваря в сивотата на делниците. Даже утринната яркост на Общуването е трудно да се удържи в течение на деня. Сякаш всичко обкръжаващо човека се стреми да погаси Светлината, която се разгаря в неговото сърце. Борбата за удържане на Светлината е трудна, при това гасителите са много, съзнателни и несъзнателни. Съзнателните са особено опасни. На носителя на Светлината се налага да носи своя

светилник сред мрака. Подражанието в това на Учителя на Светлината означава следване на Неговия Път. И тъй, достижение и закрепване на достигнатото, завоевание и удържане на Светлината.

1966 г. 255. (Гуру). Исусовата молитва при съсредоточаване върху нея освобождава съзнанието от потока обичайни мисли и заменя тяхната ненужност с мисъл за Висшето. Трябва най-после да се разбере, че много мисли са съвършено ненужни и даже вредни. И ако те бъдат напълно преустановени, то освен полза нищо друго няма да се случи. Преустановяването на обичайния поток от мисли действа на съзнанието като добро тонизиращо средство.

1966 г. 256. (Гуру). Ако чувствате близостта на бъдещето, това значи, че вибрациите на тънките постройки, оформени вече в Невидимия Свят, са се докоснали до съзнанието. Само че не трябва те да бъдат отнасяни към близки или далечни срокове, тъй като точните срокове са скрити от очите, а трябва твърдо да сте сигурни в неизменността на отсъденото, тъй като отсъденото бъдеще е неотменимо.

1966 г. 257. (15 април). Главният живот е вътрешният. Той може да стане толкова богат, наситен и разнообразен, че да надвиши яркостта на впечатленията от плътния свят. Когато двата свята бъдат отворени за съзнанието, Чашата на живота ще се изпълни до края. Затова няма да съжаляваме за нищо и няма да завиждаме на никого, а ще бъдем доволни с това, което имаме. Отдавна вече Казах, че лишението в едно може да означава находка в друго. Знаейки това, можете да се радвате, когато нещо се отнема. Природата не търпи празнота и замества едното с друго.

1966 г. 258. (М. А. Й.). Ще напием сили да се освободим от това, което прегражда подхода към достиженията. Без борба и победи нищо не се дава. При не можете да дойдете с празни ръце. Големината на делвите и кошниците символизира нарасналата вместимост на разширеното съзнание. Прилагайки Учението в живота растем и се приближаваме към Фокуса на Светлината.

1966 г. 259. (17 април). Постигахме Висшата Светлина със светлината в себе си, а не с тъмнина. Всяко помрачаване, всяка мисъл на мрака и чувствата, подобни на нея, затварят достъпа на Светлина и отделят от Мен. Помощта не може да се излива в пробит съд. Помраченото сърце не може вмести в себе си Светлина. Не Мога да се приближа до угасналото сърце. Оградата на личността не допуска, като иглите на таралеж, близко докосване. В периодите на тежки изпитания трябва да намерите сили да се обградите със Светлина. Странанията и огорченията не ѝ пречат, но пречат много недоволството, съжалението, озлоблението, ожесточението, колебанията, съмненията и всичките тези чувства и преживявания, които обикновено възникват в това време. Може би целта на изпитанието се състои именно в това въпреки него да не се допусне помрачаване и чувства, отделящи от Учителя и пречатващи Неговият Лъч да се докосне до вашето сърце. Странанията и обременяванията на духа с обстоятелства не пречат, но напротив, нагнетяват огньовете на духа, докато в същото време затъмняващите и помрачаващи отрицателни еманации и мисли гасят огньовете. Затова задачата е да се посрещат вълните, каквито и да са те, спокойно и смело, без да се страхувате от тях, без да се помрачавате, без да допускате в сърцето си тези чувства, които Ми пречат да вляза във вашето сърце и да ви обградя с броня. Малко ли какви ли не вихри и бури

могат да бушуват около вас, но вие се утвърдете в Мен и върху Мен, не допускайки отровата да проникне в сърцето и с това да ви отдели от Мен. Не разчитайте на хората и техните решения, а на Мен. Ето защо мнозина молят и не получават. Не е жестокост на Висшите Сили, а нерушим Закон. Даже безизходицата на отчаянието може да отвори достъпа и да накара да се изправите духом, но не и ожесточението или осъждането Ни. Светлата аура трябва да се пази пред лицето на всички несгоди и противодействия, в нея е Защитата и мостът към Помощта. Дръжте твърдо в съзнанието мисълта, че нищо не може да ви съкруши, че духът е нерушим, че огънят на духа е по-силен от всички вихри, земни и надземни. Свещеният огън в гърдите не трябва да угасва. Разберете смисъла на думите: имаше Светлина, и тъмнината не Я обзе. Трябва да се разберат изпитанията на Великите Духове, тъй като и вие се изпитвате аналогично, но според размера на своите сили.

1966 г. 260. (Гуру). В какво е победата и в какво е поражението? Ако е загубено всичко и тъмните злорадстват, но пламъкът на светилника в гърдите е останал както и преди, горящ и незагубил от своята сила, нито от яркостта – това и ще бъде победа. Отнимаемо е всичко, но не и Камъкът, дал съкровения огън. Затова това Съкровище се нарича неотнимаемо. Неговата Светлина е нетърпима за тъмните очи. Тя ги заслепява. Затова те самите не се доближават, а изпращат други, за да се скрият зад техните гърбове. Тъмнината винаги върви срещу Светлината, стремейки се да унищожи светилника. Задачата е да се опази огъня.

1966 г. 261. (М. А. Й.). На всяко противодействие или тъмен опит ще отговаряме с усиляване на Светлината-Огън, нагнетявайки я със сила, взета от енергиите на противодействието. В това се заключава и умението да се заставят джиновете да служат. Процесът е много тънък и изисква постоянна дозорна бдителност, за да не се изпусне моментът на началото на атаката на тъмните. Когато се убедят, че всичките им старания не дават очакваните от тях резултати, те отстъпват.

1966 г. 262. (18 април). И тъй, основната цел на съществуването на възплътения е събирането и натрупването на Агни и стремежът той да бъде удържан. Огънят е постоянно в движение. Стихията на огъня не може да бъде инертна. В човешката сфера той се проявява в действие. Мисъл, чувства, работа - всичко това са форми на проява на активността на Агни. Огънят участва във всяко движение на човека, във всеки процес, протичащ в неговия микрокосмос. В действията огънят не се разхищава, а обратно, нагнетява се. Загубата на енергия не е разточителство. Огнената сила расте при правилното ѝ приложение. Агни се разхищава от дребните мисли, от дребните чувства, от ниските мисли, от ниските чувства. Чувството на страх или съмнение може мигновено да лиши човека от неговия запас от психическа енергия и способността да действа. Човекът лишен от огън е незащитен. Трябва много добре да се познават враговете на натрупването на Агни, за да не се допускат близо. С многословие, ласкателства и загуба или унищожение на достойнството на духа няма да се натрупа огнена сила. Няма нищо в земния свят, заради което си струва да се откажете дори от една искра огън. Призрачното преимущество или придобивката, получени по този път, както впрочем и всичко останало, ще останат на Земята, но изразходваният заради тях Агни ще бъде невъзвратима загуба. Често се допускат редица действия несъвместими с достойнството на духа или чувства и емоции - поглъщачи на Агни.

Тържествеността, съдържаността, самообладанието, постоянният контрол и пълното владение на своите чувства натрупват и събират Агни. Така във всеки момент от земния живот или усилваме в себе си елементите на огъня, или ги губим. Мъдрото изразходване на Агни не е разхищение. Учителят или Неговите посланици могат да бъдат много активни и да изразходват голямо количество огнена сила и да чувстват изтичане на енергия и умора. Но правилно изразходваната сила, тоест в пределите на законността, се възстановява бързо. Разхищението на огъня е нещо съвсем друго. Той може да се загуби много повече с униние, отколкото с най-енергична дейност. Само опитът и внимателността развиват безпогрешна способност да се отличават враговете и разхитителите на Агни от приятелите и събирачите. Радостта е наречена особена мъдрост, тъй като тя принадлежи към мощните събирачи. Всеки възпътен има пред себе си свобода на избора на пътищата за разхищаване или натрупване на Агни.

1966 г. 263. (М. А. Й.). Даже прекаленото желание може да лиши от сила да се получи желаното. Затова равновесие и спокойствие преди всичко. Постоянството на ритъма изключва разновесието или нарушаването на връзката. Отсъдените на Светлината не молят милостини от небето, но ги вземат законно. Те не познават и чувството за безизходност, тъй като всичко е временно, освен духа, потопен във временното за известно време). Да се посрещнат вълните на противодействие в пълно въоръжение ще бъде залог за победа.

1966 г. 264. (Гуру). Превъзможвайте тревогата, тъй като тя не е от Светлината, а се подхвърля от тъмнината. По-добре е да се пресича тя още в самото начало, докато още не е успяла да помрачи съзнанието. Важно е да не се изпусне този момент. Най-лесно нежеланите явления се овладяват в момента на тяхното зараждане или проникване. Проникнали незабележимо, те с труд се поддават на изгонване, тъй като вече са успели да отровят системата. Налага се да бъдете постоянно нащрек.

1966 г. 265. (19 април). Преображението на духа или освободението му от наслоенията не се осъществява изведнъж. В хода на усилване на стремежа се ражда и решимостта да се отхвърли ненужния товар. Нашите Правила са задължителни за всички ученици. Разбира се, те са напълно неприемливи за неготовия дух. Налага се много неща просто да се оставят. Но главното е мисълта. Дисциплината на мисълта е първото условие. Сами знаете, че тя изобщо не е проста. Степента на всепозволеност е прерогатив на Архата. Когато вече нищо не е нужно и всичко е подчинено на волята, тогава е позволено притежаването на всичко. На човека, победил себе си, на човека, победил света вече не нужна власт над света. Изкусителите я предлагат на освободения дух, но той я отхвърля. Властта - жертва може да стане съдба на този, който е познал. Също и притежаването на всичко се дава на този, който се е отказал от всичко и на когото вече нищо не е нужно, тъй като Съкровището вътре заменя всички земни вещи. Фокусът на привличане се премества от вън вътре. Носещият в себе си Съкровището на Света не се нуждае от земни съкровища.

1966 г. 266. (М. А. Й.). Няма да очакваме награда. Тя ще дойде от само себе си – като причина и следствие. Всяка мисъл донася своята награда, тоест дава свои резултати. И кармата на човека е следствие на неговите мисли, както и на всяка постъпка. Да овладееш мисълта - значи да вземеш кармата си в свои ръце.

1966 г. 267. (Гуру). Какво да правим след поредната победа? Да се готвим за нова. Животът няма да ни накара да чакаме в търсенето на това, което подлежи на по-нататъшно преодоляване. Ученикът, истинският ученик, не може да се оплаче от това, че в своите изпитания е оставен без внимание от съдбата, тъй като тя не се скъпи на такива. Ще се наложи да се забрави за щастливия живот, ако ученикът върви с всички огньове. Разберете разпъването на духа в материята широко.

1966 г. 268. (20 април). Ако всички други възможности за служене на Общото Благо са отрязани, остава да се носи на света Светлина в излъчванията на своята аура и със своята светлоносна мисъл. Тази възможност вече не може да се отнеме. Сред жестоките и тъмните Моят Щит е над вас. Пренасяйки мисълта в бъдеще се освобождаваме от властта на настоящето. Не може да се живее само с настоящето, ако то е лишено от бъдеще, но с бъдещето може, ако то се залага в настоящото стъпало. Творим с мисъл. Няма да се учудваме, че независимо от усилията на Носителите на Светлина светът затъва в зло. То е посято от въстаналия против Светлината и неговите слуги. Въстаналия го няма, но вековните Семена, посяти от него, все още дават кълнове. И все пак краят на черния век е близък. Знаейки това, обречената тъмнина буйства неистово.

1966 г. 269. (М. А. Й.). Не мислете, че на нас е било по-леко. Имаше и самота, и обременяване с обстоятелства. Тъй като изпитанията са винаги индивидуални. Но работата не е в тях, а в това въпреки тях да се устои във Владиката. Това е най-главното. А всичко останало е преминаващ мираж.

1966 г. 270. (Гуру). С какво да зарадваме днес Водещия? С устойчивост на духа? С огъня на устрема или твърдото решение да вървим и да се достигнем? Какво още от даровете на духа ще можем днес да принесем на Олтар на Светлината?

1966 г. 271. (21 април). От една страна се приветства сближаването на световите в съзнанието, от друга общуването със средните и низши слоеве на Тънкия Свят е противоположано. Общуването с посочените слоеве не е полезно, тъй като не може с нищо да обогати съзнанието. Резултатите от общуването с повисоките сфери са видими в творенията на поетите, писателите, композиторите и тези, които творят над нивото на обикновеността. Героичните деяния и подвизи се вдъхновяват отгоре. Световите са дотолкова тясно свързани помежду си, че нито едно движение на човека не може да се отдели от проявите на Тънкия Свят. Човек мисли постоянно, това е вече проява не от плътен порядък. Всяка мислена представа и образ се творят на плана на тънката видимост. Анализът позволява да се отделят плътните области от тънките. Съзнанието на човека е поле за обединение на всички светове.

1966 г. 272. (М. А. Й.). Не трябва да се насилва съзнанието, когато то замлъква. Възможно е да се случва нещо необичайно и то трябва да се пази. Сега е време на особени събития и затова ще се въоръжим с търпение, спокойствие и сдържаност.

1966 г. 273. (Гуру). Ние избягваме преките указания за това как трябва да се държи даден човек в един или друг случай, особено ако той се устремява наляво, захапвайки повода. Всяко пряко указание предизвиква протест и

противодействие. Но все пак е необходимо да се предупреди, за да не упрекнат в безразличие и невнимание.

1966 г. 274. (23 април). С усилването на духа и растежа на неговите огньове нараства и отговорността за тях. Ще я наречем огнеотговорност. На Земята не можеш да слезеш по-ниско от Земята. В Тънкия Свят падението (на духа) няма тези граници. Бездната няма дъно. На Земята Синовете на Светлината и синовете на тъмнината могат да се окажат един до друг. Но там твърдта вече не поддържа изчадията на ада на своята повърхност - те отиват надолу. Светлината привлича своето, бездната - своето. Привличането се установява на Земята. Сферата на привличане е лесно да се определи по характера на човека и неговите склонности. Тъмнината отива в тъмнината. Светлината към Светлината. Великото Разделение, извършващо се сега на планетата, е фатално, тъй като се осъществява на границата на два цикъла и смяна на расите. Всяка постъпка, чувство и мисъл или установява нов фокус на привличане, или усилва стария. Въздействието на фокусите на привличане към съответстващите им сфери се мени постоянно ту усилвайки се, ту отслабвайки в зависимост от астрологичните условия и хороскопа на човека. Вълните на въздействие са подчинени на свой ритъм. Свободната воля на човека реагира на тях, запазвайки все пак свободата на избора. За слабата воля привличането може да се окаже непреодолимо. Това се случва тогава, когато неизчерпаемата сила на духа не е призована за действие. Ако силата на привличане на отрицателния полюс е преодоляна през живота в тяло, в Надземното е по-лесно да се бориш с нея и да я неутрализираш. Всяка победа над себе си на Земята има отиващи далече следствия. След всяка победа опитите на тъмните да лишат победителя от нейните плодове се удвоява. Тъмнината и нейните слуги са напрегнати в своите усилия да увлекат съзнанието на земните жители във водовъртежите на тъмните енергии. Притеглянията на тъмнината са опасни с това, че тъмнината изисква своето, тоест заявява своите права на елементите на тъмнината, натрупани от развъплътения дух през живота му на Земята. За натрупването на елементи на Светлината или елементи на тъмнината способства свободната воля на човека и свободата на избора. Законът за съзвучието управлява сферите на Светлината и сферите на тъмнината. Трябва още на Земята да се борите за утвърждаване на Светлината в себе си, там ще бъде късно, тъй като което е свързано на Земята, ще бъде свързано там и разрешеното на Земята ще бъде разрешено и там. Не някакви други хора, а единствено самият човек свързва себе си или разрешава, тоест освобождава себе си. Тази древна формула остава изцяло жизнена сега и си и ще си остане същата във вековете. Цветята на духа се притеглят към Светлината, но язвите на духа влекат духа в тъмнината. Как да поясним на хората, забравили за Светлината, че сами обричат себе си на послесмъртно пребиваване в сферите, лишени от Светлина. Да се откриват неизживените елементи на тъмнината в своя микрокосмос и да се отстраняват упорито и без снизхождение или жал е много по-полезно, отколкото да се забелязват те в другите, тъй като много по-трудно е да се забележи гредата в собственото око, отколкото сламката в чуждото. Този, който не е извадил гредата от своето око, няма право да учи другите как трябва да се прави това. Правото да се наставляват другите се дава само от победата над себе си и само тогава, когато

молят. Няма нищо по-лошо от натрапването, което обикновено предизвиква яростно противодействие от страна на поучавания.

1966 г. 275. Вие съдите за явленията по следствията, Ние – по причините. Вие съдите хората по постъпките, Ние – по причините, които са ги предизвикали. Развитието на чувствознанието позволява да се вижда същността на нещата. Чувствознанието е съсредоточено в сърцето. Развивайте способността да познавате явленията със сърцето.

1966 г. 276. (Гуру). Овластяването на своите огънове има особено важно значение след освобождаването от тялото. Правилно е било казано от някого, че грешниците сами поддържат ада със своите огънове, тоест огньовете, неподчинени от човека в неговия собствен микрокосмос, пламтят сами по себе си въпреки неговата воля и предизвикват неизразими мъчения благодарение на това, че не могат да бъдат удовлетворени. При тяхното владение и при трансмутацията на енергията и употребата ѝ на по-висока скала тя получава по-достойно изражение и не обгаря своя породител със силата на породените от него огънове. Процесът на трансмутация на огньовете в организма на човека има първостепенно значение. Всяко чувство е огън. И всяко ниско чувство или емоция може да бъде превърнато във високо, тоест в своята противоположност. Това и ще бъде същността на процеса на трансмутация. Но трябва да има огънове, които да бъдат трансмутирани. Разбойникът може да стане подвижник, нищожеството – само нищо. Този, който не е нито студен, нито горещ се изхвърля от потока на Еволюцията и става Космически боклук.

1966 г. 277. (М. А. Й.). Съчетаването на огньовете на микрокосмоса със Светлината, изпращана от Нас, дава в резултат нови комбинации на психическата дейност на съзнанието на ученика. Приносът отдолу и Пратката отгоре установяват трасе за светлоносното придвижване на духа. Без това условие е невъзможно да се издигате по Стълбата на Светлината. Взаимообменът на входящите енергии е безусловно изискване. Затова въпросът „Какво още мога да Ти принеса, Владико?“ е необичайно важен като гаранция за все нови и нови постъпления. От една страна са донасяните съдове, от друга - изпълването им с Това, което Идва от Йерархията. Недонеслият не получава. Но донеслият даже малко получава.

1966 г. 278. (Гуру). Ако принесете любов, преданост и устременост ще приемем радостно вашия дар. Ако принесете други светли качества на духа - също ще бъдете приети. Принасянето е нужно не на Нас, а на вас, тъй като принасяният дар Ни дава възможност съзвучно да въздадем за него. Всички принасящи получават, но по съответствие. Законът безпогрешно съизмерва получаването с принасянето. Принеслият повече от всички - повече от всички и ще получи. Всекидневното принасяне се цени много високо.

1966 г. 279. (25 април). „Плач и скърцане със зъби“ във „външната тъмнина“, тоест тръните и бодлите, и трудностите на плътното съществуване остават съдба на земните въплътени, също както и болестите, немощите на тялото, старостта и смъртта. Ненапразно в приказката се говори как по заповед на царя търсели щастлив човек, за да му вземат ризата. Намерили човека, наистина, с голям труд, но се оказало, че няма риза. С този пример искали да подчертаят редкостта на земното щастие. Астралът, изискващ постоянна смяна на впечатленията, ще направи най-щастливите условия при тяхното постоянство и повторение

монотонни, скучни, омръзващи и призрачното щастие изчезва като дим. И най-силните впечатления при повторност се притъпяват. Астралът изисква нови. В доволство и благополучие съзнанието затъпява. После следват застоят и разложението. Като се знае целта на земните въплъщения и значението на трудностите и изпитанията, може да се приветства трудният живот и обременяването с обстоятелства да се разглежда като стъпала от стълбата за възход на духа. Това е много лесно да се приеме на думи, но щом като се стигне до дела, вместо разбиране се появяват недоволство, оплаквания и ожесточение. Всяка трудност се вменява във вина на Този, Който Води. Но подобно отношение служи като далеч по-голяма преграда за напредъка, отколкото самите тежки трудности или изпитания. Думите „обичаме и почитаме“ си остават думи. И по-нататък от думите нищо не се върши. Колко ли е нужно да се твърди за приложението на Учението в живота, за да изчезнат собственоръчно поставените прегради от Пътя?

1966 г. 280. (М. А. Й.). Съчетаването на противоположните начала е основа за всяка проява, за всяко нещо под Слънцето. Даже Светлината на бъдещето се обуславя от тъмнината на настоящето. Кръвта, насилието и жестокостта на Черния Век служат като предпоставки за Епохата на Светлината. В царството на светлосенките видимостта се обуславя от контрастите. Само във Високите Сфери, където Светлината е без сянка, царството на тъмнината свършва. Средните слоеве на Тънкия Свят живеят със светлосянката. Що се отнася до плътния свят, то всеки Носител на Светлина е длъжен да издържа най-напрегнатата борба с енергиите на хаоса, разрушението и тъмнината и сред тях да утвърждава Светлината. Земните вихри и вихрите на низшите слоеве разрушават всичко построено върху пясък. За да се устои е нужна здрава закалка. Парниковите условия няма да закалят духа. Ако някой иска да достигне, трябва да бъде готов за най-сурови изпитания и да ги издържи достойно.

1966 г. 281. (Гуру). Никакви думи, даже най-възвишените и прекрасни, няма да заменят делата и няма да изтрият следствията от предишните дела, ако те не са били от Светлината.

1966 г. 282. (26 април). Трудно е да се съвмести да бъдеш в този свят и да взимаш най-живо и сърдечно участие в неговите дела и в същото време да бъдеш не от този свят. Но въпросът се разрешава просто: този свят е свят на егоизма, свят на личното, свят на ярките преживявания на астрала и на привързаността към удобствата и желанията на тялото. Но щом личното се замени със свръхличното и личното благо - с Общото Благо, отровата на този свят и веригите на този свят губят своята власт над съзнанието. Следователно да се живее яркия живот на Общото Благо и неговите интереси съвсем не означава потапяне в малкия свят на личните илюзии и поробване от своето лично „аз“. Много Велики Духове са Взимали най-дейно участие в делата на света, отдавайки им своите енергии, но това не им е пречело да преуспяват духовно, да служат на Светлината и да усъвършенстват своята Индивидуалност. Отричането от света и светското трябва да се разбира като отричане от себелюбието и всичко, което е свързано с това понятие. Земният живот е даден за да се живее, без да се предаваш на култа на себеслуженето.

1966 г. 283. (М. А. Й.). Ще се учим да различаваме в себе си своята личност и Индивидуалност. Всичко преходно е съсредоточено в първата. Тя живее

с днешния ден и със себе си. Тя подлежи на смърт, тъй като със смъртта свършва всичко, с което живее тя, влачейки след себе си в Тънкия Свят откъслечи от земните преживявания. Това обречено на смърт начало пречи на пълната изява на Индивидуалността, опитвайки се със своето призрочно „аз“ да замени Нейната Светлина. Личността, неподчинена на Индивидуалността и живееща само за себе си, е Неин враг.

1966 г. 284. (27 април). *Memento mori* (помни за смъртта (лат.)), тъй като това освобождава съзнанието от боклука на суетата и всичко, което така здраво го държи) в своите обятия. Даже разбирането на преходността на обкръжаващото не пречи на суетата да звучи. Това се случва защото въздействието на преките и непосредствени вибрации, идващи чрез органите на чувствата, се усещат по-силно, отколкото теоретичните положения. И когато боли зъб тази болка е по-силна от разбирането, че болката е само интерпретация от мозъка на периферните или вътрешни дразнения на нервите. Тук вече разсъжденията не помагат. Също така и най-ярките представи за храна не помагат да се утоли глада. За всеки човек има известен предел на тази власт, която той е установил над тялото. Но всеки неин предел не представлява граница на нейните възможности, тъй като в действителност такава няма. Но тази власт се установява на практика по пътя на дълги и упорити усилия. За да държиш разпалени въглени на дланта и да парализираш тяхното действие върху кожата или да преминеш по огъня, или да стоиш съблечен на студ са нужни дълги години работа и даже през не един живот. Всичко е достижимо, но с работа, усилия и труд при въоръжение със знание. Обикновеният факир показва едно или много малко чудеса. Но той е трябвало да проработи над тях целия свой живот и освен тях той нищо не може да покаже. Процесът на овладяване на тялото също изисква твърде много време. Но ако не се спираш по избрания път, водещ към овладяване на всички свои тела, то целта все пак ще бъде достигната. Степените на това овладяване са различни - от прости до много сложни. Ходенето по вода и издигането във въздуха илюстрират тези степени. Но след високите следват височайшите. Няма предел за развитие на могъществото на духа.

1966 г. 285. (М. А. Й.). Когато силата и решимостта не достигат за големи дела, може да се обърне внимание на малките, тъй като малките овладявания на плътта носят големи следствия. С овладяването на тялото то се приучва да се подчинява на волята. Ако волята не се подчинява на болестта или умората или други нежелателни явления, то те се подчиняват на нея. За значението на малките дела и малките начинания вече достатъчно знаете, за да разберете доколко са важни те. Няма голямо и няма малко в общата схема на нещата. Всичко има значение.

1966 г. 286. (Гуру). На брега на реката на живота стоят двама: ученик и Учител, и гледат калейдоскопа от явления, мяркащи се пред тях. Но затова ученикът трябва да бъде с Учителя, за да може с Негова помощ да се измъкне от потока и, отделяйки това, което е останало в потока от неговата можеща да съзерцава потока отделно Индивидуалност, по-точно от Гледания в нея, да разбере в себе си това, което е от вечността и това, което е в потока. Вечният висш принцип в себе си изисква осъзнаване, иначе вълните на живота го скриват и го правят неосезаем.

1966 г. 287. (28 април). Как знаете вие, дошлите при Мен за Светлина, какво във вас Ми е най-угодно от всичко? И как можете вие да решавате вместо Мен? Предоставете на Мен „Моята печал и Моята радост за вас“. А вие вървете след Мен. Да вървиш след Мен, значи да бъдеш с Мен в мислите, във всички дела и постъпки. И какви може да са тези дела, които да пречат да сме заедно? Освен много лоши. Но всичко, което не е от тъмнината, не може да ни разделя. Даже заетостта не пречи, но при условие че сърцето е с Мен. Да бъдеш със сърцето с Мен значи да Ми отдадеш себе си безвъзвратно и завинаги. Половинчатото отдаване не е нужно. Кой ще поиска да се нарече половинчат ученик! Мой – целият, без остатък и завинаги. При това условие е достъпно всичко: и успех, и богатство, и земна слава, и всичко е възможно, и всичко е достижимо. Мярката за всепозволеност е мярка на предаността и пълнотата на предаване сърцето на Владиката. И тъй, имайте всичко, притежавайте всичко, правете всичко, но с Мен. И ако Аз Съм нищо без Отца, то и вие сте нищо без Мен. Но с Мен вие сте богове. Тъй като Аз Съм в Отца, вие сте в Мен. Разделят Земята и земното, но когато сме заедно, Земята или тъмнината са безсилни да ви отнемат от Мен и за заменят Светлината със себе си. Вие сте Мои, от Моя Лъч, от началото на времето, от зората на вашия съзнателен живот.

1966 г. 288. (М. А. Й.). Храненето на духа е също толкова необходимо за човека, колкото и храненето на тялото и даже още повече. Тялото, лишено от храна умира, така също е възможна и смърт в духа, лишен от хранене. Ходещите мъртъвци, умрели в духа, са много повече, отколкото изглежда на хората, тъй като те се и движат, и говорят, и пият, и ядат, и даже вършат нещата като обикновените хора. Много са те, тези живи мъртъвци. Когато умира тялото духът продължава да живее. Но когато умира тялото на живия мъртвец, той няма живот в Надземния Свят. Той няма с какво да живее там, където животът се поддържа от силата на Агни, натрупан и съхранен още на Земята.

1966 г. 289. (Гуру). По-добре е да чакаш и да не дочакаш, устремявайки се и възхождайки, отколкото да не чакаш нищо, спускайки се все по-ниско и по-ниско. Очакването на бъдещето вдъхновява и дава крила на духа. Бъдещето на човека са полетите. Бъдещето означава не само отсъденото преобразяване на света, но и преобразяване на самия човек. Съдбата на човека е да лети и не само на самолети или на космически кораби, но и в своето тънко тяло. Бъдещето на човека е сияйно. В това бъдеще можете да живеете и да се стремите към него и да мечтаете вдъхновено за него.

1966 г. 290. (30 април). Много умрели, преминавайки в Другия Свят не осъзнават, че са умрели и че обкръжението им се е изменило. Това се случва по две причини. Първата е незнанието, втората и извънредно важна се заключава в следното: отхвърляйки плътното тяло човек усеща, че самият той нищо не е загубил от това, което счита за себе си: неговото „Аз“, самият той е останал в цялата си пълнота. След ампутацията на ръце или крака човек продължава да ги чувства и даже да усеща болка в тях. Точно такива усещания, идващи сякаш от физическото тяло, остават в него във вид на преживените от него усещания и след освобождението от тялото, тоест след неговата смърт. Тялото го няма, а привычните усещания остават за известно време. И гладът, и студът, и жаждата също не изчезват веднага. Знанието освобождава бързо от земните преживявания,

но то трябва да се придобие. Това е трудно да се направи при отричане на възможността за живот извън тялото. Нещо подобно се случва и при „втората смърт“, тоест при отхвърляне на станалата вече ненужна тънка обвивка. Човекът даже не чувства, че е загубил нещо, тъй като целият той, самият той, неговото „Аз“ заминава с него по-нагоре. Той мисли за това не повече, отколкото за отхвърлената стара дреха, станала негодна, нито за миг не отъждествявайки себе си, своето „Аз“ с нея. Затова Ние Наричаме смъртта на физическото тяло, смъртта на тънкото тяло и третата смърт – менталната, освобождение. Наистина само в огненото тяло на Светлината, вече несменяемо, духът получава свобода. Животът в тялото на Светлината се обуславя от количеството и качеството на елементите на Светлината - Огън, натрупани от човека по време на неговите земни въплъщения, тоест в света на причинността. Не събралият нищо, не натрупалият нищо ще бъде нищ в Света на Светлината. Този, който нищо не е посял, нищо няма да пожъне. Този, който е посял, ще пожъне в съответствие с природата и качеството на посятите зърна. Посевът на психически зърна е необичайно важен. Поле на посева е пространството, а зърната се сеят с мисълта. С мислите и стремежите на всеки ден се твори посева на пространствената нива и в аурата на своя микрокосмос. Сеячът и посевът са неделими един от друг. Отсъдената жътва се осъществява чрез съзвучието на енергиите на аурата с кълновете на пространствената нива на своите собствени психически зърна. Творецът и неговите творения, пораждащият и неговите порождения са неотделими в пространството, тъй като са свързани с магнитната сила на огъня.

1966 г. 291. (1 май). Всяко изпълнено Указание на Учителя приближава към Него и служи като гаранция за напредъка по-нататък. По-често трябва да питате себе си дали всички сили са приложени за изпълнението. Може ли нещо да се постави по-високо от стремежа да се следват Указанията. Всичко, поставено по-високо от Желанието на Учителя, ще отзвучи на низшата вълна и ще лиши от нещо по-нужно и по-важно. Малко е да се уловят изплъзващите се Укази, те трябва да се изпълнят. Осъзнаването на бъдещето и живота в него както по отношение развитието и еволюцията на Индивидуалността, така и в аспекта на световното и общочовешкото неописуемо ускорява начертания път.

1966 г. 292. (М. А. Й.). Бързината на придвижване по планетата има голямо значение, тъй като освобождава аурата от прилепналите към нея тежки частици материя. При бързина на придвижването аурата вече не прираства така здраво към местообитанието и по-лесно се откъсва от него. Но трябва съзнанието да съответства, тъй като в противен случай се поражда безотговорност. Поглъщащите на пространство не са склонни да се съобразяват с нищо, ако съзнанието е недостатъчно разширено.

1966 г. 293. (Гуру). Винаги ще започваме новия ден с мисъл, посветена на Владиката. Тя ще даде направлението. И ще завършваме деня също с мисъл за Него. Така началото и крайт придобиват целеустременост. Добре е когато всяко движение е осмислено, в която и обвивка то да протича. Това и ще бъде съизмеримост на действията с далечната цел, довеждаща до нея.

1966 г. 294. (2 май). Аз Съм вашето бъдеще: и възможността за полети, и познаването на Тайната за себе си, и овладяването на Агни, и постигането на безсмъртие, тоест на състояние на непрекъснато съзнание, и мирът на Земята, и

Пастирът на единното стадо на единното семейство на всички народи на Земята, и Носителят на Съкровено Знание. Шамбала е бъдещето на човечеството и Майтрейя е неговият Владика. Учението на Светлината е дадено на хората. От неговото приемане зависи съдбата на света. Нима не виждате, че вече не може да се премине в бъдещето без Учението? Чудовищните деяния на тъмнината ще предизвикат мощни огнени противодействия на всички, в които се таи възможността за преображение. Последната велика революция - това е въстанието на духа против тиранията на тъмнината, против войните, насилието, поробването и властта на златото и борбата за свобода, за щастие на народите. Това ще означава разрушаване на стария свят и на всички, които са зад него, и Ново Небе и Нова Земя, и пълно преображение на живота. Бъдещето принадлежи на вашата Родина. И нищо, никакви усилия и опити на нейните врагове няма да съкрушат нейната мощ, тъй като Ние Стоим зорко на стража на нейното щастие и преуспяване.

1966 г. 295. (М. А. Й.). Сливането в духа и близостта в духа са по-силни от всички земни връзки, тъй като те продължават зад пределите на плътния свят и не зависят от преходните земни условия. Каквото утвърждавате на Земята, ще бъде утвърдено в Надземния Свят и каквото отхвърляте, ще бъде отхвърлено и там. Ритъмът на повторението усилва утвърждаването. Даваме гаранция за нерушимостта на тази близост, ако тя се утвърждава всекидневно.

1966 г. 296. (3 май). Хората тежко страдат от наплива на нови и тежки заболявания. Дават им се нови наименования и се пробват нови лекарства. Но болестите се разрастват и разрастват и поразяват все повече и повече хора. Те не щадят вече нито децата, нито възрастните, нито старците. Отсъствието на съзнателно утвърдени огньове в организма понижава съпротивляемостта на тялото. Вече беше казано, че от огнените вълни ще загиват тълпи. Огнената профилактика е неотложно необходима. Глухотата на хората е поразителна. Бичът на ужаса ще накара да отворят уши и да разтъркат) очи. Стига само да не направят това твърде късно.

1966 г. 297. (М. А. Й.). Борбата е условие за съществуването на огненото съзнание или на съзнанието, поставило пред себе си задачата за овладяване на Агни. За здравето на тялото – борба, за равновесието на духа – борба, с войнството на тъмните – борба, борба за утвърждаване на Новия Свят, борба за утвърждаване на Светлината. Така че от състоянието на постоянна борба никъде не може да се избяга. Затова Владиката Нарича своите хора воители. Борбата е безсменна и няма край. Еволюцията се заключава в постоянното утвърждаване на новото и борбата против старото, съпротивляващо се на замяната. Еволюцията на битието няма край, тъй като е устремена в Безпределността. Воилите на Светлината стоят на стража на Еволюцията на света.

1966 г. 298. (Гуру). Обещано е спасение на всички, които вървят след Владиката. Следователно трябва само да се върви. Следването на Владиката означава постоянна връзка с Него в духа и постоянен устрем. Взаимоотношенията се градят на принципа на постоянството – качество, безусловно нужно. Люшканията и колебанията на непостоянните нека да служат като пример за това до какво довежда отсъствието на качеството постоянство и колко трагично се отразява то на съдбата на човека. Не търсете това качество сред отпадащите и изостаналите. То е рядко в хората.

1966 г. 299. (4 май). Съзнанието на човечеството се привлича към злото. По-лесно е да преядеш, да се напиеш, да се раздразниш, да мислиш за себе си и да слугуваш на своите слабости и недостатъци, и желания на тялото, отколкото да вършиш противоположното на това, което иска личността. По-леко е на топло, отколкото на студа; по-леко е на сит стомах, отколкото на празен; по-лесно е да лежиш, отколкото да се трудиш; по-лесно е в благополучие, отколкото в нужда; по-лесно е с пари, отколкото без тях; по-лесно е да властваш, отколкото да се подчиняваш; по-лесно е да служиш на себе си, отколкото на хората - така си мисли обикновеността и убедено служи на себе си. Изискването „отвърни се от себе си“ остава неприложено в живота и тъмнината, а не Светлината господства в света. Такова е положението на нещата днес, но утрето обещава друго. По-нататък не може да продължава така, тъй като Огънят се е устремил към Земята и той или ще очисти човешките сърца от вековния боклук, или ще изгори. Децата на Великата Страна, вашата Родина, даже в своето неведение служещи на делото на Еволюцията и утвърждаващи Новия Свят на Земята, по този начин не са враждебни на Огъня и на Великата Страна е съдено велико бъдеще. Но горко на вървящите срещу Потока на Космическата еволюция, горко на вървящите против Новия Свят. Вълните на Космическия Поток ще ги изхвърлят на неговите брегове във вид на Космически боклук.

1966 г. 300. (М. А. Й.). Ние Сме на Земята, за да се занимаваме със земното и да творим земното, да не витаем в облаците, а именно да стъпваме по Земята с човешки крак и да работим с ръцете. Задобланият идеализъм не се признава от Нас. Ние Сме практики на земния живот. През всичко, което е предназначено от Кармата на Земята, трябва да се премине без отвъръщане от земното и в равновесие да се съединят в съзнанието изискванията на Земята и изискванията на духа. Тъй като земното е на земното, а висшето – на Висшето.

1966 г. 301. (М. А. Й.). Трябва да се прояви нечувано упорство, за да се задържите в Светлината. Разновесието прониква навсякъде. Пространството е пронизано с антагонистични токове и на горящото сърце е тежко. Погледнете как помръкват съзнанията, даже на приятелите! И колко са отпадналите. Къде са те, толкова ярко пламтящите някога със своя устрем. Когато Учителят Каза: „Ще останете сами“ е предвидил нагнетяването на тъмнината. Но външната самота съвсем не означава Пространствена изолация. Тези, които са ти останали верни, постоянно се привличат със сърцето си към теб и тези невидими нишки укрепват и се заздравяват във времето. Особено Ценим верността, предаността и постоянството.

1966 г. 302. (Гуру). Радиото, телефонът са полезни изобретения. Но колко по-надежден е апаратът на човешкия организъм, използвайки който можете мислено да докосвате всяка точка на земното кълбо. Точността на такъв усъвършенстван апарат е изумителна. Ето и вие бивате известявани предварително за тези, които се устремяват към вас. Тези проблясъци на бъдещи достижения служат като гаранция за това, че някога със своя трениран апарат на духа ще можете да общувате с далечни приятели и да получавате вести от тях. Някога апаратурата на човешкия микрокосмос ще замени всички апарати, създадени от ръката на човека. Това трябва да се знае, за това трябва да се помни. И макар

всички тези способности да се намират сега в спящо и скрито състояние, ще дойде време и семената ще дадат своите кънове.

1966 г. 303. (Гуру). Във всичко, даже лошото, може да се намери по-малко лошо и даже полезно. И ако нещо лошо е съдействало на това да се разкрият ликовите, то това вече е добро. Всеки приближаващ се към Фокуса на Светлината трябва да изяви своята същност докрай.

1966 г. 304. (6 май). Областта на забравеното Знание е обширна. Но областта на Съкровеното Знание многократно го надвишава. Тайните на металите са загубени за съвременната наука - тя не ги признава. Металът в кръвта е необходим. Метализацията на растенията им придава особено свойство. Знаете какво значение имат металите в лекарствата. Това са откъси от забравеното знание. Като начало ще положим в основата мисълта, че металът - това е вещество, притежаващо особени, присъщи само на него, свойства. Могат да се съберат много подробности за тях. Връзката на метала с магнетизма е много показателна. Пространственият Огън сякаш се концентрира в метала. Връзката между метала, магнетизма и електричеството е несъмнена, но не е разбрана докрай. Енергията на магнита и психическата енергия на човека са родствени явления. Ако е нарушена нормалната метализация на човешката кръв, настъпва болест. Трябва да се мисли за тайната на металите, за да се положи началото на придобиването на забравеното знание.

1966 г. 305. Добре е когато ясно и отчетливо си поставяте пред себе си задачата за запознаване с определени области на знанието. Някога и някъде ще бъдат дадени възможности, ако е положено началото. Устремът е силен магнит. В Тънкия Свят, където ги няма преградите на плътния свят, придобиването на Съкровеното Знание става по-достъпно, отколкото на Земята. Но целта трябва да бъде точно очертана още през земния живот, тоест в света на причинността. И желаните резултати в Тънкия Свят, в Света на следствията, няма да се забавят.

1966 г. 306. (М. А. Й.). Формулата „каквото свържете (тоест утвърдите) на Земята, ще бъде свързано (тоест утвърдено) в небесата“ има много по-широко значение и приложение, отколкото мислят. Така например, всеки стремеж на човека, утвърдил се в неговата същност, достига своята кулминация и завършек в Надземния Свят, насищайки го според степента на силата, заложен в стремежа. Ако стремежът е от висок порядък, той получава пълно удовлетворение; ако е от чисто земен, то напълно очевидно е, че земните въжделения в Надземния Свят не могат да се наситят, макар че е възможно да затъват в техната смрад. Пределът, ограничаващ устрема, е мисълта. Като лъч на прожектор мисълта може да бъде насочена в желаната сфера и да освети съответстващото ѝ поле на нужните търсения. Стартова площадка за устремяване на мисълта ще бъде Земята, когато човекът се намира още в своето физическо тяло. В Тънкия Свят можете да се движите само по линията на стремежите, утвърдени от волята на Земята, коригирайки и разширявайки ги.

1966 г. 307. (Гуру). Планирането на своето Надземно пребиваване, когато човек е още на Земята, е напълно възможно. Ако това планиране отговаря на изискванията на Еволюцията - благо на такъв човек. Объркаността на новодошлите тук се обуславя от пълното незнание накъде да вървят и какво да правят, и какво да вършат изобщо. Знаещият целта и утвърдилият я със своите стремежи има пред

себе си пътя към нея отворен. Добре е когато стремежите са светлоносни и свръхлични в своята основа.

1966 г. 308. (8 май). Опустошаването на съкровищницата е недопустимо. Често носителът на Огън страда от прекомерно отдаване на енергия. Трябва да се свети, а не да се дава самия светилник в други ръце.

1966 г. 309. (М. А. Й.). Искам да ви кажа, че от една страна е необходимо да притежавате известен потенциал от Агни, от друга - да го управлявате. Често психическата енергия се устремява в низшите центрове и овладява волята на човека. Разделянето на горещи, студени и топлички е показател за наличието в първите две групи на огнена сила, при което студеният могат да трансмутират наличната в тях енергия. Но топличките няма какво да трансмутират, тъй като те нямат нищо. По такъв начин овладяването, даже на неправилно насочената енергия е по-добро, отколкото нейното отсъствие, тъй като направлението винаги може да се промени. Горко на този, който няма какво да промени, тъй като няма нищо.

1966 г. 310. (Гуру). Когато сърцето казва „не“, трябва да го слушате.

1966 г. 311. (11 май). Звената на Йерархичната верига се простират от горе до долу. Всяко звено е свързано с по-високото и с по-ниското. Веригата се издига към Висшия Йерарх. Веригата е разпростряна по Лъча. Има твърдо правило, следвайки което Висшият Йерарх никога не се намесва в звената от йерархичната верига на друг Йерарх. Това правило се отнася за всички Учители и ученици, и за всички йерархични вериги. В ръководството на един наставник, на каквото и стъпало той да се намира, никога не се намесва друг наставник, не влизащ в дадената верига. Но по-надолу често един ръководител поради невежество си присвоява или иска да си присвои учениците на друг или да ги привлече към себе си. Това се върши поради дребнавост на съзнанието. Учителството е жертва. Учениците кармично се приближават към наставника. Приканването на своя двор въобще е недопустимо. Правилото за ненамеса в друго ръководство се обуславя от това, че ръководителят се свързва с ръководения и завинаги поема върху себе си до известна степен неговата карма. Този кръст е тежък. Чуждото нахлуване или намеса нарушава основите на наставничеството. Всеки ученик има своя йерархична верига. Когато връзката със своето най-близко звено се разкъса, воденият остава без ръководство, ако разрывът става по вина на ученика. Признанието по линия на Йерархията върви по поръчителството на наставника за водения. Ако той каже на Учителя, че той не може да гарантира или пък воденият сам е прекъснал връзката, тоест отказва се от неговото представителство пред Висшите, воденият остава сам и трябва отново да си търси нов ръководител и да започне утвърждаване на връзката отначало. Законите на йерархичната верига са нерушими. Връзката не се прекъсва нито от живота, нито от смъртта, нито от каквото и да било друго. Учениците не се канят, учениците не се търсят - те идват сами. Когато Видим, че ученикът е готов, го Насочваме по Лъча.

1966 г. 312. Желанието за ръководене е много характерно за начинаещите, при които стремежът да поучават и да набират колкото може повече слушатели се предизвиква от набъбналото самолюбие. Ръководството се осъществява заради себе си и заради самоудовлетворяване на стремежа да се учителства. Но само когато наставничеството стане жертва и наставникът не се

стреми към него, тогава започва пътеката на истинското учителство. Властта е жертва, както вече знаете. Учителството е също жертва. Така че, когато духът може да каже: „Да ме отmine тази Чаша“, тогава започва служенето на Светлината.

1966 г. 313. (М. А. Й.). Човешкото съзнание се нуждае от промяна на ритъма за активиране на своите енергии. Еднообразието и особено монотонността притъпяват възприятията и животът на съзнанието сякаш замира. Затова отвлечането от еднообразието на ежедневието може да се приветства. Йогът-отшелник в пещерата, в планините, не може да се оплаче от скука или еднообразие, тъй като взема най-дейно участие в живота на планетата. Но за това е нужно да са налице вече оформени ментално и огнено тела и да можете да действате в тях съзнателно. Докато това отсъства, промените в обкръжаващите условия са необходими, ако те способстват за оживяване дейността на съзнанието.

1966 г. 314. (Гуру). Временната замяна на ръководството е възможна само в един случай – когато ръководителят моли временно да бъде заменен поради свое отсъствие или по някаква друга причина, също временна, или да му се помогне когато той е зает с друга работа, изискваща пълно отклоняване на неговите енергии.

1966 г. 315. (Май 12). И колко нездравое всяко земно положение! Не можете да се утвърдите върху нищо. Всичко може да се измени мигновено. И здравето, и задоволеността, и благополучието са върху везни. Върху везни са и всички обстоятелства и условия на живота. Но сред цялата тази неустойчивост и нездравост на личното обкръжение на човека можете да се опитате да намерите нещо, което не подлежи на това условие. Това ще бъде Йерархията на Светлината. Владиката е неизменен и Стълбата на Йерархията е нерушима. Утвърждавайки се върху Нея, може спокойно да се наблюдава изменчивостта на всичко, което обкръжава човека, като се знае устойчивостта и надеждността на тази опора на духа.

1966 г. 316. (М. А. Й.). Охулването, изопачаването на Неговите дела и клеветата няма да избегне нито един Носител на Светлината. Много от изопачителите ще дойдат и ще кажат: не учителствахме ли във ваше име? Спомнете си какво Отговори Учителят на подобни изопачители на истината: „Махнете се от Мен, не ви Познавам, вършещи беззаконие“ - така съдбата на съзнателните и несъзнателните изопачители на истината е сходна.

1966 г. 317. (Гуру). Мълчи човешкият дух. Колко ли е нужно да изстрадат още хората, за да се събудят?

1966 г. 318. (13 май). Народните приказки са забележителни с това, че в тях е отразена не само народната мъдрост, но и усещането на Тънкия Свят, тъй като елементите на чудност и необичайност не се помещават в земните условия. И летящите килимчета и шапките-невидимки, и мъртвата и живата вода, върколаците, вълшебните пръчки и други такива са явно свидетелство за неосъзнато знание за двата свята. Така също и полетите в тънко тяло не са чужди на тези приказки. В тях са отразени тъмното и светло начала. Омагьосаните замъци, злите чудовища и героите, които ги побеждават, показват ясно елементи от Тънкия Свят. Би могло да се състави цял и много поучителен сборник от народни приказки, докато техниката и механизацията още не са убили реалността на народното творчество.

1966 г. 319. (М. А. Й.). Не трябва да се докосвате до недобри съзнания и да влизате в общуване с тях, за да не създавате канали за психическа връзка. И трябва да говорите още по-малко. Тъй като ако се премълчи или се каже нещо незначително вместо значителното, то това ще послужи само за благо, тъй като недоброто съзнание ще обърне даже добрата мисъл в зло, ако поиска това. И какво би могло да иска то, ако не принизяване на Светлината, в каквата и форма то да се изразява. Приветстваме мълчаливостта.

1966 г. 320. (Гуру). Когато стане много тъмно е добре да си се представяте в Лъча на Светлината на Владиката. Това е и защита, и подкрепа, и зов в бъдещето. Как да се премине през трудностите и огорченията на настоящето, ако не по Лъча. Осъзнаването на себе си в Лъча трябва да бъде постоянно, както и представянето на Лика. Всичко обкръжаващо ще противодейства яростно за осъществяването на тези две указания и въпросът е на чия страна ще бъде победата.

1966 г. 321. (15 май). Задачата по овладяване на мисълта се явява първостепенна, тъй като с изостряне яркостта на впечатленията тя се стреми да запълва съзнанието и да остава в него. Затова стават необходими пълното пренасяне на съзнанието от един предмет на друг и умението да се изключва предишната мисъл така, че тя да не пречи и да не се появява отново. Иначе се получава робство на впечатленията, които ще обхващат съзнанието и няма да пожелаят да си отидат от него даже при заповед на волята. Психическите продукти трябва да се владеят и подчиняват на волята и в никакъв случай да не се допуска тяхното пребиваване в съзнанието въпреки нея. Това робство на мислите и впечатленията се създава в момента на тяхното допускане при особено повишен емоционален интерес към тях. Поканените гости, престоявайки достатъчно, не искат да си ходят. Отдавна вече Казах, че Учителят трябва да бъде на първо място в съзнанието - Неговото място е в предния ъгъл. Ако това го няма, първенството може да бъде завладяно от всяка мисъл, а заедно с него и властта. При събуждане първата мисъл да е за Учителя, при лягане за сън - също. И в течение на деня паметта за Него трябва да бъде постоянна. Нима е толкова трудно да се утвърди това, без което по-нататъшният напредък е невъзможен. „Доста е на деня злобата му“ - така е казано във вашите свещени книги. Денят е изпълнен със свои грижи, но те са преходни и постоянно се заменят от все нови и нови. Не трябва да им се отдава цялото съзнание. Мисълта за близостта на Височайшето е първото и най-важно от всичко. Нима ще отдадем правото си на огнено първородство и възможността за напредък за временното удовлетворение от лещената чорба на поредните призраци на Майя, стремящи се да преградят вашия път към Мен.

1966 г. 322. (М. А. Й.). Когато старанията на тъмните да потопят съзнанието във въжделения търпят неуспех, те се стараят да ги заменят с каквото и да е друго, раздувайки интереса към най-обикновени и безвредни явления. Зоркостта научава да се вижда тъмната ръка в най-безобидните неща, ако тези привидно безобидни неща отдалечават от Учителя. Първо е Учителят, а после всичко останало, даже най-добро и нужно. Правете всичко, което трябва, но съвместно с Учителя на Светлината - това е единственото решение.

1966 г. 323. (16 май). Трябва да се премине през всичко и Кармата трябва да се изчерпи, заплащайки всички дългове. Цената за Светлината е огромна.

Острието на духа няма да се закали в нищо друго така добре, както в огнището на изпитанията. Ще Разглеждаме всяко успешно преминато такова като стъпало на подема. Всяко противодействие ще Приемем като удар в Щита на Светлината. И когато е твърде тежко, ще се запитаме не чука ли Лъчът Светлина в сърцето.

1966 г. 324. (М. А. Й.). Мислената помощ на нас и всички трудещи се за Еволюцията на света се заключава най-малко в това всяко несъответстващо на нея явление мислено да се преустройва на съответстващо и да се заменя, разрушавайки с мисъл негодното.

1966 г. 325. (Гуру). Налага се цялото мислене да се преустройва в нова тоналност в съзвучие с изискванията на Еволюцията. Личните мисли много пречат на това. Себелюбието е враг на Еволюцията, враг номер едно. Овлаждавайки него, може да се пристъпи към побеждаване на останалите врагове.

1966 г. 326. Отсъденото време е неотвратимо. С това съзнание е нужно да се върви през живота. И не е ли все едно в крайна сметка кой път ще доведе по-близо до него. Тъй като някога то ще стане реалност, и ще се забрави всичко, което така болезнено и остро е обременявало духа. Магнитът на бъдещето е мощен. Неговата сила е в неизменността на напредъка към него (към бъдещето). Ние го Познаваме, тъй като го Виждаме. Усещате го и вие, но не го виждате. Тъй като отсъденото бъдеще съществува вече в настоящето, макар и да не е видимо за вас. Но да се усеща със сърцето то може даже не виждайки. В него е радостта от победата на Светлината над тъмнината. Тъмнината обременява сърцето. Но сърцето се радва на Светлината. Победата на Светлината и радостта са неотделими. Живейте с радостта за бъдещето, затваряйки сърцето за тъмнината. Тя иска да ви лиши от тази радост. Но радостта от Светлината е вече победа над тъмнината. Тъмнината е временна, но Светлината е вечна. Идва краят на царстването на тъмните. „По-силно тръбете за победата“, тъй като победата е близка.

1966 г. 327. (Гуру). В моментите, когато духът е в състояние огнено да се изправи със сърцето, от него отпада като ненужна черупка всичко, което служи като препятствие за духа и го обременява. Огнените крила дават възможност да се издигнете над незначителността на своята личност, за да се докоснете до величието на Йерархията и явно да усетите вибрациите на това, което вече съществува и е отсъдено, но е още скрито от земното око. Да се порадваме заедно на това, което е отсъдено и на което ни е отредено да станем участници по волята на сроковете. Духовете, отсъдени на сроковете, зависят от тях. Тяхната скръб е огромна, но затова пък радостта е неизмерима, когато те настъпят.

1966 г. 328. (М. А. Й.). Няма да се огорчаваме от това, че не може да се удържи дълго нито едно усещане, даже радостта от усещането на близостта на тези, които обичаме. Редуването и ритъмът на възприятията е условие за живота на съзнанието. Ако то се прекратеше, то монотонността на постъпленията би умъртвила живота на духа. Затова денят се сменя с нощ, а нощта - с нова зора и радостта - с мъка, а Нашата отдалеченост – с отсъдената близост на срещите. Така също се сменят и впечатленията и усещанията на всичко, което тече през обвивките. Принципът на Манвантарите и Пралаите, тоест пулсацията на явленията се проявява във всичко. Затова мъдро и спокойно можем да посрещаме вълните на противоположните манифестации в обкръжаващия ни свят.

1966 г. 329. (Гуру). Силата и дълбочината на всекидневните общувания с Висшите благодарение на неизменния ритъм нарастват във времето и служат като гаранция за това, че в Надземното, когато бъдат премахнати преградите на плътния свят, те ще придобият аспект на още по-голяма реалност, тъй като невидимото и само усещано със сърцето ще стане явно и видимо. В Надземното там, където е мисълта, там сме и ние. Следователно устремът там представлява решаващо условие. Благо на тези, които в теснините и ограниченията на земния живот се устремяват духом към Владиката на Светлината.

1966 г. 330. (20 май). Утвърждаването на непреходното в съзнанието се съпровожда с постоянна борба между най-нужното и грижите и подробностите на текущия ден. Само съсредоточаването помага да не се потопите изцяло в преходното. Майя на плътния свят е много силна. И все пак за да се влезе във вечния живот трябва да се намали звученето на Земята. Смъртта е благо, макар и само затова, че задължава да се разделите с всичко, към което така ярко се привързват мислите и което човек счита за свое, принадлежащо на него. Всичко това се налага да се остави на Земята. Имало <...> и няма <...>. И никога повече няма да го има в тези форми, които са били. Придобивайки и губейки всички земни вещи във всяко възплъщение, духът се научава да се освобождава от тях. Наистина смъртта е освобождение. И ако няма сили в даденото време да се отхвърли от себе си властта на обкръжаващото, то смъртта помага за това. Затова Наричаме смъртта освободителка. Тя действително е такава, ако има достатъчно натрупвания, тоест това, с което да се живее и което да се реализира там, където безразделно царства мисълта. С какво ще живее там човекът, който никога не си е давал труд да помисли за нещо излизащо извън пределите на земния бит. На имащия се дава, а от нямащия се отнема и това, което има. Нищите по мисъл ще си останат нищи там и особено нищите по сърце.

1966 г. 331. (М. А. Й.). Ще попитат защо толкова много се говори за смъртта, когато земния живот е даден, за да се живее на Земята и със земното. Това е вярно, но може да живеете осмислен живот на Земята само при осъзнаване на всичките три свята, на нашето участие в тях и разбиране целта на земните възплъщения. При тяхното отричане земното съществуване се превръща в нелепост. И кой ще поиска да се примири със своето пълно и окончателно унищожение. Живеят несъзнателно и без да си дават отчет, но все пак усещайки, че духът не умира. Живеят защото никой не може да си представи себе си мъртъв, макар и разсъдъкът им да ги убеждава в противното. Живеят, тъй като не мислят и не искат да мислят за бъдещето. Но ние предлагаме да помислят поне за да не се предадат на смъртта. Животът и смъртта са в духа. Смъртта в духа е по-страшна, отколкото в тялото. Живите мъртъвци служат като страшно свидетелство за това, че смъртта в духа е възможна.

1966 г. 332. (Гуру). Съзнанието е поле за среща на всичките три свята. Мисълта, даже земната, е вече явление от Тънкия План. Психическите продукти носят върху себе си отпечатъците на единия или другия свят. Можете внимателно да се ориентирате в това и да разберете техния характер. Откъде е понякога мъката или непоносимата тежест, когато външно нищо не се е изменило и всичко е добре. Откъде е неприятното усещане при беседа с лош човек, когато неговото лице се усмихва и думите грижливо прикриват мислите. Сърцето е прорицател. То усеща

понякога над външната видимост. Сърцето живее повече в Тънкия Свят, но разсъдъкът - изцяло в земния. Ще се вглеждаме внимателно във всичко, което попада в полето на съзнанието, за да се научим да различаваме вестителите на Висшите Светове.

1966 г. 333. Налага се да се пояснят малко разбираните думи „нищи по дух“. Нищи – това са нямащите, но много искащи да имат и затова молещи да им се даде това, което нямат. Нищи духом - това значи нямащи, но много искащи да имат даровете на духа. За искащите да имат даровете на духа, но нямащи ги беше Казано, че те ще се утешат, тоест ще получат това, към което се стреми тяхното сърце. Ако мисълта, сърцето и съзнанието са устремени към това, да се получат даровете на духа, получаването ще последва неизменно.

1966 г. 334. (21 май). Когато човек постъпва еднакво наяве и насън и следва избрания път за овладяване на своята низша природа, тогава победата е близка. Именно насън следването на заповедта на волята представлява свидетелство за искреността на решението на бодърстващото съзнание. Но често се случва така, че сякаш нещо е преодоляно, но насън човекът продължава да постъпва пак така, както и по-рано. Състоянието насън служи като много добър показател за нравствената чистота на духа. Сънят е много правдиво състояние. Можете да се порадвате, когато сънищата и сънните видения (съновиденията) потвърждават дълбочината на процеса на очистване на проводниците от всякакъв боклук. Ще кажат: как може да се съди по сънищата, нали сънищата са извън контрола на волята. Но човекът е господар на своя микрокосмос. Денят е времето на причините, нощта - на следствията. Причината и следствието са единосъщни по своята природа. Така и считайте, че сънят ще бъде показател за степента на очистване на дневното съзнание от всякакъв боклук. Нищо нечисто няма да проникне в чистото сърце и чистото съзнание и няма да намери в него съзвучни на себе си елементи, ако е отстранен всички боклук, няма да го намери нито насън, нито наяве.

1966 г. 335. (М. А. Й.). Много е добре, когато някои Ликове се внедряват здраво в съзнанието. Ако през земния живот Те са запечатани по-ярко от всичко останало, то Те ще светят и в Надземното и ще пребъдат с духа преди всичко останало. Когато вървящият към Владиката дорасте до разбирането на това явление, тогава този процес става съзнателен и придобива особено значение. За да навлезе Ликът в сърцето и да се утвърди там като Камък, здраво „вбит от планинска вода в цепнатина“, трябва и време, и желание, и упорство.

1966 г. 336. (Гуру). Внимателно наблюдавайте ставащото в света и ще видите, че събитията вървят бързо към своя логичен завършек. Планът на Владичите е неизменен. Неговата подвижност е показател, че той се стреми към всички явления на живота, като планинска вода, течаща към низините и проникваща във всяка вдлъбнатина. Призивите на пространството звучат на планетата. Те са еволюционни по своята същност. Може да им се противопоставя само до известен предел, зад който следват саморазрушението и разложението на противопоставящите. Самопоглъщането на тъмнината е нейната най-близка участ. Наблюдавайте внимателно събитията в света и ще видите явните признаци на саморазрушение и самоунищожение на тъмнината.

1966 г. 337. (22 май). Външната принадлежност на човека към нещо няма никакво значение, но светлоносността на неговата аура решава принадлежността му към полюса на Светлината или полюса на тъмнината. И каквото и да се говори и каквото и да се върши, ако светлината, която е в него е тъмнина, то той е тъмен и всички негови дела, които твори. Сега човешките думи така са се омесили, дори най-възвишените, с тъмнината, че само по светлосянката може да се различават тези, които ги произнасят. Когато за определяне светимостта на човека бъде приложен апарата за снимане на аурата, тогава изборът на достойни хора на отговорни места ще се облекчи и вече тъмнината, която е заменила със себе си Светлината в човека, няма да може да се прикрие с нищо.

1966 г. 338. (23 май). Отсечените глави на чудовището се появяват отново и борбата продължава. Да се прекрати борбата означава да се признае своето поражение, да се продължи е сизифовски труд. Какво да се прави? Да бъдете постоянно с Мен и да държите постоянно Моя Лик пред себе си. Само в такава постоянна готовност и съвместна борба може да се постигне победата. Не е лесно да бъдем винаги заедно - има толкова отвличащо. Но смъртта е неизбежна. Нека мислите за нея да помогнат да се преодолява неизживяното. Нали няма да вземем със себе си неизживян товар. Ако не се освободите тук, то как ще го отхвърлите там, където всичко се обостря до предела и съблазните и изкушенията се усилват неизмеримо, придобивайки живи и ярки форми. Водовъртежите на астралния свят непреодолимо въвлечат в своя водовъртеж, а от дъното вече не можеш да се издигнеш. Така врагът, който е в себе си, трябва да бъде поразен тук. В Надземното трябва да се влиза свободен, тъй като, каквото свържете на Земята ще бъде свързано там.

1966 г. 339. (М. А. Й.). Вървящият ще достигне. Следователно задачата се състои в това, да се върви независимо от всичко. Вече нееднократно е Говорено за това - остава само да се приложи казаното в живота. Да, освен към Владиката няма накъде и към кого да се върви. Кой ще посрещне, кой ще помогне, кой ще се доближи, кой ще отговори на всички въпроси и кой ще поведе по-нататък. Осъзнаването на невъзможността за друго решение ще помогне много по трудния път към Светлината.

1966 г. 340. (25 май). Можете ли да се опрете на нещо от обкръжаващото? Може ли нещо да се счита за условие, при което ще започнете да считате себе си за щастливи? Не, не може, тъй като това щастие скоро ще престане да бъде такова вследствие на еднообразието. Затова можете да се утвърждавате само върху това, което е непоколебимо и не зависи от преходните състояния на проводниците. Такава непоколебима основа ще бъде Йерархията. Ще се утвърждаваме само върху Нея. Всичко останало е променливо, нездраво и ненадеждно.

1966 г. 341. (М. А. Й.). Готовността на духа за всички трансформации на своите външни форми също влиза в задължение на йога. Тази готовност не е проста. Трябва да се знае много. Страхът от смъртта изчезва напълно. И липсва съжаление от раздялата с привичното обкръжение. Липсва съжаление от оставянето на улегналото тяло, за да се облечете в друго. Говорейки по същество, даже и не се налага да се обличате, тъй като човекът пребивава в него

едновременно с физическото тяло. Но известен процес на видоизменение както на самата тънка обвивка, така и на съзнанието, все пак се налага да се премине.

1966 г. 342. (Гуру). Добре е да се разбере по-дълбоко нерушимостта на същността на духа. Заплашва всичко и винаги: и враговете, и болестите, и нещастията, и кармичните удари. Но все пак духът преминава през всичко нерушим и неунищожим. С тази мисъл само и може да се премине през всичко, иначе е трудно да се премине.

1966 г. 343. (26 май). Във всички времена и у всички народи ключовете от Царството Божие, тоест от познаването на Тайните на природата и човека са се намирали в ръцете на малцина. Сега Учението на Живата Етика ги дава на всички желаещи да тръгнат по пътя на познанието. Посредници не са нужни. Дава се възможност за пряко, непосредствено Общуване с Висшите. И не са нужни жреци. Необходима е само последователност на йерархичната верига и най-близкото свързващо с нея звено. Самоходците се признават и ценят. Възможно е самостоятелно да се дойде, само чрез книгите на Живата Етика. Но видимо или невидимо свързващо звено все пак и при това се установява. Тъй като към някого и някак все пак трябва да се достигне. Ако той се окаже Самият Учител на Светлината, то и Той Представява всичко на всичко само звено в Безпределността на Йерархията. Така че Учението на Живата Етика обуславя свободния подход към Висшия Свят. Всичко предишно може да се остави. И е добре на този, който не е свързан с нищо, с никакви култове или ограничения на мисленето. Суеверието, фанатизмът и сектантството няма да доведат до познаване на Съкровеното. Съзнанието, което е свободно от предразсъдъци и предубеждения, и е несвързано с религиозен догматизъм ще преуспява. По този път се налага много да се отхвърля поради ненужност. Вътрешната свобода не е лесно достижима. Освобождаването от всичко, пречещо да се мисли независимо, става задача за избрания пътя на Учението на Живота.

1966 г. 344. (М. А. Й.). Разбира се, тялото трябва да се подчинява на волята и да изпълнява нейните заповеди. Но трябва да се различава кога волята иска и кога не иска, и кога нейните заповеди, вследствие на това, са недостатъчно твърди. Но ако волята е решила и желанието ѝ е налице, тялото трябва да се подчинява безпрекословно. Властта над тялото не трябва да се изпуска от ръцете на волята. Ако тя е изпусната, човекът от повелител на тялото става негов роб. По пътищата на Светлината роби не са нужни под никакви облици. Свободното сътрудничество изключва проявите на робство.

1966 г. 345. (Гуру). Малко ли настроения или състояния на духа могат да съществуват. Ако вървящите се основават на тях, ще бъде невъзможно да се върви. Но даже и в обичайно пътуване човек пътува към местоназначението в различни настроения. Те не са препятствие за него). Така и по Великия Път в Безпределността ще мислим за целта, а не за миражите на настроенията. Слънцето изгрява всяка сутрин и при всякакво време. Ще се учим от слънцето на неотклонен ритъм на движение към бъдещето.

1966 г. 346. (М. А. Й.). Сега е неимоверно тежко на всяко чувствително сърце. Не е лесно да се носи пространственото натоварване. Нека да крепи и ободрява мисълта, че с това споделяте според силите си неизмеримото Бреме на Владиката.

1966 г. 347. (29 май). Възможностите на материята са неизчерпаеми. Нейните свойства не трябва да се ограничат до своето разбиране от днес. Всяко отричане без научна проверка е неубедително. Всички суеверия не са научни. Трябва просто да се знае, но без отричане. Да се смята, че материята и нейните свойства са изучени докрай, е нелепо. И изобщо ще се наложи да се приеме положението, че възможностите за познаване на материята са безпределни, както и на нейните свойства и особености. Тя не трябва да се ограничава до таблицата на химическите елементи в този вид, в който тя е известна в днешно време. Така също и изучаването на органичната материя още е само в зародиш. Тайната на белтъка не е открита. Тайната на семето също. Процесът на зараждане на живите същества остава загадка. Към проявите на мисълта също едва подхождат. А нали тя е материална. И духът е материален, и всички негови обвивки. Извън материята не съществува и не може да съществува нищо. Материята и енергията са двете страни на една монета. Материални са тънкото и огненото тела. Огненият Свят също е материален, тъй като е видим и осезаем. Възможността да се вижда, усеща и постига не може да се ограничи до петте физически чувства, тъй като даже възприемането на мисли е извън техните предели. Светещата Материя Луцида, Материя Матрикс ще станат обект на изучаване от науката на бъдещето. Това време не е далече. Признаването на всичките три свята - единия видим, физически и двата невидими, но материални - ще легне в основата на тази наука. И вече няма да може да се отрича, тъй като това ще бъде ненаучно и ще се превърне в признак на невежество. Светът върви стремително към утвърждаване на новата наука. Това ще бъде наука на просветения материализъм, рязко отличаващ се от проявите на младенческия материализъм.

1966 г. 348. (М. А. Й.). Интересите на личността се налага да се принасят в жертва на интересите на Индивидуалността. Тъй като те често са диаметрално противоположни. При правилно разбиране личността е слуга на Индивидуалността, а не обратното. Понякога личността трябва добре да пострада и да се измъчи, за да принесе на Безсмъртната Триада сияйния бисер от ценни находки, понякога трябва да премине по пътя на преодоляване на трудности и препятствия, за да се умножат кристалите от натрупаните в Чашата огньове. На личността е тежко, личността страда, но Съкровището на Камъка расте. Сред жестоките и тъмните, сред търсенията и скръбта Щитът на Светлината е над тези, които вървят след Владиката.

1966 г. 349. (Гуру). Равновесието и равнодушието са явления от различен порядък. Равнодушието означава безразличие, затихване на огньовете, инертност и слабост. Равновесието – спокойно, безстрастно отношение към всичко, засягащо личното „аз“. Безстрастното спокойствие е достижение от висока степен.

1966 г. 350. (30 май). Всяко от трите естества на човека изисква и съответстващите на тях грижи. За физическото тяло умеят прекрасно да се грижат, макар и според разбирането на неговия притежател. Поради невежество или слабост на характера нерядко му се нанася вреда. Тази вреда се задълбочава от преяждане, вино и нездрави условия на живот. С тънкото тяло въпросите стоят много по-зле, съзнателна грижа за него не се проявява изобщо, тъй като съществуването му се отрича. А то реагира на всяка мисъл и преживяване, осветявайки се или помрачавайки се съответно. За огненото тяло не се налага да се

говори, тъй като то е на заден план. Така триплановата същност на човека живее едностранчив и ограничен живот, обезобразявайки своите проводници. Това положение се нуждае от коренна промяна, но как да се измени, ако Основите не се признават! Първо трябва да се узнае, после да се осъзнае, а след това вече да се прилага осъзнатото на дело.

1966 г. 351. (Гуру). Огромна е злорадството на тъмните, когато им се удаде със своето вредителство да разколебят увереността на ученика в Учителя на Светлината.

1966 г. 352. (31 май). Пралаята на съзнанието сякаш временно лишава от всички натрупвания, но това също е илюзия на Майя. Трябва да се изчака временно, запазвайки пълна увереност в неотнимаемостта на своите находки. Мъглата на незнанието ще се разсее.

1966 г. 353. (1 юни). Може да се съмнявате във всичко, но не в Основите. Миражът на Майя може временно да закрие много, но не Основите. Смъртта на тялото и прехода на духа в Тънкия Свят не може да се отрича, колкото и Майя да помрачава съзнанието, а така също и крайността на всички лични условия и постройки. Мисълта за смъртта ще разсее мъглата. Моментите на подем, когато недостижимото става близко и почти осезаемо, са неотречими. Неотречима е близостта на Водещия, макар и тя да се усеща в различно време по различен начин. Размишлявайки така, може силно да укрепите себе си по Пътя, когато става твърде тъмно. Не е чак толкова трудно да дочакате изгрева когато знаете, че слънцето ще изгрее.

1966 г. 354. (2 юни). Даже в най-трудното положение все пак може да се направи придвижване в нужното направление. Не може да има такива условия, при които да бъдат отрязани всички възможности за обръщане към Светлината. Винаги може нещо и някак да се укрепи. Ако в дадения момент е невъзможно да се измени кармата, то някое качество все пак може някак да се заздравя и задълбочи. Кармата, ограничавайки свободата в едно, оставя отворени други страни. Освен това мисълта не може нито да се ограничи, нито да се затвори. Значи изходът трябва да се търси в областта на мисълта. Мисълта ограничава и разкрепостява. Ако тъмните са обкръжили и са затворили всички входи и земни изходи, действайте с мисъл, устремявайки я към Мен.

1966 г. 355. (М. А. Й.). На тъмните се дава свобода на волята да досаждат само временно и само в определени предели. Отдавна биха ви унищожили, ако не бяха ограничени. Изпитанието с бесове е неизбежно. Всички са преминавали през него.

1966 г. 356. (3 юни). Утехата е в това, че ще се върнем в Обителта на Отца. А във външния свят има плач и скърцане със зъби. Законът за неговото съществуване е много жесток - едни поглъщат други, за да живеят. Това е в животинския свят. И старият свят следва същото правило. Само Новият Свят дава надежда, че взаимопоглъщането и животът за сметка на слабите ще се прекратят, но за това съзнанието трябва да се прероди. Преходното време е много тежко за изтънчения организъм. В менгемето от недорасли не е леко. Епохи на разцвет и упадък е имало и по-рано, но никога още човечеството не се е оказвало в положение, когато стълкновението на полярностите да е достигало такава сила при вече всепланетно напрежение, като и видимият, и Невидимият свят са въввлечени в

него. Воинствата на Светлината и тъмнината си оспорват победата. Но знаете, че Светлината ще победи. Тежко време на всепланетно преустройство. И грижата е за това да се устои. Тъй като падението може да бъде само в бездната.

1966 г. 357. (М. А. Й.). Къде са всички онези, които още във вашата памет са живели на Земята и са отишли в другия свят? Радвали са се, страдали са, преживявали са, надявали са се, отчайвали са се ... и са си заминали. И техните дела са забравени, и самите те са забравени. Помнят за твърде малко. И човешката памет за тях е всичко, което е останало от тях на Земята. Ще си отидете и вие. И за вас също така бързо ще забравят, както са забравили за тях. Струва ли си твърде ярко да се преживява всичко, което подлежи на неизбежна забора и от хората, и от вас самите? Мъдрият стои на брега на реката на живота и без съжаление гледа това, което се мярка бързо в потока, който отнася безвъзвратно всичко, което се отразява в неговите струи.

1966 г. 358. (4 юни). Аз Искам в тишина и мълчание да ви доведе до тази власт и сила, които досега са се изплъзвали от ръцете. Разстоянието между думите за тях и постигането им е огромно.. И все пак постигането на тази власт е възможно. За значението на малките начинания е Казано вече достатъчно. Началото е положено здраво. Сега трябва да се преодолее линията, зад която семената на начинанията израстват в действия за утвърждаване на силата, растяща и преодоляваща съпротивлението на средата. Орлето, крилата на което започват да заякват, не усеща своята сила изведнъж. Но от птиченцето израства могъщ орел, преодоляващ пространството и височините. Така и крилата на духа не израстват изведнъж, а във времето. Дори и Светлината не се вижда от носещия я. Привидно непреодолимите съпротивления се дават за нарастване силите на духа. Дерзайте още и още. Деца Мои, дерзайте в преодоляването на непреодолимото досега. И ако водата дълбае камъка, то нима волята на изправилия се дух няма да сломи препятствията, допуснати от Учителя за растежа на силите на духа. Никакви неуспехи, никакви съпротивления, никакви препятствия няма да издържат натиска на волята, ако тя с ритъма на упорството се опитва да преодолее това, което изглежда непреодолимо. И в същото време, когато земното съзнание се спира в отчаяние от привидното поражение, невидимата огнена мощ нагнетява своите енергии, за да бъде явно постигната окончателната победа. Деца Мои, дерзайте в преодоляването на това, което изглежда невъзможно.

1966 г. 359. (Гуру). Напълно правилна мисъл - възможно е мислено да се поставят в такива положения, когато мислено трябва да се преодоляват едни или други, но жизнено нужни препятствия, тоест когато тези преодолявания носят практически жизнен характер. Всяко такова искрено и сърдечно преодоляване създава предпоставка за успешно преминаване на съответстващите изпитания и в живота. Това вече не е мечтаене, а полезна творческа работа на целеустремената мисъл. Действието, осъществено мислено, вече лесно се осъществява в живота – сякаш е психическа репетиция на това, което по-късно може да се случи на сцената на живота. Достатъчното количество репетиции обуславят успеха на избраната пиеса в театъра. Точно така е и на жизнената сцена. Само че репетициите се извършват мислено. На действията се предпраща съзнателна мисъл.

1966 г. 360. (М. А. Й.). На човека може да му се струва, че е очистил достатъчно съзнанието си от всякакъв боклук. Но това привидно очистяване често

не съответства на действителността. И тогава е нужна проверка, за да се покаже от дълбините на съзнанието всичко, което остава там, може би напълно незабележимо за окото. Когато дотогава скритото стане явно, вече може да се действа с отворени очи.

1966 г. 361. (Гуру). Най-лошо от всичко е когато човек се решава на нещо само наполовина. Половинчатото решение няма да даде желаните следствия. Действителността в това отношение е много опасна, тъй като създава илюзията за решимост, докато в същото време нея я няма. Получава се най-нежелателния вид самоизмама и безпросветно тъпчене на място. Честното признание пред самия себе си в този случай е особено необходимо. Окончателен избор все пак ще се наложи да се направи, тъй като половинчатостта ще прояви своите разрушителни следствия. Как да се отглеждат цветята на Светлината, ако ръката подсъзнателно се протяга към плевелите на мрака.

1966 г. 362. (6 юни). Незащитената и неохранявана крепост е отворена за врага. Охраната трябва да бъде непрекъсната и дозорът постоянен. И кого ще обвиняваме, ако възползвал се от небрежността врагът е проникнал вътре и е причинил вреди. Даже Моят охраняващ Лъч губи своята сила, ако вместо твърдост и устойчивост на духа Той срещне безволие, съмнение и нежелание да се противостои на тъмнината със собствените сили и да се защитава от нейните нападки. Тъй като дори щитът трябва да се държи със здрава ръка. Призовавам Моите воители, тъй като техният дълг е да се сражават с тъмнината и да ѝ противоборстват. Когато ръцете се отпускат и заградителната мрежа помръква безсилно, воинът на духа престава да бъде такъв и се превръща в безволна жертва на злобните въздействия. Виждате как безумства тъмнината и се възползва от всички възможности наоколо, за да ви въздейства чрез тях. Приветствам твърдата решимост да бъдете на несменен дозор и да проявите необходимата сила на духа, за да има в какво и къде Аз да Изпращам охраняващия Лъч. Време е да се разбере, че Мога да прибавя Моята Сила към вашата. Трябва само да има към какво да се приложи, иначе Лъчът безсилно угасва, разтваряйки се в допуснатото безволие и слабост на духа. Тъй като законът е такъв, че от нямащия се отнема и това, което има, но на имащия макар и малко се дава колкото може да вмести. Създавайте съзнателно условия, за да има към какво да се приложи. Проявете нужната степен на твърдост, зоркост и противостоене на силите на разрушението. Нима може да се допусне в собствения микрокосмос да се разпореждат мислите и усещанията, подхвърлени от тъмната ръка? Трябва да се усили дозора.

1966 г. 363. Инертното безволие, а също и осланянето са разрушителни с това, че лишават приемника на духа от възможността да почерпи пространствено нужните сили. Огънят е магнетичен. Възприемчивостта се обуславя от необходимото състояние на духа. Недопустимо е да се признаеш за победен или безсилен да противостоиш на тъмнината. Поражението на духа е немислимо, тъй като той е вечен и неунищожим. Признаването на поражение е хула срещу духа. Духът е несломим и непобедим. Външният ущърб съвсем не означава поражение. Често той ознаменува победата на духа. Може да изгубиш всичко и даже да се лишиш от тялото, но да бъдеш победител в духа. Преследванията и смъртта на Носителите на Светлината винаги са означавали Тяхната победа над тъмнината, тъй като в духа Те са били несломими до края.

1966 г. 364. (Гуру). Да се плува срещу течението и срещу вятъра е къде по-трудно, отколкото по вятъра и по течението. Но Учението на Светлината винаги върви срещу еснафския начин на живот и еснафското мислене. Самата дума „революция“ означава въставане срещу рутината. Ние сме за необикновеност. Да се утвърждава тя сред обикновения живот е толкова трудно и сложно, че само силното и закалено съзнание е в състояние да удържи посоката. Изпращаме поздрав на силните.

1966 г. 365. (8 юни). За пълнострунна може да се счита такава степен на Общуване, когато То се осъществява над личните и временни настроения, които вече не Му влияят и не Го оцветяват със своя цвят. Различната степен на светимост на духа и неговите полети са едно, но личните настроения, огорчения, радости или заетост не трябва да нахлуват в Общуването. Опитът показва доколко трудно е да се достигне тази степен на свръхличен контакт. За успеха на контакта много способства чувството на любов към Този, Който Води. Но ако тази любов е временна и зависи от настроението, и може да завърши в даденото възплъщение, или в някакъв още по-кратък срок, то такова чувство не е ценно. Само любовта, която е износена и отгледана от Индивидуалността в продължение на много векове и не зависи от случайностите на плътните условия, и надживяваща тялото и времето, само тя довежда до висшата форма на Общуване. Даже в обикновените човешки взаимоотношения временната дружба, привързаност или любов се ценят малко. Даже тук хората искат сигурност и постоянство. Толкова повече те са нужни в живота на духа, когато връзките се установяват не за днес, не за утре, а за цялото време, което съществува.

1966 г. 366. (9 юни). Приятелю Мой, огромно е значението на всяка признателност или благодарност, насочени към Учителя. Признателността означава и признание, тоест разбиране на това, за което се възнася благодарността. Лъчът е винаги на дозор и на охрана. Колко пъти Учителят Спасява от явления, можещи да донесат непоправима вреда. И колко рядко оказаната Помощ се забелязва от ученика. В качеството признателност включете и зоркостта. Тъмните досаждат в дреболиите. Но защо не правят повече, защо още не са ви унищожили, макар и силно да желаят това? Защото Учителят, Който ви охранява, е на стража. Охраната и грижата съвсем не означават освобождаване от кармичните дългове. Огромно е значението на всяка благодарност, макар и тя да не изчерпва всички мерки по Невидимата Грижа и Охрана.

1966 г. 367. (М. А. Й.). Усещането на Невидимата Грижа означава също и известна степен на прозрение в действителността. Ако знаехте от колко опасности сте избавени от Невидимата Ръка. Ако само можехте да си представите от какво сте обкръжени. Ако разбяхте цялата дълбочина на Великата Грижа за вас! Наистина сърцето би се преизпълнило с огнена признателност за това. Великите Духове, пазещи човечеството от натиска на тъмнината, Стоят на Велик Дозор. Битката на Светлината с тъмнината не се прекратява никога. Цели воинства са въвлечени в нея. Осъзнаването на случващото се разширява хоризонта на разбиране на съществуващото. Тъй като действителността съществува извън пределите на личния малък свят и малката видимост. Да се види макар и една малка нейна част ще бъде вече достижение. Имайте сто очи и сто уши и бъдете винаги на дозор за разпознаване на действителността.

1966 г. 368. (М. А. Й.). Опитвайте се да разберете цялата дълбочина на Грижата на Великото Сърце за вас. Без разбирането на това вашата признателност ще бъде винаги едностранчива и несъвършена. За да усетите със сърцето цялата сила на любовта на Великото Сърце към вас, трябва да задълбочите признателността и признанието за Неговата Грижа за вас. Този магнит действа мощно.

1966 г. 369. (Гуру). Колкото и здраво да обхваща съзнанието цялото това външно, което се случва наоколо и изисква вашето внимание, помнете твърдо, че всичко това е само поредното усилие на Майя и че действителността е над всички нейни илюзии. Борбата със съблазните на Майя също влиза в задачите на ученика. Помнете как ученикът, изпратен от Учителя за вода, срещнал девойка до кладенеца, как я е обикнал и забравил за Учителя на Светлината, и за всичко останало, и се е потопил в земното. Има неща, за които не трябва да се забравя нито за миг, колкото и ярки да са илюзиите на Майя.

1966 г. 370. Признателността до известна степен задължава и Този, към Когото тя е насочена. Осъществява се взаимнообмен на магнитните енергии.

1966 г. 371. (10 юни). С осъзнаване на Ръководството и неговото признаване то се задълбочава и усилюва. Нужна е взаимност. Даже за разбиране на обикновените неща е необходимо вниманието да бъде съсредоточено върху тях, иначе те отминават, без да оставят следа. Толкова повече е необходимо това в явленията с духовен характер. И тогава по-рано незабележимото ще започне да се появява все по-често и по-често в полезрението и Ръката на Учителя става видима в много подробности от живота, имащи особено значение. Не може да се проявява небрежност в това, което за човека е по-важно от всичко. Смятат за значителни и важни делата от преминаващия ден. Но те идват и си отиват и с времето се забравят, докато в същото време Учителят, който е с вас, винаги става все по-близък и по-осезаем. Ако мисълта постоянно се отдава на Него, то Той Въздава стократно. И не е нужно да се боите, че ще пострадат делата от текущия ден. Напротив, ако са отдадени в служене на хората те ще вървят под знака на успеха, така че се получава двойна полза - и за хората, и за духа, който е над всичко, което преминава във вашите дни. Така че служенето на Общото Благо не може да върви в пълна мярка без връзка с Учителя. И ако човек е мярката на нещата, то мярката на самия човек ще бъде признанието му от Висшето Ръководство, от Учителя на Светлината.

1966 г. 372. (11 юни). Когато някое качество на духа започне да звучи особено силно, опитният ученик използва това, за да задълбочи и разшири още повече своето разбиране и да задълбочи звучащото качество за по-здравото му утвърждаване. Достойнството на духа е качество, нужно във всички светове. То се утвърждава на Земята. При всички обстоятелства и във всички условия ученикът не му изменя. Можете да обърнете внимание на това с какво достойнство са се Държали Великите Духове в човешките съдилища, не проявявайки нито унижение, нито угодничество, нито страх. Нито страданията, нито даже смъртта не са били в състояние да разколебят това качество. Този, който го запазва пред лицето на всички трудности в земния свят, го удържа и в Надземния Свят. Колко объркване, страх, нищожество и жалко поведение проявяват духовете, при които липсва това качество. Загубата му в земния живот лишава духа от защитеност. Заекването,

самоунижението, угодничеството са показател за нищожество на духа. Достойнството на духа е качество, притежаващо голяма магнетична сила, то може да бъде възпитавано и усиляно наред със съответстващите постъпки. При това решаващо значение има вътрешното състояние. Външните постъпки са само следствия. Лъжецът не може да го утвърждава. Не може да го притежава и този, който се надява на синовете човешки, а не на Водещия Йерарх. Не може да го възпитава човекът, поставящ свободата на духа в зависимост от хората и техния произвол, жестокост, грубост или от неуравновесеността на астрала. Достойнството на духа се съчетава със спокойствие и равновесие. Без тях то губи свойството устойчивост, тъй като това качество е синтетично. Много други качества се съчетават с него, съставлявайки едно неразделно цяло. Достойнството на духа е необходимо и за да не се поразявате от неочакваности. Преходът на Великите Граници крие в себе си много неочакваности за развъплътения дух. И към възможността за тяхната поява трябва отрано да се подготвите. Най-мощна защита ще бъде равновесието. Достойнството на духа влиза в него като негова съставна част. Може ли заради каквото и да било, временно обкръжаващо на Земята човека, да се отстъпва от това най-ценно качество, да се отказвате дори за момент от него?

1966 г. 373. Закаляването и утвърждаването на съзнанието се осъществяват при обединяване на противоположностите и стремежа да се обхванат техните два полюса - не всеки един поотделно, а като едно неразделно цяло. Обикновено виждат само единия, изпускайки от поглед другия и получавайки едностранчиво, непълно разбиране на единната вещ, двуполусна в своето съществуване и двойствена в проявите. Именно едновременната представа за двата полюса ще помогне за постигането на много явления. Биполярното разбиране предшества биполярното зрение.

1966 г. 374. (М. А. Й.). Ще гледаме на всичко обременяващо духа не като на нещо препятстващо възхода, а като на нещо, което усилено му способства. Да, да, именно ще гледаме на огорченията, страданията, неприятностите, пробужданията, ударите и всичко това, на което често са така щедри хората, като на условия за напредък. Тогава ще бъде вече лесно да се извлича ползата и силата от всяко и да се върви без колебание, без задържане и смущение. Тогава наистина всичко препятстващо ще ни служи. По този път върви победителят. Победният път на духа е радост за нас.

1966 г. 375. (Гуру). "Обикнете съдружеството с мълчанието", помнейки при това, че мълчанието движи и заставя даже и там, където са безсилни думите. Батерията на мълчанието е мощна огнена сила, постоянно излъчваща своите енергии в обкръжаващото пространство. Мълчаливецът не е бездействащ лентяй. Трябва отново да се преразгледат много понятия. Ако зад мълчанието се крие стремителният поток на творческата мисъл, можеща да оплодотвори множество съзнания, то такова мълчание ще считаме за плодотворно, движещо еволюцията на човечеството и намиращо се в служба на Общото Благо. Мълчанието може да бъде пространствено извънредно гръмогласно. В това се проявява неговият противоположен полюс. Знаете за великите мълчаливци. Подвигът на мълчанието трябва също да се разбере, за да не се смущавате повече от принудителното мълчание, което така мощно натрупва сили.

1966 г. 376. (12 юни). Бъдещето е също така неизбежно и неотвратимо, както ежедневието изгрев на Слънцето. То е също така циклично и ритмично. Ритъмът се основава на редуването на противоположности, както биенето на пулса. Пулсацията на явленията е подчинена на закона. Тактиката *Adversa*, така често прилагана от Нас, също се основава на приложението на полярностите. Ние Позволяваме на явлението да се прояви докрай и с това да изчерпи своята сила, за да го заменим с противоположното, когато то вече е изразходвало своите енергии. Във всичко проявено може да се види неговата противоположност. Допускайки нещо да прояви своята същност, Ние по този начин Утвърждаваме възможността за манифестация на неговия противоположен полюс. Тъмнината на нощта служи като гаранция за идването на сияйния ден. Няма явления, които да не се заменят от своя противоположен полюс. Точните прогнози на събитията се основават на познаването на този закон. На него е основано и вашето бъдеще. Гледайте светло напред. Светлината на бъдещето е огромна.

1966 г. 377. (М. А. Й.). В настоящето вече нищо не може да се измени, тъй като всеки негов миг преминава в миналото и става необратим, докато в същото време бъдещето е пластично в ръцете на волята. Бъдещето съществува заради човека, заради еволюцията на неговия дух. Тази еволюция се извършва по пътя на проекцията на волята в течението на еволюционния поток. От мисълта се оформя скулптурата на духа в пространството. И ако в миналото не може вече нищо да се измени и поправи, то в бъдещето е възможно всичко и всичко е достижимо. Ще считаме бъдещето като поле за изява на най-ценните стремежи на духа, утвърждавани от него в настоящето.

1966 г. 378. (Гуру). Не се смущавайте от несъвършенството на настоящето. Ще дойдем, за да поправим всичко и да го заменим с по-добро. Бъдещето е определено от волята на сроковете.

1966 г. 379. (13 юни). В съзнанието на човека се съдържа в потенциал всичко. Често търсят опорната точка в нещо външно, докато в същото време тя трябва да се търси вътре. Съзнанието реагира на въздействията на външния свят, но по сънастроеност с него, тоест подчинявайки се на Закона за съзвучието. Законът не може да се избегне, но съзнанието може да се настройва на желаната вълна. Ключът е в ръцете на човека. Ползвайки се от него могат да се регулират потоците от впечатления и мисли. Даже простият камертон се оказва много полезен, тъй като неговият звук координира звученето на центровете. По него се настройват не само музикалните инструменти, но и нервните центрове на човешкия организъм. Изобщо въздействието на звука върху човешкия организъм е огромно и особено въздействието на човешкия глас. Характерът и степента на това въздействие малко се изучават. А между другото под негово въздействие се намират всички.

1966 г. 380. (Гуру). Нишките Светлина, които съединяват дух с дух, представляват явления от извънпълтен порядък. Те са по-здрави от обичайните земни връзки, тъй като са невидими и неуязвими за земните вихри и бури. Те надживяват смъртта на тялото, тъй като са протегнати над него. Те не са унищожими от времето, тъй като са устремени в бъдещето. Ще пазим надземните връзки като най-ценното, което имаме в земния и Надземния живот.

1966 г. 381. (14 юни). Мислите, които се изпращат в света от Твърдината, приличат на планинска река - каквито и бентове и препятствия да ѝ се

поставят, тя все пак ще си пробие път. Може да се наблюдава как Нашите постулати се внедряват в живота за приложение. Ще разцъфти земната градина, ще изчезнат пустините - позор за човечеството, мирът ще слезе на планетата, ще се утвърди сътрудничеството между народите и златният телец ще бъде повален. Тънкият Свят ще стане реалност и чудесното ще се превърне в достойние на точната наука. Смъртта ще загуби своето жило, тъй като ще бъде победена. И човечеството стремително ще тръгне напред. Изобилието от земни плодове ще освободи от грижата за тях и освободената мисъл ще се насочи към завоюване на Космоса и пространството. Хората все още малко се замислят над това, че пространството вмества в себе си всичко, което е било, което е и което ще бъде и че елементът време в пространството губи своето земно значение, че разделянето на това, което е било и е се отнася само до плътния свят и земното съзнание, че в другите светове измеренията на аспекта време придобиват напълно друго значение. Така постепенно Новият Свят ще навлезе в живота и ще стане негова неотменима част. Много най-изумителни неща и находки очакват човека в пространството.

1966 г. 382. (М. А. Й.). Ако две хармонично настроени аури могат да творят големи дела, то как внимателно и как грижливо трябва да се отнасяме един към друг при срещи, за да се получи желаното съзвучие. Колко недопустими са чувствата на недоволство, осъждане и всичко, което пречи на обединяването на съзнанията. Много неща в тази област изискват най-внимателно отношение. Чашата на възможностите може лесно да се разбие, но залепена тя губи своята ценност. Себелюбието трябва да бъде здраво обуздано. Да не изпуснем даваните възможности.

1966 г. 383. (15 юни). В древността отговорните начинания са били съобразявани с благоприятните астрологични условия. Но за това трябва да се познава науката за светилата. Сега това знание е загубено. Съвременната астрология носи спекулативен характер и е далеч от познаването на Основите. Това, което се е съхранило, е покрито с такъв слой наслоения и тълкувания, че законно буди недоверие. Древното знание се нуждае от обновление и провъзвестяване.

1966 г. 384. (16 юни). Наричам Моите воители, тъй като нито студът, нито гладът, нито денят, нито нощта, нито личните неудобства, умората или опасността, нито преживяванията - нищо не ги освобождава от изпълняването на дълга. Пълната готовност винаги да послужи на делото на Общото Благо, постоянният дозор и несломимата решимост, противопоставянето на тъмнината даже тогава, когато е оставен сам и без видима подкрепа са тези основни свойства на неговата същност, които му дават право да се нарича воин на Светлината. Наоколо може да бъде много тъмно и пространствените токове могат да бъдат много тежки, но нищо не го освобождава от постоянството на дозора и решимостта да победи. Поражението е невъзможно. Победата е задължение. Да се поддадеш на тъмнината и да бъдеш сломен от нея означава да се предадеш на тъмните и да паданеш в бездната, откъдето връщане няма. Воинът върви със съзнанието, че отстъплението е немислимо и няма път назад. Когато тази линия на разбиране за невъзможността на пътя назад е премината, решимостта става непоколебима. С това съзнание може да се преминат всички пропасти и да се преодолеят всички препятствия и

противодействия и да се победи тъмнината. Духът е несъкрушим и неунищожим. И не тялото или обвивките, а духът е над всичко.

1966 г. 385. (М. А. Й.). Мислете за Владиката колкото може повече и по-често, изпълвайки с Него своето съзнание. Само така можете да преживеете трудното време. Когато мисълта за Него стане постоянна, връзката става непрекъсната.

1966 г. 386. (Гуру). Малко е да се установи връзка с Йерархията на Светлината - тя трябва да се поддържа с постоянно помнене и предстоене пред Този, Който е Призовал. За това се дава възможност да се държи постоянно Образът на Владиката в своето сърце.

1966 г. 387. (17 юни). Построеното в Тънкия Свят, спуснало се от Огнения, се приближава към Земята за въплъщаване в плътни форми. Участниците в световните събития в Невидимите Светове вече знаят за неизбежността на сроковете. Ще се наложи да предават в други ръце това, което е било в техните ръце. Огромни промени са надвиснали над планетата. Дори природата е в очакване и стихии са неспокойни. Светът във всички свои аспекти е едно цяло. Отсъденото време се приближава стремително.

1966 г. 388. (18 юни). Пространствената отрова, разпръсната от човешкото невежество, се превръща във всепланетно бедствие. Вече никъде няма спасение от нея. Тя нарушава течението на магнитните токове и усилва неравновесието на стихии. С малките стихийни вълни хората все още могат да се борят, но са напълно безсилни срещу големите. Най-голяма опасност представлява стихията на огъня. Подземният огън може да си проправи път навън. Неговото съдържане изисква невероятно напрежение на Силите на Светлината. Но всичко си има своя предел. Обърнете внимание на това как са зачестили стихийните бедствия. Те ще се усилят. Но човешкият дух мълчи. И колко още нещастия трябва да се случат, за да се събуди той най-после. Когато народите се изправят мощно срещу силите на разрушението, тласкащи ги в бездната на ядрената война, на безумството на тъмните и техните съучастници ще бъде поставен край.

1966 г. 389. (М. А. Й.). Срещу пространствената зараза и помрачаването от нея можем да се борим само с постоянното и непрекъснато единение с Йерархията на Светлината. Иначе съзнанията няма да се опазят от отровата. От него се отравят мнозина, но не знаят причината и я отнасят и приписват на временни причини. Това неразбиране още повече задълбочава причиняваната от нея вреда, тъй като ако не се знаят причините е невъзможно тя да бъде отстранена.

1966 г. 390. (20 юни). Само когато действието се извършва не в свое име и за себе си, и според желанията на личността, то става самоотвержено или жертвено. Отначало стремежът да се поучават всички и да се притежават повече ученици е много силен. С това проявява себе си себелюбието. После с растежа на духа стремежът да се поучава изчезва и се ражда разбирането, че наставничеството е жертва и то налага на учителя задължението да изпълнява своя дълг до края. Ученик се взема не временно, а завинаги. Учениците са психически товар за водещия, тъй като споделяйки с ученика знанието учителят удължава своя път към Нирвана. Отговорността за учениците е огромна. И едва тогава, когато се появи мисълта: „Да ме отмине тази Чаша“ водещият става истински наставник. Самопроявеното учителство, утешаващо своето себелюбие, не струва много. Но

толкова по-ценни са тези не многобройни духове, които с времето могат да станат Учители. Такъв ученик вече разбира колко тежка, неблагодарна и трудна е неговата съдба, ако той се труди не в свое име, а в името на Призовалия. Да се порадваме, че това разбиране вече озарява съзнанието.

1966 г. 391. (24 юни). Колко животи, а в тях колко домове, вещи, бащи, майки, братя, сестри, родственици, приятели, врагове и минувачи. И нищо свое, нищо принадлежащо за цялото време. Всичко е само временно, не по-далеч от един кратък живот. Дори и тялото и другите обвивки, дори и те не са свои и също са само за определено време. Да притежава всичко може само отказалият се от всичко. Нямащият нищо свое, тоест не считащият нищо за свое има право на всичко. Това е една от най-трудните за неутрализация, тоест за разбиране и осъзнаване двойки противоположности. Живеем във временното, но сме вечни, живеем във вечността, в Безпределността, проявяваща се в аспекта на временността. Извънвременният дух живее облечен в преходни форми и обкръжен от всичко преходно. Това не може да се промени, но може да се разбере и това разбиране ще даде сила на духа да върви през живота не считайки нищо за свое и без да се превързва към нищо. И без да привързва съзнанието към преходните явления, течащи покрай него като поток. Да се уловят и задържат елементите на вечното в потока на бързо мяркащите се явления ще бъде достижение на духа. Да се събират и натрупват те съзнателно ще бъде признак за висока степен. Да се живее във вечното, осъзнавайки смисъла на земните сънища, ще бъде вече намиране на тясната пътека, водеща към безсмъртие. И цялата задача е в това живеейки външно обикновения живот и изпълнявайки своя дълг пред хората, да бъдеш не от този свят, не от този краен живот, а от другия свят, от Моя Свят, когато непреходната същност на Моите Дни започва да се проявява в земните, човешки и обикновени дни. И тогава човечеството, този велик сирак на Земята, нямащ нищо свое, макар и считащ нещо за свое, може да встъпи във владение на своето космическо наследство, което е във вечността и което му е подготвено от началото на времето.

1966 г. 392. (М. А. Й.). За елементите на вечността, събирани съзнателно в Чашата, може да се каже много. Основен техен признак ще бъде това, че те не са ограничени в рамките на продължителността на цикъла на едно въплъщение, а продължават извън неговите предели. Подчертавам: „на цикъла“, обхващащ в себе си не само земния живот, но и следсмъртното съществуване. Котвите се хвърлят далече напред, в следващия живот и в много животи, тъй като те са извънвременни. Всяка мисъл или чувство, или качество на духа, устремени в бъдещето извън пределите на кръга на обреченост, в който са ограничили себе си хората, ще бъдат зрънца от непреходни ценности. Връзката с Учителя на Светлината и Неговите посланици ще бъде нишка, протегната във Вечността. Наричаме събирач на надземни съкровища този, който е разбрал какво трябва да събира и натрупва в Чашата. Фокусът на прилагане на енергиите на духа просто се пренася от плътния свят в извънплътния, тъй като Чашата е една за всички въплъщения и представлява единствената неотнимаема собственост на Безсмъртната Индивидуалност на човека.

1966 г. 393. (Гуру). Искам да ви обърна внимание на извънвременността на космическите връзки. Те се установяват чрез външния облик на временните

физически обвивки на тези духове, с които се установява Общуването. Тези обвивки служат като звено, съединяващо с Избрания Дух. Тъй като преди да се установи контакт трябва да има върху какво да се съсредоточи съзнанието. За тази цел и служи Избрания Образ. В това също се заключава смисълът и значението на иконопочитането. Иконата, тоест изображението на нея Лик служи като посредник за връзка с Духа на Този, Който е изобразен на нея. Свързва, разбира се, препратената мисъл.

1966 г. 394. (25 юни). Устойчивостта на духа се закалява и върху дреболии. Не само гладът, студът и другите големи изпитания укрепват това качество, но и малките и дребни убождания, неприятности и огорчения са не по-малко ефективни по резултатите си. Главното е независимо от всичко да не се прекратява напредъка. Ако това е постигнато, всичко останало, помрачаващо и задържащо, губи своето жило. Добре е да се приучвате към мисълта, че всеки удар, убождане и обременяване може да даде импулс за ускоряване на придвижването. Добре е когато може да се каже на тях, жестоките и яростни мъчители: „Колко полезни са ми вашите недобри действия, тъй като ме приближават към Твърдината. Вие всички със своите жестокости ще отидете там, откъдето сте дошли, а аз ще продължа своя път към Владиката, както продължавам сега, въпреки вашите съзнателни или несъзнателни зловни действия. И ако вие не сте добри, това е вашият път, а нашите пътища са различни“. На тях, жестоките и тъмните може даже да се прости, тъй като злопамятността помрачава този, който я допуска. По-добро е спокойното безстрастно отношение, лишено от зловни или неприязнени чувства. Равновесието най-добре гаси тези опити да ви уязвят съзнателно или несъзнателно. Само ги запомнете добре, тъй като те не са от Светлината, а от тъмнината, тъй като творят недобро под въздействие на тъмните.

1966 г. 395. (М. А. Й.). Ако основите на Учението са приети здраво в съзнанието, то те незабележимо, но постоянно, може би бавно, но сигурно преобразуват цялата същност на ученика, проявяваща от време на време следствията на тази невидима работа, протичаща в дълбините на духа. Не са нужни измъчени усилия - ако са приети Основите, следствия не може да няма. Понякога усещате как се е разширил хоризонтът, как духът се е освободил от много натрупвания, как е отпаднало лъжливото знание. Наред със съзнателната работа над себе си преображението на духа върви по този път. Затова е толкова важно да се утвърждават Основите на Учението, внедрявайки Ги в съзнанието по пътя на повторението. Те трябва да бъдат приети, като резултати от приемането ще бъдат логическите и естествени следствия от приетото.

1966 г. 396. (Гуру). Пренасянето на битието в мисълта, а мисълта в сферата на духа е гаранция за това, че земните дела ще загубят своята власт над съзнанието. Малко е да се приеме мисълта за преходността на текущия час, тя трябва да се асимилира със сърцето. Цитаделата на духа е сърцето, което бие винаги. На него може да се поръча усвояването на надземните мисли. Сърцето ще бъде страж в нощта, тъй като то бие и през нощта. Мисълта, вложена в сърцето преди лягане, ще бодърства в течение на съня. Със своето сърце може даже да се разговаря, поръчвайки му изпълнението на определени мисли. Сърцето може да се нарече орган на духа. Тялото спи и се нуждае от сън, но сърцето бодърства постоянно.

1966 г. 397. (27 юни). Настоящото е следствие на миналото, а видимото е проява на невидимото. Миналото също е невидимо, тъй като си отива в пространството. Миналото може да се види при наличие на достъп до свитъците на Акаша. Точно така може да се види и невидимото. И едното, и другото, тоест и миналото, и невидимото съществуват. Науката отдавна вече е навлязла в областта на невидимото и постепенно я разширява. Не е далече времето, когато това, което сега се отрича, ще бъде прието като действителност. В миналото човечеството е отричало толкова несъмнени факти, че остава само да се удивляваме на всепланетното невежество. Отричанията са несъстоятелни дори само заради това, че в астралния свят се отразява в образи всичко породено от ума на човека. Значи всичко това някъде и някак съществува. В Тънкия Свят трябва да се влиза добре подготвен за всички неочакваности. Иначе няма да бъде избегнат шокът. Добре е също да се познава цялото разнообразие от форми на живот на народите, населяващи Земята, за да не се поразявате вече от нищо. Хората обикновено пренасят в Тънкия Свят своите особености и подробности от бита. Рядко някой се освобождава от тях съзнателно. Готовността да се срещне там спокойно и без удивление цялото разнообразие от форми на живот на народите, настоящи и бивши, ще бъде вече определена степен на ученичество. За Надземното пребиваване трябва да се погрижите отрано. Въоръженият с Учението на Живота може спокойно да навлезе в тази област на невидимо съществуване, невидимо само за земното око, но съществуващо в пространството на другите измерения.

1966 г. 398. (М. А. Й.). Вярата докрай и вярата въпреки всичко, каквото и да било, представлява могъщ двигател за духа, тъй като неизменно го води към далечната цел. Разбира се, такава вяра е основана върху чувствознанието и се утвърждава със сърцето. То просто знае противно на очевидността, че огнената действителност е по-реална от всичко, което в дадения момент временно обкръжава човека. Огнената действителност живее във вечността, тя не е от света на преходните вещи. Нейните искри проникват в земния свят, оплодотворявайки съзнанието на търсещите и помагайки им да събират елементите на безсмъртието, толкова нужни за живота в Надземното.

1966 г. 399. (Гуру). Ще направим още една крачка в бъдещето: то е неизбежно, то е неотвратимо, следователно подготовката за него е нужна. Ще се въоръжим със знание заради бъдещето. Нелепо е да се мисли, че всичко свършва със смъртта на тялото. Невъзможно е да се отрича смъртта на тялото. Но тялото не е духът. Пренасяйки живота на съзнанието в областта на духа разширяваме сферата на неговата активност, намалявайки с това властта на тялото над него. Едни живеят под властта на тялото, други - на духа. Едни са определено смъртни, други утвърждават безсмъртието на своя дух бидейки още в тяло. Безсмъртието се постига по този път.

1966 г. 400. (28 юни). Съвсем не е лесно да утвърждаваш себе си в Светлината, тъй като очевидността яростно противодейства на всичко, което не се съгласува с нея. Не само „земната мъдрост е вражда против Бога“, но и целият еснафски начин на живот, който изисква постоянни грижи и внимание. Как да се съгласува земното с Надземното, плътното с Висшето? С действията и постъпките през всеки ден. Трябва да се действа и постъпва така, сякаш ние, вървейки по далечния път, временно сме спрели там, където ни е довела съдбата. Нищо в това

временно обкръжение не ни принадлежи, всичко е само временно. В театъра или киното не приемаме видяното за действителност, макар и да преживяваме талантливото изпълнение. Така е и в обикновения живот: колкото и убедителен да ни изглежда той, всичко това е само Майя на плътния свят. Това, което се е случило преди двадесет години, също е изглеждало реално, но къде е всичко това сега? Едни сънища на Майя са се заменили с други. Но Аз Съм с вас винаги и над плътната очевидност. Затова търсете в Мен и с Мен. Всяка мисъл за Мен е лъч Светлина в пространството. Само заедно с Мен може да се достигне. Къде ще се озовете сами? Значи трябва да бъдем заедно във всичко, за да отслабим тържеството на суетата и успешно да се борим с миражите на Майя.

1966 г. 401. (М. А. Й.). И колко силно трябва да бъде съпротивлението на низшата природа в човека, ако хората са били принудени да носят власеници или вериги за постоянно напомняне за най-нужното или да бичуват и изтезават тялото си, за да смирят буйната, неудържима обвивка на астрала! Така са постъпвали тези, които са искали да победят своето тяло и да утвърдят властта на духа над него. Не всички са постъпвали така, но някои. Няма да ги осъждаме или да им се надсмиваме. На тях никой не им е посочил по-добрите пътища. Вие знаете за тези по-добри пътища и все пак победата още не е постигната. Овладеването на себе си по пътищата на Огнената Йога е неизбежно. Но колко трудно постижимо е то. Няма да се отчайваме, тъй като духът може да се закалява дори и върху малките действия. Голямото не е по силите на всекиго, но малките начинания и дела, водещи към целта, също така неизменно довеждат до нея, както и големите. В течение на деня могат да се извършат много неголеми дела, водещи към целта. Обърнете внимание на малките неща - те утвърждават пътя към големите и огромните, ако са от Светлината и го разрушават, ако са от тъмнината.

1966 г. 402. (29 юни). Настроенията или състоянията на духа идват и си отиват, сменяйки се едно друго, но Гледацият остава. Ако отъждествяваш себе си с настроенията, подчиняването на тях и звученето на тяхната вълна е неизбежно, ако с Гледация, то е възможно да застанеш отделно от тях и да ги наблюдаваш сякаш отстрани. По този път се постига властта над тях. Има само една власт, до която следва да се домогвате – това е властта над себе си. Но можете да достигнете цялата земна власт и да си останете роб на своите преживявания или възделения, или на нещо друго - за какво е такава власт! Когато тя завърши, човекът ще отиде в Надземния Свят същото нищожество, каквото е бил и по-рано. Но овладелият себе си идва в Тънкия Свят като господар. Така съумелият да победи себе си побеждава всичко.

1966 г. 403. (М. А. Й.). Човек винаги иска нещо и се стреми към нещо. Може безпогрешно да се ориентирате откъде идват тези токове, от коя именно обвивка или проводник. Всичко, което идва от астралната, подлежи на най-строг контрол и обуздаване. Обикновено астралът управлява човека и обуславя неговия живот. Робството на своите обвивки е най-безизходното, тъй като от тях не може да се избяга. Но движенията, протичащи в тях, могат да бъдат спирани от волята или с разрешение на волята да им се дава да прозвучат, наблюдавайки отстрани тяхното течение и без да отъждествяваш себе си, гледация, с тях. те трябва да се контролират както в голямото, така и в малкото, и особено в малкото. В малкото е по-лесно. Обуздани в малкото, те се подчиняват и в голямото. Особено вредни са

смътните, неясни и обременяващи импулси, внушавани от тъмните отстрани. Безпокойствата, страховете и непонятните тревоги често се подхвърлят от тях, за да смутят. Трябва да стоите постоянно на стража, за да опазвате цитаделата на духа от нежелани нахлувания. Неохраняваната крепост губи своя защитен смисъл.

1966 г. 404. (Гуру). Колко много враждебни на възхода на духа явления има вътре в самите вас! Добре е всички те да се изведат на светлината на деня, да се анализират и определят безпристрастно. Дори само такъв един анализ може да ги лиши от обичайната активност. Те са особено силни неосъзнати. Осъзнаването на тяхната вреда намалява в значителна степен тяхната сила. Анализът и самоконтролът ще придвижат силно духа по пътя към Светлината.

1966 г. 405. (30 юни). Не е чак толкова трудно нерушимостта и подвижността на Плана да се разбере теоретично, но когато се наложи принципът да се прилага в живота, започват да надделяват съмненията и недоверието. Колко пъти в името на целесъобразността Ни се е налагало да изменяме схемата на набелязаните действия. Великият План остава неизменен в основното, но детайлите, тоест пътищата за неговото осъществяване се променят постоянно.

1966 г. 406. (М. А. Й.). От секретите на човешкия организъм слюнката притежава особено свойство да се насища с психическата енергия на човека. Тя може да бъде целебна или отровна, в зависимост от характера на енергиите. Всяко настроение, чувство или мисъл способства за това насищане. Качествата на духа ярко се отразяват на нейния състав. Висококачественото фотографиране би могло да даде ярки доказателства за различния състав на слюнката у различните хора и зависимостта на този състав от вътрешното състояние на човека. Обърнете внимание как действат болестите на този състав. Тази област в своето време ще състави обширен отдел от научните изследвания. Свойството на секретите на организма подлежи на изучаване.

1966 г. 407. (Гуру). Сълзите на радостта, сълзите на състраданието, сълзите на признателността, сълзите на болката, сълзите от мъка, сълзите от любов, сълзите от усещането на Близостта, сълзите на възторга на духа имат различен психо-химически състав. Сълзите на отчаянието и безизходицата особено силно са наситени с качеството на съответстващите им излъчвания. Хората са способни да плачат даже от безсилна злоба. Лабораторията на човешкия организъм е мощна и много разнообразна в пусканата от нея продукция. Психо-физическите отделения на организма постъпват в сферата, обкръжаваща човека и я заразяват или очистват със силата на своите еманации.

1966 г. 408. (1 юли). Надземното пребиваване след смъртта на тялото ще разглеждаме като продължение на земното, минус плътното тяло. Остава вътрешният живот, плюс свободата от ограниченията на физическото тяло. Действа преди всичко мисълта. Движението на мислите следват останалите проводници. Те се привеждат в движение от мисълта. Земната и тънката мисъл се различават не по същество, а по силата на въздействие на обвивките. Мисълта въздейства и на Земята, но плътното тяло все пак не може да лети по нейна заповед, докато тънкото може. Мисълта създава образи и те, притежавайки магнитна сила, привличат съответстващото на тях по природа и характер обкръжение. И развъплътеният дух живее в това обкръжение. Можете да си представите какво ще е това обкръжение, ако мислите са напоени с ненавист и злоба, или с възжеланията на неизживените

страсти. Яркостта и жизнеността на тези мислени образи е дотолкова силна, че реалността на привлеченото от тях обкръжение е не по-малко действителна за съзнанието, отколкото земната реалност. Обкръжението и неговият характер се обуславят от стремежите на духа, енергията на които се усилюва след освобождаването от тялото. Вихрите на извънплътните слоеве, създадени от тези стремежи, въвличат духа в своите образувания. И горко на този, чиито стремежи не са очистени от земните и телесни възжелания. Получава се безкраен ред от въображаеми преживявания все за едно и също, докато не изчерпят своите енергии върху човека, който ги е породил. Процесът на изкуплението, тоест на освободението, е тежък. Затова трябва да съумеете да се освободите от тях още на Земята. Цената за съмнителното удоволствие от общуването с нечисти мисли през живота на Земята е толкова огромна, че ако човек знаеше страшните следствия на мислените грешки, той би намерил сили да прекрати този процес.

1966 г. 409. (М. А. Й.). Надеждата се дава на духа както спасителния пояс на потъващия. Антипод на надеждата ще бъде безнадеждността, безпросветността, безизходицата, които са убийци за духа и на възможностите за неговия възход. Няма значение обстоятелството, че много надежди не се осъществяват, стига само те да са изпълнили своята роля, тоест да са придвижили човека по пътя на Еволюцията. Не е лесно да се приеме това положение и все пак да продължавате да се надявате, но бъдещето е неотнимаемо, а в него е неизменното осъществяване на Великия План на Еволюцията на човечеството. Надеждата за Еволюцията на света е нерушима. Основите си остават неизменни.

1966 г. 410. (2 юли). Млад или стар, здрав или болен, нищ или богат, мъж или жена, бял или цветен, тук или там, днес или утре, в живота или в смъртта, щастлив или в мъка, в борба или в покой, винаги, навсякъде и във всичко с Мен и в Мен - така ще разбераме тази съкровена връзка, която се установява над всички временни и преходни явления и над всички обвивки, обречени на смърт. Затова каквото и да се случва в тях или наоколо - нищо не може да наруши тази свещена връзка. За нейното съзнателно поддържане се установява ритъмът на всекидневното Общуване. Не е лесно да се удържа тази връзка, тъй като всичко обкръжаващо ѝ противодейства. Испитанията за нейната здравина и устойчивост са много трудни и не отминават даже много Високите Духове. Тъй като всеки от Тях има свой Отец и Владика. Спомнете си думите: „Защо си Ме изоставил ...“ Тази невидима връзка има решаващо значение в живота на човека и тя е по-високо от всички човешки дела и всички други преживявания, земни и надземни. Само чрез нея единствено се извършва еволюцията на духа, даже и да протича незсезнателно. От нея се обуславя също и връзката с Йерархията на Светлината по цялата верига. Заветът „Аз Съм във вас и вие сте в Мен“ остава водещ за човека във всички времена.

1966 г. 411. (М. А. Й.). Възможно ли е нещо да бъде предпочетено пред Близостта на Учителя на Светлината? Може, и мнозина предпочитат и остават с това или с този, каквото или когото са предпочели. Но който е предпочел Учителя, остава с Него. Така земният, тоест направеният на Земята избор решава съдбата на човека. Не е трудно да се направи изборът на думи, но когато въпросът достигне до практическото приложение, трудностите започват да растат. Възниква борба за утвърждаване на Светлината в съзнанието и нейният край не се вижда, тъй като

Светлината е безкрайна и степените на озарение с нея водят в Безпределността. Да запомним за днес: няма край на пътищата за озарение със Светлина.

1966 г. 412. (Гуру). Добре е по-често да се питате какво именно е усвоено от полученото. С какво ще застанете когато дойде времето пред Този, Който е Призовал. Какво ще Му принесем от даровете на своя дух? И ще принесем ли? Непринесеният нищо се лишава от своя дял, тъй като няма да има към какво да бъде приложен.

1966 г. 413. (3 юли). Действена любов - така Наричаме любовта, насочена към Учителя на Светлината, която устремява всички действия, постъпки, мисли и чувства на ученика към съзвучие с Волята на Изпратилия. Мнозина обичат, по-точно смятат, че обичат, но не се отказват от нищо или от много малко и в добавка към тази любов считат, че се намират на Велико Служене. Инертната, недействена любов, не преобразяваща съществото на обичащия и не принасяща на Учителя на Светлината даровете на сърцето не Ни е нужна, даже ако тя изразява почитание и даже разбиране. За какво е безполезното изразходване на енергия, когато тя е безплодна. Така и делете обичащите Ни и четящите Учението на такива, които обичат и постъпват съответствено в живота и на такива, които си въобразяват че обичат, но в действителност обичат себе си, своето призрачно „аз“ и му служат. Тези също се намират на служене, но такова служене Ние Наричаме себеслужене и не Считаме такива служители на себелюбието за истински ученици. Ние не ги Отхвърляме, тъй като се Надяваме, че някога ще удари и техният час да се отвърнат от себе си и да Ме последват. По аурата безпогрешно Определяме към кой вид принадлежи изпитваният. Изпитват се и едните, и другите. Но тези, които действително Ни обичат и които имат Нашата Любов и Грижа, тях Изпитваме с трудности непреодолими за обичащите недействено.

1966 г. 414. (М. А. Й.). Само отдалият всичко свое и целия себе си на Владиката може да получи всичко. Мярката на отдаване ще бъде мерило за получаването. Отдават и донасят мнозина, но аз говоря за пълнострунно отдаване, когато вече няма нищо свое, но всичко е Наше и вече няма „аз“, а има великото творящо „Ние“. Колко сила има зад това „Ние“, когато то се произнася съзнателно, с усещането за Този, Който е Призовал. Вярно е, че не е чак толкова трудно да се отдаде, толкова повече, че така или иначе ще се наложи да се остави всичко, тъй като в действителност няма и не може да има нищо свое. И своята личност, и нейните обвивки също ще се наложи да се оставят. Себеслуженето е нецелесъобразно. Какъв мощен импулс за очистване получава човекът, осъзнал в какво се заключават непреходните ценности на духа. Всекидневното принасяне на най-доброто, което можем да отдадем на Владиката, ще бъде гаранция за постоянното преуспяване и възход на духа.

1966 г. 415. (Гуру). Не чакайте пощада от тъмните и снизхождение - също. Тяхното мото е жестокостта. Охранява само Лъчът на Владиката и под Неговата охрана сме постоянно. Но когато се усили пространственият хаос, стремежът към Учителя трябва да се усили. Непрекъснатата отвореност на сърцето и постоянната готовност включват в себе си и усещането за напрегната отзивчивост на спрямо невидимите докосвания на Йерархията. Ще завърши с древната формула: бодърствайте, тъй като не знаете нито деня, нито часа.

1966 г. 416. (4 юли). Атомът представлява материална грануляция от частици на духа. Неговият състав е необичайно сложен. Науката никога няма да определи всички негови съставни части, тъй като те се изплъзват от полето на видимост - това е мост на прехода на материята от видимост в невидимост. Мост между плътния и Тънкия Светове и По-високо, тъй като неговата същност е огнена. Сложността на неговата структура се задълбочава от това, че в него се съдържат всички закони на материята. В своя потенциал той носи в себе си всички разновидности на формите на органичния и неорганичния живот. Масата и енергията в него са неотделими едно от друго. Атомът е дете на невидимостта, тъй като той се появява от сферата на непроявеното като стройно организирано цяло, носещо в себе си всички закони на материята. Време е вече да се разбере: далеч не всяка материя е достъпна за микроскопите, дори за най-силните. Микроскопът фиксира видимото, но областта на невидимото е много по-обширна от това, което е достъпно за окото даже с помощта на най-новите апарати. Атомът отвежда науката в Безпределността и я обединява с космическите прояви. Тайната на атома никога няма да бъде разкрита изцяло, макар че нейното частично приотваряне ще даде на хората чудесни достижения и възможности. Тайната на атома е скрита в Огнения Свят, в сферите, недостъпни за проникване от човека. Творчеството на Строителите на Вселената и на Създателите на Световете се основава на най-дълбоко познаване свойствата на атома и на законите, на които той е подчинен. Откриването на атомната енергия представлява само частично запознаване с едно от многото свойства на атома - тази малка тухличка, от която е построен целият видим свят.

1966 г. 417. (М. А. Й.). Видимият свят и Невидимият, Тънкия Свят са дотолкова тясно свързани един с друг, че не може да се разбере нито едно явление, ако не се вземе във внимание тази връзка. Без допускане съществуването на Тънкия Свят всяко разбиране на явленията ще бъде само частично. Няма следствие без причина, точно така няма и видими явления не свързани с невидимите. Обединението на световите ще се заключава в признаване на Тънкия Свят и проникване на науката в областта на невидимото. И сега границата на плътната видимост вече е премината, но това за съжаление не се осъзнава. Но ще има поразителни доказателства и именно науката води човечеството в сферите на Тънкия Свят, който сега яростно се отрича.

1966 г. 418. (Гуру). Готовността за сътрудничество с нас във всички светове разрушава преградите на плътния свят и прави тази връзка жива и действаща. Мисълта не е ограничена от видимостта, тъй като самата тя е продукт вече на Тънкия Свят. Когато се Указва да се действа с мисъл се има предвид именно това нейно свойство. Запомнете твърдо, че за съвместно действие с Тези, Които са Оставили земния план, е нужна мисъл освободена от веригите на невежеството, не познаваща никакви прегради и смело проявяваща се в тези Сфери, към които е устремена.

1966 г. 419. (5 юли). (М. А. Й.). Великото качество търпение включва в себе си и умението да се понасят всички изпитания, трудности, несправедливости и обиди от хората, които обикновено се обръщат към Учителя, без жалби, ожесточение и недоволство. Мъжеството, търпението и равновесието са страни на един и същи елмаз. Без равновесие мъжеството може да се обърне в безумие или

страхливост, търпението - в недоволство, осъждане и упреци към Учителя, а равновесието без спокойното мъжество и търпение губи своята непреодолима мощ.

1966 г. 420. (6 юли). Неразделността и неразделимостта на двата свята един от друг свързват всяка мисъл, утвърдила се в съзнанието, със съответстваща на нея сфера от пространството и мислите, съзвучни с нея. По такъв път се създават канали за връзка с Надземния Свят и принадлежността на духа към определени слоеве от пространството. Синовете на Светлината и синовете на тъмнината са духове, принадлежащи към близките и родствени им по съзвучие области от Надземните Сфери. Съзвучието се установява на Земята от мислите, особено здраво вкоренили се в съзнанието. Към прокарването на пространствени канали трябва да се отнасяте много предпазливо, тъй като притеглянето на освободения от тялото дух по тях е почти непреодолимо. Магнитната сила на мисълта се разбира практически малко. Но там всичко се движи от мисълта и мисълта е на първо място. Можете да си представите накъде и как движат низките мисли. Всяка влече към принадлежащата ѝ сфера. Оттам можеш да се измъкнеш само преодолявайки мисълта. Но ако тук на Земята не искаме или не можем да преодолеем мисълта, то как ще постигнем това там, където всичко се изостря и усилюва и където изкушението и съблазняването от едни или други форми на мисълта става фатално? А между другото човекът, като творец и господар на мисълта, има власт над нея да я поражда и да я управлява. Както встъпват в правото на наследство, по същия начин встъпват в правото на владение на мисълта, знаейки, че всяка мисъл може или да се приеме, или да се отхвърли, и че този избор е в ръцете на човека. Но изборът се прави не тогава, когато мисълта вече безнадеждно е овладяла съзнанието, а когато тя се появява на неговия праг. Всеки може да охранява входа към своя вътрешен свят, нужни са само дозор и контрол, пресичащи възможността за нежелано нахлуване.

1966 г. 421. (Гуру). Масовият героизъм е по-лесен, отколкото единичният. Героизмът видим от хората е по-лесен, от невидимият за никого. Само пространството отбелязва тези незначителни герои и записва техния невидим подвиг. Нашите съждения за тези неизвестни герои се отличават от обикновените. Героизмът на духа е най-висшият. Разбира се, няма героизъм на тялото без героизъм на духа. Но затова пък се случва обратното - тялото пребивава в относителен покой, но духовният подвиг твори. Да помислим свободно за мълчаливия незнаен подвиг - може би някой вече го извършва, даже без да мисли за това, че в самота духом се е издигнал на велико дело.

1966 г. 422. (8 юли). Ще се връщаме към същността на връзката с Мен, тъй като тя все още не се разбира напълно. Говорих, и то неведнъж, че всички, каквито и да било условия на даденото земно въплъщение, са временни и затова нишките на връзката са простряни над тези условия. Това положение трябва да се приеме. Иначе здравината на връзката ще се разклаща от колебанията и измененията на обкръжаващите обстоятелства. А те ще се изменят постоянно ту в по-лоша, ту в по-добра страна. Колебанието не може да прекъсне техните нишки. Когато установяването върви над обкръжаващото и не се поставя в зависимост от него, връзката укрепва и Общуването се задълбочава. Гониха и преследваха всички, които вървяха след Мен. Обкръжаващото ще противодейства яростно на тези, които са решили своя път с Мен завинаги. Противодействията са следствия на

необратимото решение да бъдете постоянно и неразделно с Мен. Пречештите мисли на съмнение и недоверие трябва просто да се отхвърлят като ненужни. Не трябва да се встъпва с тях в дискусия и да се опитвате да ги опровергавате с логични изводи. Логиката на очевидността винаги ще бъде по-силна и по-убедителна от логиката на невидимото, тъй като на страната на очевидността са фактите. Значи трябва да се върви срещу това, което вижда окото и доказва мозъкът. Само сърцето може да подаде вест за грешката на разсъдъка, която го помрачава и лишава от достъпа на Светлина. По земному всичко се получава логично и убедително, и изглежда остава само да се радвате, че „самоизмамата“ се е разсеяла, но сърцето е помрачено и надеждите са си отишли, и огньовете на стремежите са помръкнали. Земната логика на очевидността е лош съветник в делата на Светлината. Не с мозъка, а със сърцето се приема Гласът на Учителя и със сърцето също се утвърждава Пътят. Някога Озарението е произнесло думите „земната мъдрост е вражда против Господа“. Трябва да се научите да вярвате въпреки всичко.

1966 г. 423. (Гуру). Думите са безсилни там, където сърцето е замлъкнало. Ще говорим за вярата, надеждата и доверието над плътната видимост. Спомнете си как Владиката Утвърждаваше победата на Родината над враговете именно тогава, когато изглеждаше, че врагът побеждава и поражението е неминуемо. Владиката Видя действителността въпреки очевидността. Подражавайки на Него и вие утвърждавате пътя на сърцето над земната видимост. Победата се достига по този път. Сърцето просто утвърждава това, което окото още не вижда, но което вече съществува в сферите на Невидимия Свят.

1966 г. 424. (М. А. Й.). Формулата „да бъде Твоята Воля, Владико“ е формула на живота и нейното приемане води към вечен живот. Често е нужно повече да се размишлява за нея, за да навлезе тя в плътта и кръвта и да стане водеща.

1966 г. 425. (10 юли). В края на краищата ще се наложи да се признае, че същността на материята притежава разум и при това разум превишаващ неизмеримо човешкия ум. Сврхчувствителните апарати на насекомите, рибите и някои животни са толкова сложни по своето устройство, че съвременната техника не е в състояние да ги копира. Много Тайни на материята и природата са още далеч от разрешаване. На това особено пречи отрицанието. Ще се наложи да се допусне, че скритата вече в самия атом разумност съдържа в себе си всички възможности на Еволюцията на битието. Еволюцията е целесъобразна и разумна, но не сама по себе си, а под ръководството на Йерархията на Разумните Същности от различни степени. Господарите на огъня, водата, въздуха и земята не са измислица на фантазията, а действителност. В тяхно разпореждане са цели легиони подвластни им същности от по-низши степени, изпълняващи различни функции. Елементите на различните стихии не са бездушна материя, а само единствено разновидности на така наречените духове на природата. Всички растения, животни и хора принадлежат преимуществено към някоя стихия и се намират в тясна, макар и несъзнателна, кооперация с духовете на тези стихии. Самият дух на човека е стихийен и принадлежи към стихията на огъня в своето ядро. Взаимовръзката на човека с природата и Космоса е толкова сложна и дълбока, че е невъзможно да бъде отделен от тях. Всичко намира своето отражение в човешкия микрокосмос. Многострунната арфа на духа реагира на всичко ставащо в света, макар до

съзнанието да достига само нищожна част от тези реакции. Съкровеното Знание учи на Закона за съответствията. Законът за съзвучието управлява проявения свят. Ехото на всички човешки действия се разнася в пространството, образувайки нови съчетания на енергиите. Строежът на света е сложен, но във всичко има разум.

1966 г. 426. (11 юли). Изопачителите на древните завети са направили всичко възможно, за да осакатят смисъла на основните положения на Първоучителя. Формулата „каквото свържете на Земята ще бъде свързано на небесата и каквото разрешите на Земята ще бъде разрешено и там“ съвсем не означава, че на някого от хората се дава правото да прощава престъпленията на други хора и да анулира тяхната карма. Тази формула говори за това, че утвърденото, достигнато или завоювано духовно на земен план, в Тънкия Свят става неотнимаема придобивка на човека. Ако утвърденото не е от Светлината, а от тъмнината, човек отнася и тях със себе си в Надземния Свят. И, разбира се, свързва и разрешава, тоест утвърждава и достига или губи и разрушава самият човек, а не някой друг. Изтънчването на възприятията, придобиването на светлоносна аура и очистването на тънкото тяло трябва да се осъществи на Земята, тъй като само утвърдените на Земята достижения ще съпровождат развъплътения в Тънкия Свят. Язвите на духа, неизживени на Земята, се пренасят и там. Земният свят е свят на причините. Надземният Свят е свят на следствията. Породител на причините е самият човек. Никой не може да го освободи от веригите на причинностите, сковани от него със собствените му ръце и сковаващи го чрез неизбежността на следствията. Смяната на земното съществуване се заключава в това, че именно на Земята на духа се дават възможности да утвърди тези достижения, които ще го съпровождат след освобождаването от физическото тяло. И очистванията, и наслояванията, и язвите на духа са явления, имащи двойствен аспект, следствията на който се проявяват на земния и на Надземния план. Няма да говорим за проявите на тъмнината, но всяко светло достижение е невидимо богатство, което духът отнася със себе си от Земята. Всички йогични достижения се утвърждават на Земята, за да могат да получат своето по-нататъшно развитие във Висшите Светове. Следствието не е нищо друго, освен продължение на развитието на едно или друго качество или свойство по приетото на Земята направление. Всяко заложено на Земята зърно дава там своите кълнове, тъй като това, което е утвърдено на Земята, ще бъде утвърдено там и това, от което човекът е съумял да освободи своя дух на Земята, там ще му даде крилата на надземната свобода. Но свързалите себе си със земните окови на страстите, възжеленията, пороците, привичките и невежеството няма да познаят щастието на надземната свобода докато не намерят в себе си сили да отхвърлят от себе си тези вериги.

1966 г. 427. (Гуру). Пътят към Светлината се утвърждава с делата и мислите през всеки ден. Без тях няма утвърждаване и няма напредък. Може да настроите съзнанието си така, че нищо да не противоречи на приетото направление. Не е добре, ако се прави крачка или две напред и крачка или две назад. Девизът на приетия ученик е напред, напред и само напред.

1966 г. 428. (12 юли). Да, да, да, какъвто е зовът, такъв е откликът. Принципът на съзвучието се проявява в това твърдение. Може да се разбере какво ще отзвучи на съмнението или недоверието. Слузта на съмнението е непреодолима за Лъча. Очистването на приемника на съзнанието от боклука е необходимо за

пълнота на възприятията и освобождението им от личните наслоявания. Тъй като не своето, а Моето се изисква да се възприема и при това без примесите на ненужните настроения.

1966 г. 429. (М. А. Й.). Неведнъж и още в миналото хората са те лишавали от това, което ти принадлежи по правото на Близостта ти до Владиката. Но сега всички определят своята съдба за бъдещето и по-добре ти да бъдеш лишен от нещо, отколкото лишаващ . Хората, докоснали се до теб, не могат да не се проявят. Не си ти виновен, ако тяхната същност се оказва по-различна от тази на думи или обещания. Това е и тъжно, и радостно. Тъжно е защото лишава от илюзията, сваляйки маските от хората, а е радостно защото освобождава от лъжливи приятели. Ще преживееш и това. Не можеш да бъдеш мил насила.

1966 г. 430. (14 юли). Знайте, че ръкотворчеството на Гуру е процес с особено огнено напрежение и че в неговите платна са кристализирани енергиите на Светлината, които невидимо се излъчват и действат на тези, които ги съзерцават и чието сърце е достатъчно чувствително и отворено за възприемане на тънките енергии. Наистина неговите платна могат да се нарекат контейнери със сгъстена Светлина, която пулсира с живот, невидимо, но мощно въздействаща на обкръжаващото. Спокойната, упорита и постоянна мисъл, насочена към Гуру, установява мост за връзка с него. Мисълта не е абстракция, а жива, активна същност - енергия, способна да се предава през пространството.

1966 г. 431. (15 юли). Когато вървящият към Мен казва: „Да бъде Твоята Воля“, той изпълнява по този начин другия Завет: „Отвърни се от себе си“, тъй като той вече поставя преди всичко не своята воля или своето своеволие, тоест волята на своето низше „аз“, а Моята Воля. Волята, по-точно, своеволието на астрала, на това средоточие на личността, обикновено надделява в живота на хората и те поставят над всичко своето призрачно, временно и смъртно „аз“. Но всяко самоотвержено действие е вече действие свободно от себелюбието, тъй като човек се отделя от него и го извършва духом, издигайки се над своята малка личност.

1966 г. 432. (М. А. Й.). При близко съприкосновение с друга аура е неизбежно изтичането на психическа енергия, ако огненият потенциал не е еднакъв. Изразходването на психическа енергия винаги съпровожда духовното даване. Трябва само да се следи отдаването да не бъде прекомерно. Разтрисането и умората са твърде характерни признаци за прекомерно отдаване. Не трябва да стигате до такова състояние, тъй като вредата ще надвиши полезността.

1966 г. 433. (Гуру). Опустошаването на съкровищницата е опасно с това, че в този момент тъмните твари, които следят за всяко ваше движение, могат да подхвърлят своите космати топчета. И аурата, лишена от своята огнена защита, може да възприеме болестта и помрачаването. Духовното богатство се събира за раздаване, но и да се раздава трябва предпазливо и разумно, без да се опустошавате върх законната мярка.

1966 г. 434. (Гуру). Постоянната любов, самоотвержената любов, мъжествената любов, любовта устремена в бъдещето включва в себе си още много други качества на духа, например равновесието. Неуравновесената любов няма да бъде любов в нашето разбиране на тази дума. Или безспокойната любов, тоест лишената от спокойствие. Често чувствам насочена към нас любов от идващите, но

тя е наситена с такива качества, че на нас ни е тежко от нея. Особено обременява вземащата любов, не даваща нищо в замяна. Колко често в нея са вплетени и ревност, и страх, и подозрителност, и недоверие, и завист към успехите на приятелите. Проявената любов на идващите към нас има твърде разнообразни форми. Всичко това трябва да се знае, за да се научите тънко да се ориентирате в човешките чувства.

1966 г. 435. (17 юли). (Гуру). Всеки дух преди да се въплъти поема върху себе си известна мисия или задача, отнасяща се до неговата собствена еволюция и Еволюцията на човечеството. Последната зависи от висотата и степента на духа. Освободеният от тяло дух често поема трудна мисия, която невинаги е в състояние да изпълни, тъй като плътното тяло го лишава от надземните крила. Бидейки в тяло (многозина) не знаят със своя земен ум за тази задача, но въпреки това всичко се нарежда така, че тя става актуална. Твърде малко знаят за своята мисия и в каква именно форма тя трябва да бъде изпълнена. При учениците тяхното Поръчение обикновено се Указва от Учителя. Изпълнението на мисията се явява най-главната задача в живота на ученика.

1966 г. 436. (21 юли). Даже силният магнит се размагнетизира при несполучливо съседство. Така и хората могат да се размагнетизират и да се лишат от запаса си от психическа енергия. Сърцето винаги силно усеща тези разхитители на чужда сила и ги усеща болезнено. Това явление е незаконно само по себе си, тъй като те тутакси прахосват взетата сила, както са прахосали своята. Необходимо е да се защитите от тях. Това е трудно, тъй като силата често изтича незабележимо и покрай волята, и сърцето регистрира вече свършения факт. Вампиризмът и даването са явления от различен порядък. Даването е плодотворно, вампиризмът е вредоносен. Много съзнателни и несъзнателни поглъщачи на психическа енергия бродят по лика на Земята, повече несъзнателни, но и несъзнателните са не по-малко лакоми. Знаейки затова трябва да бъдете винаги защитени и да бъдете нащрек при всяко съприкосновение с желаещите да се облажат за чужда сметка.

1966 г. 437. (Гуру). Да говориш според съзнанието значи да му дадеш това, което то заслужава в дадения момент. Следователно трябва тънко да се почувства неговото състояние. И ако вчера е можело да се даде много, то това съвсем не означава, че същото е нужно и днес. Мярката на даването се определя от степента на съзвучие в дадения момент.

1966 г. 438. (22 юли). Ще разглеждаме Тънкия Свят като място за реализация на всички стремежи, както добри, така и лоши. Разбира се, тази реализация се отличава от осъществяването им в плътния свят, но въпреки това принципът си остава неизменен. Земните стремежи, пренесени там, се удовлетворяват дотолкова, доколкото въобще са лишени от чисто телесни свойства. Явлението лакомия създава ярки образи на ястия и въображаем процес на преяждане, но тя не дава действително насищане, независимо от точната реалност на създадените въображаеми форми. Всичко лишено от плътно начало, като например музиката, поезията, живописата, стремежът да се придобие знание и така нататък дава на човека възможност изцяло да удовлетвори своите желания. Често и на Земята човек затъва в нечисти мисли. Но там те се обличат в ярки видими форми и встъпват в трайно съчетание със своя породител. Чистотата на стремежите определя неговите възможности от висш порядък. Всичко неочистено и

неизживяно привлича духа към низшите слоеве. Стременията ще бъдат факторът, обуславящ характера на следсмъртното състояние на духа.

1966 г. 439. (М. А. Й.). Силите на устрема, предаността и любовта могат да се насочат към трансмутация на нежеланите качества в положителни. Ако силата на любовта не достига за това, значи тя е още недостатъчно активна и значи тя трябва да се усили до такава степен, че нейната трансмутираща мощ да стане действена. С този лост могат да се творят чудеса по преобразяване на низшата природа на човека и очистване от нежелани качества.

1966 г. 440. (Гуру). С пренасянето центъра на тежестта от плътния свят в света на мислите се освобождаваме от земните привличания. Те трябва да се ликвидират още на Земята, в земното тяло, упорито и последователно прерязвайки нишките на връзка. Тъй като на Земята може да се действа свободен духом, не привързан с вериги към тези условия, в които временно се налага да се живее. Постоянното помнене за бързотечността и временността на земното обкръжение на човека ще бъде и освобождаващата духа от земните притегляния сила.

1966 г. 441. (Гуру). Никой не може да направи вместо друг това, което той трябва да извърши сам със своята ръка и върху собствените си крака, без да се осланя на никого. Учителят Зове да застанете редом и да се борите заедно, но Осъжда осланянето в каквато и да било форма. Често се стремят да постигнат с чужди ръце и с чужда сила. Такива старания са напразни. Налага се да преодоляват себе си не само в себе си, но и в другите хора. Последното е особено трудно. Но докато не сте преодолели себе си в тези, с които сте свързани от кармата, тя няма да пусне и да разкъса връзката. Освобождението е през себе си.

1966 г. 442. Бремето на Учителя е огромно. Понякога Му е много тежко да носи върху Себе Си несъвършенствата на учениците. Както в голямото, така и в малкото. По цялата верига на Йерархията всеки наставник приема върху себе си тежестта на неподреденото мислене на водените и техните недостатъци. Учителството е подвиг, наставничеството е подвиг, ако то се извършва не в свое име, а в името на Служенето на Светлината. Самозваните учители, удовлетворяващи своето себелюбие и стремящи се да поучават са достатъчно много. Но когато водещият казва: “Да ме отмине тази чаша”, разбирайки какво натоварване и отговорност поема върху плещите си, тогава започва степената на истинското наставничество. Можете да си представите какво костват някои ученици. Но вампиризмът, осланянето и поглъщането на психическа енергия са недопустими.

1966 г. 443. (Гуру). Да се пренесе огънят на предаността, любовта и устрема през всички препятствия и трудности на плътния свят означава победа над него и реализация на нейните плодове в условията вече на Тънкия Свят и по-нагоре. Ето защо толкова често се говори за постоянство на тези огнени качества и възможностите за техния безпределен растеж. Тъй като техният растеж означава сам по себе си растеж на огньовете на духа. Затова и тези качества се наричат огнени. Човекът, бидейки огнено същество, развива своята огненост по пътя на утвърждаване на съответстващите качества, всяко от които е носител на огън. Чрез огнеността на качествата се запалват огньовете на центровете. Земното тяло - прах от прахта на Земята - отива в Земята, но духът отнася със себе си огньовете, запалени в духа, в тези сфери, където духът е получил своята грануляция.

1966 г. 444. Напътствие: вървящият с Владиката ще достигне до Него. Пътят е непрекъснат и състоянието на единение е постоянно, колкото и отвличащи да са външните обстоятелства. В това е залогът и гаранцията за победата. Отделянето или прекъсванията в единението означават възможност за отваряне към тъмните въздействия, тъй като защитеността се прекъсва според степената на отслабване на връзката. Ние Защиатаваме винаги, но устоите на моста са на двата бряга: Нашия и вашия. По-рано са носели дарове в храма. Помислете за това какво принасяте вие, когато жадувате да получите. Мисълта за това “какво още мога да Ти принеса, Владико” нека да бъде условие за съзнателно получаване от Мен и Моите. Това ще пресече осланието и напразната и безплодна загуба на сили. Това не трябва да се забравя, особено когато сте сами и когато е трудно. Учим се от грешките. Всичко е поправимо (с изключение на оскърблението на Йерархията и предателството). Искам да ви Видя устремени, бодри, силни, принасящи духовни дарове.

1966 г. 445. (М. А. Й.). Утвърждаването на огнената действителност довежда до победа, ако устойчивостта на духа се прояви докрай. Очевидността няма да бъде мярка за действителността. А последната няма да бъде разбрана ако съзнанието е недостатъчно разширено. Най-главният враг на разширението е себелюбието, малките мисли и дребните чувства, както и преживяванията, свързани с него. Личността може да служи свободно на Индивидуалността само тогава, когато не е свързана със себелюбието. Индивидуалността се проявява чрез личността на даденото въплъщение, затова главната задача на въплътения е това, да направи личността послушно оръдие на нейното висше “Аз”. Да се изпълни това е по-лесно когато е осъзнато подчиненото, временно значение на своето малко, лично “аз”, давано на въплътения дух за краткия период на земното съществуване. Страницата от живота на личността, не изпълнила своето предназначение, се откъсва от Книгата на Живота, ако тя не е принесла никакви плодове за растежа и обогатяването на Индивидуалността и особено ако този живот е бил престъпен и низък. Тогава от такава личност след нейното унищожение не остава нищо, даже спомен.

1966 г. 446. (Гуру). Благо на призования, не забравящ Призовалия го към Владиката и Открил пред него книгите на Учението на Живота. Книгата на Учението може да се окаже и по-рано в ръцете, но докосването на Зовящия сякаш сваля от нея покривалата и тя става достъпна и разкрива своя вътрешен смисъл. В това е значението на съприкосновението с Посланика на Владиката. Добре е, когато това се осъзнава. Ако не е била срещата, така и биха продължавали да бродят, отделени със завесата на неразбирането. Същото значение по същество, но в по-малка степен, има и вашето докосване до тези, които се приближават. Това трябва да се знае, за да отворите на чукащия и мъдро до се докоснете до неговата същност.

1966 г. 447. (28 юли). Светът се опознава с апарата на човешкия микрокосмос. Апаратът трябва да бъде постоянно в работно състояние и всички негови агрегати да са очистени от праха и боклука. Даже малката прашичка върху лещата на телескопа ще изкриви действителността. А неочистеният апарат на духа дава невярно и изкривено отражение. Телескопът не може да даде изображение по-голямо от неговата мощност. Апаратът на духа може да се усъвършенства

постоянно и да се усилва способността да се вижда, да се чува и да се усеща както с плътните, така и с тънките чувства. Сънастройката с вибрациите на Лъча обогатява потока от възприятия. Телескопът се насочва към желания обект, точно така и съзнанието се съсредоточва. Лъчът на съзнанието, насочен към определен предмет, явление или мисъл ги улавя подобно на лъча на прожектора от тъмнината на неосъзнатото и приближава техните възможности. Процесът на съсредоточаване е откъсване на съзнанието от всичко, което го изпълва, с изключение на обекта на съсредоточаване. Формулата “отвърни се от себе си” се прилага в действие. Трябва да се помисли нищо да не пречи на постъпването на тънките възприятия. Отразяващото огледало на съзнанието трябва да бъде чисто.

1966 г. 448. (М. А. Й.). Нощта е дълга, сънищата са мигновени, а какво се случва в течение на няколкото часа сън? При привеждане на съня в порядък проблясъци от нощната работа в Тънкия Свят ще започнат да проникват и в земното съзнание, а самата работа ще се разширява и ще придобива аспекта на тънката действителност. Едни по време на сън спят в Тънкия Свят, други бодърстват и работят. Учениците са обикновено активни - учат се и помагат на Учителя. Те водят двоен живот - на Земята и в Надземното. Често паметта за надземните действия не се запазва, за да не се получи откъсване от Земята и земните действия. За всичко си има място и време. Желанието да се отдадат своите сили в помощ на Учителя на Светлината, за съвместни действия с Него в Надземното, се приветстват винаги и донасят своите резултати, независимо от това дали се осъзнават или не.

1966 г. 449. (Гуру). Невъзможно е моментите на радост, подем и усещане Близостта на Учителя да се удържат дълго в отровената атмосфера на земните условия, но може да се помнят, старайки се да се прокара това помнене над плътната обикновеност. Ще прикрием огньовете на духа от очите на страничните и външно ще бъдем като всички. Спомнете си, че новодошлият не можа по външния вид да отличи Преподобния от другите.

1966 г. 450. Съхраняването на достойнството на духа в земния живот ще помогне много в Надземния живот.

1966 г. 451. (29 юли). Да проявим разбиране на действителността. Най-добрият апарат за нейното разпознаване ще бъде сърцето. То може и да вижда, и да чува, и да чувства, и да усеща много неща. Тоналността на пространствената нота на момента може да се улови със сърцето. То ще подаде знак за приближаването на тъмните. То определя степента на съзвучие или разминаване на аурите при тяхното съприкосновение. Трябва да започнете да се прислушвате по-внимателно към сърцето. Дори часовникът трябва да се погледне, за да се узнае времето. Но обикновено не достига време да се гледа на показанията или на сигналите на сърцето. А то изисква внимание. И не може да се живее с психоживота на сърцето, ако то е в немилост. Тъй като и Общуването върви чрез сърцето. И когато се отхвърля плътното тяло, сърцето остава. И когато са отхвърлени всички обвивки, остава то, тъй като сърцето е огнен апарат. То е винаги на стража, на стража на живота на духа и на тялото, тъй като то бие вечно. Физическият апарат на сърцето е временен, тънкият – по-продължителен, огненият е неразрушим. Възможно е по-често да беседвате със сърцето, да се обръщате към него, тогава и то ще говори по-често и ще дава своите знаци. През нощта мозъкът спи и почива, но сърцето

продължава да функционира. Хората не си дават сметка какъв най-чудесен апарат се намира на тяхно разположение. Сърцето е в немилост. А на него трябва да се даде само свобода, за да започне да действа, пускайки го нагоре.

1966 г. 452. (М. А. Й.). Ще отбележим грижливо всяко усещане на сърцето, тъй като по-късно е възможно да се получи и външно потвърждение на причините, които са го предизвикали. Не е добре, когато се получава борба между разсъдъка и сърцето. Те трябва да действат съвместно и в пълно съгласие. Не е добре, когато двигателят и колелата работят в разнотий. Не затова ли има толкова страдащи от болести на сърцето - защото то се пренебрегва?

1966 г. 453. (Гуру). Никой няма да каже: безстрашен мозък или мъжествен мозък, това звучи нелепо. Но ще кажат: безстрашно или мъжествено сърце. Значи извън разсъжденията усещат, че мъжеството, смелостта, самоотвержеността, устремът са в сърцето и че сърцето гори с огъня на вдъхновението, а не студения разсъдък. И не казват „горещ разсъдък“, разбирайки прекрасно, че огънят гори в сърцето, а не в мозъка. Много неща хората разбират несъзнателно, само че не си дават сметка. Но Йогата на Сърцето разбира за какво се дава на човека този най-чудесен огнен апарат. Сега настъпва векът на Сърцето. Отворете по-широко разбирането за дейността на сърцето.

1966 г. 454. (30 юли). Микрокосмосът съзвучи на Макрокосмоса, тъй като съставлява негова неразривна част. Но човекът обикновено е дотолкова зает със своите дела, че да следи за отражението на големия свят в своя малък време в него вече не остава. Докато в същото време даже настроенията или състоянията на организма зависят от пространствените условия и лъчите на далечните звезди. Астрологията не се разбира, макар да знаят как влияят на човека слънчевите петна, как те предизвикват магнитни бури и се отразяват на живота на планетата. Знаят и за магнетизма на Луната. Човешкият организъм може да се счита не само за лаборатория, но и като обсерватория и с негова помощ да се наблюдават различни пространствени явления. Пространствените въздействия са много силни. В началото на столетието те са били съвсем други. А сега те предизвикват ярко преустройство на живота във всичките му форми. Уран навлиза в управление. Звездите указват посоката на Еволюцията. Човешкият микрокосмос отговаря на въздействието на пространствените енергии. Ако се освети явлението с неотричащ поглед, разбирането на действителността ще стане по-близко.

1966 г. 455. (31 юли). С Мен можете и да четете. И тогава разбирането на Учението ще бъде по-задълбочено. То може да се чете със своята Йерархия. Казвам „своята“, тъй като някои от стоящите на Стълбата на Светлината са по-близко от други. Звената на веригата са разположени по Лъча. Законите на йерархичната връзка са много точни. Не може да се прескочи звено и не може произволно да се избере друго, оставяйки своето и не може да се вземе за ученик този, който принадлежи на друго звено. Може да се окаже помощ, но не да се ръководи. Това правило се съблюдава особено строго. При неопитните ръководители има много желание да съберат повече ученици и да канят в своя двор от чуждия. Неопитността се стреми много да поучава и да ръководи, не разбирайки каква отговорност и тежест поема върху плещите си. Има много преминаващи и някои от тях, получили повече от своята способност да вместят, стават врагове. Не вместяването обикновено предизвиква антагонизъм, противодействие и

враждебност. Отпадащите започват да се озлобяват, усложнявайки своята карма. Отговорността е на призовалия. Освен всичко това Светлината, която е вътре, осветява тъмнината и приближаващите се, предизвиквайки техните енергии към проява. Светлината във вас става проявител на тяхната тъмнина. Но в други тя пробужда най-доброто, което е в тях и те могат да се запалят. По огньовете на сърцето ще намерите преследваните. Тях, носещите огньове в сърцето, са гонили и преследвали винаги. Така е било по-рано, но няма да бъде така в Епохата на Огъня и утвърждаване на Светлината. Стига убийства, преследвания и разпятия. Не тъмнината, а Светлината ще царства в света.

1966 г. 456. (М. А. Й.). Мислели ли сте колко добре е, че знаете към кого вървите и кой ще ви посрещне зад прага. Мнозина не знаят, мнозина не знаят изобщо нищо. Но вие знаете. И е добре, че сред милиардите изпълнени и развъплътени души вас не трябва да ви търсят или избират, или да се съмняват накъде да насочат вашите крачки. Вашият път е прав и силата на магнитната връзка ще ви привлече по линиите на устрема. Вашият път е решен и само може да се порадвате, че решението е твърдо и в него няма нито съмнения, нито колебания. Те не знаят накъде вървят и защо, но вие знаете. Те си имат своето и живеят със своето слепи и затъмнени. Вие не им пречете и не помисляйте да ги просвещавате против тяхната воля, ако не са се обърнали към вас за Светлина. Светлината на вашата аура е зов за всеки пробудил се дух, но за спящите е само причина за безпокойство и осъждане. Желаем ви щастие, намерили пътя на живота.

1966 г. 457. (Гуру). Дайте възможност и на тях, вървящите против, да се изявят докрай. Този, който върви срещу вас злобно, върви и против нас и по отношението си към вас определя своето бъдеще. Няма да им завиждаме, тъй като техният път е тъмен. Някога може би и ще съжаляват. Но волята е свободна да ви приеме или отхвърли.

1966 г. 458. (М. А. Й.). Не вярвайте на думи, но вярвайте на усещанията на сърцето и неговите показания. И когато те вървят в разрез с думите и сърцето подава своите знаци, тогава виждате, че зад думите щателно се крие нещо явяващо се причина за тягостните усещания, получавани от хората и особено от доближилите се наблизко. И тъй, нека страж да бъде сърцето и то също решаващият мярката на даване.

1966 г. 459. (Гуру). Предаността към Йерархията се утвърждава над своите собствени мисли и впечатления и всичко ставащо в проводниците. Тогава нито съмненията, нито колебанията, нито подозренията, нито каквото и да било от същото гнездо вече няма да влезе в преданото сърце. И даже най-убедителната очевидност и логика на разсъдък няма да бъдат в състояние да го разколебаят.

1966 г. 460. (2 август). Аурите при съприкосновение винаги реагират взаимно - помрачават се или се осветяват, губят своето ниво на жизнеспособност или, обратно, усилват се. Усилването може да бъде двустранно, това се случва при съгласуваност. По-често става така, че по-високата, силна, светла аура отдава своите сили на по-слабата. Има твърде много вампирични хора, те поглъщат чуждата енергия като гъбата – вода. Те опустошават съкровищницата, ако не се опазите от тях. Медиумистичните натури често биват истински вампири. Вампиризмът и ученичеството са несъвместими. Когато човек, склонен към медиумизъм, се намира наоколо, той все още може някак да се опази. Но когато е

далеч, предоставен на своите сили, разликата в излъчванията и подложеността на въздействието на недобри влияния правят контакта много обременяващ.

1966 г. 461. (3 август). Видовете мъченичество са многообразни. Освен разпятия, гонения, тъмници и кладбища има още и духовно мъченичество. Трудно е да се каже кое е по-тежко. Неразбирането на обкръжаващите, а често и невъзможността да споделиш своите натрупвания, грубостта и жестокостта причиняват не по-малко остри страдания, отколкото физическите мъчения. Няма възход без страдание на духа и тялото.

1966 г. 462. (М. А. Й.). Под знак може да протече не само събитие от голям мащаб, но и изпитание на духа. Същността на процеса е все една и съща: явлението става реално за съзнанието и го задължава да звучи на своята вълна. В действителност няма нищо, но преживяванията са почти толкова реални, както ако фактите са се случили в действителност. Но целта на изпитанието е постигната – човекът е реагирал на него така, сякаш то се е случило в действителност. Учителят нерядко подлага ученика на изпитание под знак, използвайки за това както бодърстващото състояние, така и съня.

1966 г. 463. (Гуру). Всяка мисъл на човека е нишка на връзка със заобикалящия го свят и с различните сфери на пространството. Обикновено мислите вървят на самотек, но ако те се избират или утвърждават съзнателно, то и каналите на връзка съединяват съзнанието със съзвучни на мислите слоеве или явления от външен порядък.

1966 г. 464. (М. А. Й.). И ние също бяхме отбелязани ярко и от клеветата, и от недоброжелателство, и от осъждане, и от критика, и от равнодушие, и от поглъщачи на психическа енергия, и от вампири от всички видове. Всички се опълчваха срещу нас и вредиха според своите сили и възможности, и предателстваха именно тези, които бяха допуснати близко. Налага се сурово да се приеме положението, че приятелите и учениците вредят и предателстват. Правилно е отбелязано в препоръчаната книга, че във всеки кръг има потенциален предател. Класическият Юда не е частен случай, а общ, засягащ със своята същност проявите на противоположните полюси във всички ситуации на живота. Израженията на този принцип са твърде разнообразни, но неговата антагонистична природа си остава все една и съща. Затова предателството неизменно е съпровождало дейността на Великите Учители. Затова Учението строго предупреждава срещу предателството. Във всяко заминаване търсете зародиш на това черно семе. Нима осъждането и злонамерените нападки по отношение на даващия или далия знание не е разновидност на този черен корен? Предателството е разнообразно и често заминаващите си са заразени с неговата отрова.

1966 г. 465. (Гуру). Утешението е в това, че на единадесет предани ученици предател е само един. Това дава право да се търси в подходящите Светлина, а не тъмнина, добро, а не зло, приятели, а не врагове и да се действа така, че всеки да може да изяви всичко добро, което е в него. Кармично отсъденото предателство не може да се избегне и, знаейки това и даже усещайки потенциалния предател, трябва все пак да се действа в благо. Същността на това явление е много сложна и неговите нишки се губят в далечното минало. Спасителят е Знаел за Юда. Прави, каквото си замислил – такъв е бил отговорът на Учителя на замисленото предателство. Кармата на предателството е много сложна и горко на предателя.

1966 г. 466. (11 август). Алатир е Камъкът, който или ще възкреси, или ще изгори. Камъкът - това е кристализиран огън, наситен с мощна енергия. Човекът, който го притежава, е натрупал неговата сила през много животи. Неговата мощ е в ръцете на неговия притежател. Енергиите на Камъка сами по себе си са лишени от това, което се нарича добро или зло. Добра или зла посока влага в него човекът, насочвайки неговата огнена сила към добро или зло. Доброто начало е съзидателно, злото е разрушително и преди всичко за същността на носителя на Камъка. Огнената енергия, устремена надолу, ще разруши обвивките на злодея, ще унищожи всичко светло, което все още е останало в него, ще изгори и развее неговите натрупвания и ще опустоши съкровищницата. Черният пламък е огън пояждащ, изгарящ своя породител. При обикновените хора и техните недостатъци са обикновени. В носителя на Камъка огнят мощно се проявява във всички качества на духа - както положителни, така и отрицателни. Опасността е огромна, ако носещият го не е овладял своята низша природа и не контролира мисълта. Всичко неизживяно се усилва многократно и горко на този, който не е съумял да овладее себе си.

1966 г. 467. (М. А. Й). А вие преодолявайте себе си с любов към Призовалия.

1966 г. 468. (Гуру). Беше установено, че напредъкът по приетото направление се извършва при всички обстоятелства и независимо от всичко. Каквото и да се случва в обвивките, направлението и движението по него остават неизменни. Временните задръжки и всички отвличащи причини не трябва да принуждават да се променя курса на кораба.

1966 г. 469. (12 август). Тъмните твари са на пост, за да вредят и денем, и нощем. Нужна е постоянна зоркост, иначе няма да се избегнат дребните опити да навредят. И разбира се, действат чрез обкръжаващите, които лесно се поддават на техните внушения и служат като канали за предаване. Трябва да станете още по-сдържани, още по-затворени и ако съприкосновенията все пак са неизбежни, трябва да бъдете в постоянна готовност да вдигнете щита. Неизживяното пречи много, тъй като започва да съзвучи на подхвърлените мисли. Тук е нужен суров контрол над мисълта, без най-малките отстъпки. Тъй като негодните мисли съединяват с тъмните сфери на пространството и установяват връзка с тях. Всичко това е отдавна известно и остава само неотклонно да се следват даваните Указания. Копието, не спящо над дракона, обикновено се разбира като символ на зоркост и готовност за борба с враговете отвън. Но няма да бъде грешка да се счита, че драконът - това е неизживяната низша природа вътре в самия човек, яростно противодействаща на всяко усилие на духа да отхвърли от себе си нейните вериги и да се освободи от нейната власт. Духът иска да полети, а драконът на себелюбието, въоръжен с упорството на астрала и нежеланието да се разделя със своите привички и слабости, пречи и противодейства на всяко светло начинание. Кой и какво пречи на постоянното предстоене? Кой и какво не иска да утвърди в сърцето Образа на Водещия и да Го държи там постоянно? Кой и какво отвлича през цялото време съзнанието от най-нужното? Ето защо копието над дракона трябва да бъде постоянно вдигнато и готово за нанасяне на удар. Чудовището, олицетворяващо същността на неизживените свойства от миналото, е много жизнено, тъй като отсечените негови глави израстват отново и започват да хапят и

жилят. Постоянството на готовността да се поразяват неизживените свойства в себе си трябва да се утвърди и да стане неизменно качество на възходящия дух.

1966 г. 470. (М. А. Й.). Обременяванията с обстоятелства се усилват, огорченията и противодействията – също, и сте оставени от всички, и наоколо е тъмно. А Светлината, която е вътре и растежът на която е невъзможно да се забележи, невидимо, но явно за нас увеличава своята сила и настъпват моменти, когато нейното сияние може да се види с отворени очи. Това е много добър знак. Растежът на Светлината е невидим, тъй като процесът е тънък и скрит, но резултатите от време на време стават възможни да за наблюдение. Така, независимо от всичко, това, заради което живеем и страдаме, е неотречимо и видимо проявява себе си.

1966 г. 471. (Гуру). Ще отбележим всеки добър знак и добре ще го запомним. Тъй като това са вехи по пътя в Безпределността. А на Пътника по Великия Път всеки знак е много нужен, тъй като показва, че направлението е правилно. Какво от това, че е тъмно и че навсякъде има зверове, и враговете ни заплашват, и космати лапи се протягат. Всеки, вървящ към Светлината, няма да избегне тези срещи. Но на всичко това ще гледаме като на камъни от стъпалата на подема, по които стъпва кракът, потъпвайки ги и ползвайки се от тях за възхода. Тъй като „чудовищата са крака на Престола“. „Тъмнината гние за цветята на духа“ и служи на този, който необратимо е решил своя път към Владиката.

1966 г. 472. (13 август). Има достатъчно недостатъци както в самия теб, така и в близките. Но по-добри няма откъде да се вземат. Значи се налага да се примиряваме и, оставяйки осъждането, да им помагаме според силите и разбирането. Впрочем така е било винаги. Съвършени няма. Но благо на този, който и в своето несъвършенство се стреми към Светлината както може.

1966 г. 473. (М. А. Й.). А ти знай своя път и не се увличай по нищо, отклоняващо от него. Увлеченията на видимостта ще отминат и ще бъде много печално, ако потапяйки се в настоящето бъдат изпуснати възможностите на бъдещето. Обикновените хора живеят с миража на настоящето. Ние сме избрали необичайното за мярка на нещата. Пътят на необичайността довежда до Светлината.

1966 г. 474. (Гуру). Постоянната съдържаност и постоянният контрол над себе си означават събраност на психическата енергия във фокус и готовността ѝ за действие. Състоянието на такава готовност, не нарушавано от нищо, ще бъде качество, нужно за воините на духа.

1966 г. 475. (14 август). Предаността и любовта се изразяват в действие. Ако няма такова, тези качества са въображаеми. Налага се да се говори за въображаемите качества, тъй като те често застават на мястото на действителните. Тъй като това е също един вид заблуда, когато човекът се утешава и се успокоява в самодоволство с това, което го няма. „Цели стада самозаблудени“ се занимават с проявяване в Тънкия Свят, възкачени на въображаеми Олимпи и се смятат за угодни на Висшите Сили. Но те пребивават в невисоките слоеве и очите им са затворени за действителността. Да провериш себе си за въображаемост на качествата е много лесно, трябва само сурово да отбележиш доколко думите и прекрасните мисли се изразяват в действията и постъпките на всеки ден. Ако намеренията са добри и високи, а мислите са нечисти и стремежите са низки, то

това е явен признак за това, че и предаността, и любовта са въображаеми, а не действителни качества. Говоря за действени любов и преданост, тоест изразяващи се в действия и постъпки чувства и мисли, съответстващи на тяхната искреност и сила. Стига безпочвени мечтания, непотвърдени от живота. Ако смятате, че обичате и почитате и сте предани докрай, докажете това с дела, тоест на практика.

1966 г. 476. (Гуру). Не само Свети Антоний но и всички други подвижници без изключение са били подлагани на упорити и настойчиви опити за съблазняване, изкушаване и измами. На всекиго са въздействали по канала на неизживените свойства и на още непреодолените слабости. С това са и силни тъмните, че въздействат на слабите струни, предизвиквайки тяхната активност. Те трябва да изразходват немалко усилия, за да направят от нещо тъмно и непривлекателно – желано и зовящо. С техните старания бодлите, шиповете и отровните гадина, скрити под външната форма на съблазни се обличат в приемлив вид, зовящ и изглеждащ желан. На тях им е нужно по всякакви начини да причинят падение на духа, за да тържествуват и злорадстват. Но с какво ще остане падналият, когато злото се изправи в цялата си разголена и отвратителна същност и тъмнината го обгради. Ако на Пътя на Светлината има черта, след която връщането назад е невъзможно, то и по пътя към бездната също има граница, с пристъпването на която издигането е вече почти невъзможно.

1966 г. 477. (16 август). Процесът на опознаване на човека е труден не само заради това, че е горчив, но също и затова, че, запознавайки се със същността на човешката природа трябва да се научите да не осъждате. Всички Велики Учители идвайки в света са се Сблъскали с несъвършенствата на хората и, познавайки ги и страдайки остро от тях, Те все пак никога не са ги Осъждали. Следвайки този пример, ще се учим да опознаваме човека без да го осъждаме. Много горчивина от жестокостта, безсърдечието и всички други свойства на човешката природа ще се наложи да видите в живота и да изпитате тяхното въздействие върху себе си и все пак не трябва да допускате осъждане. Да знаете, да разбирате и даже да обсъждате не значи да осъждате. Седемте Наблюдаващи постоянно планетата и нейните народи Носят в Сърцата си велика любов към хората. Любовта и осъждането са несъвместими. Ето защо, дори възмущавайки се и негодувайки заради невежеството и жестокостта на двукраките, Те все пак не Осъждат. Само любовта и състраданието могат да изместят от сърцето желанието да се осъжда. Осъждането се заменя със знание и любов към невежите и непросветени хора. Това е неприложимо само по отношение на съзнателните служители на тъмнината и йерархията на злото, тъй като те вече са осъдени от пространствената справедливост.

1966 г. 478. (М. А. Й.). Колко малко са вървящите към Владиката и колко малко сред тях са съвършените. По-точно няма такива, тъй като всички се борят и всички преодоляват своите несъвършенства. Желанието да ги осъждате за тези несъвършенства може да бъде намалено с искрено признаване на своите собствени недостатъци и слабости, заслужаващи най-сурово осъждане от страна на този, който ги е признал в себе си. При всяко желание да осъдиш нещо в другия трябва да си кажеш в сърцето: „В него (или в нея) аз забелязах несъвършенство, а ето че в мен има още по-голямо неблагополучие, което аз още не съм преодолял. Тогава как мога да осъдя нещо в другия човек, когато в мен самия, призован и

признат от Учителя, има още толкова непреодоляно. По-добре е да насоча енергията на осъждането към себе си, за да се очистя по-бързо от всичко, което е недостойно за ученика“.

1966 г. 479. (Гуру). Имайте поне малко любов към тези, с които ви сблъсква животът и заменете осъждането със знание, разбиране и състрадание към тях, незнаещите нищо, но дори и да са знаещи, то не намиращи се толкова близко до Йерархията на Светлината. Състраданието ще породви съчувствие и разбиране към страдащите хора. Когато е много тъмно, състраданието ще помогне да осветите наоколо. То приема върху себе си чуждите тегоби и чуждите болки. Състраданието е велико качество на духа. Владиката, наречен Състрадание, е Дал на хората велик пример за любов към човечеството.

1966 г. 480. (18 август). Много енергия Изразходва Учителят, за да помага на ученика и да го подкрепя. Когато връзката е силна, цялото обкръжение е осветено от вътрешната светлина, осмислено и търпимо. Но стига Светлината да угасне и обкръжението започва да притиска. И често се случва така, че получил от Учителя Светлина ученикът насочва нейните енергии към ежедневни дела и съзнанието му се изпълва с тях. А може да бъде и по-зле - разгарящият се огън се насочва не към добро, а започва да усилюва импулсите на неизживяната негова природа и да тласка назад. Нужно е много внимателно да се отнасяте към получаваната от Учителя енергия, насочвайки я за трансмутация на това, което подлежи на преработка. Тъй като ако притокът на енергии се прекрати, наоколо ще стане мрачно, животът ще загуби всякаква привлекателност и ще се превърне в тежест. Да опазим най-ценното, за да не го загубим.

1966 г. 481. (М. А. Й.). Отношението към обкръжаващото се определя от съзнанието и степента на неговата светимост. Човекът, страдащ от порока на униинето, възприема всичко през неговите тъмни стъкла. Лещата на съзнанието, оцветена с цвета на настроението, дава основния тон на възприятията. Връщаме се към същото това положение, че “човекът е мярка на нещата” и не от нещата, а от него зависи това как ще ги възприема. Най-добре от всичко е да се гледа обкръжаващото през лещата на радостта. Но радостта е особена мъдрост.

1966 г. 482. (Гуру). Не ви ли се струва, че забравянето за много важните неща се внушава от тъмната ръка? Но няма да намираме самооправдание в това. Забравянето е осъдено. Всяко забравяне може да бъде поправено с още по-ревностно отношение към изискванията на своето висше “Аз”. Всичко, отнасящо се до забравянето, е поправимо. Жалко обаче за изпусканите възможности.

1966 г. 483. (19 август). Когато ручейчето на личното съзнание се влива в световния океан, то става световно. И когато личното съзнание се влива в космическия океан, то става Космическо и личното се заменя със свръхличното. Личното е винаги ограничено от личността и нейните интереси. Космическото не може насилствено да се подтисне с нищо. Пътят, съвместен с Мен, постепенно разширява съзнанието, въвеждайки го в орбитата на живот на планетата. И е добре когато мисълта все по-често и по-често облита нейните простори и се докосва до нейните отдалечени ъгълчета. Навсякъде има живот и навсякъде има хора. И всички живеят преимуществено със своите лични интереси. Йерархът, Водещ планетата, Обединява в Себе Си всичко. Способността да се помести в себе си животът на света, да се осмисли неговото предназначение и цел ще бъде вече

свойство на Архата. Светът може да се облагодетелства с мисъл. Докосвайки се до пространството на планетата, може да се насочва течението на нейния живот по еволюционните канали. Творческата мисъл е ценна с това, че бидейки огнена намира пътя за проявата и утвърждаването си в плътния свят. Много Ценим пространствената творческа мисъл. Ние Творим с Мисъл. Съвременното преустройство на света е резултат от мощта на Нашите обединени мисли. Еволюцията не може да върви на самотек, Направлява я Йерархията на Светлината. Йерархията на тъмнината ѝ пречи. Но главатарят ѝ е унищожен и сега той вече не пречи на Нашето творчество. Наистина семената, посяти от него, все още дават своите отровни кълнове, но това са вече последните пламвания на злото. Тъмнината не може да твори нови мощни посеви без своя главатар. Може да се каже, че макар и тя още да е силна, но се намира в упадък. Безумието на тъмнината свидетелства за нейната обреченост и близък край. Нашата победа пространствено вече е решена. Светлината-победител ще се прояви в просторите на планетата.

1966 г. 484. (М. А. Й.). Желаетият да се докосне до световния пространствен живот нека да се отдалечи от себе си. Личното, запълвайки съзнанието, му пречи много да вмести световното. А същевременно преображението на света върви бурно, засягайки всички и всички страни от живота. Никой вече не може да остава настрана от ставащото - то засяга всички. Тактиката *Adversa* действа с пълна сила. Не се смущавайте от бясното противодействие на стария свят. То е в негов ущърб. Този ущърб се изразява в това, че всички противодействащи усилия се извършват напразно. Отдавна вече е било Казано, че машината на враговете на Светлината работи на празен ход. Старият свят е обречен, тъмнината е обречена и краят на двете е близък, тъй като старият свят живее с тъмнината.

1966 г. 485. (Гуру). Личното има оправдание и право на съществуване дотолкова, доколкото служи на свръхличното и го изразява. Всичко велико в живота на хората е отбелязано с печата на свръхличното и общочовешкото. За личния живот на Андрей Рубльов почти нищо не е запазено за потомството. Но творенията на неговите ръце са останали за последващите поколения като шедьоври с ненадмината своеобразна красота и художествено изпълнение. В нашия личен живот е ценно само това, което можем да оставим на хората, но самата личност е само оръдие на Индивидуалността и е оправдана само дотолкова, доколкото ѝ е послужила, за да ѝ принесе, на Своята Безсмъртна Същност, плодовете на своя земен живот и, принасяйки ги, самата тя да умре.

1966 г. 486. (20 август). Изпотяването в резултат на труд е много полезно за здравето на организма: усилива се обмяната на веществата и ненужните вещества се изхвърлят от системата, заменяйки се с нови. На такива труженици са неизвестни много болести, поразяващи тези, които не се трудят така.

1966 г. 487. По-добре е да страдаш от хората, отколкото сам да причиняваш страдание. Всяко причинено на хората страдание ще отзвучи върху причиняващия. Ще се наложи да се плати за всичко. Притесненията от човешката жестокост са неизбежни. Но горко на жестоките хора. Тяхната карма ще ги застигне, за да ги научи да постъпват по човешки. Кармата учи на много неща. Този аспект на кармата обикновено не се забелязва. И отплатата за даването е със заплащане. Но нали нейната цел е именно да накара да се разбере погрешността на

много постъпки. Добре е да се научите съзнателно сами да извличате тази полза от всеки кармичен урок. Ученикът обрича себе си на постоянно учение винаги и във всичко. Тъй като животът на Земята е училище и всички в него са ученици. Толкова повече Нашите ученици трябва да съзнават това условие и да не се обиждат, и да не се огорчават, и да не се оплакват, когато опитът се обогатява от живота. Ще се радваме на всяка възможност да го разширим и задълбочим. Така и ще гледаме на всичко случващо се с нас като на обучение.

1966 г. 488. (М. А. Й.). Добре е също понякога да се помисли за това как да не обременяваме със себе си хората. Обременяващи има много, тъй като не искат да помислят за другите. А някои вършат това съзнателно, тоест обременяват другите. Нека всичко, произлизащо от вас, да не бъде в тежест на никого. От Учителя изтичат радост, Светлина и топлина. Подражайте Му в действията. Това ще ви научи на внимателно отношение към хората. Хората толкова малко се пазят един друг. Да не заприличаваме на непазещите. Науката за човешките взаимоотношения е много тънка, но става лесна и разбираема при сърдечно отношение към хората. Топлината на сърцето не може да не се усети, макар и тя да отскача от дебелокожите. И до таралежа е невъзможно да се докоснеш, без да се убодеш.

1966 г. 489. (Гуру). След вас ще останат тези записи. На някого те ще помогнат много. Значи животът не е преживян напразно, макар и неговата външна, видима дейност и да не се е изразила както при обикновените хора. Но нали ние приехме мярката на необикновеността. Необикновени са и записите, и външната самота, и отдалечеността от тези, към които жадно се стреми сърцето. Но мисията на живота се изпълнява независимо от всичко. Да се порадваме на това и да утвърдим с тази радост правилността на пътя.

1966 г. 490. (21 август). Колко трудно е да се откъснеш в съзнанието от всичко, което го обкръжава непосредствено: и мислите, и чувствата, и външно. Но Нашата връзка е над всичко, макар и за кратко време, но откъсването е необходимо. Личността е преизпълнена с обкръжаващото и с впечатленията, свързани с него. Следователно отделянето от личното и от непосредственото обкръжение тясно се преплитат помежду си. Призрачното съществуване заменя действителността и Майя празнува своята победа над нея. Но Нашата Близост е във всичко. Вечното може да се прояви във временното единствено само при разбиране преходната същност на земните условия. Всички те са кратки, тоест ограничени във времето. Но връзката с Нас не е ограничена от нищо временно. Животът в тяло ще свърши, а тя ще продължава и в новото възплъщение отново ще се прояви.

1966 г. 491. (М. А. Й.). Наблюдателността е средство за обогатяване на съзнанието с нови постъпления и нови впечатления. Много интересно е да се наблюдават лицата на хората, изражението на техните очи. Техните настроения и чувства могат да се четат като отворена книга, но само ако намирате в себе си сила и желание да се отдръпнете от себе си и да ги наблюдавате над личните мисли и преживявания. Не е възможно да наблюдаваш, бидейки зает със себе си. Наблюдателността и самоизпълването са несъвместими. Всяко съсредоточаване изисква такова отдалечаване от себе си. Егоизмът е сляп с това, че освен себе си и своето не вижда нищо друго и не може, даже и да иска. В това е ограничеността на

личността. Тя прави човека сляп. Трябва да се учите да се отвърщате от себе си, макар и само за да се освободите от слепотата.

1966 г. 492. (Гуру). Човек пребивава с този или с тези, в това или там, където са неговите мисли. Мисълта е регулатор на психическото обкръжение на съзнанието. Мисълта се поддава на контрол. Човекът е господар на своите мисли. Дори и ако той се намира във властта на мисли от един или друг порядък, той ги е пожелал, допуснал ги е и ги удържа сам, тъй като съзнателно или несъзнателно, но изборът на мисли се прави от него, а не от някой друг. Мислите овладяват човека само след като са били допуснати от него вътре. Този момент е решаващ. Ако улавяйки го мисълта се отхвърли, тя няма да бъде в състояние да проникне в съзнанието и да го овладее. Контролът над мислите се осъществява по този път. Късно и трудно е да се бориш с вече допуснатите мисли. Негодните мисли са подобни на врагове, проникнали в лошо охранявана крепост - те отварят вратите ѝ за вражите пълчища.

1966 г. 493. (22 август). Външен живот и живот на духа - всеки върви на своя план, макар и да се преплитат тясно. Обикновено впечатленията от пребиваването в Тънкия Свят по време на сън не достигат до земното съзнание, но въпреки това те съществуват и влияят много на човека. Ще отбелязваме внимателно всички прозрения в надплътното състояние, тъй като с нарастване на вниманието към тях и изтъняването на организма те ще се усилят и ще придобиват стройност и последователност.

1966 г. 494. (М. А. Й.). Поредната задача е да се разбере, че вътрешният живот е по-важен и по-значителен от външния. Външният ще завърши със смъртта на тялото, а вътрешният ще остане. Върху него е и ударението. Грижливо ще събираме всичко натрупващо знание и опит. Няма да обременим себе си с нищо ненужно и излишно, да не говорим вече за вредоносните неща и особено мисли. Вече може всичко, постъпващо в съзнанието, да се разделя точно на два разряда неща: едни се вземат със себе си по далечния път, други се отхвърлят поради непотребност или вредност. Товарът на отровните мисли е особено тежък. Тъй като мислите са магнитни, носещите отрова мисли увеличат техния носител към същите заразени с отрова слоеве или сфери на пространството. Защо да се вземат със себе си вериги, които ще вържат ръцете и краката на свободата на духа.

1966 г. 495. (Гуру). Самокритиката е добра само тогава, когато дава стимул за по-нататъшни усилия за напредък. Иначе тя се превръща в терзание и самоизяждане. Такива терзания са безполезни, тъй като те поглъщат психическата енергия и обезсилват. А ние трябва да вървим все напред и напред. И са нужни сили. Много такива са нужни, за да се достигне. Самоподценяването също е неподходящо. Призовани, признати и водени. Какво повече? Дават се знаци, че сте на верния път. Затова може спокойно да се движите по-нататък, знаейки и бидейки твърдо уверени, че Владиката никога няма да Остави. Трудно ли е? Но кога и на кого от тези, които са били отбелязани с печата на Светлината, е било лесно? Затова може да се върви, умножавайки своите сили от противодействието на обкръжаващите и злобеенето на служителите на тъмнината. Камъните при изкачването служат за опора на крака. Чрез тъмнина към Светлина.

1966 г. 496. (23 август). Ако хората знаеха колко е важно да се преминава в Тънкия Свят с натрупан огън, не биха разхищавали безумно,

лекомислено и престъпно скъпоценната мощ. Всяко действие или го изразходва, или го натрупва. Огнената помощ за другите, разбира се, се съпровожда с изразходване на Агни, но това не е негово разхищение, тъй като кристалът на Агни е неунищожим. Разхищаването протича по други пътища. Униинето, раздразнението, безпокойството, страхът, злобата и всички други отрицателни качества на духа са разхитители на Агни. Изразходването му в помощ на хората способства за неговото натрупване и растеж, тъй като подобен разход се възстановява бързо, ако не е нарушен законният предел. Сега времето е такова, че огънят трябва да се пази. Пространственото неблагополучие силно влияе на неговото изтичане. Понякога и на Нас Ни е нужна вашата неотложна помощ и тогава разходът на Агни е особено осезаем. Но няма да се страхуваме от отдаването на психическата енергия за делото на Общото Благо. Тя, подобно на мускулите, расте и укрепва при упражняване, тоест в действие. Бездействието е убийство на огнената сила в себе си. Даже простият физически труд е много полезен с това. Почитаният от вас Подвижник е Работел много физически. Ще се учим съзнателно да събираме Агни с всички възможни способи. Но се пазете от поглъщащите на чужда сила. Те са много опасни и ненаситни - колкото и да поглъщат, все им е малко и тяхното желание е едно: дай, дай, дай. Ще споделяме натрупаното съкровище мъдро и предпазливо. Няма нищо по-ценно на Земята и в Световите от сияйното съкровище на Агни.

1966 г. 497. (М. А. Й.). Правилно отбелязахте, че при необходимо съприкосновение с хората се изпраща сила и духът усеща подем. Учителят Знае кога трябва да подкрепи и усили. Толкова повече трябва да бъдете внимателни и предпазливи при изразходването на получената енергия. Условието за съдържаност е винаги необходимо. Това условие е извънредно важно. Разрушеният бент, не задържащ притока на вода, не върши работа. Не върши работа и отвореният парен котел. Съдържаността, нарушена вследствие на каквито и да било причини, ще породви проявата на изчерпаност. Качеството съдържаност се разбира малко. То е абсолютно необходимо в процеса на натрупване на Агни. Всяка несдържаност прилича на пробив в тъканта на въздушен балон - подемът е невъзможен. Много е полезно да се каже половината от това, което е в съзнанието, но в никакъв случай всичко. Изчерпаността е твърде печално и разрушително състояние за психиката на даващия. Желанието да споделите с всички е напълно естествено, но е свършено недопустимо да се поддавате на него. Нека по-добре да осъдят за скъперничество, отколкото да изчерпят до края и да опустошат съкровищницата. Цената за това е толкова огромна, че качеството съдържаност трябва да се утвърди в себе си на всяка цена.

1966 г. 498. (Гуру). Разпуснатостта на психическата енергия се проявява по много канали. Всички видове разпуснатост се пресичат сурово и безпощадно. Всяка излишно казана дума или ненужно движение или действие носи върху себе си печата на разпуснатостта. Контролът над себе си може да бъде твърде многостранен. Тъй като същите тези нервни движения представляват не нещо друго, а изливаща се безцелно несдържана огнена сила. А тя изисква сурово обуздаване. Тъй като иначе е невъзможно да се натрупва. Обезсилват и ненужните мисли. Контролът се разпространява над цялата триада: над мислите, над чувствата, над действията. Овладяването на Агни е сложен и труден процес.

Овлабяването на себе си ще бъде необходимото стъпало към него. Победилите себе си, тоест обуздалият в себе си и подчинил на себе си растящата огнена мощ, става победителят, за който е казано: този побеждава всичко, който съумее да победи самия себе си.

1966 г. 499. (24 август). Сине Мой! Колебанията в отношението към теб на приближилите се до Учението са неизбежни. Било е Казано: „И ще възнесат, и ще унижат“. Гледайте на това от тъгъла на познанието за човека. Как иначе ще разберете човешката природа, ако не се сблъскате с нея отблизо. Едно Мога да Обеща: никой, влязъл в съприкосновение с теб, няма да отmine покрай теб без да прояви своята същност. И никой проявен няма да ти прости това познаване на тяхната скрита природа. В твоите съждения се разчитай на себе си, а не на мнението даже на близките, тъй като те не виждат това, което е видимо за теб. И знай своя път, самотен и труден, но сигурно водещ към Мен. Имаш щастието на Общуването и получаването на Моите пратки. Това не може да не предизвика реакция от страна на тези, които влизат в съприкосновение с теб. Оттук и неизбежността на острата реакция от тяхна страна на твоите излъчвания. Но ти знаеш своя път и това, че вървиш към Мен. Още много неща са скрити от теб от това, което се случва с теб по време на твоя сън, но сроковете ще настъпят и ще узнаеш, и ще се удивиш на много, и ще се порадваш. Те не знаят почти нищо, а ти вече знаеш най-главното, а именно това, че си Ми близък и че нашата връзка продължава във вековете. Имаш това, което имат твърде малко. Цени това и знай за това в сърцето си. Действително близки са ти тези, които са ти близки по Лъча. Тази близост е нерушима. А останалите не са твои и не очаквай от тях непреходна любов или дружба. На тях са им близки други, ти не си им близък. Но това все пак те задължава да се отнасяш и към тях, неблизките ти, с необходимата степен на внимание и дружелюбие. На теб ти е Дадено толкова много, че ти няма да бъдеш засегнат ако споделиш Светлината си и с тях. Твой дълг е да светиш навсякъде, където е възможно и където няма явно и остро противодействие на твоите излъчвания. Но насилствено даване е невъзможно.

1966 г. 500. (25 август). По-често ще се вслушваме в това, което казва сърцето. То и първо ще отбележи съзвучието или разминаването на ауричните излъчвания, каквито и прелестни думи да се говорят, прикриващи разминаването. То винаги ще предупреди и ще подаде знаци. Често така нареченото първо впечатление не е нищо друго, освен гласът на сърцето. Рядко се случва то да е погрешно. И как по друг начин да се проникне под външната завеса на думите. Понякога думите служат не за изразяване на мисълта, а за нейното прикриване. Те прикриват и безсърдечията, и бездушното отношение, и жестокостта. Много думи се изричат, но малко благи дела се вършат. Ще указват как трябва да постъпвате и какво да вършите, и как да се отнасяте към хората, но този, който знае своя път, няма да се отвлече по чуждите гласове. Ако искате да имате правдиво съждение, съдете не по думите, а по делата и постъпките. Същността на човека се изразява в тях. А думите често отлитат като сухи листа и се разпиляват от вятъра. Но са нужни и търпимост към несъвършенствата на обкръжаващото и вметване в своето съзнание на тези, които още не могат да вметят. И главното: над всичко е дружелюбието. С купола на собственото разбиране се покрива човешкото недомислие. Думите са безполезни където няма желание да се приложат.

Пробитият съд не може да се напълни. Нека сърцето да бъде съдия на това къде, кога, на кого и колко трябва да се даде от съкровищницата на скъпоценната огнена сила, събрана с такъв труд и платена със страдания. Заповядана е мъдрост на раздаването.

1966 г. 501. (М. А. Й.). Нямащият няма да даде нищо, но имащият неизбежно усеща изтичане на психическа енергия след всяко съприкосновение и отдаване. Това явление е неизбежно. Грижата е само получаващият да не е пробит съд и отдаването на енергия да не надвишава известни предели. Огнената сила се събира, за да се подели с другите и да им се помага. И едното, и другото изисква голяма предпазливост. Отговорността за всяка дума, наситена с огън, е огромна. Празнословието се състои от поток празни думи, лишени от енергия Агни. Но огненото слово налага отговорност на говорещия. Над всяко трябва да се помисли, преди да се произнесе.

1966 г. 502. (Гуру). Нека всеки да получи импулс да се движи по-нататък. Всичко положително трябва да се подкрепя и да се отговоря на въпросите. Само да наливаш вода в решето не си струва.

1966 г. 503. (26 август). Ще дойдат и ще поискат, и на всекиго трябва да се даде според размера на неговото съзнание. Съизмеримостта също охранява от прекомерното изразходване на сили. Съизмеримост във всичко. Твърде много сили отиват за погасяване на пространственото неравновесие. Никога досега то не е било толкова голямо, като в сегашното време. Това неравновесие предизвиква същото състояние и в психиката на човека. Оттук са крайностите в поведението на хората, тъй като твърде малко могат да се владеят дотолкова, че да запазят съответстващо равновесие. Само то единствено може да се противопостави на буйния натиск на стихииите. Не само хората, но и цялата природа и всичко живо реагира остро на пространственото неравновесие. Хората са забравили, че на човека е дадена власт над всяка плът и че човечеството като цяло е отговорно за нарушаването на равновесието на стихииите. Стихийните бедствия, на които са били подлагани народите, винаги и неизменно са били предизвиквани от породената от тях Карма. Причината и следствието са съответствали едно на друго. Човешкият апарат е снабден с могъщи енергии, въздействащи на състоянието на планетата, на която живее човекът. Това взаимодействие се отрича и бедственото положение се обяснява с какви ли не причини, но само не с тези, които са го породили в действителност. Задачата на науката на бъдещето е да разкрие и докаже тази взаимовръзка и да поясни, че устройството и процъфтяването на земната градина твърде много зависят от човека. Да спаси от гибел планетата може само духовното прераждане на човечеството.

1966 г. 504. (М. А. Й.). Всеки може в своето сърце откровено да се попита какво е направил и какво прави, за да приложи Учението в живота през всеки ден. Ако в това отношение не е направено нищо и всичко се ограничава до четенето или само до прекрасните думи, или до заетостта със себе си, или до своите лични преживявания, огорчения и трудности, то това е много печално. Къде е желанието да се потрудите за Общото Благо и да отдадете своите енергии в служене на човечеството? Всяко усилие да се даде нещо на хората ще отзвучи с радост и със съзнанието за правилността на избрания път. Никакви думи и намерения, даже най-високите и прекрасните, не могат да заменят постъпките и

действията. Следването на Учението се изразява в прилагането му в живота. Затова всеки може законно да се попита какво е направил и прави, за да се утвърди в Учението не на думи, а на дело.

1966 г. 505. (Гуру). Практическото прилагане на положенията на Учението в живота създава ток на енергии, даващи кристални отлагания в Чашата. Всеки кристал, даже и съвсем мъничкият, носи в себе си искрици Светлина. Прилагащият Учението строи своето бъдеще върху твърда основа и умножава светлоносността на своята аура. По тази светимост Учителят отличава вършещите от празнословците. Ще спасят не думите, а тяхното прилагане.

1966 г. 506. (27 август). Мисълта е правилна - Водещата Страна, вашата Родина, не може, няма право да изостава от другите страни по въпроса за практическото изучаване на законите на мисълта и да се влачи след тях на опашката. В това съревнование победителка ще бъде тази страна, която първа се отнесе към този проблем напълно сериозно и първа пристъпи към най-широки опити и експерименти. Овладеяването на мисълта ще я постави начело на световното движение. Много важно е делото да се намира в чисти ръце, далечни от корист и кариеризъм. Тъй като ще се наложи да се съберат от цялата страна най-чувствителните и способни да уловят мислите младежи и да се водят занятия с тях, осигурявайки за опитите съответните условия при пълна изолация от разлагащото дихание на градовете. И наставниците трябва да бъдат на висота, и техните аури трябва да бъдат светлоносни, и нищо нечисто не трябва да бъде допуснато в обкръжението на занимаващите се. На помощ ще бъде призовано хармоничното присъствие на звука, цвета и аромата. Разбира се, от страна на тъмните ще има немалко противодействие. Затова ще се наложи да се действа много внимателно. За своевременността на началото ще може да се съди по обстоятелствата, които неочаквано ще започнат да се стичат благоприятно. Опасността от използването силата на мисълта за зло ще бъде огромна и все пак за научната постановка на практическото изучаване и прилагане на мислените предавания и съобщения е дошло време и вече даваните възможности няма да се отлагат за по-нататък. Много ще може да се Добави и Укаже в съответното време.

1966 г. 507. (М. А. Й.). Беседите на духовни теми са много полезни, но при условие на творчески взаимнообмен на енергии. Тежкото чувство след разговорите за високи материи се получава от това, че за едната страна това е разход на огнена енергия, а за друга – разход на думи, макар и високи, но все пак само думи. Такива разговори е по-добре да се избягват.

1966 г. 508. (М. А. Й.). Не хвърляйте бисерите пред свинете и не оставяйте светините на кучетата, за да не ги стъпчат с крака и стъпкали, да не се обърнат срещу вас и да ви разкъсат. Това е отдавнашният Завет на Владиката за това как предпазливо трябва да споделяте събраните съкровища от знания. Невежите могат да смятат, че той е остарял и че на тях трябва да им се дава всичко, независимо от състоянието и вместимостта на тяхното съзнание. Но Заветите на Владиката са Дадени за цялото време, което съществува и затова са нерушими. Разбира се, те могат и да се пренебрегнат, но тогава и разрушителните следствия от пренебрежението са неизбежни. Трябва да се научите на мъдро раздаване.

1966 г. 509. (Гуру). Само продължителният опит и познаването на човешката природа позволяват мъдро да се съвместят щедростта на даването със

сдържаността и предпазливостта. Разбира се, чувствознанието трябва да укаже законната мярка. И все пак във всеки случай е по-добре да се премълчи, отколкото да се даде повече от това, което може да вмести съзнанието. Само неопитността или желанието да се учителства не позволяват да се съвместят щедростта на даването със сдържаността.

1966 г. 510. (М. А. Й.). Мълчаливостта означава също и защитеност, тъй като при мълчание микрокосмосът на човека е затворен за удари отвън. Мислите не се проектират навън във вид на думи и противодействащите няма за какво да се захванат. Мълчаливостта е близка до равновесието, когато всички енергии сякаш са събрани вътре. Затвореното ковчеже и неразграбената планина са свързани с условието за равновесие.

1966 г. 511. (Гуру). Пробождаването на пространството с мисъл не е фантазия на въображението, а действителен акт на волята. Мисълта винаги засяга обекта, към който е устремена. При достатъчна степен на отвърщане от себе си възприемането на енергиите, излъчвани от обекта, върху който е съсредоточена мисълта, става възможно и осъществимо. Общуването се основава именно на това. Трудно е да се поставят прегради на полета на мисълта в пространството. Мислите проникват в съзнанието по съзвучие. Приемникът може да се затвори за нежелателни мисли само обграждайки се с желателни.

1966 г. 512. (М. А. Й.). Радостно е да се мисли за принасящите. Те са толкова малко в сравнение с вземащите. Вземащите никога не мислят за това, че и те могат нещо да донесат и с това да облекчат Непосилния Товар на Тези, към Които се обръщат за получаване. Вместо духовно приношение са се утвърдили паричните или на вещи и принципът на взаимнообмен на тънки енергии е бил грубо нарушен. Толкова просто е да се принесеш пари и да считаш поради това, че имаш право на получаване на дарове на духа. Тъй като жертвите, принасяни в храмовете, едва след израждането на своята същност са станали материални и даже кървави, докато в същото време техният първичен смисъл и значение са се заключавали в духовното приношение. Така именно и трябва да се разбират думите: “Какво още мога да Ти принеса, Владико?”

1966 г. 513. (1 септември). При абсолютно състояние на обонянието и даже при много голямо негово изтънчване е възможно да се чувства приближаването както на светли, така и на тъмни същности, условия и предмети. Възможно е да се вземе вещта в ръце и по миризмата да се определи насищането. Мерило ще бъде ароматът или зловоние. Възможно е тази мярка да се прилага навсякъде и във всичко, но най-вече към хората. Ако тъмният се е изкъпал, все едно зловоние няма да отmine. Ако светлият не се е изкъпал, то неговата аура все пак няма да излъчва зловоние. Именно злото като такова поражда или носи върху себе си отровните миризми на разложението. Миризмата може да бъде много изтънчена и е нужно разпознаване, за да не се приеме отровността ѝ за благоухание. Проявите на Светлината са благоуханни, а проявите на тъмнината са зловонни. Миризмите на низшите слоеве на астрала са отвратителни, тъй като са заразени с флуидите на разложението. Светлината, с нейните цветове и аромати са свързани тясно помежду си. Може да се счита, че на всеки цвят от спектъра на Светлината съответства свойствен му аромат. Цветята благоухаят, но срязани, достатъчно бързо се подлагат на разложение. Затова Ние не Обичаме срязаните

цветя. Миризмите на пролетта и есента са противоположни по същество и се различават помежду си като миризмите на живота и смъртта. Всяка мисъл се съпровожда със свойствена на нея миризма, предизвиквайки в организма на човека съответна ароматична реакция. Мислите и разговорите за болести могат да предизвикат болезнени явления и съпровождащите ги миризми. С мисли за здраве, бодрост и радост можете да се борите с болестта. Даже външните животворни аромати ще помогнат много при това. С ароматите може да се лекувате. Мисленото предизвикване на положителни миризми и при съответстващите мисли действа тонизиращо. Ароматният аспект на битието е невъзможно да се обхване даже в цяла книга. Звукът, цветът, ароматът представляват само различни страни на проявите на една и съща вещ, живо същество (растение, животно, човек) или даже вещество от химическата таблица на елементите. Спектралният анализ позволява по цвета да се определи присъствието на едно или друго вещество. Ароматният анализ дава също такива резултати, тъй като в огненото тяло могат да се водят изследвания на Далечните Светове.

1966 г. 514. (М. А. Й.). По какво се отличава обсъждането от осъждането? Обсъждането или анализът на характера на човека и неговите постъпки е нужно за неговото опознаване, но осъждането е вредно. Обсъждането не се съпровожда със излъчване на неприязън и отделяне на отрова. Но осъждането няма в себе си доброжелателство, то е отровно и зло. То се съпровожда със затъмнени излъчвания на аурата и, разбира се, със зловоние. Зловонието на осъждането е много неприятно. Говори се за дружелюбие, защото то е несъвместимо с осъждането. Да знаеш или да обсъждаш съвсем не означава да осъждаш. Трябва да се знае.

1966 г. 515. (Гуру). Тънка е границата между положителните и отрицателните чувства на човека. Те се определят безпогрешно само по светимостта. При това от сърцето се определя точно дали са от Светлината или от тъмнината. Усещанията на сърцето са необичайно точни, ако се е утвърдила привычката да се вслушвате в неговите реакции на ставащото. Сърцето е апарат с твърде голяма чувствителност.

1966 г. 516. (2 септември). Космосът притежава седмичен аспект на звука, цвета и така нататък. Седмични са и чувствата на човека. Петте чувства са известни по броя на органите на чувствата, шестото се допуска, а за седмото нищо не е известно. Седмото ще се прояви и ще започне да се развива в седмия кръг, шестото - в шестия. Абсолютността на слуха и фактът, че у някои хора вече се е проявила показва, че е достижима и абсолютността на всички останали чувства. Седмичността на Космоса се постига чрез седмичността на чувствата на човека. Разбира се, само пълното развитие на тези чувства дава пълнота на достиженията. Всичките седем могат да се проявят на физическия план, тоест в плътния свят. Но плановете са седем и на всеки от тях в процеса на тяхното опознаване действат и съответстващите им чувства. На астралния - астралните, на менталния - менталните, в Огнения Свят - огнените. Чувствознанието, тоест прякото, непосредствено знание за нещата и явленията е преддверие на процеса на познаване на Висшите Светове. По същия начин се отличават помежду си езиците на плътния свят и езика на Тънкия Свят. Езикът на Тънкия Свят е универсален. Разделянето на различни езици е само в плътния, по-нагоре разделението

постепенно се изглажда, докато не изчезне напълно. Но дори на Земята мисълта вече се издига над различието на словесното изразяване и мисълта, предавана на един език, се разбира и постига на своя собствен. Предава се същността на мисълта, а не нейната словесна форма. Но при желание тя може да се предаде на всеки език. Може даже да се зафиксира само нейното външно изразение, без да се знае нейното вътрешно съдържание, тоест смисъла и значението на непозната дума. Универсалният език съществува. Това е езикът на Тънкия Свят. Там всички се разбират един друг. Той съществува и на Земята - това е езикът на сърцето. От него вече хората се ползват и в достатъчно широк обем, но не си дават сметка за това. Усещанията на сърцето са твърде многообразни. Ако те започнат да се отбелязват внимателно, ще се разкрие сякаш цял свят от нови усещания и подробности. Езикът на сърцето е езикът на Надземния Свят. Към него се подготвяме на Земята.

1966 г. 517. (М. А. Й.). Когато говорим за самота, имаме предвид това изпитание, през което трябва да премине всеки ученик. В действителност самота не съществува и Висшите Светове могат да се охарактеризират като хармонично съзвучие от цели хорове на съгласни сърца. Близките духове се обединяват по съзвучие и състоянието на самота им е неизвестно. Но изпитанието със самота все пак е неизбежно. То има своята положителна страна. Когато си сам и няма на кого да се опреш, и ти се струва, че си оставен даже от Владиката, тогава духът намира в своите дълбини силата да устои до края и неговата мощ нараства. През изпитанието със самота са преминали и преминават всички.

1966 г. 518. (Гуру). Много чувствителни организми не издържат земните условия. За да издържиш е необходимо да бъдеш не само чувствителен, но и силен. Чувствителността е твърде ценно и добро качество, когато е подкрепено със сила. В нашите близки ние искаме да виждаме сила, въоръжена с всички качества на духа. Слабостта в каквато и да било форма отдалечава и забавя възхода на духа. Йогът трябва да стои здраво на краката си в плътния свят и да бъде не по-малко практичен и находчив, и даже много повече от обикновените хора, но в същото време за него са отворени и възможностите за високи полети. Земното и Надземното се уравновесяват в хармонично съчетание. Считаме откъснатостта от Земята и безпочвените мечтания за недостатъци, пречеши да се стои здраво на краката както на Земята, така и в Световите.

1966 г. 519. (М. А. Й.). За да не закриват хоризонта „дрипите на лъжливата обичайност“ се налага постоянно, упорито и настойчиво да си повтаряте за нереалността на Майя. И все пак, независимо от действителността, очевидността заема полето на съзнанието. Причината е в това, че, живеейки в плътния свят е необходимо да се живее с него, а не с Тънкия, в който ще преминем и в който ще живеем когато дойде време за това. Насилственото отдалечаване от живота няма да даде резултати. Само мъдрото съвместяване на явленията от двата свята ще доведе до желаната цел.

1966 г. 520. (Гуру). На човека може да му се струва, че е устремен към най-високи прояви, докато в действителност цялото негово същество иска най-обикновени и може би съвсем не високи. Вътрешната висота на съзнанието се разкрива именно по природата на подобни желания. Те трябва да се знаят и безпогрешно да се ориентираш в техния характер. Трябва да познаваш себе си, за

да не се умиляваш от собствената доброта, но сурово да си даваш отчет за своите достойнства и недостатъци. Тогава няма да има сюрпризи в това обкръжение, в което ще се наложи да се окажеш, отхвърляйки тялото. Трябва да познаваш себе си нелицеприятно, без снизхождение и умиление от въображаеми качества на духа. Мнозина се умиляват и с това си подготвят неприятни изненади.

1966 г. 521. (4 септември). Съгласуваността на духа се заключава също и в това, че постъпките и мислите, думите и техният вътрешен смисъл, и всичко излизащо от човека не си противоречат едно на друго. Говори се, да кажем, за служене на човечеството или служене на Светлината, или на Йерархията, а се върши нещо не само нямащо никакво отношение към това, но даже явно вървящо в разрез с него. Когато се говори едно и човек незабавно си противоречи даже на думи - това е твърде недобър признак, указващ за възможността от обсебване. Мисленето и думите на обсебените са изтъкани от подобни противоречия. Фарисейството и лицемерието и измамата процъфтяват и без всякакво обсебване. Но всичко това се отнася към проявите на несъгласуваността. Ние Изискваме външното изражение да съответства на вътрешното. Устременото тяло представлява ярък пример за съгласуваност, тъй като всички негови частици са устремени в едно направление. Магнитът може да прояви цялата си сила само тогава, когато всички частици със своите полюси са насочени в едно направление. Така и енергиите на човешкия микрокосмос, този жив магнит, стават мощни при монолитен устрем и пълна съгласуваност на тези енергии. Всяко действие, чувство или мисъл, нехармониращи с основната насока, го отслабват в размера на своето напрежение. Несъгласуваността е разрушителна. Такъв микрокосмос става дом, разделен в себе си. Възможно е всеки миг да си даваш сметка за това съгласува ли се протичащото в съзнанието с целта, към която е устремен духът. Човек прекрасно знае какво именно го влече назад или надолу. Съгласуването на желанията, стремежите и мислите може да се нарече намагнетизиране на психическия апарат на духа. Разбира се, този процес засяга и физическото тяло, тъй като реакцията му на този процес ще бъде винаги положителна. Овладяването на себе си ще бъде и такова състояние на намагнетизираност. Съгласуваност означава също и равновесие. А вие вече знаете, че равновесието е сила, срещу която нищо не може да устои. Стремежът към съгласуваност на всички качества на духа и неговите енергии указва за правилност на избрания път. Да утвърдим съгласуваността.

1966 г. 522. (М. А. Й.). Само огненият дух може да проявява висша съгласуваност на планетата, но всеки от призованите може да я желае силно и да се устремява към нея с цялото си същество. Даже простото съсредоточаване изисква съгласуваност. Някога все пак ще се наложи да се разбере, че без утвърждаване на това качество по-нататъшният напредък ще стане вече невъзможен. И ще застане дилемата - или да застанете на място и неизбежно да започнете да се връщате, или да съберете всички сили на духа за постигането на някаква степен на съгласуваност. Качествата на духа са скъпоценни камъни, това са съкровища, които той събира и натрупва в себе си. Разбрал неунищожимостта на същността и неотнимаемостта на тези натрупвания, духът вече няма да ги замени за нищо, за никакви съкровища на света.

1966 г. 523. (5 септември). Сдържаността винаги ще бъде показател за сила, разпуснатостта - за слабост. Когато човек започне да крещи на другите или да

изразява по друг начин неумението да се владее, той сам инстинктивно усеща, че се случва нещо твърде неубедително. Фактически той разкрива себе си за външни удари и става за известно време напълно беззащитен. Тъмните твари се възползват от проривите в аурата и се закрепват към човека, висят на него и се хранят с неговите еманации. При силен пристъп на раздразнение, когато раздразненият престава напълно да се владее, може дори да се допусне обсебване. След изригването на несдържаност настъпва момент на тежко усещане на допуснатата грешка. Подобна слабост е непроситима дори само заради това, че цената за нея е твърде висока. Добре е особено в малките неща да се упражнявате в сдържаност и самообладание. Бъбривостта също не е нищо друго, освен разпуснатост на психическата енергия. Добре е постоянно да следите за себе си и да се държите здраво в ръце, и там, където ви се иска да кажете двадесет думи, да произнесете две, тоест словоизлиянието, речта да се съкрати десет пъти. Считат, че е необходимо непременно да се говори, за да се заслужи добро отношение от страна на обкръжаващите. Това не е вярно. За мълчаливата сдържаност уважават много повече, отколкото за бъбривостта. Тъй като бъбривостта е недопустима загуба на психическа енергия. Същността на мълчаливостта е благотелна с това, че сдържа стремящите се да пролеят напразно драгоценната енергия. Не по-малко вредни са и така наречените нервни движения. Необузданата от волята сила проявява себе си независимо от контрола на волята. Даже знаещият това, но не овладял себе си, често ги допуска. Но всяко движение на човека, извършвано въпреки неговата воля, е вече разрушително. Волята е едноличен и абсолютен стопанин в човешкия микрокосмос и да се отстъпва своята власт над нея на някой друг е недопустимо. Всичко се върши със санкцията на волята и никакви оправдания не могат да спрат разрушението, ако волята не се ползва с предимство. Овлабяването на своите огньове се възлага на волята. Безволевият човек е жалко нищожество и безсилна жертва за всевъзможни въздействия. По-добре е да бъдеш силен и да грешиш, отколкото да си безволев парцал. Тъй като на такъв е безполезно дори да се изпраца Лъч.

1966 г. 524. (Гуру). В дъха се изразява същността на човека. Дишането на тъмните е зловонно. Злото е зловонно. Зловонни са нечистите или зловонните мисли. Зловонни са нечистите и зловонни емоции или действия. По ароматната скала всички действия на човека могат да се разпределят към полюсите на благоуханието или на зловонията. Равнодействащата на всички преживявания на човека се изразява в миризмата на неговия дъх. Разбира се, много болести се отразяват на мириса на издишвания от белите дробове въздух. Но тъмният човек, даже бидейки здрав, има отровен дъх, тоест издишваният от него въздух е отровен. В игралните вертепи или в публичните домове дишането на хората е особено смрадно. Всички положителни качества на духа предават на носителя своето благоухание. Всички отрицателни качества предават на носителя своето зловоние. Всички емоции се съпровождат с миризми. Абсолютното обоняние би могло да установи скала на качествата на духа и даже на емоциите по миризмите. Множествата населяват планетата и всеки земен жител насища нейната аура или с благоухание, или със зловоние. Ароматът, излъчван от човека, се намира в точно съзвучие с неговото състояние. Светлината благоухае с чудни аромати, както и светлоносната аура. Но притежателите на тъмна аура са зловонни, а също и сферите и слоевете на

пространството, към които те се привличат по съответствие. Ароматният аспект на битието е много интересен и необятно широк.

1966 г. 525. (6 септември). Основите се разполагат в Безпределността, тъй като се отнасят към Сферите на огнената действителност. Докосвайки се до Основите, се докосваме до самата Безпределност. Затова областта, обхващана от Основите, не може да се изчерпи. Законът за спиралата се отнася също към Основите. Ден или нощ; зима, пролет, лято и есен; циклите на Зодиака, Манвантарите и Пралаите - всички тези явления са подчинени на Закона за спиралата. Спирален е и животът на човека и всички негови възплъщения. Спирален е животът на атома, макар и да обхваща милиони години. Спирален е и животът на нашата планета, тъй като макар и тя да се движи по орбита, заедно с цялата слънчева система се стреми в пространството към Далечната Звезда. Всички движения в Космоса също са спирални. Вълните на явленията се движат спирално в пространството, за да се върнат отново на нова завивка. Спирални са мислите и чувствата на човека, тъй като, подобно на вълните, те възникват в него и го напускат, за да се появят отново на нова завивка на спиралата на времето. Тъй като времето е също спирално, защото никога не се повтаря, макар и „вятърът да се връща на своя кръг“. Това са вече нови кръгове, аналогични на предишните, но не същите. Сходството на ветровете е спирално и независимо от тяхната аналогия, не представляват тъждество. Еволюцията на битието е също спирална. Настъпващият Нов Век вече някога е бил в далечното минало и така, както и сега, е извеждал човечеството на ново стъпало от Стълбата на Еволюцията. Но това стъпало е било друго, и хората са били други, и условията на живот, и самата планета не е била същата. Така се е повтаряло във времето. Циклите се повтарят, възхождайки по спиралата. Този закон е универсален и обхваща и подчинява на себе си всички страни от живота. Полярността или диалектиката на проявления свят е също универсална. Двуполусна е и спиралата на еволюцията. Както по едната може да се издигате, така по другата се спускате. Познавате не само подема и разцвета, и напредъка на цели народи, но и израждането и упадък на непреуспелите. Знаете възхода на духовете на Носителите на Светлина и познавате вървящите надолу в бездната, спускащи се все по-надолу и по-надолу с всяко ново възплъщение. Спиралата на слизането или на падението на духа е в действие. Знаете за разлагащите се луни и за тези, които са им отсъдени и отиват на тях, спускайки се все по-надолу и по-надолу. В спиралата на времето всяко явление върви по пътя или на интеграцията, или на дезинтеграцията. Даже психическата енергия в човека или нараства, или се разхищава. В спиралата на времето всичко е достижимо, тъй като зърната на Светлината растат, донасяйки небивал урожай.

1966 г. 526. (М. А. Й.). Ако си спомняхте всичко, случващо се с вас през нощта, не бихте били в състояние да приемете тежките условия на плътното съществуване. Затова се запазват само проблясъци или откъслеци от нощните впечатления. През нощта се случват много неща, за които не остават или по-точно не се разрешава да се запазва даже спомен. Тъй като прекарвате нощта в Обителта на Отца, в Отчия Дом и там черпите сили, за да живеете. И само според подготовката и нарастването на духа спомените или проривите в този живот ще започнат да се подреждат, не предизвиквайки нарушаване на равновесието. Трудно е да се живее на Земята, ако се знае за свободата, полетите и възможностите на

Надземния живот. Песните на Земята няма да заменят музиката на Сферите. И земните аромати не могат да се сравнят с благоуханието на Огнените Сфери. И пленът на плътта и свързаността на духа от грубата обвивка са несъизмерими със свободата на полетите на духа в пространството. Носителите на Светлина са запазвали ясен спомен за Висшите Светове и затова за тях пребиваването в земно тяло е било особено тежко.

1966 г. 527. (7 септември). Здравето на тялото, тоест неговото равновесие, зависи от качеството съдържаност. Много заболявания започват от нервите, които не могат да се владеят. Разпуснатостта на нервите влече след себе си неравновесие и на физическия апарат. Започват прекъсвания в работата, а после се утвърждава и болестта. Равновесието на духа е тясно свързано с равновесието или здравето на тялото. Може да се каже, че болестите започват с неравновесието на духа. Затова не трябва да се допуска нещо да го нарушава. Спокойствието се утвърждава независимо от всичко. Да се поддавате на властта на явленията, можещи да предизвикат безпокойство, вълнение, страх или загуба на равновесие - значи да отдадете себе си в робство на тези явления. Но всички те ще преминат и ще се забравят във времето. Струва ли си заради това, което днес предизвиква остри и неприятни преживявания, но което утре ще се забрави, да се губи равновесие и да ставате роб на преходните явления? При равновесие е невъзможно да се акумулира психическа енергия. А без нея човекът е нищо.

1966 г. 528. (М. А. Й.). Копието над дракона не спи защото той е жив и да се унищожи е много трудно: отсечените глави израстват отново и чудовището отново мърда, оживява и отново започва да застрашава. Само вдигнатото копие, готово всеки миг за удар, може да спре нападението, макар и заплахата да остава. Така се оприличава и придобива обективна форма това, което подлежи на изживяване в човека и което винаги е готово да надигне глава, да ужили и да нанесе поражение на духа, предизвиквайки за проява това, което е изглеждало вече победено. Затова е Указано бодърстване и постоянен дозор на духа и готовност със здрава ръка да се обуздае своеволието на низшата природа. Без победа над нея няма да се достигне набелязаната цел, няма да се овладеят обвивките и няма да се утвърдят в Светлината.

1966 г. 529. (Гуру). Ще отбележим особено всяка победа над тялото, над неговите желания или немощи. Тъй като това са стъпала от Стълбата на Светлината, по които духът се издига към Светлината. Всяка крачка доближава към тези, които стоят по-високо. Нито едно усилие в това направление не пропада напразно. Редицата успешни усилия ще дадат достижение. Някой смята да преуспее без да преодолее себе си. Възможно ли е това? Враг номер едно е това, което още не е изживяно в себе си. Няма да пожалим усилия в борбата с него. Победата над него дава толкова много.

1966 г. 530. (8 септември). Ще разширим пределите на видимост на мисълта. Тъй като вижда мисълта. Отраженията на предмета върху ретината на обвивката на окото все още не дават пълнота на впечатленията. Нужно е разбиране или осъзнаване на това, което фиксира окото. Възможно е да гледате към даден човек и да бъдете дотолкова потънали в своите мисли, че да не го виждате. Да се гледат и да се виждат процесите не е едно и също: само когато мисълта се влага в окото, човек започва да вижда. Това условие се отнася също и към всички останали

чувства. Мисълта взема най-дейно участие в техните функции, иначе получаваните впечатления преминават покрай съзнанието. Възможно е да не се вижда или чува нищо, ако съзнанието е насочено навътре или е съсредоточено върху нещо друго. Способността да се изключват впечатленията на външния свят разкрива богатството на вътрешния.

1966 г. 531. (9 септември). Ученият, решаващ сложна математическа задача и изцяло потопен в нея, живее със своя ментал и в ментала. Играчът в игралния дом, поставил на карта последните пари, живее в своето астрално тяло. Чревоугодникът, наслаждаващ се на изискани блюда, е потопен в преживяванията на стомаха и на физическото тяло. Подвижникът в екстаза на молитвата живее духом и в духа. По такъв начин се проявяват хората и живеят преимуществено в една или друга своя обвивка, здраво свързвайки се с нея и събирайки всичко отнасящо се именно към нея. Освобождението от физическото тяло още не означава освобождение от натрупванията, свързани с него. Духът може да живее в тях и отново и отново да се потапя в тези спомени. Лишени от физическа основа те не могат да наситят въжделенията на тялото, пораждайки страдания от острата неудовлетвореност дотогава, докато извиканите за проява енергии не изчерпят върху техния породител своята сила. Спомените и преживяванията във всички останали обвивки са аналогични на телесните. Разликата е в това, че тънкото и ментално тела, обличайки човека, дават пълнота и реалност на тези преживявания дотолкова ярко, че човек си въобразява, че живее в действителност с тях. Така ученият продължава да се труди по приетото от ментала направление. Но изживял тези енергии духът отхвърля последователно всички свои обвивки, докато не остане в безсмъртното, несменяемо свое тяло. И ако през живота на Земята той вече се е научил да живее в това тяло и да пренася в него своето съзнание, тоест събрал е елементите, необходими за живот в това тяло, той живее съзнателно в него, обогатявайки своята същност с нови натрупвания и умножавайки ги в процеса на “нарастване”. Ако пък няма натрупвания на елементи на безсмъртието или те са много незначителни, то и животът протича съответно. Някои хора, не натрупали нищо и нищо не събрали в течение на земното съществуване, няма как да живеят на духовния план. Но не може да се живее също и във временните обвивки, тъй като те са отхвърлени. Налага се да се отмине областта на духа, без да се събере нищо от нея и без да си обогатил себе си с нищо. Така човек жъне това, което е посял и не посялият нищо няма да пожъне нищо. И няма да има живот на плана, лишен от посев.

1966 г. 532. (Гуру). Ще се наложи да се приеме положението, че всеки получава от Учителя това, което му е необходимо. Не това, което иска или счита за такова, а това, което Учителят Намира за нужно да бъде дадено. Това ще избави от много погрешни изводи и разочарования.

1966 г. 533. (М. А. Й.). По-често трябва да се размишлява над думите на Владиката: „Аз Съм с вас винаги“, докато те не станат огнена действителност. Формулата е същата, каквато и преди две хиляди години: „Аз Съм с вас винаги, във всичките дни, до свършека на века“. Да помислим за това.

1966 г. 534. (Гуру). Разгулът на всепланетната тъмнина е толкова огромен и така напрегнат, че се изисква небивало усилие на духа, за да се задържи

равновесието. Отхвърля се всичко и мисълта упорито се удържа на избрания Йерарх. Бурите шумят и вихрите са в разгул, и грижата е за това как да се устои.

1966 г. 535. (12 септември). В земния свят всичко е крайно. Затова и най-трудните изпитания свършват. Тяхната ценност е в това, че трудността ще отmine, а опитът ще остане и знанието също. Тъй като всяко учи на нещо. Ако се постараете този опит, тоест това, на което учи изпитанието, да се разбере по-скоро и да се усвои, то изпитанието ще се прекрати от само себе си, тъй като неговата цел е постигната. Ако се огорчавате, възмущавате, негодувате от него и се бунтувате против, то ще се усилва и ще става още по-упорито и обременяващо. Именно изисква се да се примирите с кармичната неизбежност, за да я изживеете по-скоро и да се освободите от нея. Вече обърнахте внимание на това, че колкото и да се стараете да избегнете определени условия, те се връщат отново, макар че е направено всичко, за да се освободите именно от тях. Значи всички усилия са били напразни. Не от тях трябва да се освобождавате, а от тези преживявания и помрачения, които се предизвикват от тях. Тъй като Кармата иска да закали духа и да утвърди неговата победа над властта на външните обстоятелства над съзнанието. Победата трябва да се достигне в себе си, над себе си и именно при наличието на същите причини, които са го подтискали. Кармата няма да освободи докато не постигне своето. И да се пречупите също не трябва, тъй като цялата тежест на кармата се стоварва върху победения. Следователно изходът е само един - победа. Нея и ще поставим като най-близка цел.

1966 г. 536. (М. А. Й.). Не трябва да оставаме равнодушни виждайки чуждото страдание. Какво да се прави? Чувствителното сърце не може да избегне страданието за другите. Тъй като страданието за другите граничи със състраданието, а състраданието, истинското състрадание означава съзнателно приемане на болката върху себе си. По такъв начин тежестите, свързани с кармата, трябва да се приемат от съзнанието върху себе си, но съвсем не за да се сломи духът под този товар, а за да се преодолеят в себе си. Тъй като само преодолявайки ги и побеждавайки ги в себе си може да се разчита да се победят те вън, тоест да освободите от тях и този, към когото е проявено страдание. Състрадание съвсем не означава потапяне през глава в преживяванията на този, на когото се оказва помощ и удвоено помрачаване, тоест поражение, а обратно, да се издигне страдащия човек от тази яма на отчаянието и безнадеждността, в която той се е оказал. Именно необходимо е съхраняване на пълно равновесие, колкото и безизходно да изглежда положението и колкото и здрави да са мрежите на Майя. Тъй като всичко това е само Майя, опитваща се да замени действителността с очевидност. С нея, с ярката очевидност и ще се борим помнейки, че удържането на равновесието е над всичко и е нужно за победата. Когато слепец води слепеца и двамата ще паднат в ямата, затова единият трябва да бъде зрящ, за да извлече другия от ямата и да го опази от падане в нова. Способността за виждане се проявява в знанието на това, че победата е в духа, че победилият себе си в духа утвърждава в себе си силата, достатъчна за да преодолее и външните противодействия. Няма такива обстоятелства, които не би могла да преодолее психическата енергия, насочена от твърдата, несломима огнена воля. Издигайки се духом над затворения кръг на външните условия ги побеждаваме и издигаме със себе си и близките, и далечните приятели, и всички, които съзвучат в съзнанието на дадената вълна. Кръговете на

победата в духа се разпространяват много нашироко. Победата е въпрос на чест и задължение за война на духа.

1966 г. 537. (Гуру). Можете да страдате и да се мъчите заради другите колкото искате, но не трябва да падате духом. Колкото повече се поддава духът на енергиите на външните въздействия, раздухвани от тъмните, толкова повече се усилват те, сякаш вдъхновявайки с това тъмните злодеи и давайки им импулси за нови хитрости и нападки. И трябва по-малко да изричате на глас своите мисли, тъй като има много подслушващи. Трудно им е да проникнат в мисълта, но ловят всяка невнимателно казана дума и незабавно започват да действат в съответствие с получената информация, тоест да вредят. Така биха си останали инертни, но оплакванията, недоволството и огорченията от техните машинации, изказани на глас, им дават храна за нови злонамерени хитрости. Сами им давате в ръцете оръжието, с което ви бият. И колкото повече показвате своите огорчения и страдания, толкова повече удари си навличате. Пространството и вижда, и чува. Виждат и чуват и тъмните твари, тълпящи се наоколо. Защо да им се дава топливо за кладата, на която те така старателно измъчват лекомислените оплакващи се и недоволните. Самозащитата срещу тях е в духа. Мълчаливостта и сдържаността могат да бъдат мощна защита.

1966 г. 538. (13 септември). Положителните и отрицателни качества на духа се изразяват и външно, и вътрешно. Безстрашието може да не се проявява външно по никакъв начин, но сърцето, наситено с това качество, не познава трепета на страха. Външното показно мъжество показва вид безстрашие, но страхът може неотслабен да гнезди вътре. Ние изискваме външното изразяване да съответства на вътрешното. Контролът и самообладанието служат за духа като здрава броня. Човекът, външно и вътрешно владеещ себе си и утвърдил качеството сдържаност, е неуязвим за враждебните действия. Равновесието на духа е огромна сила. Вече е Говорено, че нищо няма да устои срещу равновесието. Нищо не е в състояние да съкруши или да пробие бронята на равновесието. С равновесието човек затваря всички входи към цитаделата на духа. Вратите на крепостта са плътно затворени. За врага е невъзможно да проникне вътре. Говорейки на глас за своите преживявания, страдания или неприятности, ние преди всичко информираме за тях постоянно внимателно наблюдаващите ни тъмни стражи. Даже при външно мълчание, но при бушуващи вътре емоции тъмните по излъчванията на аурата виждат ставащото, както през отворените прозорци се вижда това, което се върши в дома и действат съответно. По такъв начин само външната мълчаливост и вътрешната сдържаност служат като надеждна защита. Не трябва да се разкривате на никого, даже и на най-близките, тъй като покрай тях има твърде много странични, но враждебни уши. Добре е външно да се владеете, за да не подозира никой за ставащото вътре. Но е по-добре да владеете себе си и външно, и вътрешно. Тази броня е непробиваема. Принципът на затвореното забрало ще бъде надеждна защита. Говорейки откровено за скъпите и близки на сърцето неща разкриваме себе си за въздействия както от страна на този, на когото разкриваме сърцето си, така и за невидимите слушатели. Пространството и вижда, и чува, и записва всичко. Но също така виждат и чуват и тези, които го населяват. Добре е, когато чуват светли същности, но не е добре, когато са зли. Говорим за отвореност на сърцето към Учителя, тъй като Той Пази тази отвореност. Но отвореност,

поставяща под удара на тъмните, е безусловно вредна. На защитното свойство - качеството съдържаност обикновено не се обръща внимание. Но овладелият себе си е затворен за враждебните въздействия. Вярно е, че и той не избягва ударите, но ударът по бронята или щита не е опасен. Опасни са ударите по незащитените места. Несдържаността на своите чувства и емоции и бърливостта правят човека незащитен. Само продължителният опит и стълкновението с тъмнината дадоха възможност да се оценят и разберат такива качества на духа като мълчаливостта, съдържаността, самообладанието, спокойствието и равновесието. Животът убеждава в това, че нападите на тъмните се предизвикват от недостатъчно пълното утвърждаване на тези качества. С това са вредни оплакванията и недоволството, отслабващи силно защитата и разкриващи уязвимите места за вражеските нападения. Да бъдем на стража. Тя се нарича Свещен Дозор, тъй като с нея се охранява проявата на Светлината.

1966 г. 539. (Гуру). Светлите качества на човека, явявайки се нетленни и неотнимаеми придобивки на духа, също се утвърждават над всичко, което временно го заобикаля. И не само над всичко, но и независимо от всичко. Именно както издигнал се над преходността на външните условия и въпреки тях човек утвърждава в себе си това, което в земния свят е най-ценно и над всичко. Светлите качества на духа, както показват самите думи, представляват контейнери на Светлина, която е в тях. Събирайки Светлина и натрупвайки я в себе си под форма на утвърждавани качества, вършим дело с неописуема важност и значение.

1966 г. 540. (14 септември). Как да накараме тъмнината да служи на Светлината? Само използвайки всеки неин опит, всяко нападение, всяко противодействие и хитрост като импулс за нов, ярък, неукротим устрем към Йерархията. Тогава тъмните ще станат тласкачи и вдъхновители към напредъка по Пътя. Но обикновено става обратно. Човекът ще успее и да се огорчи, и да се помрачи, и да прояви недоволство, и да допусне редица недопустими действия, тоест постъпва така, както биха искали тъмните поробители и едва след това вече започва да се измъква от ямата. Но ако всяко тяхно зло намерение предизвиква реакция, противоположна на техните цели, то на тях ще им се наложи да прекратят всички свои опити. Така постъпваха истинските воители на духа. И тъмнината отстъпваше пред тях победена. Когато бесовете досаждат, единственият способ да се освободите от тях ще бъде планът за действие противно на техните очаквания. С времето това ще се превърне в привычка и ще заприлича на шпорите за коня. По този начин силата, изразходвана от тъмните в техните старания, ще бъде насочена към полезна работа. А тъй като тя е значителна и постоянна, то и движението към Светлината ще се усили съответно. Да накара тъмните да му служат е задача на всеки светлоносец. Всички победители са преминали през това. Всяко идване на Земята на Учителите на Светлината е отбелязано с борба със злото и победа. По този път вървят всички, които Ги следват.

1966 г. 541. (М. А. Й.). Даже малкото Указание, прието и изпълнено, вече приближава към далечната цел. Но изпълнителите са толкова малко. Повече са говорещите. Говорят и приемат думите за дела, и се задоволяват с тях, затъвайки в самодоволство. Колко приятно е да се побеседва с наслада за високи предмети и да се успокоите върху това със съзнанието за изпълнен дълг. През изпитанието за бърливост също трябва да се премине. Някой се задоволява само с това. Печална е

съдбата на такива бърбурци. Да не заприличаме на тях. Учителят Изисква действие и приложение на Неговите Указания. За какво са тогава всички старания, ако на практика не е приложено нищо?

1966 г. 542. (Гуру). Медиумите затъват във феномените и обикновено стават, независимо от тях, жертви на тъмните. Значи феномените не помагат. Движи само духовността. Ненапразно подвижниците са наричали психическите явления изкушения и са считали тези явления за много опасни. Но невежите, обратно, са гледали на тях като на особени достижения и затъвайки в тях са се спускали все по-ниско и по-ниско. Погубвало ги е безволието, предизвикано от потапянето в явленията на астралния свят. Така интересно им е било да гледат и да не правят нищо. Това безделие е особено пагубно. Духовното вършене върви паралелно с обичайната земна работа или с избрания занаят или занятие. Изкуството в това отношение е необичайно действено. Духовното и земното вървят в съзвучие, проявявайки съгласуваността на духа, толкова трудно достижима на Земята.

1966 г. 543. (16 септември). Има три милиарда души на Земята и всеки живее със своето отделно, обособено съзнание в своето лично, малко пространство. Ние не Можем да се потапяме с тях. Можем само да изпращаме Лъч към тези, които се устремяват към Нас. И до Нас може да се достигне само отказвайки се от своя личен свят и запълвайки своето съзнание с Нашето и общочовешкото. И устремявайки се към Твърдината може да се почерпи от Нейната Светлина, отхвърляйки себе си. Самоизпълването със себе си, тоест със своето себелюбие, изключва възможността за докосване до висшите енергии - или своето, или Висшето. Ще попитат: но как да не се живее със своето лично, намирайки се сред живота в самата тълпа от хора? В примера на подвижниците, героите, дейците за Общото Благо може да се види как те, живеейки сред хората и за хората, са живели свръхличен живот, без да мислят за себе си и отдавайки всички свои сили на служенето на хората. Те са намирали в себе си достатъчно решимост, за да се откажат от себе си и да заменят личното с общочовешко. Нито страданията, нито болестите, нито лишеният - нищо не е могло да ги отклони от избрания път. И даже смъртта не ги е плашела. В това е същността на служенето на Светлината. Потапянето в личното е смърт за духа. Отвързването от личното, тоест самоотвержеността, ще бъде победа над самолюбие и утвърждаване на свръхличното, безсмъртно начало в себе си, на своята Висша Индивидуалност. Това е пътят на Светлината.

1966 г. 544. (М. А. Й.). Умението да се чака също изисква навик. Ще послужат всички, които са предани на Владиката. На това трябва да се повярва и тогава ще бъде по-леко да се чака. Новият Свят ще се състои и Великото Пришествие ще се състои, и дочакалите ще видят.

1966 г. 545. (Гуру). Действеното очакване се заключава в това, че ако външната дейност е невъзможна, то на вътрешната подготовка на духа за Великия Ден на Пришествието никой не може да пречи. Такава подготовка ще бъде и най-добрият вид очакване.

1966 г. 546. (17 септември). Великите подвижници са търсели уединение, тъй като са знаели колко силно влияе човешкото обкръжение на човека. А нали това са били силни духове. Значи и те не са били освободени от човешкото

въздействие върху тяхната психика. А какво може да се каже за по-малко силните съзнания? Влиянията отстрани не могат да се избегнат, грижата е само в това, да не им се подчинявате и да не бъдете в тяхна пълна власт. Обкръжаващото не може да не въздейства върху човека и да не насочва неговото мислене по нежелателни канали. Борбата да се съхрани правилното направление е неизбежна. Много неща, ако не всички, зависят от избора на мисли. Свободата на избора все пак си остава за човека. Животът дава материал за мислене, но да се избира от даваното може по собствена воля, желание или склонности. Целта напред е ясна и е нужно само този избор постоянно да се намира в съответствие с нея.

1966 г. 547. (Гуру). Приветстваме единението и взаимното разбиране между приятелите на Учението. Предпочитаме да спираме вниманието върху това, което обединява, а не обратно. Общи токове за съприкосновение винаги могат да се намерят. Обединението на съзнанията е добро с това, че умножава енергиите на обединяващите се и ги прави по-силни. Това, което не е по силите на един, става възможно да се осъществи при обединение. Ще се стремим към обединение, отхвърляйки всичко, което му пречи. Нека думите „в единението е силата“ да станат практически жизнени.

1966 г. 548. (М. А. Й.). Обстоятелството, че приятелите са далеч от съвършенството, не дава право да се отдалечавате или отделяте от тях. Всички се нуждаят от силна сърдечна подкрепа, тъй като времето е много напрегнато. Може би някой трябва само леко да бъде подкрепен, за да устои. Ще отхвърлим всичко разединяващо и ще мислим само за това да бъдем опора на приятеля. Сега всички, които са се докоснали до Учението на Живота, се нуждаят от здрава дружеска ръка.

1966 г. 549. (18 септември). Моето и своето се борят в съзнанията за преобладаване. Бъдещето на духа зависи от това, кое ще победи. Ако победи своето, ще си останете предишните, ако Моето - ще се придвижите по-нататък. Думите движат само тогава, когато се съчетават със съответстващи на тях действия. Иначе се получава разрушаване. Лесно е да се разруши своя път, по-трудно е да се върви по него. Има твърде много противодействия. Понякога може да изглежда, че всичко въстава против. Това не е илюзия и не е самоизмама. Няма да е излишно да припомним как е Бил оставен от всички Сам, дори от Отца. Тъй като обръщението: „Защо си Ме изоставил, Владико“ е било насочено към Него. Оставянето от всички предшества крайната победа на духа. Отсъденият победител постига победата по този път. По този признак може да се съди за значението на изпитанието. Още по-рано Казах: ще достигнем до целта и ще постигнем победата.

1966 г. 550. (М. А. Й.). Творчеството е съдба на човека. Всичко, което му способства и го подкрепя, трябва да се утвърждава безусловно. Творческият процес е песен на духа. Приветстваме всичко, което ѝ дава възможност да се лее широко и свободно. Наред със задълженията пред хората има и задължения пред своя дух. Беше Казано: „Не угасвайте духа“. В творчеството има живот, в угасването - смърт. Поощряваме всяко проявено творчество. То се усилва с разгарянето на Светлината вътре.

1966 г. 551. (Гуру). Дори и магнитът се размагнетизира в несполучливо съседство, ако на него не е наложен ограничител. Само ограничителят прекратява изтичането на енергия, която е необходима за творчество. Сдържаността и самообладанието ще бъдат такива ограничители. Раздразнението, недоволството и

съответстващите им думи и поведение ще бъдат условия за размагнетизиране, тъй като при това ограничителят се сваля от магнита. Това се казва за изпълнение.

1966 г. 552. (19 септември). Абсолютният слух в този вид, в който той се проявява при обикновените хора, се отнася до земните звуци и способността за тяхното запомняне и възпроизвеждане. Но той не се отнася до звуците на Небесата. Музиката на Сферите може да бъде още недостъпна за такова ухо. Следващата степен ще бъде скалата на звуците на Тънкия Свят, а после вече и на Висшите Светове. Способността за звукови възприятия може да достигне до четиринадесетият слух и всяка степен има свой предел на абсолютност, ограничена от тази сфера, в която тя се проявява. По скалата на Безпределността даже четиринадесетият слух няма да бъде предел, макар че той може да бъде такъв за дадената планета. Затова абсолютният слух в обичайното му разбиране не е предел на достиженията, макар и състоянието да може да се счита за достатъчно изтънчено. Но то не е задължително, за да се чуе Гласът на Учителя, тъй като при това действа друго напрежение на отвореното ухо. Всяко ново достижение засенчва със себе си предшестващото го и бледнее пред последващото. Такива са стъпалата от стълбата на живота, която няма край.

1966 г. 553. (М. А. Й.). Готовността за изпитания без недоволство, оплаквания и осъждане на Учителя показва висотата, достигната от духа. Такава готовност помага да се преминава победно през тях. Много време и сили се губят напразно когато изпитанията не се издържат и се налага те да се повтарят отново и отново; колкото повече са оплакванията и недоволството, толкова по-продължително става това, от което така страстно ти се иска да се освободиш. Само равновесието, тоест отсъствието на болезнена и емоционална реакция на това, през което е необходимо да се премине, освобождава от кармичната неизбежност. Пазете равновесието на всяка цена. Без неговото утвърждаване освобождаването от нежеланите изпитания няма да дойде.

1966 г. 554. (Гуру). Независимо от всички хитрости на Майя бъдещето не може да се отнеме от човека. То неизменно трябва да настъпи. В Нашето разбиране бъдещето е Векът на Владиката Майтрейя. За неизбежността на Неговото настъпване се налага да се твърди пред лицето на плътната очевидност: неудържимият разгул на тъмнината само подчертава, че преди разсъмване става особено тъмно. Но тъмнината, достигнала апогея на своя разгул, ще започне да се предава и отстъпва пред настъпващите вълни на новите енергии, устремяващи се на смяна на старите. Процесът на това изместване е космичен. Гърчовете на тъмнината са показател за нейната обреченост. Напред има Светлина и нейната победа е Отсъдена от Космическата Воля.

1966 г. 555. (21 септември). Външните действия на хората могат да бъдат напълно еднакви, а мотивите - различни и диаметрално противоположни. Мотивът е движещата енергия на действието. Енергиите, които движат човешките постъпки, могат да се различават помежду си както Светлината и тъмнината. Затова за Нас не постъпките са важни, а мотивите, тоест причините, породили действието. И Нашата цел е да научим учениците безпогрешно да се ориентират в тези причини или мотиви, както своите собствени, така и на другите хора. Определяйки същността на причината ще бъде лесно да се разбере природата или характерът на действието. Само развитото чувствознание изключва възможността

за грешки. Да се разбере същността на даден човек значи да се определят мотивите, които ръководят неговите действия. Добрите и злите постъпки произтичат от самата природа на човека, тъй като добрият изнася добро или светлина от дълбините на своето сърце, а злият - зло. Чувствознанието произтича от способността да се чувстват излъчванията на сърцето. Само продължителният опит по опознаване на човека изостря способността за чувствознание. При съприкосновение с хората е нужно по-често да се пита своето сърце и да се обръща особено внимание на първото впечатление. При това разсъдъкът много пречи, създавайки предвзето съждение и заглушавайки знаците на сърцето. Да се ориентирате в своите собствени мотиви е по-лесно, но се изисква качеството правдивост и честност на признанието. Самоизмамата е твърде печално явление. То води към самоизкушаване и потапя човека в света на призраците.

1966 г. 556. (М. А. Й.). Изменчивостта или неустойчивостта на своите състояния няма да прилагаме към неизменността на Учителя. Владиката е неизменен. Взаимоотношенията с Него текат над изменчивостта на плътните условия или движенията, ставащи във временните обвивки. Това трябва твърдо да се усвои и вече да не се затъмнява Общуването с мъглата на преходната очевидност. Формулата "Аз Съм с вас винаги" нека да бъде основа на Общуването и нека никакви явления или събития от външния свят да не закрийт нейния съкровен смисъл и да не позволят да се забрави за нея. Само със сила и необратима решимост може да се задържи това разбиране сред шума и суматохата на плътния свят. Щастието от Общуването може да се удържи само със здрава ръка.

1966 г. 557. (Гуру). Пътят, указван от Учителя, може да се нарече път на преодоляване на препятствия, тъй като за тяхното преодоляване се изискват всекидневно и постоянно растящи сили. Как по друг начин може да бъде увеличавана психическата енергия, ако не от преодоляването на всичко това, което препятства напредъка. С растежа и разширяването на съзнанието и природата и характера на препятствията стават други - те сякаш се видоизменят в зависимост от ръста на духа и на тези задачи, които се поставят пред него от Този, Който Води. И се налага да се израства духом от всяко и всяко да се преодолява. Пътниците по Великия Път винаги се намират в положението на преодоляващи, каквито и висоти да са достигнали.

1966 г. 558. (22 септември). Когато се Говореше за дома, разделен в себе си, се имаше предвид принципа на съгласуваност. Духът може да властва над всички обвивки, които го обличат, само при условие на тяхната хармония и подчиняване на неговото първенство. Но обикновено всяка обвивка, особено астралът, живее със своите желания, които често вървят в разрез със стремежите на духа. Миналите натрупвания могат да способстват както за еволюцията, така и за инволюцията на духа. Съгласуваността се заключава в това всички движения в проводниците да се намират в съответствие с пътеката на живота, избрана от духа. Човек прекрасно знае кога постъпва въпреки повелите на своето висше "Аз". Несъизмеримостта на постъпките с поставената цел е разрушителна. Трябва да се стремите към утвърждаване на съгласуваност преди всичко в мислите. Мислите оцветяват със своя цвят всички проводници. Да се съблюдава мисълта - значи да се подреди и вземе под контрол всичко ставащо в проводниците и зависещо от волята на човека. Сферата на приложение на волята е твърде широка. Тя може да се

упражнява както в голямото, така и в малкото. Елементите, влизащи в състава на човешкия микрокосмос и подчинени на неговата воля, се подчиняват също така леко на тази воля, когато със същите елементи се налага да имате работа и в света вън. В организма на човека са представени всички стихии и овладяването им вътре довежда до властта над стихии и във външния свят. Не може да седи или да ходи по вода, или да укротява вълните човекът, не преборил в себе си тази стихия и неподчинил я на своята воля. Овладяването на себе си е основно условие за могъщество на духа, което представлява далечната мечта на човечеството.

1966 г. 559. (М. А. Й.). Качеството съгласуваност е едно от най-трудните. Може да се доближите до неговото утвърждаване, започвайки с малките дела. Всеки път трябва да се питате съгласуват ли се малките мисли, думи и действия с поставената цел. Яко не, те се привеждат в хармония с нея. Малките мисли и чувства се привеждат по-лесно, отколкото големите. Но планината се състои от песъчинки, а животът е безкраен, така че има достатъчно време да се натрупва опит в съгласуваността, стига само да не се отклонявате от целта.

1966 г. 560. (Гуру). Неотклонността, проявена по Пътя, неизменно довежда до обекта на устремяване. Целостта на устрема на целия микрокосмос ще бъде гаранция за успеха. Нераздробеността или монолитността на устрема е основа на неговата здравина и устойчивост в трудните условия на обикновения живот.

1966 г. 561. (23 септември). Стремежът към знание ще бъде само тогава целесъобразен, когато получаваните знания се прилагат в живота. Ние не Признаваме отвличеното знание. Ако знанието не се съпровожда с неговото практическо приложение, значи то е безполезно. По-добре е съвсем да не знаеш, отколкото, знаейки да не прилагаш знанията в живота. Учителят Олицетворява със Себе Си Истината. Цялото Негово Същество Изразява същността на Съкровенното Знание. Думите, постъпките и мислите Му показват висша степен на съгласуваност. Подражавайки на Него и следвайки Го, ученикът се стреми да въплъти в приложение знанието за Учението на Живота. Това е пътят на отсъдения ученик. Но какво пречи вътре да се съгласува получаваното знание с живота? От опит знаете, че много читатели на книгите на Учението са много далеч от този идеал. Да се преодолее в течение на един живот това, което се е вкоренявало векове, невинаги е по силите на човека, иначе всеки би станал Архат. Но искащият ще достигне, тъй като по безкрайния Път в Безпределността може да се преодолее всичко и да се достигне всичко, стига само огънят на устрема да не угасва в горящото сърце. Затова осъзнаването на своите несъвършенства нека да не смуцава запаленото сърце, тъй като всичко е достижимо и възможно при условие на постоянство и непоколебимост на решението да се върви независимо от всичко.

1966 г. 562. (М. А. Й.). Добре е да се научите да отделяте в съзнанието суетата от основното течение на живота на духа. Суетата е бързопреходна и притежава свойството през цялото време да променя своето изражение, оставяйки по природата си суета. В това е нейната слабост и уязвимо място. Със суетата можете да се борите. Всъщност тя не е нужна за нищо. На суетата и на суетливостта ще противопоставим спокойствието и вътрешната събраност. Суетата е напълно безсилна срещу равновесието, макар при неравновесие тя да поглъща психическа енергия. Ако можехте само да разберете, че спокойствието е концентрация на силите на духа, а равновесието - техен мощен подем, напрежение

и готовност за действие. Тъй като само неопитността маха с ръце и се опитва някого да надвика или да убеди. Но мълчанието движи. Опитът с мълчание и значението на мълчанието, когато силите на духа са събрани във фокус, трябва да се разбере. Чудесният огън се нагнетява с ярко утвърждаване на качествата.

1966 г. 563. (Гуру). Импулсът, получаван всекидневно при контакт с Йерархията на Светлината, е двигател на духа. Без него съзнанието може да затъне в проявите на ежедневието. Много такива удавници има. Мисълта се потапя сякаш във фуния на водовъртеж и огънят на сърцето загасва. И гасителите са много. Пламъкът на сърцето е цел и обект на нападение за съзнателните и несъзнателни служители на тъмнината. Само със сърце, въоръжено с Владиката, може да се устои срещу тях.

1966 г. 564. (24 септември). Равновесието на тялото облекчава установяването на равновесие на духа. Първото също трябва да се поддържа, избягвайки крайностите, можещи да го нарушат. Виното, пушенето, претоварването на стомаха, нечистият въздух и много други условия, разбира се, силно влияят и го нарушават. Трудно е да се утвърди едното без другото, но равновесието на духа все пак е по-важно, тъй като след овладяването на тялото с него вече не се налага много да се съобразявате и да се намирате в робска зависимост при от него. И все пак тялото изисква грижа, поддържане и внимание. Апаратът или инструментът на духа трябва да се поддържа в пълен порядък. Например нервните движения са недобри дори само затова, че допускат произвол на тялото и неговата активност при заобикаляне на волята. Тялото позволява да се поддържа външно равновесие. Външно човек може да бъде неподвижен и напълно спокоен. После идва степенята на астралното равновесие, когато емоциите и чувствата се привеждат в спокойно състояние. После е менталното равновесие, когато мисълта, подчинена на волята, тече плавно или работи в установените от волята рамки под нейния пълен контрол. Това три-аспектно равновесие и ще бъде до известна степен пълно. След първото спокойствие идва второто, след второто – третото, и всички те се обединяват в хармонията на трите. Но мисълта е най-първа от всички, мисълта е над всички и на мисълта принадлежи водещата сила. Затова при утвърждаване на телесното спокойствие трябва да се започва с мисълта. По същия начин и мълчанието може да бъде тристепенно, и сдържаността също. Трите естества в човека обуславят тази троичност на утвърждаването на качествата.

1966 г. 565. (Гуру). Спокойствието и равновесието могат да се проявяват и при най-напрегнати и активни действия. Трябва да се научите да съчетавате мъдро напрежението с равновесието. Напрежение съвсем не означава безпокойство и хаотичност на действията. Мощната турбина, произвеждайки огромно число обороти, изглежда почти неподвижна. Напрежението на енергията в Твърдината е толкова високо, че обикновеният организъм не е в състояние да го издържи. И все пак това е напрежение на равновесието. Да се запази равновесието в действията ще бъде знак за усвояване и разбиране на доктрината на напрежението. Помните ли? „Спокойствието е венец на духа“.

1966 г. 566. (Гуру). И готовността ще разглеждаме в аспекта на всичките три свята. Готовност означава и подготвеност, и подготовка. Активната готовност включва в себе си процеса на подготовка за бъдещето. Тъй като готовността е нужна именно за това, да се срещне бъдещето. Времето да подготвите себе си е

достатъчно. Нима ще го изпуснем, предпочитайки нещо друго, временно, кратко и ненужно. Колко призовани преустановиха процеса на подготовка заради жалките илюзии на текущия час. А без готовност как да се влезе в бъдещето или да се посрещне то достойно? Тъй като то ще се оформи според съзнанието и неговата способност да вмести. Лозунгът „Винаги готов“ съдържа в себе си постоянно напрежение на готовността за всичко, което очаква напред.

1966 г. 567. (26 септември). Ще си дадем явен отчет за това какво именно е пречело в миналото и какво пречи в настоящето на съзнанието да се очисти от боклука. Разбира се, пречи неизживяното. Външно може да се освободите от много неща, но ако нещо не е изживяно в духа, външното освобождение или обуздаване, или въздържание няма да дадат желаните следствия. Сънят служи като добър контрол за проявите на неизживените свойства. Сънят е много искрено състояние. Човек сякаш отхвърля от себе си всичко външно и става такъв, какъвто е в действителност. Сънищата ще бъдат чисти, когато е достигнато пълно вътрешно очистване. Може да ви се струва, че всичко е победено, но сънят ще покаже действителната степен на освобождението. Заспивайки е добре да си поставяте задача по определени теми или изпитания, за да преминете по време на съня успешно през тях. Неизменната заповед на волята ще помогне да се съкратят много пътечки на своеволието на астрала и да се приведе в порядък съня. Изпитанието, неиздържано насън, е равно на изпитанието, неиздържано наяве. И двете разкриват неизживените свойства на характера. Но изпитанието насън е по-просто, тъй като не изисква съчетанието от особени плътни условия. Всяко успешно преминато изпитание може да послужи като стимул за изкореняване на нежеланите свойства. Двама са в един: единият иска свобода и Светлина и бързо се издига по стълбата на живота, другият затъва в безсилието си пред своите слабости, недостатъци и желания на низшето „аз“. Борбата е неизбежна и продължава докато продължава възходът. Тъй като това, което е добро на едно стъпало, става предмет за преодоляване на по-високите. Борбата с това, което подлежи на преодоляване, няма край - твърде е огромна разликата между това, което представлява човек в настоящо време и това какъв трябва да стане. Трудността и величието на задачата нека да не отслабват решимостта на духа, тъй като пред него има само два пътя: или в тъмнината, или към Светлината, няма трети. Осъзнаването на неизбежността на победата ще я приближи. Външното няма значение. Освобождението е в духа; трябва да се върви, каквото и да ни струва това и трябва да се достигне, поставяйки всичко на карта.

1966 г. 568. И тъй, първото условие ще бъде суровият контрол над мисълта, второто - изкореняване на самите корени на желанията, продължаващи в далечното минало. Трудно е да се отскубне даже простото растение, ако коренът му е дълбок. Корените на злото в човека растат векове и изтръгването им не е лесно и не е просто. Но нали от корените прорастват филизите. Ако не им се дава да се развиват, унищожавайки всеки поотделно, и ако това продължава достатъчно дълго, то коренът, не намирайки изход за своите енергии, в края на краищата все пак ще загине. Но ако новите кълнове не се унищожават, той ще расте и укрепва и тогава вече ще е невъзможно да бъде изтръгнат. Възможно е да се изтръгне и изведнъж, но за това е необходимо могъщо огнено напрежение на духа. На мнозина ли е по силите то?

1966 г. 569. (М. А. Й.). Как и къде да се намерят сили за преодоляване на непреодолимото? В мислите за Владиката и в сливането с Него. В единението е силата. В обединението на съзнанията с Волята на Водещия може да се намери неизчерпаем извор на огнена мощ. Трябва само да се поиска с цялото сърце, с всички помисли, с цялото свое съзнание, с цялото същество. Няма непреодолими препятствия, тъй като духът е над всичко и всичко се преодолява духом и в духа. Невидимият Водач Шепне: „Когато не достигат сили, призовете Мен“.

1966 г. 570. (Гуру). Най-краткият път е постоянното предстоене пред Водещия Йерарх. А какво му пречи? Не е ли вехтият човек в себе си, постоянно противодействащ и въставащ срещу всичко, което намалява и съдържа неговото своеволие? Тъй като това е врагът номер едно. Той не е нужен нито на Учителя, нито на ученика. Към него не може да има нито пощада, нито снизхождение, нито жалост. Колко пъти той е хвърлял духа в разорение и му е донасял явен ущърб. Разкривайки врага можете да се борите с него. Не с вериги, не с власеници, не със самобичуване, не с подтискане, а с мисъл. Огънят на мисълта ще изгори тъмните натрупвания. Огънят на мисълта ще очисти. Огънят на мисълта неудържимо ще придвижи напред. Светлите мисли са оръжие на Светлината.

1966 г. 571. (27 септември). В светилището на храмовете не са допусkali външни. Защо? Техните аури са внасяли елементи на дисхармония и несъответствие в установената психическа атмосфера на свещеното място. Също и подвижниците са се уединявали, за да избегнат това нахлуване. В стаята, където се твори съзнанието, не трябва да се допускат чужди - те нарушават установените вибрации на помещението. През каналите на несхармонизирани аури проникват нежелани гости. Сякаш се отваря проход за тях там, където иначе те не могат да проникнат. Трудно е даже да си представите какво носят хората със себе си върху своята аура и кого. Във всяко жилище има своя атмосфера и не е чак толкова трудно тя да се усети. Може съзнателно да се установява тоналността на вибрациите на своето жилище. Добре е да не се допускат нежелани или помрачаващи мисли. Очистителите мента, евкалипт и други помагат. Но най-ефективна от всичко ще бъде мисълта за Учителя на Светлината.

1966 г. 572. (М. А. Й.). Понятието за Ашрам може да се разшири, въвеждайки в него представата за земния дом. Всеки дом, атмосферата на който е очистена и се запазва, може да стане ашрам и убежище на духа от бурите на външния свят. Наслойванията от мисли създават тази крепост и я защитават. Местата, където дълго са живели хора със светлоносна аура, имат особено значение. Чистотата на аурата ги е наситила със своите вибрации. Всеки дом, всяка вещ, всяка книга може да се насити със светлина, като се наслойват светлоносни мисли. Човекът е жив носител и разпространител или на Светлината, или на тъмнината, съдържащи се в него.

1966 г. 573. (Гуру). Всеки ден може да стане стъпало за възход на духа. Всичко зависи от самия човек. Денят, който е загубен напразно и без полза, няма да се върне назад.

1966 г. 574. (28 септември). Всичко сам и никой друг. Как иначе ще се научите, ако не вършите всичко сам. И всичко това, за което се обръщате за помощ към Мен, първо се опитайте да направите сами със свои сили. И само когато те са изчерпани до края и не са дали резултат, може да се обърнете към Мен. „Нашата

Помощ е огромна и неотложна“, но не Можем да се намесваме в кармата - Законът не позволява. Можем да помогнем да преодолеете кармата, но когато прилагате всички свои сили. Нашето Ръководство съвсем не се състои в това да освобождаваме от следствията на вашите деяния, а да помогнем да се разбере тяхната нецелесъобразност, ако те са такива и изживявайки тези следствия да се направи невъзможно тяхното повтаряне.

1966 г. 575. (М. А. Й.). Оказвайки се в тежки условия, те могат да се облекчат като си представите, че някой се е намирал или се намира в още по-тежки. Всичко е относително и разбирането на това, че тези, които са ви особено скъпи, са преминали по много трудна пътека на живота, ще помогне и на вас да вървите по вашата. Всичко е относително и се определя чрез сравнение. Важно е с какво се сравнява и как.

1966 г. 576. (Гуру). Разберете, че ви е тежко не толкова от вас самите, колкото от пространството. Много недобри неща се вършат в света и лягат като товар на сърцето. Сърцето знае и усеща.

1966 г. 577. (29 септември). Нищо не е загубено докато тече борба, макар и понякога да изглежда, че не може да се победи низшата природа в себе си. Ако можехте да видите кой и как раздухва заспалите желания, наистина бихте се възмутили духом от обкръжаващите ви твари, толкова упорито стареещи се да угасят вашата светлина, толкова отвратителна за тях. Всичко е потънало в мрак и затова техните действия са облекчени. Много ги усилва пространственото неблагополучие и победата над тях не дава отдих, тъй като е много тъмно. По-рано е било достатъчно едно могъщо усилие и победата е освобождавала победителя от повторните и безкрайни опити на тъмните поробители. Сега борбата няма да има край докато Светлината-победител не утвърди своята окончателна победа над цялото пространство на планетата, докато Йерархията на Светлината не прояви цялата своя мощ. Тежко време за знаещите – това е преддверието на отсъдената победа. Но трябва да се устои. Вълната от тъмни явления ще отслабва с усилването и зачестяването на периодите на приближаване на новите енергии и новите лъчи. Изместените енергии ще си отидат. Новите ще очистят пространството и тъмните сили ще бъдат лишени от възможност за проява в очистената атмосфера на Земята.

1966 г. 578. (М. А. Й.). Борба и победа - друг изход не признаваме. И нима е мислимо да не се победи, когато поражението означава загуба на всичко и свеждане на резултатите от многогодишните усилия до нула. Победата е задължение на духа пред себе си и пред Учителя. Всичко, което тъмните са направили толкова привлекателно и съблазнително, всичко това е Майя. Зад всичко е скрита страшната озъбена усмивка на тъмнината и ужасът от пропадането в бездната. А Нашият път е към Светлината. Обръщането към Учителя с цялото сърце ще даде нужната помощ. Майя, отстъпи.

1966 г. 579. (Гуру). Можем да отбележим факта, че към външните изпитания се прибавят вътрешните изпитания на астралния план. Те са не по-малко реални, отколкото плътните, но са още повече по-изострени. Мислеобразите се състезават по сила с въздействието на външните явления. Не трябва да се допуска съчетаване с тези от тях, които не съответстват на изискванията на морала, но са необичайно прилепчиви и натрапчиви. Изгонени те се връщат в друг вид, за да привлекат все пак и да постигнат потапяне на съзнанието в тях. Те трябва да се

гонят и да се защитават от тях като от най-отровни твари. Трябва да се победят тези адови пълчища, приемащи понякога външно зовящи форми. Тъмнината се е опълчила срещу всички прояви на Светлината. Опълчете ѝ се и вие.

1966 г. 580. (30 септември). На човека винаги му е нужно наличието на някакви условия, за да се движи напред по пътя на духовното развитие. Това създава условност на напредъка, а ученика, следващ Учителя, превръща в условен ученик. Ние поставяме много високо безусловното ученичество, тоест такова състояние или настроеност на съзнанието, при което той е устремен към възход при всякакви условия, дори най-трудните и немислимите. Като пример за такова несломимо, неукротимо и победно пламтене на духа може да служи поведението на първите християни, които, изгаряни живи, облети със смола, дотолкова са се потапяли във възторженото състояние на духа, че са пеели химни, не усещайки физическите страдания. Това е била победа на духа над плътта. Такъв огнен устрем към своя Владика е преодолявал яростта на плътните условия. Духът е побеждавал. Такова следване на Призовалия е било безусловно. Готовността да се следва Учителя също трябва да бъде безусловна. Готовността е сложно качество. Не е трудно тя да се проявява тогава, когато всичко е за, но когато всичко застава против и препятствията се трупат като планина, тогава да се прояви пълнота на готовността на духа ще бъде много високо достижение.

1966 г. 581. (М. А. Й.). „Вярвам, Господи, Помогни на моето неверие“ - не ви ли се струва, че в тази формула е изразена самата същност на човешката природа, устремяваща се към Светлината, желаеща да вярва, но не намираща в себе нужната степен на тази вяра. А без вяра в Учителя как да се върви? Изходът е един: да се отхвърлят всички пречещи мисли, всички съображения, всички подозрения, всички съмнения и да се върви без този товар. Ще кажат: как да се върви, когато има толкова несбъднали се надежди? Отговорете: не надеждата води, а делата.

1966 г. 582. (1 октомври). Действаме с мисъл. Мисълта ще доведе до предназначения. Да се удържи мисълта не е по-малко трудно, отколкото да се отхвърли негодната. Именно нужно е да се удържите в мислите, устремяващи към поставената цел. Но мислите текат - това е тяхно свойство. Значи целият поток от мисли, преминаващи целеустремено през съзнанието, става еволюционен. Живеем заради бъдещето, заради бъдещата еволюция на човечеството. В съзвучие с нея настройваме и мисленето през всеки ден.

1966 г. 583. (2 октомври). Абсолютният слух още не означава способност за ясночуване. Той по-скоро е свързан с абсолютната слухова памет и способността да се възпроизвеждат чуваните звуци. Същото може да се каже и за абсолютността на всички други чувства, тоест че абсолютното око още не означава ясновиждане, но е показател за развита зрителна памет. Степента ясновиждане, ясночуване, ясноусещане и всички други чувства е по-висока. Някога цялото човечество ще достигне степента на абсолютност на своите възприятия и възможността за тяхното запомняне. Някога ясновиждането, ясночуването, яснообонянето, ясноосезането и ясновкуса също ще станат достояние на всички хора. Но това далеч още не е предел, това е само стъпало от еволюцията на духа. Съдбата на човечеството е Безпределността и безпределното развитие на всички способности, с които духът вече е снабден в потенциал. Тъй като някога човек ще лети както в своето физическо тяло, така и в останалите си висши обвивки-тела. И

развитието и акумулирането на психическа енергия ще позволят да се предизвикват такива явления, които в дадения момент се считат за чудо или нещо напълно невъзможно. Всичко, което някога е било извършено в тази област от отделни хора, ще стане в различна степен на проява достояние на всички. Това съвсем не значи, че всички хора ще станат еднакви, с едно лице. Индивидуалността на натрупванията изключва еднообразието. Огненият апарат на човека, развил се в достатъчна степен, ще го освободи от необходимостта да се ползва от телеграф, телефон и радиовръзка и от много, дори от всички останали апарати. Ковалевская е решавала най-сложни математически задачи мигновено и без помощта на сметачни машини. Огненият апарат на човека, бидейки достатъчно усъвършенстван, ще надмине цялата техническа апаратура.

1966 г. 584. (М. А. Й.). Да се живее в бъдещето е добре дори само с това, че това условие приближава бъдещето към човека. Мисълта е реална сила. Сливайки се с бъдещето, тя го прави осъществимо в достъпни за съзнанието форми - сякаш се прехвърля мост през невъзможното и непостижимо от мозъка. Но даже и понятието невъзможно е относително. Всичко това, което са постигнали хората в днешно време, дори преди сто-двеста години се считало за невъзможно и е граничело с чудо. Но чудеса няма и невъзможното днес става възможно утре. Учението утвърждава, че всичко е възможно. Това трябва да се разбира така, че в пределите на изучените и неизучени Закони на Вселената всичко е възможно и всичко е достижимо.

1966 г. 585. (Гуру). Издигайки съзнанието над ограниченията на настоящето, в бъдещето го освобождаваме за възприемане и постигане на неговите възможности. Тъй като осъзнаването е почти овладяване. Не безпочвени мечтания, но разкрити потенциални възможности на огнения апарат на човека. Тяхната реализация ще се постигне чрез осъзнаване. Всички истински вождове на човечеството са устремявали хората в бъдещето, далечно или близко, в зависимост от изискванията на момента и задачите на Еволюцията. Едно е несъмнено: в бъдещето е всичко, заради което живее, бори се и страда човечеството и в бъдещето всичко е достижимо. Трябва да се утвърдите здраво в разбирането на вседостижимостта.

1966 г. 586. (3 октомври). Той страда, терзае се, мъчи се, преживява, а ти се отдалечи от него настрани и гледай, без да се въвличаш в това, което се случва с него, с твоето външно „аз“, с твоята малка личност. Ти не си тя. Ти си вечен и нерушим и нищо външно не може да те засегне или да ти нанесе някаква вреда. А той, външният, нека да страда, това е негово право. Така или иначе той ще умре, тъй като твоята личност е временна, а ти, събрал най-ценен опит чрез нея, ще останеш със своите натрупвания, но ще се разделиш с личността на даденото въплъщение и нейното тяло, ще се разделиш и със своя астрал и с менталното тяло. Всички твои обвивки са дадени само временно. Струва ли си да се приема твърде сериозно всичко, ставащо с тях и течащо през тях, за реалност на непреходното? Отъждествявайки себе си с непреходното в себе си, със своето висше „Аз“, със своята Безсмъртна Индивидуалност, се издигаш над своята малка личност, която днес живее и си въобразява, че тя - това е всичко, за да се успокои после в земята, от която се състои нейното тяло, нейната външна, земна обвивка. Размишлявайки така все пак ще продължаваме да чувстваме болка, но отношението към нея ще се

измени и ще се намерят сили да се издържи всичко, тъй като духът, който не умира, е по-силен. Трябва да надскочите своята личност и да се откъснете от нея в духа, тъй като само така може победно да се премине през всичко и да се издържат всички изпитания. Тъй като е Казано: „Отвърни се от себе си и върви след Мен“.

1966 г. 587. (Гуру). И отсъденият победител ще си каже: „Ето, ти страдаш, но за мен това е много полезно, тъй като учи на това, което може да се разбере само чрез страданието. Следователно това е добро, тъй като дава възможност нещо да постигна и да се науча на нещо. Няма да изпусна даваната възможност“.

1966 г. 588. (4 октомври). За доброто ще въздадат със зло. Затова е безсмислено да се твори добро заради въздаването. Доброто се твори заради самото добро и представлява изразяване същността на добродетеля. Признателността е рядко качество сред земните жители. Няма да се учудваме, когато в отговор на доброто отношение получаваме неблагодарност. Трудно е на изтънченото съзнание да живее сред лишените от сърца хора. Понякога изглежда, че безсърдечieto се превръща в епидемия. И колкото повече говорят за добри неща, толкова по-малко вършат. Лицемерието става планетарно. А зад него е тъмнината.

1966 г. 589. (М. А. Й.). Ние не можем да виним никого, освен себе си, ако нашият живот се стича не както ни се иска. Външните условия са следствие на кармата. А кармата е резултат от миналото. Кармата може по-бързо да се погаси с правилно разбиране на случващото се и неизбежността на нейното изживяване, но отношението към кармата зависи от нас. Да се отклоните от нея не може, но да посрещате нейните вълни достойно, твърдо и без оплаквания е възможно винаги.

1966 г. 590. (Гуру). През това, което е обусловено от кармата, ще се наложи неизбежно да се премине. Опитите да се избегне тя са безполезни. Отклонена в една форма, тя настига в друга. Остава само един изход - да бъде посрещната мъжествено и без колебание.

1966 г. 591. (М. А. Й.). Ние помагаме винаги, когато се обърнат към Нас за помощ. Но Нашата помощ се обуславя от следните обстоятелства. Първо, Ние не можем да нарушим кармата или да освободим от нея. Второ, Ние прилагаме своите енергии към вече проявените от човека енергии в даденото направление. Трето, Ние помагаме само тогава, когато тези енергии са насочени към добро. При съблюдаване на тези условия винаги може да се разчита на Нашата помощ. Но при това Ние не можем да избегнем от тези изпитания, на които Учителят Подлага вървящите след Него.

1966 г. 592. (Гуру). Човек проявява себе си в часове на изпитания. Когато всичко е добре, той също е добър, но когато всичко въстава против и обременяването с обстоятелства нараства или от дъното на душата се издигат неизживени чувства, тогава се проявява истинската същност на неговата човешка природа и тогава той определя със своето поведение и със своите постъпки какво струват всъщност неговите стремежи и неговото желание да следва по веднъж избрания път. Тогава от него отпадат всички въображаеми качества и се проявява неговият истински лик. Изпитанията са добри като самопроверка. Не е желателно да се самозалъгвате с въображаеми качества, когато неизживените свойства на низшето „аз“ не са изтръгнати от корен.

1966 г. 593. (7 октомври). Трябва да смеете да имате и свое съждение. Учителят не е поробител. Приветстваме самостоятелността на мисленето. Робското и безмислено подчиняване на авторитета нарушава целостта на Индивидуалността. Сливането на съзнанията в съзвучие съвсем не означава отказ от мисловна самостоятелност - просто потоците, течащи в едно направление, се сливат, без при това да се губи нищо. Дори несъгласието се предпочита пред безволното подчинение на наставника. Тъй като трябва да се научите да стоите здраво на собствените крака.

1966 г. 594. (8 октомври) Исканият Ни намира и идва при Нас, оставяйки всичко назад. Изкачването към Нас не е леко и затова целият непотребен и ненужен товар се оставя долу. С тежко бреме няма да се издигнете. Оплакват се защо появата на Учителя е толкова рядка. Ще Отговоря: заетостта със своето и със себе си и изпълването на съзнанието с личните преживявания приличат на глуха стена, през която Нашите вибрации не могат да проникнат. Не може да се съвмести несъвместимото - самоутвърждаването и отричането от себе си, което е толкова необходимо за Общуването с Нас. И как да се вместят Нашите мисли и Нашите пратки, ако приемникът на съзнанието е изпълнен до предела със своето. Очистването на съзнанието предполага и неговото освобождаване от мислите, чувствата и преживяванията на личността. Учителят е готов да Посети тези, които Го очакват, но при условие на устременост, очистена от елементите на низшето „аз“, съсредоточени преимуществено в упоритата обвивка на астрала. Вървящият и исканият достига до Нас, но без товара на личните преживявания. Аз Съм с вас винаги и възможностите за Общуване са отворени, трябва само да се остави долу всичко препятстващо сливането на сърцата и съзнанията.

1966 г. 595. (М. А. Й.). Много можем да кажем, ако сърцето е отворено към Нас и не е претрупано с „дрипите на лъжливата обикновеност“. Малко е да се знае и разбира това условие, изисква се неговото прилагане. Не е възможно да влезеш в света на Учителя или да се докоснеш до Него, ако своят свят е препълнен със своето. В него вече не остава място за нищо друго. Така също е невъзможно да се служи на двама господари - на себе си и на Учителя на Светлината. При раздвояване на целта тя няма да бъде постигната. Всичко това е отдавна известно и остава само да се съжалява, ако това знание не се прилага в живота.

1966 г. 596. (Гуру). Искам да попитам: защо се върши толкова малко? Колко скъпоценно време се изпуска напразно, в безделие. А времето си тече. И е останало толкова малко време за „догаряне на маслото в лампата“. Какво искате да пожънете, ако не сте приложили огромен труд при сеитбата? Билите преди вас и достигналите - всички са се трудили. Имате ярки примери от живота на такива труженици. Какво сте направили и правите вие, за да се приближите още повече до Учителя? Не са ли твърде малко усилията и голямо очакването? Съизмеримост във всичко. С каквато мярка отмерите своя труд, посветен на Учителя, с такава и ще получите.

1966 г. 597. (9 октомври). Ако се приема невежеството в размера на тази убеденост в своята правота и неоспоримост, с които действа невежият, то трябва напълно да се откажете от правото на свобода на своето собствено мислене. Примерите на тъпо невежество са поразителни. Невежите са готови да отричат всичко, което не се вмести в тяхната черепна кутия. И ако можеха в замяна на

това, което хулят и отричат, да предложат поне нещо. Но те не са способни на това, тъй като отричането разрушава това, с което съзнанието живее и се храни. Те отричат даже фактите и правят Земята плоска и неподвижна, и център на мирозданието, както това е било някога. И техните доказателства, на невежите, са били много твърди и убедителни - клада и мъчения. Невежите в науката проявяват още повече нетърпимост. Те се опират на въображаеми факти, забравяйки за диалектиката на битието и за това, че всяко утвърждаване си има своята противоположност. Те все още пребивават в люлката на младенческия материализъм, забравяйки, че науката отдавна вече е прекрачила отвъд границите на видимия свят. Заради своите особени съображения те ще отричат фактите от действителността, ако те противоречат на тъпотата на тяхното разбиране. Струва си само да си спомним срещу какво в своето време така яростно се е борила църквата в тъмнината на мракобесието. Те, невежите и сега вървят против същото. Само че от църковната област фанатиците и мракобесите се опитват да се присламчат към науката и да я подчинят на своята власт. Но науката бързо крачи напред и горко на изостаналите. На тях ще се наложи да се влачат на опашката на световната мисъл, на световните достижения и на световните открития. Не могат да накарат Земята да не се върти около своята ос и да не се движи по орбита около Слънцето. Не може безнаказано да се отрича действителността.

1966 г. 598. (М. А. Й.). Устойчивостта на духа може да бъде проявена в пълна степен само тогава, когато съзнанието се е утвърдило здраво върху Основите. Основите са непоколебими и неотречими и не подлежат на отмяна във времето. Основите са мощен таран срещу враговете на Светлината и техните разсъдъчни хитросплетения.

1966 г. 599. (11 октомври). Отказът от личното е добре да се замени с понятието за вместиане на свръхличното, общочовешкото, планетното, космическото начало. Отказът съдържа в себе си елемент на загуба на нещо, докато в действителност малкото се заменя с голямото и загубата става придобивка. Да се измъкнеш от личния кокошарник в просторите на планетата е вече достижение. Отварят се нови възможности и нови хоризонти. И дори личното остава в някаква степен озарено и осмислено от новото разбиране на неговото предназначение. Личното може даже да се приветства, ако то служи на Индивидуалността на човека, заради която то само и съществува. Но то, личното "аз", иска да бъде самостоятелно и самоцел, забравяйки за краткостта на своето земно пребиваване и че е обречено на смърт. Това малко "аз" не помни и не може да помни за предишните съществувания, тъй като паметта за тях принадлежи на Индивидуалността. То не може да разчита и на бъдещето, тъй като във всяко последващо възплъщение бившата личност се заменя с нова. И тя няма бъдеще. Бъдещето и сфера на проява на енергиите на Индивидуалността чрез новите личности, в които тя се проявява за събиране на знания и опит. И ако личните преживявания закриват това, само заради което живее личността, то съществуването на личността става лишено от всякакъв смисъл. Великите хора се оценяват от човечеството според степента и силата на свръхличното начало, съдържащо се в тях, напълно независимо от това вярват ли тези оценители в безсмъртието на духа и съществуването на превъплъщаващата се Индивидуалност в човека. И личността, отделната личност е ценна само дотолкова, доколкото

изпълнява своя дълг пред своя владика, пред своя дух, безсмъртен и вечен и само временно обличащ се в тяло и личност, за да придвижи своята еволюция.

1966 г. 600. (М. А. Й.). Владиката на Светлината ние наричаме Велика Индивидуалност и Велико Сърце, побиращо Земята и цялото човечество. Индивидуалността дотолкова е овладяла цялото Негово същество, че вече няма място за личното. В Неговите личности изцяло е изразено цялото величие на Неговата Индивидуалност. Ето защо ние наричаме Учителите на Светлината Велики Учители.

1966 г. 601. (Гуру). Незаменимостта на тези, които са ви призовали към Владиката и които се явяват звена от йерархичната верига, трябва да се осъзнае възможно по-пълно и по-дълбоко. В случай на отказ от тях се образува празнота, която не може да се запълни с нищо, значи правилно разбирате особеността на тяхната неповторимост. Това научава още повече да се цени всяко звено от сияйната връзка. Тя сияе в пространството над вълните на ежедневието и суетата.

1966 г. 602. (12 октомври). Когато котвата е здрава и йерархичната верига е здрава, поривите на вятъра и вихрите не са страшни. Тогава корабът може да устои срещу вятъра. Колко лъжеучения и лъжеучители, и лъжеучени се срещат по пътя на живота! И през всичко това също се налага да се премине, без да се отклонявате от целта. И всички ще ви канят в своя двор. Но чуждият глас е чужд за верните. Всяко съприкосновение с лъже-знанието ще бъде изпитание за здравината на Основите и дълбочината на тяхното усвояване. Колкото по-малко е лъже-знанието, толкова по-голяма е увереността на неговите проповедници и глашатая в собствената им непогрешимост и правота. Какво могат да дадат те, отхвърлящите и осъждащите Учението, в замяна? Нищо, тъй като краткотрайността на техните постройки във времето и непризнаването на Космическите Основи свеждат в крайна сметка до нула всички завоевания на духа. Това са строители за днешния ден, които строят за разрушение от вихъра. Ние Прехвърляме моста на щастието към далечните огнени брегове и самата отдалеченост на целта я прави жизнено реална. Така също и Нашите Дела са с необичайна продължителност, продължаваща далеч отвъд пределите на едно възплъщение. В това е значението и силата им. „Градът на Слънцето“ на Кампанела е писан тогава, когато мракът е стоял над Земята, но ще мине време и градовете на Слънцето ще бъдат построени на планетата. Настоящото, ограничено в пределите на кратките срокове и дела, е безсмислено. Тъй като всички умират и заедно с всички умират поради краткостта си и техните дела и постройки. Ние Строим за векове и Устремяваме Своите енергии в далечното бъдеще. Ние Познаваме безсмъртието на духа и Знаем, че човечеството също е безсмъртно, че неговият живот не е ограничен от пребиваването само на вашата Земя и че то няма да завърши своя живот заедно с планетата. Друга звезда ще стане негов Космически дом, когато приключи животът на Земята. Бъдещето е неотнимаемо от човечеството и то няма край.

1966 г. 603. (М. А. Й.). Времето, което имаме, ще употребим за още по-дълбоко усвояване на Учението. Добре е да се размишлява над четения материал. Размишленията кристализират мислите, давайки им устойчивост и отчетлива форма, поради което разлятото и неоформено мислене на обикновените хора не може да ги разколебае. Необходимо е аналитично отношение към всичко, което

постъпва в съзнанието отстрани. Цитаделата на духа се охранява здраво от странични нахлувания.

1966 г. 604. (Гуру). Отдавна е казано, че „човекът е мярка на нещата“. Следователно само прилагайки мярката на своето, а не на чуждото разбиране и на своя опит към явленията от живота, те могат да се решават в съзвучие със степенята на своето съзнание. И ако връзката с Йерархията на Светлината е здрава, дори и грешките са нищо.

1966 г. 605. (13 октомври). Сред безкрайното разнообразие на човешките представи за света, вярванията, суеверията, заблудите, предразсъдъците, често противоречиви и отричащи се един друг, сред постоянноменящите се теории и мисли за причината на нещата преминава тясната пътека, водеща в живота и осветявана от невидимия Лъч. Намерилият я няма да отстъпи във външния мрак, където няма нищо, на което би могъл да се опре. Тъй като там, в този мрак, всичко е преходно и всичко е само за известно време. Но Аз Съм завинаги с тези, които са се обърнали към Мен. Аз Съм Алфата и Омегата. Утвърдилият се върху Мен има вечен живот и безсмъртие на духа. Може ли да има нещо по-ужасно от убеждението, че със смъртта на тялото свършва всичко, че духът умира и че липсва краен смисъл на човешкото съществуване на Земята, тъй като и всички останали хора трябва също така безсмислено да умрат, преживели неизвестно заради какво краткия живот, пълен с труд и страдания, стремежи и надежди. Ние Знаем на практика за безсмъртието на духа и за възможностите на непрекъснатото съзнание. Ние Знаем за седемте тела или проводници на човека и за това, че той може съзнателно да действа в тях извън плътното тяло. Ние Знаем това от опит. И на тези, които могат да вместят и да Ни последват, Разкриваме тясната пътека, водеща в живота. Ние Утвърждаваме живота и Казваме, че смъртта е победена. Ние Призоваваме след Себе Си тези, които са готови да Ни последват. Нашият Зов е насочен към всички, които могат да му отговорят.

1966 г. 606. (М. А. Й.). Подвигът се заключава в процеса на преодоляване на себе си и в крайната победа над себе си. За това може да е необходим не един живот. Даже Високите Духове не са постигали тази победа за едно въплъщение. Впрочем всичко зависи от предишните натрупвания. Събраната в предишните съществувания енергия позволява да се извърши това свещено действие. Знаещият не се спира пред никакви трудности и препятствия, тъй като знае, че всичко е достижимо, че всички те са временни, но духът е вечен и нерушим. Осъзнаването на това му дава сили да преодолява всичко. Така върви през живота отсъденият победител.

1966 г. 607. (Гуру). Благо на този, който разбира, че чудовищата и стражите на Прага, запрещащи неговия път, отстъпват пред непоколебимото решение на волята въпреки всичко да се върви и въпреки всичко да се достигне до края. Тъй като те, тези чудовища, са само проекция на неизживените свойства на неговата собствена същност. Само техният породител може и е длъжен да ги пребори. Пътят преминава вътре и самият човек, вървящ по него, се превръща в този път.

1966 г. 608. (14 октомври). Когато неизживяното минало надделява, тогава трябва да се държиш особено здраво и неотделимо. Тъй като, ако се отделиш в съзнанието, то вълната на злото ще те потопи. И колко злорадстващи

очи ще се радват с радостта на злобата. Няма да им даваме храна, тъй като когато дойде време за крайната равностетка, те ще предявят своята сметка. Това са тези, които виждайки черупката на отхвърлената карма са загрижени злобно дали всичко е заплатено. Няма да им дадем храна. И ще изплатим изцяло дълговете.

1966 г. 609. (М. А. Й.). „Вземи своя кръст и Ме последвай“ - как още по-ясно да се каже, че човек не може да стане съвършен изведнъж и че следвайки Владиката той взема със себе си всички свои несъвършенства за изживяването и трансмутацията им.

1966 г. 610. (Гуру). Ако си паднал, веднага стани и продължи нататък - няма друг изход, няма да вървим назад.

1966 г. 611. (15 октомври). Да не бъдеш победен от своите натрупвания значи да вървиш без да нарушаваш ритъма на постъпателното движение. Наслоенията от миналото често пречат на това. Тогава те трябва да се ограничат и обуздаят дотолкова, че да не препятстват. Двама човека се борят в съзнанието за надмощие: единият е от миналото, другият – от бъдещето. Единият е това, което е бил човекът в миналото, другият е това, което той трябва да стане. Понякога миналото особено оживява и изисква своето. Временната отстъпка пред него още не означава окончателно поражение. Борбата продължава независимо от всичко до победата. На миналото не трябва да се дава храна, за да не се усилва от нея. Но трябва да се живее с нещо. Нека мислите за бъдещето да бъдат храна за духа. В него може съвсем да не се остави място за миналото. В него се утвърждава възможността за победа. В него е и освобождението от ограниченията на настоящето. Освобождаването от физическото тяло, тоест смъртта, е неизбежно. А по-нататък ще поведат мисълта и устремът, затова ударението е върху тях. Там, където всичко се движи от мисълта, тя придобива водещо значение. Но тя трябва да се освободи от обвързаността с миналото, ако то не е от Светлината. Само освободената от ненужните натрупвания мисъл дава свобода на духа. Иначе тя ще го отведе в сферите, наситени с неизживени желания и ще го задържи там докато не се изтощи тяхната сила. Трябва много внимателно да проверите себе си, за да знаете от какво трябва да се освободи съзнанието и да се очисти от него.

1966 г. 612. (Гуру). Ако човекът, вървящ към целта, се спре на пътя и продължи да стои, той няма да достигне до целта. Това е напълно разбираемо. Причините за спирането нямат значение. Важното е да вървиш без да се спираш. И още по-недопустимо е движението назад. Напред и само напред - това е Зовът към Светлината.

1966 г. 613. (16 октомври). Опитното знание е най-убедително. То е непоколебимо, ако се основава на собствения опит. Вярата, основана върху опита, ще бъде вече знание. Разбира се, дори земеделецът трябва да вярва, че посетите семена ще дадат кълнове. Затова чувствознанието най-бързо от всичко води към придобиване на желаното знание. Чувствознанието е знание със сърцето. Сърцето често узнава по-бързо от разсъдък. Няма да подценяваме значението и на ума и разсъдък. Те имат огромно влияние върху психиката на човека и получаването на опитно знание. Но да се отрича ролята на сърцето ще бъде признак на невежество. Преди да полети човекът е трябвало да повярва във възможността за полети. Вярата е движела конструкторите на първите летателни апарати. Вярата в

могъществото на духа и в безграничните възможности на човешкия апарат движи към бъдещето тези, които имат такава.

1966 г. 614. (Гуру). Сега е такова време, когато могъщият поток на действителността помита всички прегради на суеверието, невежеството и отрицанието. Потокът на познание на битието не може да бъде спрял от нищо. От съткновението на противоположностите се ражда истината. В края на краищата хората ще знаят.

1966 г. 615. (17 октомври). (Гуру). Ние сме против мистицизма. Ако се вземе английския корен на тази дума, то това означава „мъгла“. Всяка неяснота, мъглявост, призрачност, суеверие, невежество, измама, шарлатанство се изключват при научния подход към материалните явления от висш порядък. Всичко подлежи на строга научна проверка и анализ. Само отрицанията са недопустими, тъй като, отричайки това, което може да бъде доказано научно, се лишаваме от възможността да докажем несъмненото. Например лъжливата наука е отричала съществуването на аурата и на човешките излъчвания, но високочувствителната фотография ги е зафиксирала и снимки на тези излъчвания са били поместени в списанията. Така непредвзетият научен подход позволява да се изучава това, което до неотдавна се е отричало от тези, които са се считали за представители на научното знание.

1966 г. 616. (М. А. Й.). Сред множеството плевели се издигат младите кълнове на новото знание, старо като света, но скрито от плевелите. Този растеж не може да бъде спрял от нищо. Новата Епоха ще помете всички прегради на стария свят и освободената мисъл ще потече като могъщ, свободен поток.

1966 г. 617. (18 октомври). Да отделиш в себе си низшето „аз“ от висшето е добре още и затова, че тогава е още по-лесно да се бориш със своеволието на първото, без да се отъждествяваш с него. Тъй като ако разглеждаш себе си в размера на неговите слабости и недостатъци, желания и възжеления, то няма да е възможно да се движиш напред. В понятието самоотверженост ще включим и умението да се разграничаваш от своето малко, лично „аз“ и да заставащ сякаш встрани от него. Заветът „Отвърни се от себе си е“ бил даден на хората като се е имало предвид именно това. Само освобождаването от властта на малкото „аз“ ще даде свобода на духа. Тежко е да се премине в Тънкия Свят неосвободен. Тъмните насочват своите въздействия към низшата природа на човека и тя им отговаря. В това се проявява особеността на „свързаните души“. Но това, което е било свързано на Земята, остава свързано и в Надземния Свят. Борбата със самия себе си не се прекратява до пълната победа. Наричаме победител този, който съумее да победи самия себе си.

1966 г. 618. (М. А. Й.). Тъмните затова и тласкат хората към отстъпка пред своите слабости, тъй като това разрушава защитната мрежа и им позволява да се доближат повече. Колко злорадство има у тях когато видят, че са преуспели и са тласнали духа към извършване на недостойни постъпки. Но когато му дойде времето те ще предявят своята сметка за всяка от тях. Ще обградят и ще поискат своето, и ще крещат силно: „Той е наш, той правеше това, което ние искахме, предайте ни го“. Когато тъмнината завладее своето „достояние“, предадо се на тъмнината, пътят е само в тъмнината. Борбата в себе си протича между притеглянията на съзнанието към полюса на Светлината или към полюса на

тъмнината. И всяка победа над низшите притегляния отсича магнитните връзки с тъмнината. Поражението в тази борба е немислимо, тъй като това означава да се предадеш на тъмнината. Докато тече борба, противодействие и съпротивление на влиянията на тъмнината, духът не се признава за победен. Това и ще бъде залогът за победата. И победата и поражението са в духа. Нека девиз да бъдат думите: борба докрай и победа.

1966 г. 619. (Гуру). Уместно е да се попитаме: какво ще правим по-нататък? Отговорът може да бъде само един: да се усили устремът към Ръководителя, да се удвои усилието и да се движим по-нататък. Само при това условие пътят няма да бъде пресечен. Колко капани и колко прегради са разставени по пътя от косматите ръце, нима ще ни спрат?

1966 г. 620. (19 октомври). Тъмните, които ви обкръжават, не знаят пощада и тяхната ярост е безгранична. Но те могат да бъдат накарани да служат. Колкото по-яростни са техните усилия да ви навредят, толкова по-упорито и вие се устремявайте към Мен. Нека да натискат, но към Мен. Исусовата молитва много помага и особено ако Ликът на Учителя е поместен в сърцето. По такъв начин продължителното нападение ще се съпровожда с продължително предстоене, винаги. И колкото повече нараства яростта на тъмнината, толкова по-упорито и пламенно ще бъде сближаването с Мен. Друг изход няма. По този начин тъмните ще съдействат за по-пълното ви сближаване с Мен и ще ви служат вярно, измествайки ви към Твърдината. Така нека всяко противодействие и всеки тъмен опит, и всяко нападение да бъдат стимул за усиляване на Близостта и утвърждаване на постоянството на Лика. Те искат да отделят, те искат да хвърлят в бездната на отчаянието и безизходицата, те искат да ви довършат, но когато вместо това стигнат до състоянието да ви утвърждават и да усилят Светлината, тогава наистина ще ви служат по вашия трънлив и труден път на сътрудничество с Мен и Йерархията на Благото. Мир вам, деца Мои, бъдете твърди и непоколебими в необратимото си решение на всички хитроумни и зли намерения на тъмнината да отговаряте с ярък устрем към Мен. Мир вам. **1966 г. 621. (М. А. Й.).** Правилното решение се заключава в това да се научите от всичко противодействащо и пречещо да извличате силата, затворена в него и да я преобръщате в постъпателно движение. Това умение се дава само с опита. Опитът е горчив и труден, но неговите плодове остават завинаги с победителя над тъмнината. Учителят Показва неговата сила само на победителя. Считайте следването по пътя на Светлината за подвиг. Невинаги разгулът на тъмнината ще бъде толкова силен. Когато Светлината – победител утвърди своята мощ, тъмните ще си заминат от планетата там, където е подготвено за тях. Но издържалите на своите плещи цялата тежест на стълкновението с тъмнината ще влязат в Новия Свят очаквани и с чест.

1966 г. 622. (Гуру). Нищо не може да ви отдели от Учителя на Светлината, ако сами не вложите поредната преграда от елементи на разделението и не им дадете сила да ви отдалечат от Извора на Живота. „Стойте здраво, стойте по-здраво от скала. Чудесният огън се разгаря с устойчивостта на духа“ - така Заповяда Учителят. Няма да завиждаме на тези, които влачат безгрижно съществуване. То няма да закали острието на духа. Силите растат и крепнат в борбата. Силата на духа е неизчерпаема. Духът е вечен и нерушим.

1966 г. 623. (20 октомври). Временното изпълнение на Указанията ще даде и временни следствия. Затова се изисква закрепване на постигнатото, за да се направят резултатите продължителни и постоянни. Тъмните имат достатъчно търпение, за да досаждат на Нашите хора с години. Всеки ученик достига тази степен, когато тъмните отстъпват, претърпели пълен неуспех. Това настъпва тогава, когато всички техни опити предизвикват резултати противоположни на замислените от тях. Следователно основната задача е в това, да се изпълняват Указанията докрай, да не се отслабва вниманието и да не се залъгвате с привидно успокоение. Нека копието над дракона не спи.

1966 г. 624. Кой може да бъде съдия на вашите постъпки, ако разплащането за тях носите самите вие? Не трябва да се желае зло даже на врага, тъй като той сам копае за себе си ямата, в която ще падне. Кармата е безпристрастна и посялият трябва да пожъне. Можем да съжаляваме причиняващите страдания на хората. Техният жребий е жесток и неизбежен. Всичко ще отзвучи по съответствие. Но участието на съзнателните служители на тъмнината е безнадеждна. Подготвят се за Сатурн.

1966 г. 625. (М. А. Й.). На никакви мисли, на никакви грешки, на никакви обстоятелства не трябва да се дава сила да могат да отдалечат от Фокуса на Светлината, от Йерархията. Тъй като напускането може да бъде само в тъмнината, затова трябва неотделимо да се държите около Фокуса. А борбата е неизбежна. Близо до Фокуса тя е още по-напрегната, тъй като, колкото по-близо до Владиката, толкова по-ярошни са нападките на Неговите ненавистници.

1966 г. 626. (23 октомври). В миналото няма спасение, в миналото няма освобождение, в миналото няма победа над своето низше „аз“. Областта на всички достижения на духа е бъдещето. В него е всичко, затова Йогът живее с бъдещето и в бъдещето. Всички несъвършенства на настоящето могат да бъдат трансмутирани в него (в бъдещето). В бъдещето всичко е достижимо. Духът е вечен, а във вечността невъзможното става възможно, тъй като елементът време вече не е решаващ. От малките натрупвания и опити се формират големите, както планината - от песъчинките. По пътя към Безпределността при неотклонност на устрема може да се достигне невъзможното, затова Казвам: всичко е достижимо.

1966 г. 627. (26 октомври). Най-добре от всичко е да се гледа на живота именно като на пътуване или на безкраен път, водещ духа в Безпределността на познанието на битието. Пътят предполага и движение, също нямащо край, тоест никога не прекратяващо се. Тогава случайностите, неочакваностите и трудностите по пътя няма да смутят и временните и преходни радости няма да го спрат. Малкото „аз“ в човека се бори ярошно срещу това да приеме истината на живота и се крие от нея по ъглите на случайните условия. Но нищо временно няма да спаси от действителността. Трябва да се намери мъжество да се гледа с отворени очи великия поток на живота, постоянноменящ се и обричащ всяка форма на замяна с нова. Само зърното на духа е неизменно в своята първична стихийна огнена същност. Неговите последващи наслоявания не представляват самото зърно. Неизменността на същността се съчетава с натрупването на наслоявания при преминаването през всички царства на природата. Формата овладява това, през което тя преминава или е преминала някога, в мъглата на далечните времена, за да замени себе си с нова и по-съвършена. Процесът на еволюция на формите

представлява същността на живота, имаща за цел да приближи духа до постигането на всевиждане, всечуване и всезнание или на всемогъщество, абсолютната степен на които е недостижима, но са достижими степените, приближаващи към тях.

1966 г. 628. (М. А. Й.). Мисълта, изразена в действие, дава отлагания в Чашата на кристали от огънове. Мисълта, не проявена в действие, се стреми да се прояви. Тя може да се намира дълго в съзнанието в такъв вид, за да утвърди себе си внезапно при благоприятни за нея условия. Затова като се знае какви мисли, не проявени в действие, са били допуснати в съзнанието, трябва да бъдете много предпазливи с тези, които вече не съответстват на степенята, достигната от човека. Това, което е било добро и допустимо някога, може да бъде напълно недопустимо сега. И тогава миналото влиза в борба с настоящето. И само човекът, непобедим от своите минали натрупвания, може да се движи напред. Да не бъдеш победен - значи да бъдеш победител. Учителят Иска да види победител във всеки вървящ след Него.

1966 г. 629. (Гуру). Ако наличието на несъвършенства в човека би послужило като препятствие той да стане ученик на Учителя, то не би имало и ученици; несъвършенствата не са препятствие, а камъни, на които кракът стъпва при изкачването на планината. Така и ще ги разглеждаме. Този, който няма нищо да преодолява, няма и къде да отива в този земен свят, тъй като само чрез несъвършенствата на настоящето в него могат да се родят съвършенствата на бъдещето.

1966 г. 630. (27 октомври). Пътят е много дълъг. Той няма край. Цялото време, което съществува, е в разпореждане на човека. Всички качества на духа могат да растат безпределно. От искрата се разгаря пламък. От малкото семе израства огромно дърво. Семената на малките начинания във времето донасят своите следствия. При неотклонност на устрема качествата ще се развиват, разпалвайки се в устойчив пламък. Не е беда, ако е постигнато малко - важното е зърната на бъдещите достижения да бъдат заложени здраво. Нивата на посева е съзнанието. Невидимите психически зърна могат дълго да лежат заровени, за да покълнат после, да прорастат и да продължат да донасят плодове. Добре е по-дълбоко да се обмислят положенията на Нашата философия, за да могат да се вкоренят кълновете. Резултатите ще бъдат логично следствие на приетите положения. Всичко ще се развива по заложеното в зърното направление. Временността на всички условия може да се използва за напредък. Безпределността лежи пред духа като предначертан път. В Безпределността всичко е достижимо, пластичността на материята го позволява.

1966 г. 631. (М. А. Й.). На крилата на мисълта се извършват полети в Невидимите за земното око Светове. Затова е толкова важно да се утвърди мисълта и да се утвърдите в Учението на Живота. Именно размислите над положенията на Учението са много полезни. Те насищат пространството, в което се изгражда величественият Храм на Знанието. Сега той е достъпен за строителите, после - за всички. Циментирането на пространството с мисъл е също един от видовете служене на Общото Благо.

1966 г. 632. (Гуру). Йерархичният ток се предава през звената на веригата. Светлината се разпространява по веригата чрез звената. Затова е толкова важно да имате свое звено, връзката с което да е постоянна и непрекъсната.

Разликата в получаването на знания между тези, които имат звено и тези, които нямат такова, е лесно да се разбере ако си представите, че вместо да се ползва от учебници и приемственост на знанията в училищата, всеки ученик би бил принуден да започва всичко отначало и да продължава, без да използва опита и натрупванията на тези, които са преминали по-рано.

1966 г. 633. Ето, Говорим за раси, кръгове, Манвантари, за раждането и гибелта на велики цивилизации, за Безпределността и безкрайността на пътя, но действащото лице, заради което съществува всичко това, е човекът. Беше Казано: „Аз съм Алфата и Омегата“. Това може да се отнесе също и към човека, който е Алфата и Омегата на битието. Без него планетата губи своята жизнеспособност, а Еволюцията - смисъла. Микрокосмосът е дете на Макрокосмоса и в него, както и в Макрокосмоса, в потенциал е заложено всичко. Това, което е проявено в човека в настоящия момент, е само нищожно малка част от това, което ще бъде проявено в бъдещето. Много планети са обитавани от човечество. На някои то тях хората са достигнали до такава степен на развитие, че в сравнение със Земята могат да се считат за богове. Хората от седмата раса на седмия кръг вече живеят на Далечните Звезди. Но нали и това не е предел. Има Звезди и по-високо. Спиралата на Еволюцията продължава в Безпределността. Във Вечността се постига това, което на съвременния човек изглежда невъзможно, немислимо и невероятно. При задълбочаване на мисленето за понятията на Вечността невъзможното става възможно и достижимо.

1966 г. 634. (Гуру). Ще запазим устрема въпреки всичко и пред лицето на всичко, което може и иска да го угаси. Логиката на очевидността на това (угасване) се достига много лесно, ако ѝ се доверите поради неопитност. Но над очевидността съществува действителността. Тя не се възприема по земному. За земното око небето се слива със Земята и Слънцето се движи по небето. Очевидността проявява много илюзии и са били необходими много векове, за да опровергават хората някои нейни аксиоми. Ненапразно великият учен след разпита на инквизицията е възкликнал: „И все пак тя се върти!“ Не мислете, че сега въпросът стои по друг начин. Вярно е, че много твърдения на очевидността са опровергани от науката, но остават още много. Напредъкът на науката в действителността може да се нарече борба с очевидността.

1966 г. 635. (М. А. Й.). Най-нужното по пътя - това е хармонията или вътрешната съгласуваност. При нейното наличие напредъкът става стремителен. Желайте да утвърдите вътрешната съгласуваност. Именно тя усилва светимостта и дава сияещата аура. Утвърждаването на съгласуваност не е лична работа, а пространствена, благодетелстваща всичко обкръжаващо в голям радиус. Сякаш Светлина се разпространява около носителя на такава аура. Стремете се да утвърдите съгласуваност.

1966 г. 636. (Гуру). Когато външните действия не съответстват на вътрешното съдържание, побеждава външният човек, тоест земната личност, постоянно опитваща се да свлече съзнанието надолу от достигнатото от него стъпало. Учителят се грижи много за това външното изражение да съответства на висшето състояние на съзнанието, а не на гримасите на астрала и неговото своеволие. Грижата на ученика е за това.

1966 г. 637. (30 октомври). Говорейки за съгласуваността е необходимо да се има предвид осъзнаването на Великия Път в Безпределността и съгласуването на постъпките, мислите и чувствата на всеки ден с него. Трудно е на обикновеността да се вмести в Безпределността, но всекидневността може. Постоянното помнене за Великия Път ще помогне да се преодолее суетата. Само Великият Пътник Може да Кажe, че Неговото Царство не е то този свят. Гибелта и изчезването на великите народи и високите цивилизации нагледно показват, че те идват и си отиват, но духът пребивава вовеки. И целта на битието на човека се съсредоточва в духа. Учителят Указва вечния живот не в тяло и не на Земята, обещавайки го на вървящите след Него. И тялото, което е от земята и самата Земя са временни. Съгласуването на временното и вечното в себе си е основна задача на човека. Временното съществува заради Вечното и го изразява чрез себе си. Временното е разрез на Вечността в условията на плътния свят. Пътниците на Великия Път вървят по пътеката на съгласуваността на преходното с Безпределността.

1966 г. 638. (М. А. Й.). Духът може да приема истината за предназначението на човека на Земята, но земният ум ще се противопоставя яростно на това. И ето че още в тялото, още на Земята започва упоритата борба между Висшата Дуада и тези принципи, които са по-долу. Тя достига своето най-високо напрежение тогава, когато са отхвърлени тялото и трите принципа, свързани с него. Висшата и низшата дуади си оспорват правото на живот - низшата на низшия, временния, а Висшата – на безсмъртието в духа. Добре е още на Земята да се завърши успешно борбата с победа на Висшата Дуада и пренасянето на съзнанието в Нейната сфера. Тогава следсмъртната борба се облекчава и завършва с бързо освобождение от низшата дуада. Добре е да се победи още тук, на Земята.

1966 г. 639. (31 октомври). Мислите за Нас свързват с Нас. Мислите за някого и нещо друго свързват с това, към което или когото е устремена мисълта. Между мислещия и обекта на мислене се установява ток, предаващ вибрациите на аурата на предмета, лицата и явлението, привличащи мисълта. При постоянни и продължителни мисли се установява постоянна и продължителна връзка не само със самия обект на мисленето, но и със сферата, към която принадлежи обекта. По такъв начин се установява магнитното съответствие и привличане към едни или други сфери. Докато видимостта на тези сфери е скрита поради ограниченията на физическото тяло, реалността на тази връзка не привлича вниманието към себе си, но след освобождението от плътната обвивка, когато двигател стане мисълта, на това притегляне е невъзможно да се противодейства и човекът се вълчи в тези сфери, с които е била установена тази магнитна връзка през земния живот. Ето защо мисълта трябва да се съблюдава, тъй като в противен случай нейната сила ще ввлече човека в низшите слоеве на астрала, съответстващи на природата и направлението на неочистените мисли. Процесът по очистване на съзнанието от негодните мисли има много голямо значение. Наред със самите мисли обвивките под тяхно въздействие се насищат с елементи от грубата низша материя от съответстващите на тези мисли слоеве на пространството и очистването ще бъде само тогава пълно, когато благодарение на чистите мисли грубата материя на обвивките стане очистена и светла. В процеса на очистването мисълта има решаващо значение. Очистването трябва да бъде завършено през живота в тяло,

тъй като да се бориш с магнитните притегляния на низшите сфери при неочистена тънка обвивка е почти невъзможно. Изпитанията са добри и полезни с това, че показват степента на освобождение на съзнанието от низшите притегляния, показвайки това, което още не е изживяно и подлежи на преодоляване. Опитният пътник желае изпитанията, за да знае от какво трябва да се освободи. Всяко, дори неиздържано изпитание позволява да се съберат сили за борбата и окончателната победа над това, което трябва да се изкорени.

1966 г. 640. (М. А. Й.). Познаването на самия себе си е необходимо както от страна на Висшата, така и на своята низша природа. На Висшата - за утвърждаване, на низшата - за нейното овладяване и освобождаване от нейната власт. Когато познаваш врага и неговата сила можеш да се бориш с него. А нашият враг, астралът, е опитен враг, древен, изкусен в умението да властва над човека. Колко роби на астралната си обвивка се тъпчат наоколо. Пияниците, пушачите, наркоманите, развратниците и всички останали са от същото това гнездо - всички те са роби, попаднали под властта на тази своеволна и неуправляема обвивка. Това робство е страшно на Земята, но още по-страшно е то в астралния свят. Ето защо всяка отстъпка пред своите слабости и недостатъци, коренящи се в астрала, е пагубна по своите следствия. Астралните привички и язви на духа не напускат човека в Надземния Свят. Той ги влачи със себе си там, където всичко се обостря и усилюва в своето изражение и където нечистите мисли могат напълно да овладеят човека.

1966 г. 641. Трябва да се приеме и да се утвърди огнено в съзнанието положението, че в своя микрокосмос господар е самият човек, че той може да се разпорежда в своето стопанство както иска, че всичко, което някога е било допуснато погрешно от него по собствената му воля, може да бъде също така по собствената му воля и отстранено. Волята е дадена, за да се разпорежда, а тялото и обвивките – да ѝ се подчиняват. Само осъзнавайки прерогатива на волята може да се утвърди нейната власт. Всички противодействия на низшата природа в себе си са силни само дотогава, докато волята не е осъзната в цялата ѝ сила и способност да преодолява всичко. В съюз с психическата енергия волята е в състояние да постигне всякакви резултати. В собствения микрокосмос негов господар е самият човек.

1966 г. 642. (1 ноември). Можете да чувствате себе си във великото пространство на Служенето само при условие, че разбирате краткостта на земния живот, временността на обвивките, обличащи духа и вечността и нерушимостта на зърното на духа. Възможно е прекрасно да се разбират тези условия и все пак това разбиране да бъде повърхностно. Но Аз Говоря за такова разбиране, което одухотворява и насища всичко, което човек твори на Земята с мисъл, дума и дело. Най-лесно от всичко е да се откажете от несполучливата храна, но следствията от отказването се свеждат до нула, тъй като такова отказване няма да освободи от възжелението към храна в Надземния Свят. Това се отнася и за всички други възжеления и желания на човека и отказа от тях, ако не са изживени в духа, тоест не са изтръгнати с корена и мърдат в дълбините на съзнанието. Изкореняването на подлежащите на изживяване свойства може да се счита за окончателно само тогава, когато при поредното изпитание съзнанието не отзвучава на тях. Така действително изживените привички, от които човек се е освободил, повече няма да

го безпокоят. Те няма да безпокоят и в следсмъртното състояние. Привичките на мисленето най-трудно от всичко се поддават на изкореняване. Но при упоритост и искрено желание и те могат да бъдат победени. Искам да Видя вървящите към Мен като победители.

1966 г. 643. (М. А. Й.). Няма да осъждаме никого от приближилите се към Учението. Тъй като ако в тях има поне искрица Светлина, това им дава правото да се приближат. И кой знае няма ли тя да се разгори в яркия пламък на устрема и подвига. Затова се пазете да не потушите тази даже малка искра със своето осъждане. Нека всеки да върви, ако може. А вие не бъдете съдии. Да съди, тоест да определя способностите и възможностите на всеки Може само Владиката. Но и Той не е съдия, а Призоваващ да вървят след Него.

1966 г. 644. (Гуру). Добре е да си направите план или ярка картина, или образ на тези достижения, които са набелязани за осъществяване в даденото възплъщение. От някой товар трябва неотложно да се освободите, нещо да оставите, с нещо да се разделите, нещо да утвърдите и заздравите. Всеки знае в своето сърце какво именно трябва да прави и какво да победи в себе си на всяка цена. Ярките и определени образи на мислите ще помогнат да се облекчи този процес. С тежък и ненужен товар няма да се изкачите на планината. А времето не чака.

1966 г. 645. (2 ноември). Два пъти роден - значи роден втори път от духа, пренесъл съзнанието нагоре и обединил го с шестия и седмия принципи. А какво ще е за останалите долу? Те, озарени от Светлината на Висшата Триада, също се преобразяват. И тогава цялата седмична същност на възплътения става Носител на Светлина. До Светлината можете да се докоснете, но да се утвърдите в нея така, че да я проявявате в живота е много по-трудно. Обещавам спасение на всички, които са с Мен. Но да бъдете с Мен - значи да приемете Моето Учение и да го следвате неотклонно. Всичко, което е прието и утвърдено на Земята, ще съпътства сигурно и в Надземния Свят. Но трябва да проявите пълна мярка, тъй като половинчатостта е разрушителна. Това е дом, разделен в себе си.

Отдалечаването от мъртвия живот означава пълно пренасяне на съзнанието в сферата на висшите стремежи и в бъдещето, в което всичко е достижимо. И тогава земната личност става слуга на висшето „Аз“ - вярно, само по време на възплъщението в тяло, но в същото време събирач на опита, знанието и материала, толкова важен за съзнателно пребиваване в Надземните Сфери. Тъй като ако няма съответни натрупвания, там няма с какво да се живее и няма какво да се реализира. Затова събирането на духовни съкровища, които се вземат със себе си зад пределите на земното съществуване, е процес от най-дълбоко значение. Но главното е очистването от всякакъв боклук и освобождаването от несполучлив товар и всякакви натрупвания. Трябва да успеете да свършите всичко докато сте още на Земята. Смъртната борба между низшата и Висша Дуада е неизбежна и е добре да се подготвите за нея отрано, за да излезете победител от тази схватка. Ще Помогна, ще Помогна, но проявете пълнота на устрема към Светлината, за да има към какво да се приложи с пълна мярка. Помислете какво означава съответствие и в какво се заключава съзвучието на вашия дух с Мен. Пълнотата на обръщането и зова съответства на пълнострунността на Отговора.

1966 г. 646. (М. А. Й.). Пълно сливане със Светлината е възможно при пълнота на очистване на съзнанието от всякакъв боклук. Струва ли си да се

колебае, когато трябва да се направи изборът какво да се хвърли и какво да се вземе със себе си. Целият боклук представлява имуществото на земната личност, нейна принадлежност, и освобождаването от него е освобождаване от тези връзки, с които е свързана свободата на духа. Учителят Искра да ви види свободни, вървящи свободно след Него. Когато крилата на духа са свързани с веригите на неизживените свойства на низшата природа, тогава е невъзможно да се издигнете в полет. Един могъщ подем на духа може да скъса веригите, и тогава крилата ще бъдат свободни.

1966 г. 647. (Гуру). Отправяйки се извън земните предели човек не взема със себе си дори тялото. Затова въпросът за това какво да се вземе и какво да се остави, придобива особено значение. Психическият багаж също представлява различна ценност. Нещо от него може да бъде много обременително и да задържа много по пътя. Нужното и ненужното се разделят едно от друго много внимателно. Взема се само това, което е леко и светло, и необходимо. Психическият боклук също не е нужен. Всичко добро, светло, ценно, всички най-добри мисли и чувства се вземат. Всичко тъмно се оставя назад. С багаж от Светлина е лесно да се издигнете, тъй като тя е безтегловна. Нечистите мисли теглят надолу като воденично колело на шията, а чистите подобно на лек газ устремяват нагоре.

1966 г. 648. (3 ноември). Без съответствие няма съзвучие. Необходимо е съответствие, за да се състои съзвучието. Утвърждаването на качествата на духа е нужно, за да има с какво да се съответства. Елементите на съответствие съзвучат с вибрациите на аурата на Учителя. Качествата на духа са именно тези елементи, тъй като се състоят от тях. Качествата на духа се състоят от елементи на огъня. Човек съзвучи с аурата на Йерарха чрез огньовете на своята аура. И човекът става огнено звучащ. Законът за съзвучието управлява света във всички сфери. Елементите на съзвучие могат да се събират съзнателно. Антипод на съзвучието ще бъде дисонансът, дисхармонията. Тъмнината е характерна с отсъствието на хармония. Същността на нейните явления е разрушителна. И тъй, съзвучието, съответствието, хармонията са основи на светлоносимостта. Проявите на Светлината са хармонични. Спокойствието и равновесието е хармония на центровете. Спокойствието и равновесието обуславят дълбочината на съзвучието. Симфонията на качествата го прави пълнострунно. Огненото звучене е възможно само при наличие на утвърждаване на качествата. Според степента на натрупване на качествата е и съзвучието.

1966 г. 649. Няма ли да бъде силният стремеж да се утвърди Светлината в себе си егоцентризъм? Не, няма да бъде, тъй като Светлината, запалена в сърцето, е пространствено благо и осветява наоколо всичко и всички, които могат да възприемат нейните искри. И предметите, и вещите, и цветята, и растенията, и животните, и стените на помещението и самият въздух наоколо се напояват с богатата аура. По такъв начин се създава Ашрамът. Вибрациите на Носителя на Светлина се запазват около натрупаното огнище с векове и служат като разсадник на Благо.

1966 г. 650. (М. А. Й.). Ако „сънят е подобен на смъртта“, а смъртта е преход на човека от света на причините в света на следствията, то и състоянието на сън може да се разглежда като пребиваване в света на следствията в миниатюра и по тези следствия да се съди за породените причини в течение на деня. В този

смисъл на съня може да се гледа като на изпитание и проверка на дневните мисли. Тогава процесът на утвърждаване на мисълта преди лягане за сън придобива особено значение. По сънищата може да се съди за дълбочината и искреността на дневните решения. Ако човек денем е изгонил нечиста мисъл, а през нощта тя се е завърнала и е встъпила в съчетание със своя породител, значи освобождаването от нея е било непълно, повърхностно и неискрено. Сънят е много искрено състояние. По такъв път е възможна строгата и нелицеприятна самопроверка. Сърцето, отдало се напълно на Владиката, и насън ще вибрира на утвърдената вълна. По това вибриране и сънните впечатления може да се съди за пълнотата и искреността на предаване на сърцето на Владиката, за да не се заблуждавате с въображаеми качества и достижения.

1966 г. 651. (Гуру). Колкото и високо да се е изкачил духът по Стълбата на Светлината, след най-високото стъпало идва още по-високо, а след него - по-високото, и стъпалата нямат край. И всяко преминато стъпало се оказва по-ниско от следващото. С това се потвърждава относителността на всички достижения и знания. Стълбата на Светлината издига духа в сферата на възможностите на безпределното познание.

1966 г. 652. (4 ноември). За текущото време е по-подходящо бойното облекло, отколкото мирното. И оръжието на Светлината е по-нужно, отколкото маслиновата клонка. Тъмнината е много активна и трябва да се посреща в пълно въоръжение. Воинът, готов за бой, проявява своята готовност както при бодърстване, така и насън. Насън също трябва да бъдете защитени и способни да отразите всяко нападение. Дори лягайки за сън не трябва да се преизпълвате с мир, тъй като сте обкръжени от всички страни от врагове, ненавистници на Светлината, готови да ви разкъсат, възползвайки се от всяка разсеяност или небрежност. Така че нека огненият меч да бъде винаги в готовност. Състоянието на готовност вече ще бъде защита.

1966 г. 653. (М. А. Й.). Трябва да се научите още и да страдате и да понасяте ударите на съдбата без да губите равновесие на духа. Това, през което е съдено да се премине, не може да се избегне, но да се запази равновесието при това все пак е необходимо. Ако то се губи при всеки удар или неприятност, тогава как ще се задържите на достигнатото стъпало! Огорченията не могат да се избегнат, а също и страданията, но е възможно те да се посрещнат запазвайки достойнството на духа и спокойствието.

1966 г. 654. (Гуру). Не трябва да се отпускат ръце пред силата на враждебните противодействия - ще ви довършат. Борбата е докрай и до победа. Победата е също в духа. Затова не трябва да се сломявате духом. Временното и привидно тържество на тъмнината е нищо, докато воинът се държи духом. А духът е несломим и несъкрушим и победата е в духа.

1966 г. 655. (М. А. Й.). Да се издигнете със съзнанието до нивото на тези, към които то е устремено - ето в какво е задачата. Без това условие не може да има съзвучие. Не да свалите тях до себе си, а именно да се възвисите до тях ще бъде единствено възможното решение. За това ще се наложи да се откажете от много неща и главното, от тези, които пречат. А пречи собственото призрачно малко „аз“, опитващо се да замени и изпълни със себе си всичко и да се постави

преди Владиката. Трябва ли да се пояснява, че докато върху него не е надяната усмирителната риза, Общуването няма да даде желаните следствия.

1966 г. 656. (6 ноември). Ще Наречем любовта велика обединителка. Тя съединява обичашия с обичания. Всичко, което обича човек, е свързано с него с магнитната нишка на връзката. Това чувство може да бъде раздробено и да се прахосва за дреболии. Но когато то се насочва към най-високото, което съзнанието може да си представи, магнитната връзка става сияйна. Любовта може да е два вида: обвързваща и освобождаваща; обвързваща е ако е устремена към това, което влече надолу, а освобождаваща - ако е устремена нагоре. Наричат я огнена победителка когато тя свързва духа с Огнения Облик на Йерарха, тъй като тогава тя води победно към върховете на големите достижения. Тя помага да се преодолее всяко препятствие или изпитание, стоящо на пътя към победата. Тя ще устреми магнитно духа, освободен от тялото, към сияйния Фокус на Единната Светлина. Трудно се преодоляват вековните натрупвания в себе си, но силата на любовта към Учителя помага и те да бъдат победени. Тази любов е сурова, тя не познава съзливата сантименталност, безразличието, слабостта и отстъпките пред низшата природа на човека. Тя зове на подвиг, очиствайки сърцето, горящо с любов, от всякакъв боклук. Тя не познава съмненията и колебанията, но познава предаността докрай. Утвърждавайки я в своето сърце може да се достигне до заветното.

1966 г. 657. (М. А. Й.). Неизчерпаемите сили на духа се извикват от дълбините на духа. Нищожният човек и исполинът на духа могат да стоят един до друг и тогава става разбираемо, че не от външния свят, а именно от своите дълбини единият черпи огнена мощ, докато в същото време другият, нямащ натрупвания, представлява пълно нищожество. Трябва да можете да призовавате тази сила. Героите и подвижниците я проявяват, и дори обикновени хора в моменти на подем творят големи дела. Дух има у всички и неговите сили са неизчерпаеми. Нищожеството не е в духа, а в обвивките, овладели волята на човека и закрили и заглушили огъня на духа.

1966 г. 658. (Гуру). Мисълта прокарва канал към това, към което се устремява сърцето. Сърцето и мисълта се кооперират. Следствията от мислите продължават толкова надалеч, че не се изчерпват с цикъла на едно възплъщение. И семената на отново посятите мисли ще дадат своите далечни кълнове. По този път при техния съзнателен посев се определя и твори бъдещето. Всеки може да стане негов съзнателен творец, тъй като бъдещето се твори с мисъл.

1966 г. 659. (8 ноември). Ще Поясня: външното „аз“ на близките Ни хора Ни интересува дотолкова, доколкото този външен човек представлява верен слуга на своята Индивидуалност. Нашата Грижа е за вътрешния човек, за Его-то, тъй като външният умира, а Его продължава да пребивава в орбитата на Нашето внимание и Нашите Лъчи. И нерядко се случва, че интересите на външното и вътрешното се разминават. И тогава в името на Еволюцията на Его се налага да се жертват интересите на личността. Те са временни и преходни, както и самата личност и затова от тяхното увреждане Его не търпи ущърб, а напротив. Затова и Нашата Помощ се Излива понякога съвсем не в това направление, в което очаква личното „аз“ на човека или на този, на когото тя се оказва. Дватамата в себе си трябва да се разберат - единият е временно, слуга и събирач на материал за висшето „Аз“, другият – безсмъртното и превъзплъщаващо се Его във всяко възплъщение чрез

личността събира опита и знанията за своята Висша Триада, която единствено само и остава след разрушаването на личността и нейния вътрешен свят, засягащ плътните условия и свързан с тях. Възможно е още през живота във физическо тяло да се съсредоточават своите стремежи в своето висше „Аз“, без да се съобразявате с удобствата и желанията на своята малка личност. Това и ще бъде истинска самоотверженост и изпълнение на древния Завет: „Отвърни се от себе си и Ме следвай“.

1966 г. 660. (М. А. Й.). Любовта към своята Йерархия е могъща сила, която може лесно да се насочи към преодоляване в себе си на всичко, което подлежи на изкореняване и изживяване.

1966 г. 661. (Гуру). Понякога е много полезно да се помисли доколко на нас не са ни нужни всички тези натрупвания, които се наслояват около личността на тези, които сме призовали след себе си. Учителят Указва за далечен път да се приготвят само ценните вещи, само тези, които могат да се вземат със себе си извън пределите на плътния свят, извън пределите на астралния, във висшите Сфери на Безсмъртната Триада. Всичко останало ще бъде излишен багаж, който затруднява подема.

1966 г. 662. (9 ноември). Освен кармичната неизбежност на някои условия, може да има и други причини защо, независимо от обръщението, желаната помощ не идва. Пространственият проводник трябва да се държи здраво. Съмненията, колебанията, люшканията, заетостта със себе си, огорченията, оплакванията, ожесточението - всички тези чувства го отслабват и правят понякога невъзможно получаването на Помощта. Можете да се проверите за здравина на проводника, за да знаете определено не са ли били допуснати в миналото чувства, прекъсващи връзката с Йерарха. Тънките енергии изискват много внимателно отношение. Мостът на сияйната връзка може мигновено да премести планина.

1966 г. 663. (Гуру). Подемите на духа се определят не от външните условия, а от ритъма на съзнанието. Трябва да можете да уловите този благоприятен момент, за да успеете да хвърлите в пространството колкото може повече психически зърна. При устремяването в бъдещето този посев ще бъде особено плодотворен. Живеем заради бъдещето - в него е всичко.

1966 г. 664. (10 ноември). Добре е когато се осъзнава тази огромна област на знанието, която подлежи на изучаване, усвояване и овладяване. В сравнение с нея е нищожно всичко, което е познато досега от човека. С това разбиране и ще подхождаме към Учението на Живота, давайки си ясна сметка за това, че неговата публикувана част представлява много малка част от това, което постепенно ще се дава на човечеството според неговия напредък в Еволюцията. Но даже и това малко предизвиква яростното противодействие от негодните съзнания. Всичко, което е разкрито и дадено в Учението, е само стъпало или начало, след което следва продължение на всичко, не можещо да се вмести в печатните страници. И е добре когато има толкова много въпроси. В своето време всеки ще получи отговор, ако въпросът не се задава напразно, а е износен и обмислен в съзнанието. И е добре когато се осъзнава, че е познато още толкова малко и че предстои още много да се узнае. Стремежите, породени на Земята, ще получат пълно удовлетворение в пространството на Светлината, ако те са достатъчно духовни. Земното - на земното, но Висшето - на Висшето. Стремежът към знание

довежда до обекта на познанието, когато човек преминава в тези Сфери, където царства мисълта и където всичко се движи от мисълта.

1966 г. 665. (М. А. Й.). Изкоренената привичка вече не безпокои. Това означава че тя е изживяна. Всичко, което е изживяно, няма да безпокои или изкушава и при среща с чудовищата на Прага. Опасни са неизживените свойства на астрала, увеличащи назад и надолу. Свързаното на Земята ще се свърже и в Надземния Свят. Освобождението се утвърждава в земния свят, очиштането също. С това е особено значително земното пребиваване. Трябва всички сили да се насочат към това още тук да се освободите от налепите на духа. Изпитанията показват доколко е постигнато това. С това са много полезни изпитанията. Ще отбелязваме много внимателно това, което вече е направено в това направление, от какво ви се е удало да се освободите и какво още подлежи на изживяване и преодоляване. Не трябва да се оставят непобедени нежелателните свойства и слабости. Те ще повлекат като чугунено гюле на краката неудържимо надолу. Свързваме и освобождаваме себе си на Земята. Това трябва да се помни, за да се намерят по-лесно сили в себе си да се освободите от несполучливия товар.

1966 г. 666. (Гуру). Няма такива условия, при които духът да не може да се изкачва по Стълбата на Светлината. И ако духът не се изкачва, причината не е във външните обстоятелства, а в духа. Затова няма оправдание, когато се позовават на това, че обстоятелствата на живота пречат. Пречат обвивките, пречат мислите, пречат негодните чувства, пречи отношението към обкръжаващото, и всичките тези препятствия са вътре в човека. Знаете примери, когато на арената пред дивни зверове, когато в тъмниците и на кладите духът е оставал твърд и несломим. Знаете как със силата на духа са били преодолявани всички препятствия и прегради в духа. Духът е непобедим, когато е осъзнал своята сила.

1966 г. 667. (13 ноември). Можете да се огорчавате, да страдате и да изпитвате болка от отношението на обкръжаващите или на приятелите, но все пак да запазвате равновесие. Равновесието съвсем не означава отсъствието на страдание, а твърдост и несломимост на духа при преминаването през тях.

1966 г. 668. (Гуру). Най-ценното пространствено приношение е с мисъл и с чувство, осветяващо и оживяващо я. Пространственото Служене е най-трудното, тъй като няма нито хора, нито видими свидетели, нито одобрение, нито порицание. И само собственото сърце, стоящо на стража, може да бъде съдия за това, което то принася със своята светлина пространствено на света. Не за себе си, а за служене на света са нужни чистото сърце и чистите мисли, тъй като те представляват предаватели на тънки енергии по звената на йерархичната верига отгоре надолу.

1966 г. 669. (Гуру). Невъзможността да се движите по-нататък преди да очистите съзнанието от боклука довежда до разбиране на необходимостта и неизбежността от съзнателно освобождение от него. Въпросът се поставя така: или да се върви напред, или да се тъпче на място и да се връщате назад. Върху чашата на везните трябва да се хвърлят всички свои най-добри чувства, привързаности и стремежи, иначе няма да преминете.

1966 г. 670. (18 ноември). Мотивът е причината, постъпката - следствието. Ние Гледаме не следствието, а причината, мотива, ръководещ действието. Знаейки причината, Предвиждаме следствието. При очиштането на

съзнанието трябва да се отстраняват не следствията на простъпките, а причините, които са ги предизвикали. Кармата е закон за причините и следствията. Да се измени или изживее тя може само по пътя на изкореняване на причините, лежащи в корена на човешките действия. Корените на причините често продължават много дълбоко в миналото. И все пак, коренейки се в миналото те проявяват себе си в настоящето, тъй като влизат в микрокосмоса на човека като негова съставна част. Преображението на човешката същност се състои в това, че се изгарят самите корени на всички тези тъмни натрупвания. Това е възможно само чрез трансмутация на отрицателните свойства в положителни: ненавистта - в любов, страхът - в безстрашие, себелюбието - в самоотверженост. Само слабите и нищожни свойства няма в какво да се трансмутират, тъй като и противоположният полюс на проява на техните енергии ще бъде също нищожен. Така при трансмутацията на нежелателните свойства се предизвиква противоположната положителна същност на всяко, за да се неутрализира с неговата енергия нежелания тъмен двойник и да се утвърдят свойствата на положителния. Осъществява се своеобразно приложение на тактиката *Adversa*. Обикновено хората не си правят труд да помислят към какво довежда в Безпределността растежа даже на най-незначителното отрицателно качество. Но този, който върви с Нас, трябва да помисли.

1966 г. 671. (Гуру). Най-простият способ да се получат нови Указания е да се приложат старите. Прилагането на старите дава право за получаване на нови. Затова трябва да се обърне особено внимание всекидневно даваните Указания да бъдат незабавно приложени.

1966 г. 672. (М. А. Й.). След съня с една или друга продължителност развъплътеният се събужда за действителността на астралния свят. Но тази действителност е според съзнанието. Съзнанието по съответствие се привлича към сферите, които са му близки и съзвучни и то пребивава в тях докато се изчерпят енергиите, привличащи човека именно към тях, желаните от него. С изживяването на техните въздействия и освобождаването от техния магнетизъм развъплътеният се издига по-нагоре, следвайки висшите притегляния, когато низшите са преодолені. Получава се състояние на постоянна борба между енергиите, породени от човека на Земята, които го теглят надолу и тези, които го увличат нагоре. Там, в астралния свят, има твърде много съблазни, тъй като всички те се обличат в ярки, прелъстителни форми, с които встъпва в съчетание този, който се поддава на тяхното въздействие. Трябва да се прояви много решимост и твърдост, за да се премине покрай тях без да се реагира на техния магнетизъм. Това е особено трудно и почти невъзможно ако през живота във физическо тяло човекът е привикнал да се намира в тяхното обкръжение и да им се предава. Нечистото мислене поражда нечисти образи и тези образи, придобивайки явна и реална видимост, обкръжават своя породител в астралния свят, изисквайки съзнанието да влиза в общуване с тях и да пребивава в тях. За чистия човек те не са страшни, в него няма какво да реагира на тях. Но човекът, чиито обвивки са наситени с груби неочистени елементи от низшите слоеве, с низшата материя на астралния свят, трябва да изпита върху себе си въздействието на едни или други образи, създадени от неговите мисли и съзвучни на него в значителна степен. Борбата е неизбежна, тъй

като ако не ги победиш е невъзможно да се освободиш от тях и да се придвижиш по -нататък.

1966 г. 673. (Гуру). Понякога е много полезно да се помисли за това, че ако животът на Земята е борба със самия себе си допустимо ли е поражението и че ако все пак бъде допуснато то ще повлече след себе си,

1966 г. 674. (21 ноември). Води мисълта. Следвайки я можете да се движите във всяко направление. Мисълта, която е устремена към Мен, рано или късно, но ще доведе до целта. Затова настройката на мислите има решаващо значение. След мисълта ще се повлекат тялото и обвивките. Действайте с мисъл.

1966 г. 675. (М. А. Й.). Ако ви се струва, че ви е Дадено и ви се Дава малко сравнете себе си с тези, които нямат нищо и които нищо не получават. Ще видите разликата. И ако те, нямайки нищо, все пак някак съществуват, то какво да се каже за вас, намиращите се под Лъча на Владиката. Оставете неувереността, отхвърлете очевидността и се дръжте здраво за Това, което така щедро ви се Дава. Осъзнайте своето щастие.

1966 г. 676. (22 ноември). Трудността на времето е в това, че колкото и ярко да пламти съзнанието, обкръжаващата тъмнина, пространственото неблагополучие и антагонистичните токове не само че не му позволяват да се разгори, но изискват нечувано напрежение и упорство, за да не угасне то съвсем. Не е имало по-тежко време. Да се устои вече е подвиг.

1966 г. 677. (М. А. Й.). В името на бъдещето ще стоим здраво на поверения ни пост.

1966 г. 678. Ако “сънят е подобен на смъртта”, то всяко заспиване може да се превърне в репетиция за прехода в Тънкия Свят, когато ще се наложи да се разделите с плътното тяло вече окончателно. Не трябва незабавно да се очакват резултати. Впечатленията от пребиваването в другия свят по време на сън ще достигат постепенно до бодърстващото съзнание и ще се натрупват във времето. За Архата сънят е съзнателен преход в Надземния Свят и съзнателно пребиваване и дейност в него. Тази съзнателност, по-точно непрекъснатост на съзнанието по време на сън служи като преддверие за непрекъснатото съзнание и при смъртта на физическото тяло. Затова привеждането в порядък на съня и стремежът да се удържи съзнанието в това състояние има голямо значение. Разбира се, когато мозъкът спи характерът на съзнанието, в случай че то е могло да бъде съхранено, се променя и преминава известна трансформация. Сънят може да се преобрази в бодърстващо тънко състояние. Главното при това е утвърждаването на мисълта преди заспиване. Трябва да се научите да се отвръщате напълно от плътния свят и дневните интереси, макар и за няколко минути и да заспите свободни от тези магнитни връзки със земното обкръжение, които държат здраво човека в плен на плътния свят. Считайки, че сънят е смърт в миниатюра, може да се приучите през това време да се отвръщате и освобождавате от земните дела. Тогава и преходът на Великите Граници ще се опрости и ще стане възможно задържането на съзнанието. Да се съхрани непрекъснатост на съзнанието значи да се постигне безсмъртие. Духът е безсмъртен, но умирайки само Архатът запазва съзнанието си и знае, че неговото тяло е умряло.

1966 г. 679. (М. А. Й.). Устоялият на Земята срещу вихрите и бурите, и земните съблазни ще устои и в Надземния Свят и ще излезе победител от всяка

борба и изпитание на Неплътния Свят. Свързалият себе си на Земята ще влезе и там свързан, освободилият се - свободен. Трябва да се разбере колко важно значение имат земните условия за освобождението на духа. Заветът на Учителя е прост: владейте всичко, но нищо не считайте за свое и не се привързвайте към нищо знаейки, че на Земята няма нищо ваше, освен опита и знанията, които духът отнася със себе си отвъд пределите на всички временни светове, дори на менталния.

1966 г. 680. (23 ноември). Вече знаете, че мисълта е живо същество от астралния план с всички признаци на самостоятелно съществуване. Тя е невидима за земното око. И въпреки това, бидейки невидими мислите могат жестоко да терзаят човека и да го довеждат до безумие. Те го обкръжават, впиват се в неговата тънка обвивка и представляват за него или благословия, ако са добри, или проклетие, ако са от тъмнината. В земния свят от тях все още може някак да ги избегнете, да се отвлечете, да се занимавате с нещо друго, но когато тялото е отхвърлено човекът трябва да се срещне с тях лице в лице и тогава вече няма къде да избяга. Той трябва да влезе в съчетание с тях, както е правил това през живота в тялото или пък да намери в себе си сили да ги преодолее, да ги отхвърли и победи. Победен от своите мисли, от своите порождения, той може да се движи само натам, накъдето те го увличат, само към тези сфери, които са им съзвучни по тяхната природа и състав. Светлите, чисти мисли ще възнесат в светлите сфери, низките, тъмни, зли, порочни - в низшите слоеве на астралния свят. Там невидимата тук мисъл става видима във всички свои подробности и детайли. Затова съблазняването и изкушаването от мислите там е много трудно да се преодолее, ако човек на Земята е привикнал да прекарва времето си в общуване с мисли от подобен род. Те стават за него живи реални форми, обкръжаващи го в плътен пръстен, изходът от който е затворен докато човек не намери в себе си сили да се отвърне от тях или докато те не изчерпят върху своя породител енергиите, с които той сам ги е снабдил в своето време. Мисълта може да възнася нагоре, мисълта може да хвърля в бездната. Има различни мисли, с различни магнетизъм и сила, вложена във всяка от техния творец. И колко грижливо и внимателно трябва да се съблюдава мисълта! От своите порождения не може да се избяга. "Порождението, верен пътник, ще чака пред Прага". Смъртта не е освобождение от своите порождения, но освобождение от всичко това, което пречи да се срещнете с тях лице в лице. И ако тук понякога е толкова трудно да се освободите от нежеланите мисли, то колко пък по-трудно се постига това там. Затова трябва тук, на Земята, докато сте още в тяло да се научите да овладявате своите мисли, да ги контролирате, да ги управлявате, да ги създавате и да се освобождавате от тях. Тогава спокойно и безболезнено можете да срещнете и стражите на Прага, своите порождения, облечени в ясни, видими и конкретни форми, да ги срещнете и да ги победите, както това е правил победителят и по-рано, когато е бил още в земно тяло, когато е встъпвал в борба с тях и е побеждавал всеки път, докато те са го обграждали и са се опитвали да влязат в съчетание с неговото съзнание. Несвързаният или освободилият се от тяхната власт над него и победил ги влиза в Тънкия Свят победител, за да се издига победно все по-нагоре и по-нагоре по Стълбата на Светлината.

1966 г. 681. (М. А. Й.). Искам да дам сила на ръката да вдигне огнения меч на очистването. Искам да наситя духа с ярък устрем към освобождаване от всички наслоявания. Искам да те видя победител, преодолял всичко, което подлежи на изживяване.

1966 г. 682. (Гуру). Ще утвърдим и подкрепим всяко благо начинание, всяка мисъл, устремена към Светлината, всяко желание да се освободите от ненужния товар на преживяванията от далечното минало.

1966 г. 683. (24 ноември). Добре е, че скритите сили на духа не се събуждат преждевременно, тъй като ако очистването не се е състояло, те ще бъдат не благословия, а проклятие. Силната мисъл, съзнателно наситена с огън, бидейки отрицателна, може да натвори беди и, върнала се към своя породител, да порази и него. Явлението на обратния удар е приложимо преди всичко към действието на мисълта. Растящата вътрешна сила, ако не е обуздана и ако равновесието не се е утвърдило, предизвиква разновесие и довежда до разрушаване на физическото тяло. Затова препоръчвам очистване на съзнанието и утвърждаване на такива качества на духа, които при тяхното хармонично развитие довеждат до равновесие, тоест до симфония на качествата. Докато апаратът на духа не е настроен и не е приведен в пълен порядък даже частичното отваряне на центровете е опасно. Но главното е очистването му от всякакъв боклук.

1966 г. 684. (М. А. Й.). Каквото и да се случва, на Земята няма нищо, заради което да си струва да се откажете от пътя на Светлината, указан от Учителя. Тъй като даже своята земна личност, без да говорим за тялото, ще се наложи да се остави и да се разделите с нея.

1966 г. 685. (Гуру). А какво е мое? Безсмъртната Триада, изразяваща Индивидуалността с Нейните неотнимаеми натрупвания, събрани чрез временните и смъртни личности през всички земни въплъщения.

1966 г. 686. (25 ноември). Изучавайки условията на следсмъртното съществуване на човека трябва да се има предвид, че общите правила имат свои изключения. Такова изключение представлява ученикът, избрал за свой ръководител Учителя на Светлината. Общите правила се отнасят до него само отчасти. Учениците на Съкровенното Знание на Земята са относително малко. Тези, които живеят тук на Земята в Ашрами, ще се намират и там в Ашрамите на Тънкия Свят или ще се намират наблизко, ако нещо им пречи да бъдат зад техните стени. Стените или оградите могат да бъдат както плътни, земни, така и астрални, тънки. Всички земни предмети и вещи имат свои двойници. Но има и такива явления или постройките в Тънкия Свят, които не са проявени на Земята. Твърдините на Братството се извисяват здраво и непоколебимо и в Невидимия Свят. Понятието „невидим“ е относително и приложимо само към това, което не може да се види с физическо око. Учениците се учат и там, и, разбира се, за да се учат съзнанието трябва да функционира и да бъдат отворени за познанието. Разбира се, там възможностите за познание са по-широки - могат да се учат от конкретни примери и явления. Само че обикновените книги и библиотеки се заменят с астрални. Води устремът, не ограничен от плътните условия и свободен от ограниченията на астрала, ако победата над него е била постигната на Земята.

1966 г. 687. (М. А. Й.). Процесът на очистване, успешно провеждан, дава това усещане за чистота и освобождаване от това чувство, което обикновено

съпровожда неочистеното съзнание. Това е предвестник на усещането за пълна свобода, която настъпва когато елементите на неочистената астрална материя са напълно отстранени от този проводник. Заради достигането на това усещане за вътрешна чистота си струва да се потрудите, за да го утвърдите.

1966 г. 688. (Гуру). Победа каквото и да става, победа на всяка цена. Победа заради и в името на бъдещето.

1966 г. 689. (26 ноември). Очистването се състои в замяна на по-грубите частици тънка материя на обвивките с по-разредени и чисти. Обикновено за това се изисква време. Може да изглежда, че очистването се е състояло, но при изпитание се оказва, че такова в действителност няма и останалите груби частици продължават да реагират на съответстващите груби въздействия. Някой вътре не иска това, но неочистените обвивки продължават да звучат привично на привичните въздействия. Изпитанието с време изяснява какво е действителното положение. Но има случаи на мигновени и непоколебими решения на духа, когато с миналото се скъсва завинаги. Силните хора по този път се отказват да пият или пушат или вземат други решения, освобождаващи ги от гнета и робството на привичките. Привичките на мисленето най-трудно се поддават на изкореняване. Но последната мисъл, ако тя е достатъчно силна, може успешно да се бори с предшестващите мисли и да ги побеждава. Но при това се изисква постоянен и напрегнат контрол над мислите, за да не се допускат неканени нахлувания. Мисълта, лишена от подхранване, вехне и угасва. Мисълта, с която съзнанието се отказва да встъпва в съчетание, губи своята власт над него. Да се управляват мислите - значи да се управляват и овладеят обвивките и да се подчинят на волята.

1966 г. 690. (М. А. Й.). Човек повече страда от призраците на опасностите и неприятностите, отколкото от тях самите. Затова може да се приеме за правило да не се преживява нищо предварително, докато не се случи нежелателната среща с тях лице в лице. Защо да се изразходват напразно сили за това, което го няма. Тъй като по този начин се привлича именно това, което ви се иска да избегнете. Отрицателният магнетизъм действа.

1966 г. 691. (Гуру). Възможно е да се живее в своя вътрешен свят, ако той е достатъчно богат. Следователно всичко зависи от това съзнанието да бъде достатъчно рзширено. Тогава и пространствените постъпления няма да се забавят. В далечните пещери в планините отшелниците-йоги живеят ярък и пълен живот, вземайки живо участие в делата на света. Отдалечеността от живота на планетата и скуката са им неизвестни.

1966 г. 692. (27 ноември). Движенията, протичащи в обвивките и предизвикващи усещане за страдание са полезни с това, че достигайки известна степен на напрегнатост помагат да се отдели Този, Който Гледа, от този, който преживява. Гледаният остава, преживяващият и преживяванията преминават. Безмълвният Регистратор стои настрана, запечатвайки всичко и отлагайки натрупванията в Чашата, и трите потока - на плътната, астралната и менталната материя непрекъснато продължават своето течение през плътното, тънкото и менталното тела. И ако намерите в себе си сили съзнателно да застанете отстрана и от там да наблюдавате течението на тези потоци, то е възможно да се обедините с Гледания и да се докоснете до диханието на Вечността. И ако страданията помагат да се отделите от своето малко „аз“ и да разберете преходната природа на

личността, то това в крайна сметка ще доведе до освобождаването от това начало, а значи и от властта на преживяванията му над съзнанието. Страданията са благо, ако е осъзнат техният смисъл.

1966 г. 693. (М. А. Й.). Ето че се доближихме до разбирането на смисъла на страданията. Но това разбиране може да бъде два вида: теоретично и практично. Теоретичното няма да донесе освобождение, но практичното, което казва: „Да бъде Твоята Воля, Владико“ поставя малкото страдащо „аз“ на своето място, отделя се от него настрани и приближава съзнанието към съединяване с Безмълвно Гледация. И тогава скръбта се превръща в радост и Мирът, който е по-високо от всяко разбиране, невидимо се докосва до съзнанието.

1966 г. 694. (Гуру). Устремът твори чудеса. И когато той вече не може да бъде нито разколебан, нито отклонен от целта, победата е близка. Ще считаме живота на Земята, завършил с победа над себе си, за постигнал целта и оправдал своето предназначение.

1966 г. 695. (28 ноември). Трябва много да се пазите от поглъщащите на психическа енергия. Те често донасят болести и то не само при личен контакт, но и от разстояние. Може би ще стане по-разбираемо защо Ние Избягваме общуването с жителите на низините. Хората могат да се разделят на даващи и вземащи. Първите облагодетелстват хората, дарявайки ги със своята психическа енергия, вторите я поглъщат, лишавайки хората от спокойствие, здраве и равновесие. Трябва много внимателно да се отнасяте към хората и по-малко да говорите. Тъй като мълчаливостта също е щит, и то много надежден щит. Сговорчивостта поради така наречената вежливост е недопустима за ученика. По-добре да се обидят, отколкото да бъде допуснато изтичане на сила. Въобще да се съобразявате с човешките условия и предразсъдъци понякога струва много по-скъпо, отколкото ако ги пренебрегвате. Бъбривостта и самообладанието и властта над себе си са несъвместими. Можете понякога да се попитате: не плащаме ли твърде скъпо за несдържаността и бъбривостта.

1966 г. 696. (М. А. Й.). Добре е понякога да се ограничат твърде силните преживявания на собствената личност, заставайки настрани от нея и предоставяйки ѝ да изрази себе си докрай и колкото ѝ се иска, но стоейки сякаш отделил се от нея, студено равнодушно и без жалост да наблюдаваш нейните капризи. Можеш даже да встъпиш в беседа с нея, показвайки безсмислието на всички тези прояви. Може да ѝ се укаже полезността на страданията не за нея, а за натрупванията на висшето „Аз“, заради интересите на което личността единствено и съществува. С това може да се обуздае буйството на астрала и неговото своеволие и да се преуспее много в разбиране значението на обвивките и пътищата за тяхното овладяване.

1966 г. 697. (Гуру). Страданията също са изпитания. Само многоопитният пътник може да се радва на изпитанията. Тази степен може да се достигне само ако се научиш в минути на изпитание мислено да отделяш себе си, гледания тези изпитания от това, което гледаш. Свръхличният живот се състои в това, че личните интереси се изместват на заден план и се принасят в жертва на Общото Благо.

1966 г. 698. (М. А. Й.). Най-лесно от всичко мечът на очистването се вдига с любов, особено ако съзнателно се насочи към унищожаването на тези препятствия, които пречат да застанеш по-близо до Любимия. С лоста на любовта

може да се достигне много. Неговата сила трябва да се насочи не към ненужните преживявания или умиления, а към целесъобразни действия, хармонизиращи с поставената цел. Много неща могат да се постигнат, ако любовта е пламенна и постоянна.

1966 г. 699. (Гуру). Трябва да се обърне особено внимание на несъответствието на действията, думите, мислите, чувствата с основните стремежи на духа. Добре е когато този разрыв отсъства напълно и всяко движение в обвивките се осъществява под знака на съзвучието и съизмеримостта със задачите на духа. Тогава външното изражение съответства на вътрешното състояние. Тогава може да се говори за хармонизация на центровете, равновесие и съгласуваност. Но домът, разделен в себе си, няма да устои против вихрите.

1966 г. 700. (30 ноември). При всевъзможните неспокойства наоколо да се прояви спокойствие вътре ще бъде победа над условията на плътния свят. Често Поставяме изпитваните именно в такова положение, когато обкръжението силно пречи да се утвърди равновесието на духа. И тогава остават два изхода: или да се поддадеш на външните въздействия, да попаднеш под тяхната власт и да спреш, или, независимо от тях, да продължиш вътрешното движение по-нататък. Работата съвсем не е в това да се преживява или да не се преживява, да се страда или да не се страда, а в това въпреки всичко и всякакви преживявания и страдания да не се забавя крачката и да не се нарушава ритъмът на напредъка. Дават се много Указания как да се издържи докрай и изпълняващият ги все пак достига, макар и цялото обкръжение да противодейства. По силата на противодействието може да се съди за бързината на възхода, тъй като съпротивлението на средата нараства в зависимост от тази бързина. Няма да се удивяваме и завиждаме на тези, които живеят спокойно и безгрижно, без да познават тези силни съпротивления, защото това означава, че техният дух е малко активен и устремът е слаб - дотолкова слаб, че даже не предизвиква признанието на тъмните, изразяващо се в яростни нападения и всевъзможни вредителства. Признанието на тъмните е също някакъв вид стъпало, през което също трябва да се премине, без да се забавя ритъмът на крачката.

1966 г. 701. (М. А. Й.). Всяка сутрин трябва да се съберат сили отново, тъй като ставащото в света силно размагнетизира духа и тук, и там, и надалеч, и наблизо) – навсякъде има неблагоприятие. Разновесието в природата и стихийните бедствия са единствено само отражение на това, което се случва в човешкия дух по цялото пространство на планетата. Тъмнината ще получи съкрушаващ обратен удар, но не преди нейните прояви да достигнат своя апогей. Ударът ще бъде мощен. Наближава време за разчистване на крайните сметки с тъмнината. Добре е това да се посрещне в пълно въоръжение на духа.

1966 г. 702. (Гуру). Човек не може да забрани на енергиите от външния свят да проникват в съзнанието, но може и е длъжен възприемайки ги да ги трансмутира върху огньовете на своето сърце. Малко ли неща постъпват отвън и приемащият няма вина за това, но реакцията на тези постъпления вече зависи от самия него. Може да се реагира в унисон с постъплението, а може и да се направи така, както решава волята. В своя вътрешен свят господар е самият човек. Той трябва и да решава.

1966 г. 703. (1 декември). Яснотата и пълнотата на възприятията зависят от пълнотата на съответствието на съзнанието на ученика със Съзнанието на Учителя. Наричаме я съзвучие. Само тъждествените елементи могат да съзвучат. Затова пълнотата на очистване на обвивките от боклук дава и пълнота на възприятията. Разбира се, без стремеж към Фокуса на Йерархията е невъзможно да се съсредоточите. По такъв начин устремената мисъл, очистена от себелюбието, установява моста на връзката. Има мисъл от мозъка и има мисъл от сърцето. Мозъчната мисъл е привързана към мозъка. Нейната енергия не може да се сравни с мисълта, която е наситена със сърдечен огън. Огънят на любовта е най-мощен. Такава мисъл лесно пробива пространството и донася в отговор далечната вест.

1966 г. 704. (М. А. Й.). Когато от пепелта на миналите несъвършенства и действия се ражда като Феникс волята, ученикът сам си поставя нови задачи и се стреми неотклонно да ги изпълнява. И тогава това, което някога е било невъзможно, сега става възможно и достижимо. Изправянето на духа, въоръжен с огнената воля, довежда до победа над себе си и овладяване на своите обвивки.

1966 г. 705. (Гуру). Когато е премината чертата, зад която няма връщане назад, няма избор и на пътищата както тогава, когато човек още не знае дали да върви напред или назад. Неизбежността ще роди неизменната решимост да се откажеш от всичко, стига само да достигнеш до Владиката.

1966 г. 706. (4 декември). Мисълта за Далечните Светове утвърждава в пространството магнит за привличането към него на духа, освободен от тялото. Такава способност притежават всички мисли, помислени от човека, при което степенята на притеглянето зависи от силата, вложена във всяка. От една страна мисълта се привлича към своя породител, от друга тя по своя състав и характер е свързана, също магнитно, със съзвучната ѝ сфера, въвличайки своя творец в орбитата на притегляне на дадената сфера. Затова мисълта и нейният творец са неразделни. Обекти на притегляне в пространството могат да се установяват съзнателно и с определена цел да бъдете с тях и в сферите, които им съответстват, когато се наложи да се окажете в този свят, в който царства мисълта и където всичко зависи от мисълта. „Мисълта е верен спътник“ - това положение трябва здраво да се утвърди в съзнанието, преди да се избере водещата мисъл. Възможно е безпогрешно и ярко да си представите накъде ще поведат и доведат низките мисли, калните мисли, мислите на ненавист, злоба и всевъзможни въжделения. Познаването на закона за магнитното привличане на мислите дава в ръцете могъщ лост за управляването и овладяването им. Кой ще поиска да се окаже затворник на мислите, които непреодолимо ще увлекат своя породител в низшите сфери на астралния свят. Но трябва да се научите да владеете мисълта още на Земята, докато сте в тяло, за да създавате съзнателно светлоносна мисъл и да ѝ прокарвате канали на бъдещи притегляния към пространството на светлоносните Сфери на Висшия Свят. От своите мисли не може да се избяга. И каква ли грижа трябва да прояви човек, за да съответстват спътниците, съпровождащи го в Надземния Свят, на най-добрите и висши стремежи на духа. Осъзналият мощта и значението на мисълта ще бъде много предпазлив и внимателен към това, какви мисли допуска в своето съзнание за съчетаване с тях. Не са толкова опасни летящите мисли, колкото тези, които свиват в него постоянни и здрави гнезда и които се укрепват от постоянното завръщане към тях. Нечистите мисли, привичните мисли, утвърждавани с години,

създават бъдещата тъмница за духа, освободен от тялото. На Земята все още стените на тази тъмница са невидими и невинаги явно се усещат от съзнанието, макар и да го притискат и затварят в кръга на безизходицата. Но в Надземния Свят, когато очите се отварят за явленията, невидими в плътния свят, мислените натрупвания, изграждащи тъмницата на духа, ще станат непреодолима бариера – стена, отделяща го от светлите сияйни Сфери на висшите слоеве на пространството.

1966 г. 707. (М. А. Й.). Било е Казано: „Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“. Трябва с цялото желание, с цялото разбиране и с всички стремежи на духа да се осъзнае освобождаващата мощ на знанието. Именно знанието единствено и може да освободи човека от самоналожените връзки. Именно знанието ще даде сила да се разбият веригите. Скритото значение на Съкровено Знание се заключава в това, че според потапянето в него съзнанието се освобождава от тъмните натрупвания и сваля печатите от крилата на духа. Добре е когато твърдението на Учителя, че знанието носи освобождение, е осъзнато напълно.

1966 г. 708. (Гуру). Примерът с жената на Лот ненапразно е приведен в Учението, а за да укаже доколко са опасни тези обръщания назад в миналото за възходящото съзнание. Малко ли неща са могли да се случат в миналото, малко ли недостатъци и несъвършенства се е налагало да се преодоляват. Да се връщате към това, което е било, да се потапяте в него и да се терзаете от него - значи да се върви назад, значи да се отдавате във властта на миналото. За Огнената Йога всичко в миналото е изгорено и пътят е само напред и в мислите, и в стремежите. Всеки минал момент за този, който върви към Владиката, е по-малко свършен, отколкото бъдещият. Затова всичко се съсредоточава в бъдещето. А миналото, ако е победено и изживяно, просто се предава на забравата.

1966 г. 709. (6 декември). Въображаеми качества, въображаеми достижения, въображаем Олимп и пребиваване на него - какво може да бъде по-печално за самозаблуждаващото се съзнание. Сред обикновената Майя Майята на духовната самоизмама е най-драматичната и мнозина се изкушават от нея, тъй като пътеката, водеща в живота, е тясна. Но как да се утвърди безпогрешното разпознаване? Когато Владиката Живее в сърцето и помислите са отдадени на Него, няма опасност да се попадне в тези мрежи. Добър или лош, достигнал или вървящ, но предан докрай и решил докрай своя път - така ученикът следва Призовалия, без да се колебае, без да се съмнява и не без да проявява страх.

1966 г. 710. (М. А. Й.). Бентът под ударите на вълните е много добър символ на това състояние, в което се намира всеки воин на Владиката. Земните вихри са силни, и колкото и да е огнено нагнетяването на духа и стремежът му да се удържи на гребена на вълната, земните вихри проявяват страшно противодействие и съпротивление. Да се стои срещу тях е вече подвиг. За нас е радост да виждаме устойчиво сърце.

1966 г. 711. (Гуру). Ако се отхвърли плътната видимост и се види действителността, то огнените нишки, свързващи близките духове и учениците със своя Учител ще станат неотречима реалност. Връзките на духа се коват над плътните условия, без да се съобразяват с тях. Така се опъва нишката на живота. Тя става видима и явна когато е завършена земната приказка.

1966 г. 712. (7 декември). Колкото различни са човешките лица и характери, толкова се различават помежду си и следсмъртните състояния на развъплътените. И ако има общи правила, то има и изключения. Към последните принадлежат и Нашите ученици. Загубата на съзнание за тях, още не постигнали непрекъснатост на съзнанието, е временна, както и за някои обикновени хора. Разбира се, желателно е в достатъчно високите слоеве да притежавате пълно съзнание. Да се учи, да се учи и да помага на хората е целта на ученика. Възможностите на Надземния Свят са дотолкова широки и сияйни, че и най-силният стремеж към познание там може да бъде удовлетворен. На Земята човек утвърждава причините, а там завършват техните логични следствия. Силното желание да се види Учителя на Светлината, неудовлетворено на Земята, се осъществява там - причината поражда следствието. Същото такова логично развитие и завършек получава всичко, което човек е приел на Земята като елементи на своя мироглед, убеждения, вярвания, поведение и морални устои. Сеячи тук - жътвари там. Силата, водеща към осъществяването на един или друг порядък, ще бъде устремът. Трябва добре да се усвои, че в този свят, където води мисълта, където царства мисълта и където всичко се движи от мисълта, е невъзможно само това, което не може да се създаде от мисълта и творческото въображение на духа. Всичко е ограничено от широтата и пределите на мисълта. И мисълта, утвърдила се в безпределните възможности на духа, не познава ограничения.

1966 г. 713. (М. А. Й.). На Нас не са Ни нужни роби, особено роби на своята низша природа, роби на необуздания астрал, роби на привичките и земните заблуди. Именно свободната воля води устремения дух. Учителят не може нито да заставя, нито да пришпорва или да насилва волята на ученика. Това прави самоизходящите стремежи и свободните волеви действия на ученика особено ценни. Сливането на съзнанията оставя свободна волята на ученика. Със своята свободна воля той освобождава себе си от всички видове робство. В този процес той има право да разчита на Помощта на Учителя на Светлината. И той я получава.

1966 г. 714. (Гуру). Устремявайки по линия на Йерархията мисли за подобряване или видоизменение на едни или други условия на живот на народа или желателността на едни или други реформи в името на народното благо, получавате одобрението и подкрепата на Йерархията на Светлината. Можете съзнателно и систематично да отделяте време за мисли, засягащи Общото Благо, стремейки се да ги оформите ясно и отчетливо. Помощта отгоре е готова за всички благи начинания. Но пространствените мислени форми изискват оплодотворяване.

1966 г. 715. (М. А. Й.). Постоянното помнене създава постоянна връзка. Ритъмът я укрепва, а любовта прави нейната действителност огнена. Пренеслият това безсмъртно чувство през живота остава с него и зад пределите на смъртта, привличайки с неговата магнитна мощ към себе си тези, към които е устремено това чувство. Магнетизмът на това чувство е непреодолим. То е от духа и затова не познава прегради. То е над плътта и затова я надживява. То обединява мощно горящите с това чувство сърца.

1966 г. 716. (Гуру). Всяко начинание в областта на самоусъвършенстването, колкото и да изглежда трудно или недостижимо, представлява психическо зърно, заложено в пространството, което непременно ще даде своите кълнове когато земните или надземни условия са благоприятни. И ако

земните се забавят, то в Надземното, където всичко е достижимо, резултати не може да няма.

1966 г. 717. (9 декември). След като човек окончателно се е отказал да пуши, насън той все още продължава да пуши. Така стои въпросът и с другите привички. Даже при твърдото решение да се откажете от една или друга привичка, особено от привичките, свързани с мисленето, тя все пак се завръща в съня. Това покзва, че е останала не самата привичка, а нейната черупка. Тя също е нежелателна и понякога – много, тъй като може да предизвика рецидив в бодърстващото съзнание. Решението е в това да се усили заповедта на волята, сложила край на привичката.

1966 г. 718. (М. А. Й.). Когато има възможност да се помогне на човек, молещ за помощ, ученикът не може да я откаже. Но отдавайки своята енергия той все пак трябва да помни, че прекомерното даване е опасно и че то обикновено завършва със заболяване на организма, допуснал опустошаване на съкровищницата. Трябва да има съизмеримост във всичко, а също и в отдаването на психическа енергия. Трябва да се помага винаги, но не оставяйки себе си беззащитен. Рамакришна са разкъсали неговите почитатели, разкъсали са го психически.

1966 г. 719. (10 декември). Умрелите губят съзнание и се потапят в сън с различна продължителност. После се събуждат от този сън, възстановявайки съзнанието си и пребивават в това положение до потапяне в състоянието на „нарастване“. Пребиваването на духа в сферите, които са му съзвучни, зависи от характера, степента и силата на съзвучието. В хода на освобождаване от земните преживелици сферите се променят. Освобождението се съпровожда с борба между полюсите на притегляне към тъмнината или Светлината. Колкото е по-близко до Земята, толкова състоянието на съзнанието е по-обективно. В характера на възприемането на Тънкия Свят няма общи правила, той е според съзнанието. Устремът определя характера и природата на възприятията. Влакът се движи по прокараното на Земята направление. Всичко е положено със собствените ръце и със собствените усилия. Осъзналият смисъла и крайността на земните предмети и вещи не ги влачи със себе си в Надземното. Званията, отличията, положението в обществото, дипломите, задоволеността и всички останали подробности от земния живот там нямат значение. Но мислите и чувствата, стремежите и привързаностите имат. И над всичко царства мисълта. От нея и се обуславя характера на пребиваването в Надземния Свят и слоевете на пребиваване.

1966 г. 720. (М. А. Й.). „И каквото свържете на Земята ще бъде свързано на небесата“. Как още по-ясно да се каже за това колко дълбоко и важно значение има всичко, което е прието в съзнанието и е утвърдено там. Свързва и развързва или разрешава самият човек. Никой не може вместо него да го освободи от това, в което той вярва или което е приел в съзнанието, никой освен самия него. Да помогнат могат, но не да разрешат и да опростят неговите грехове. Не можете да се освободите от следствията дотогава, докато не е изживяна причината.

1966 г. 721. (Гуру). Ще попитат: “Защо през цялото време говорите за едно и също?” Отговорете: “Защото) във всички векове при всички народи проблемът за земното съществуване и неговите цели, на духа и безсмъртието е и ще бъде най-главният”.

1966 г. 722. (11 декември). Човекът притежава способността на мисли, тоест да поражда мисли, имащи определен образ или форма. Както вече беше казано, “мисълта не е абстракция, а е живо същество от менталния план с всички признаци на самостоятелно съществуване”. Докато се твори мисълта тя още е във властта на своя породител, но когато е създадена тя започва свое самостоятелно съществуване вече независимо от своя творец, макар и да е свързана с него с нишка - нещо като пъпна връв. Думата и мисълта не са врабец: изпуснеш ли я, няма да я хванеш. Затова мисленото творчество изисква голяма предпазливост. Мисълта, създадена с определена цел, ще понесе вложеното в нея поръчение. Тя ще живее изпълнявайки това, което е вложено в нея от нейния творец. Възможно е да се създават отчетливи, ясни и определени мислени форми, влагайки в тях и поставяйки им една или друга задача. Те ще я изпълняват. Ние Действаме с мисъл. Учете се да действате с мисъл. Но нека тези мисли да бъдат благи, тъй като реакцията на създадената мисъл върху своя породител е неизбежна. Ние учим да се мисли за благо. От своите порождения никъде не можете да избягате. Светлите, силни мисли, насочени към Общо Благо, ще бъдат приятели на човека.

1966 г. 723. (М. А. Й.). Приближаването към Учителя се извършва според очистването на съзнанието. Това е и разбираемо, тъй като за сближаването се изисква съответствие. Да има с какво да се съзвучи с аурата на Водещия - в това е задачата. Той не Може да слезе до съзвучие с вибрациите на неочистения дух, но неочистеният дух, очистил се, може да повиши и да издигне своите вибрации даже до степен на съзвучие с изпратения Лъч. В това е смисълът на очистването.

1966 г. 724. (Гуру). Достиженията на духа ще бъдат винаги мечта на ученика. Достиженията са пропорционални на прилаганите усилия и труд. Причината не може да не даде следствие. Ако цялото същество на човека се настройва в устрем към Светлината, то и резултатът на такъв устрем ще съответства на положените усилия.

1966 г. 725. (М. А. Й.). Най-лесно е да се влезе в съзвучие с друго съзнание при сънастроеност с него. Съзнанието сякаш се издига до висотата на вибрациите на този човек, с който се установява контакт по линия на Йерархията.

1966 г. 726. (Гуру). Ако устремът на ученика не е предизвикал съзнателен отговор на Учителя или просто не се е докоснал до Неговото Съзнание, все едно съприкосновението с Фокуса на Светлината ще бъде благотелно. Затова може да се счита, че стремежът към Учителя е благо. Реакцията винаги ще бъде светлоносна. Фокусът на Светлината при докосване до него ще отговори със светлинна вълна.

1966 г. 727. (13 декември). Мисълта свързва и разкрепостява човека. Мислите, приети и утвърдени на Земята, ще представляват в Надземния Свят обкръжението, в което ще пребивава духът. През тях той ще гледа на всичко, което е наоколо. Ако човекът е допуснал мисълта за това, че със смъртта на тялото свършва всичко и той престава да съществува, той обрича себе си да стои като неподвижен истукан, действително потопен в състояние, лишено от всички признаци на външен живот. Мисълта, която царства там, поражда нерушимост на съответстващото на нея следствие. И така е във всичко. Всяка мисъл, взета със себе си в Тънкия Свят, ставайки там фактор, творещ форми около човека, създава за него свят на тънка видимост и, освен това, мисълта се изостря и усилва от

магнитното притегляне към съзвучните ѝ сфери. В паметта на развъплътения могат да се окажат много забравени там мисли, които ще въздействат на своя творец. И ако тези мисли не са добри, то и следствията им ще бъдат съответстващи. Необходимо е от време на време да се преразглежда своя умствен багаж, за да не се вземат със себе си ненужни или вредни неща.

1966 г. 728. (М. А. Й.). Усвояването на положенията от Съкровено Знание се осъществява по пътя на осъществяването. Всяко прието в съзнанието се асимилира от него, преди да се утвърди в него завинаги. И човекът става това, което му дават асимилираните от него знания. Това е и методът на изучаване и усвояване по пътя на осъществяването. Човекът става такъв, каквито са неговите мисли. По същия този път се осъществява и прераждането или преображението на човека под въздействието на усвояваните от него идеи.

1966 г. 729. (Гуру). Способността да се синтезират получаваните знания представлява вече не лично, а пространствено достижение, тоест достояние на всеки, който може да възприема. Циментирането на пространството се осъществява при този способ на мислене. Записите на синтезираните мисли са безусловно полезни.

1966 г. 730. (М. А. Й.). Ако тук не се научим да преодоляваме противодействието и съпротивлението на средата, то как ще ги преодоляваме там, където всичко се обостря и задълбочава до крайност и където победата над тях е задължение на духа.

1966 г. 731. (Гуру). Не е лесно да се задържите в идеята на Учението, тъй като целият човешки живот се е отклонил от него. И сега както никога тъгълът на разминаване се е увеличил.

1966 г. 732. (15 декември). Мисълта за Мен ще бъде докосване до Фокуса на Светлината. Постоянната мисъл ще бъде постоянно докосване. С мисъл постоянно се докосваме до това, за което или за когото мислим. Трябва да се отчита тази особеност на мисълта, тъй като тя обединява съзнанието не само с предметите, за които мислим, но и със сферите, към които принадлежат обектите на нашето мислене. Сферите на предметите на Красотата и предметите на безобразието са различни и противоположни. Всичко, което се отнася към Красотата, има допир до Висшите Светове. Красотата е аспект на Висшия Свят. Най-високият култ на служене на Земята и в Световите е култът към Красотата.

1966 г. 733. (М. А. Й.). Ако в Надземното човек следва своя устрем, който той донася от Земята, то колко ли важно е този устрем да бъде водещ към Висшите Сфери, нагоре, а не надолу и не в бездната, където увличат духа стремежите на тъмнината: възжеленията, страстите и всички земни пороци. Устремът се подхранва и вдъхновява от любовта към този, към когото е насочена мисълта. Устремът може да се култивира съзнателно. Привичките не са добри, но привичката за Общуване със Светлината или привичката да се държи постоянно Образът на Учителя в сърцето ще бъде магнит, увличащ във Висшите Сфери на пространството.

1966 г. 734. (Гуру). “Изтърпял до края” – и това положение трябва също да се разбере, за да се устои духом сред този хаос, вълните на който заливат света; нужно е много мъжество, много непоколебимост. Но да се устои до края ще бъде победа над тъмнината. Изтърпяване означава непоколебима устойчивост на духа.

Попитайте себе си достатъчно ли е мъжеството), достатъчни ли са силите, за да се издържи всичко до края.

1966 г. 735. (17 декември). Съзнанието може да бъде очистено от нежеланите мисли, но те все още живеят в дълбините и неочистената материя на астрала ще реагира и насън, и подсъзнателно на родствениите му явления. Затова главно внимание трябва да се обръща на това да не реагира астралът и неговата обвивка да няма в себе си нищо, можещо да ввлече съзнанието в усещания, несъответстващи на морала на даденото стъпало. Огънят на устрема, наред с всичко, притежава в себе си и очистващи свойства. Огньовете на сърцето очистват не само самото сърце, но и всички обвивки. Поддържането на тези огньове в състояние на постоянно горене представлява задължение на духа. Огньовете изгарят негодните наслоявания. И когато те са особено напрегнати и Светлината озарява всички тъгълчета на съзнанието, тогава тези енергии могат да се насочат съзнателно към очистване от всякакъв боклук. За Огнената Йога всичко назад се изгаря. Астралната обвивка се очиства от грубите елементи на астралната материя с огън. Огънят е очистител.

1966 г. 736. (Гуру). Обкръжаващите ви хора, често без сами да подозират, са оръдие за тъмните злодеи, за да ви въздействат. Нерядко се използват даже приятелите. И каква зоркост и бдителност трябва да проявите, за да съумеете винаги да разпознавате подхвърленото от тъмните зло. Често тяхната цел е да доведат с повторни и непрекътавящи се опити до отчаяние. И когато тази цел е постигната, техният лагер тържествува. Но ако всички техни старания довеждат само до приближаване към Владиката и усилят непреклонното желание да се държите за Него още по-здраво и да застанете още по-близко, то окончателната победа над тъмните е много близка. Досаждането на бесовете е изпитание, през което трябва да премине всеки приближаващ се към Светлината.

1966 г. 737. (М. А. Й.). При победа на духа се прощава всичко, а при слабост, колебание, отстъпление всяка грешка се прибавя към сметката. “Оправдан съм, оправдан съм” - може да каже само победителят. Нужно е именно победно състояние на съзнанието. То е нужно и за вас, и за пространството, и за близките. Никакви външни неблагоприятни обстоятелства не могат да служат като оправдание за пораженията на духа, тъй като и победата, и поражението са в духа. И когато духът е силен, и когато психическата енергия е призована към действие и е осъзнато твърдението, че духът е неуязвим, нерушим и непобедим - поражението е невъзможно.

1966 г. 738. (18 декември). Всички свойства на характера си човек донася от земното и от Надземното минало. И наслояванията на текущото възплъщение се натрупват не сами по себе си, но в съответствие с донесените особености. Така мъжественото сърце няма да изпитва страх дори ако попадне в сфера на страхливци. Но външните условия все пак ограничават проявата на някои способности, които спят в Чашата до възникването на благоприятни обстоятелства. Изпитанията дават възможност да се проявят скритите свойства, за да знаете с какво да се борите и какво да преодолявате. Преодоляването се осъществява с мисъл, и ако мисълта е победила на Земята едно или друго свойство, то не трябва да се страхувате, че в Надземното то ще се окаже непреодолимо. Всички свойства на човека -добри и лоши - получават своето направление на Земята.

1966 г. 739. (М. А. Й.). Желаният мир на сърцето няма да се постигне дотогава, докато не Дойде Самият Владика. Великото Пришествие ще ознаменува и промяна на астрофизическото състояние на планетата, която е обусловена от Космическите Срокове. Тежестта на времето е била Указана отдавна. Именно преддверието е непоносимо тягостно. Цялата плът стене в несъзнателно очакване на очистващия мощен разряд Светлина.

1966 г. 740. (Гуру). Когато става много тъмно ще усиляме единението с Учителя. Освен Него никой няма да помогне. Безполезно е да се търси облекчение в нещо друго. Никой и нищо, освен Учителя, не могат да помогнат. Мисълта за това, че промяната на условията ще донесе облекчение, е самоизмама. Всичко е в духа и всичко е от духа. Ако равновесието се е състояло, нищо външно вече не може да го разколебае. А ако го няма, то и промяната на обкръжаващата обстановка няма да го донесе.

1966 г. 741. (21 декември). Ще разделим хората на два вида: не знаещи нищо и чакащи. Чакащите знаят какво чакат. Очакването може да бъде различно; считайте действителното очакване за плодотворно. Действието поражда причини, а причините – следствия, съответстващи на природата на причините. Но действията се творят от волята. По такъв начин Светът на Следствията се намира в пълна зависимост от творещата воля. Необходимо е да се помни, че няма действия, не донасящи следствия. Докато живеем в света на причините, тоест на Земята, сме породители на причини. Когато преминем в Надземното, в Света на Следствията, ставаме жътвари на следствията на тези причини, които сме породили. Ясно е колко внимателно и предпазливо трябва да се отнася човек към всяко свое действие, чувство и мисъл, които създава, тъй като всичко пуснато в колелото на изпълнението е необратимо и никой не може да спре действието на закона. Но земните жители мислят по друг начин и се задъхват в пораждащите от тях ужаси. Но всичко си има край. Кармичният меч е надвесен и когато той се спусне, ще се наложи или да се приеме утвърждаването на Новото Небе и Новата Земя, или да се напусне планетата.

1966 г. 742. (М. А. Й.). Духът приема Истината, а земната личност не иска да утвърди приложението ѝ в живота. Но личността ще умре със своите желания или нежелания, докато резултатите на тези нежелания ще останат с духа и на него ще му се наложи да отговаря за всички грешки на своята земна личност. Не е ли твърде (висока цената за произвола на малкото “аз”? Висшата Дуада, озаряваща съзнанието на човека, може да утвърди своята власт над него ако интересите на малката и смъртна личност бъдат изместени на заден план и духовното получи превес над земното, а свръхличното - над личното. Волята може да решава докато човек е още на Земята, иначе ще се наложи да носи върху себе си цялата тежест на допуснатите грешки.

1966 г. 743. (Гуру). Всичко е позволено и всичко е допустимо, но при условие, че се осъзнава вечния път на духа в Безпределността и смисъла на земните въплъщения, и че се разбира това, че превъзходството на духа над тялото и овладяването на последното може да оправдае живота на въплътения дух на Земята.

1966 г. 744. (22 декември). Висшето и низшето “аз” се борят за надмощие. Възможно е да не се съобразявате изобщо с желанията, настроенията и

преживяванията на малкото “аз”, тъй като то често иска това, за което духът ще трябва мъчително и дълго да плаща. И е добре да се научите да гледате на неговите “пируети” отстрани, не позволявайки му да овладее волята. Нека волята да бъде прерогатив на висшето “Аз”, а малкото да му се подчинява безпрекословно. Тъй като неговите желания и преживявания се забравят с времето, а следствията, с които ще се наложи да се разплащате за тях, остават до пълното изплащане на дълга. Старата личност от миналото възплъщение е умряла, но заплащането за нейните неразумности се извършва може би днес. Затова с него, с малкото “аз”, с неговите интереси, настроения и желания няма да се съобразяваме. Какво иска духът - само това е важно. Ще изпълняваме волята на висшето “Аз” в себе си неотклонно.

1966 г. 745. (М. А. Й.). Във външната тъмнина има “плач и скърцане със зъби”. Но кога е било друго? Колкото по-изтънчен става човек, толкова по-остро възприема дисхармоничните условия на плътния свят. Но и през това трябва да се премине. Духът е неразрушим и неуязвим от вихрите на земния свят. Ако съзнанието се пренася в сферите на духа, обличайки се в бронята на неговата неуязвимост, битката на Висшата и низша дуада може да се издържи докрай и да завърши победно. Тъй като тя вече тече тук, на Земята. Само че срещу Висшата Дуада излиза вече не низшата, а цялата петорка, правеща низшата дуада още по-трудна за преодоляване. Но благо на този, който е постигнал победа в тази трудна борба.

1966 г. 746. (Гуру). Наистина не можете да недоволствате, че училището е лошо и не дава достатъчно материал за изучаване, усвояване и опит. Неразумният ще се оплаква и проявява недоволство, но мъдрият ще се порадва на това, че се ускоряват възможностите за неговия напредък именно благодарение на тези обременявания. Но този, който се е научил да се радва на тежките уроци на живота, наистина е негов победител.

1966 г. 747. (23 декември). Разбира се, разрывът между това, което е отсъдено и ще бъде, и това, което е, е огромен. Но следващото стъпало на еволюцията е неотвратимо. Следователно съединяващия мост трябва да бъде построен. Тъй като моментът на настоящето е преход в бъдещето. Проекцията на бъдещето е построена отдавна и в съгласие с течението на еволюцията. Именно в настоящето трябва да съумее да улови, разбере и осъзнаете главното направление и възможността за движение по него. Старите натрупвания в съзнанието са бентове за духа, искащ Новия Свят. Всичко пречещо трябва да бъде разрушено и премахнато. Сияйното бъдеще на човечеството е несъвместимо с отживелиците на тъмното минало. Новият Свят се изгражда върху нови Основи.

1966 г. 748. (М. А. Й.). Когато съзнанието замлъква, трябва да се изчака спокойно. Може да има много причини, наред с личните преживявания.

1966 г. 749. (24 декември). Втората смърт настъпва когато човек отхвърля астралната черупка и изпада отново в несъзнателно състояние, за да се роди отново, но вече на менталния план. Менталният план е планът на мисълта. Тялото на желанията и възжеленията е отхвърлено. Духът е очистен от проявите от низш порядък. Мисълта е активна. Нейните енергии и тук творят съответни мислени форми. И всичко, което е събрано добро и чисто от личността през живота на Земята, продължава да живее, обличайки се във форми и видоизменяйки

се, и придвижвайки се по заложения в мислите импулс. Затова и хората се потапят така охотно в това състояние, тъй като то е изцяло съзвучно на това, което те искат или са искали някога и което, не осъществено може би на Земята, се осъществява в света, творим от мисълта, в света на осъществяващите се в ярки видими форми мисли. После следва третата смърт – смъртта на менталното тяло, за да се родите в огненото тяло. Но за това по-късно.

1966 г. 750. (М. А. Й.). Трудно е да се разбере и усвои, че мисълта надживява тялото. Обаче това е действително така. Приетата някога в съзнанието мисъл и силно преживяна може да се забрави от мозъка. Но мозъкът ще умре, а мисълта ще остане с духа и ще продължава да живее, въздействайки на него. Така също ще останат активни и всички прояви и привычки на астрала, тоест човек оставяйки тялото остава притежател на всички свои придобивки, наслоявания и натрупвания. Ето защо Учението Указва, че багажа, вземан със себе си в Надземното, трябва да бъде щателно проверен и огледан, за да не се вземе със себе си нищо излишно, ненужно и обременяващо. Правилно мнозина гледат на смъртта като на освобождение. На освобождение от тялото и от всичко това, което е необходимо за неговия живот; само тогава ще има освобождение, когато и целия друг багаж е огледан, очистен от всякакъв боклук, кал, стари дрехи и различни вехтории. Много заразно, вредно и неочистено вземат със себе си хората в Тънкия Свят. А там освобождаването от този ненужен багаж е много болезнено и продължително и невинаги се удава, ако товарът е твърде тежък. Най-добре е отрано да се освободите от него, преди прехода на Великите Граници.

1966 г. 751. (Гуру). Memento mori означава не само постоянно помнене за смъртта, но и постоянна готовност за нея. Особено подходящ е този съвет когато този момент се е приближил благодарение на възрастта. Готовност означава и подготвеност, и постоянен процес на подготовка и отделяне на това, което може и трябва да се вземе по-нататък със себе си и какво да се остави тук на Земята. Мнозина наляпо живеят така, сякаш никога няма да умрат. Това, разбира се, е правилно, тъй като духът е безсмъртен, но само отчасти в дадения случай, тъй като посоченото чувство свидетелства по-скоро за лекомислие, отколкото за осъзнаване на следсмъртното съществуване. Те просто не искат да мислят за неизбежното, потопили се изцяло в земното. А все пак да се подготвят е необходимо. Ето, някои вземат със себе си ненавистта, злобата, недоброжелателството, раздразнението, похотта. Това добре ли е? Всичко, което се взема със себе си трябва да бъде огледано и претеглено. Всичко взето ще се прилепи към човека като отровената дреха на Херакъл, тъй като то не е очистено. И ще се наложи да се откъсва с кожата и месото. А това е много болезнено.

1966 г. 752. (25 декември). Везните на Безпределността са безпогрешни. Върху тях може да се претегли не само това, което се случва в настоящия момент с човека, но и да се определя полезността или вредата на всяко качество на духа, което той носи със себе си в бъдещето. Проекцията на всяко качество в бъдещето определя неговата ценност. Неголямо, може би, отначало, то се разраства, превръщайки се в благословия или проклетие за своя носител. Гигантите на злото, носителите на отрицателни качества израстват във времето именно при условията на пренебрежение към неголемия зародиш на злото, не определен и не изкоренен навреме, когато това е можело да бъде направено по-лесно. Свойство на всяко

качество е неговата способност за безпределен растеж. Растежът на положителните качества не е ограничен от нищо, на отрицателните – от пределите на един или друг цикъл, когато носителът на злото се унищожава със завършване на цикъла. Но унищожаването може да настъпи и по-рано, ако такъв носител на тъмнина попадне в съответстващата сфера. По такъв начин откриването на зародиша на злото е необичайно важно, тъй като в този момент той може лесно да бъде изкоренен. В процеса на изживяване на отрицателните качества везните на Безпределността могат да окажат неоценима заслуга.

1966 г. 753. (М. А. Й.). Добри са тези действия на ученика, които той извършва при осъзнаване на Невидимото Присъствие и следствията на които той може спокойно да продължи в бъдещето, без да се срамува и да се отвръща от тях, а радвайки им се и считайки ги за достойни за неговите най-добри стремежи. Но осъзнаването на Невидимото Присъствие невинаги живее в сърцето. И тогава са възможни грешки. Ако постоянно носите със себе си твърдението на Учителя, че Той е с нас винаги, възможността за погрешни постъпки и действия намалява неизмеримо.

1966 г. 754. (Гуру). Способността за постоянно помнене за най-нужните неща се изработва с опита в живота, опит тежък и труден, пълен с обременяване, огорчения и страдания. Когато е много тежко можете да се обърнете само към Владиката. И към кого друго, освен към Йерархията на Светлината? Тъмнината може яростно да притиска, но накъде? Не е ли към Твърдината на Светлината?

1966 г. 755. (26 декември). Ако грижливото отношение към утвърдилата се способност с времето се губи, тя може да угасне. Цветята на духа изискват поливане, за да не увяхнат. Полятата градина няма да загине. Когато има желание да се удържи изпратеното Благо, трябва да се прояви немалко настойчивост и грижа. Божието Царство се превзема със сила и със сила се и удържа.

1966 г. 756. (М. А. Й.). Ориген е страдал в тъмницата, Кампанела също. Не равнодушие и безсърдечие е проявявала Йерархията в това, че тези герои и подвижници на духа са страдали тежко, а висшите закони за развитие на духа, изискващи да се премине през земната Голгота за утвърждаване на Светлината в земния свят. Всички са страдали и са били измъчвани и изтезавани от тъмнината, против която те са въставали.

1966 г. 757. (29 декември). (М. А. Й.). За Нас е безразлично поради какво и защо се допуска угасването на огньовете на сърцето. Важен е самият факт, следствията на който са много печални. Без огньовете обвивката става празна, подобна на черупка. Няма да заприличваме на опустошени чучела.

1966 г. 758. (31 декември). Глупакът винаги ще намери оправдание за своето недомислие. Но мъдрият ще се замисли над причините за нежеланите следствия, за това защо именно на него, а не на някого друго се налага да събира печалната жетва от своите неудачни посеви. Не някого друго, а самия себе си ще вини той за неудачно стеклия се живот.

